

JO NESBØ

CRIME

Liliacul

PRIMUL VOLUM
DIN SERIA HARRY HOLE

TREI

www.virtual-projection.ro

FICTION
CONNECTION

JO NESBØ

Liliacul

— Seria HARRY HOLE #1 —

Original: *Flaggermusmannen* (1997)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2018 —

Walla

1

Sydney

Ceva nu era în regulă.

La început, ofițerul de la pașapoarte - o femeie - îi zâmbise:

— Care-i treaba, amice?

— Totu-i bine, mințise Harry Hole. Trecuseră mai bine de treizeci de ore de când decolase de la Oslo via Londra și, după ce schimbase avionul în Bahrain, se alesese cu același loc de rahat de lângă ieșirea de urgență. Din motive de securitate, scaunul nu putea fi lăsat pe spate decât un pic și, până să ajungă la Singapore, șalele lui se făcuseră aproape terci.

Iar acum, femeia de la ghișeu nu mai zâmbea. Îi cerceta pașaportul cu un interes suspect. Greu de zis dacă fotografia sau numele lui o făcuseră, la început, să fie atât de binedispusă.

— Cu afaceri?

Harry Hole nutrea bănuiala că ofițerii de la pașapoarte din mai toate colțurile lumii ar fi adăugat și un „domnule”, citise însă că genul ăsta de politețe formală nu era foarte răspândit prin Australia. Nici nu conta de fapt, Harry nu era foarte obișnuit să călătorească în străinătate și nici snob - nu voia decât o cameră de hotel și un pat, cât mai rapid cu putință.

— Da, răspunse bătând darabana pe blatul ghișeului.

Și, în clipa aceea, buzele ei se pungiră, se făcură urâte și articulară, pe un ton apăsător:

— De ce nu există o viză în pașaportul dumneavoastră, domnule?

Inima îi stătu în loc, cum se întâmpla - invariabil - când simțea iz de catastrofă. Poate că „domnule” era folosit doar când situația devenea gravă?

— Scuze, am uitat, bâigui Harry căutându-se febril prin buzunarele interioare.

De ce nu-i putuseră lipi o viză specială în pașaport, cum

făceau cu vizele standard? În spatele lui, la coadă, se auzea bâzâitul slab al unui casetofon portabil. Își dădu seama că e tovarășul lui de călătorie din avion. Cât durase drumul, ascultase aceeași casetă. De ce naiba nu-și amintea niciodată în ce buzunar își punea cheiile? Era o arșiță ca de iad, chiar dacă se făcuse în jur de zece seara. Harry simțea că începe să-l mănânce pielea capului.

Găsi documentul până la urmă și îl așeză pe ghișeu, simțindu-se nespus de ușurat.

— Polițist, deci?

Femeia de la pașapoarte ridică ochii din document și îl cercetă cu privirea, însă nu mai avea buzele strânse.

— Sper că n-au fost omorâte ceva blonde norvegiene? chicoti ea și apăsă tare ștampila pe foaia cu viza specială.

— Păi... doar una, de fapt, răspunse Harry Hole.

Holul de la sosiri era plin de ghizi de la agenții turistice și de șoferi de limuzine care ridicau cartoane cu nume, însă nu se vedea niciun Hole scris pe nicăieri. Era pe cale să urce într-un taxi când un bărbat de culoare, îmbrăcat cu blugi spălăciți și cămașă hawaiiană, cu un nas neobișnuit de lat și cu păr negru și creț își făcu loc prin mulțimea purtătorilor de cartoane și se apropie cu pași mari de el.

— Domnu' Holy, presupun! declară triumfător.

Harry Hole își trecu în revistă opțiunile. Hotărâse să-și petreacă primele zile în Australia corectând pronunția numelui său de familie, pentru a nu fi confundat cu diverse despicături și orificii¹. Însă „domnul Holy” era infinit mai preferabil.

— Andrew Kensington. Care-i treaba? rânji omul și întinse o mână enormă.

Îl strânse atât de tare, încât Hole avu impresia că-și băgase mâna într-un storcător de fructe.

— Bun venit la Sydney! Sper că ai avut un zbor plăcut, continuă cu evidentă sinceritate străinul, ca un ecou al anunțului însoțitoare de zbor, făcut cu douăzeci de minute în urmă.

¹ În engleză, hole înseamnă „gaură” (N.t.).

Apucă valiza ponosită a lui Harry și porni către ieșire fără să mai arunce vreo privire înapoi. Harry se ținu aproape.

— Lucrezi pentru poliția din Sydney? îl întrebă, încercând să înceapă o conversație.

— Chiar așa, amice. Așa că ai grijă!

Ușa batantă îl lovi pe Harry drept în nas, făcându-l să lăcrimeze de durere. Niciun moment umoristic de doi bani n-ar fi putut începe mai aiurea. Își frecă nasul și înjură în norvegiană. Kensington îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— Ale naibii uși, nu? zise.

Harry nu-i răspunse. Nu știa cum să reacționeze la genul asta de remarcă de la antipozi.

În parcare, Kensington descuie portbagajul unei Toyote mici, uzate, și îndesă acolo valiza.

— Vrei să conduci, amice? întrebă cu surprindere în glas.

Harry își dădu seama că se așezase pe locul șoferului. Firește, ce naiba, în Australia se conducea pe cealaltă parte a drumului. Însă locul de lângă șofer era atât de înțesat cu hârtii, casete și tot felul de gunoaie, că Harry preferă să se strecoare, cu ceva efort, în spate.

— Trebuie să fii aborigen, zise în timp ce ieșeau pe autostradă.

— Se pare că nu poți fi dus de nas, domnu' polițist, răspunse Kensington, aruncând o privire scurtă în oglindă.

— În Norvegia vă spunem negri australieni.

Kensington rămase cu privirea ațintită în oglindă.

— Serios?

Harry începea să se simtă stânjenit.

— Aă... voiam să zic că strămoșii tăi nu s-au numărat, evident, printre condamnații trimiși aici de Anglia, acum două sute de ani.

Voia să arate că știe câte ceva despre istoria țării.

— Așa-i, Holy. Strămoșii mei au venit un pic înaintea lor. Cu vreo patruzeci de mii de ani mai devreme, ca să fiu mai exact.

Zicând acestea, Kensington zâmbi larg în oglindă. Harry își făgădui să-și țină gura o vreme.

- Înțeleg. Spune-mi Harry.
— OK, Harry. Eu sunt Andrew.

Cât mai ținu drumul, Andrew fu cel care purtă greul conversației. Îl duse pe Harry spre King's Cross, trăncănind fără oprire: zona asta era cartierul roșu al Sydney-ului, centrul comerțului cu droguri și, în mare parte, sediul mai tuturor afacerilor dubioase din oraș. Unul din două scandaluri părea să aibă ceva de-a face cu vreun hotel ori local de striptease aflat în perimetrul acela de un kilometru pătrat.

— Am ajuns, zise brusc Andrew, trăgând mașina pe margine, apoi coborî și scoase din portbagaj valiza lui Harry. Ne vedem mâine, adăugă și, cât ai bate din palme, dispărură și el, și mașina.

Cu spatele înțepenit și cu un început de migrenă de la schimbarea de fus orar, Harry și valiza lui erau singuri acum pe trotuarul unui oraș care se lăuda cu o populație cam cât a întregii Norveгии, lângă splendidul Hotel Crescent. Numele era imprimat pe ușa de alături, lângă trei stele. Chestorul-șef al poliției din Oslo nu era o femeie recunoscută pentru generozitatea cu care asigura cazarea angajaților ei. Dar poate că n-avea să fie, până la urmă, chiar atât de rău. Mai mult ca sigur poliția beneficiase de o reducere pentru funcționari publici, iar camera era probabil cea mai mică din întregul hotel, își spuse Harry.

Și se dovedi că avusese dreptate.

2

Gap Park

Harry bătu șovăielnic la ușa șefului de la Serviciul Omoruri din Surry Hills.

— Intră, bubui o voce dinăuntru.

Un bărbat înalt și lat în spate, cu o burtă a cărei rotunjime era menită să impresioneze, stătea așezat lângă fereastră la un birou de stejar. Sprâncenele cărunte și stufoase îi ieșeau în evidență sub claia de păr cam rărit, însă ochii săi ridați zâmbeau.

— Harry Holy din Oslo, Norvegia, domnule.

— la un loc, Holy. Tare proaspăt mai arăți pentru ora asta a dimineții. Sper că n-ai dat o raită prin prăvălia băieților de la Narcotice, zise cu un hohot de râs Neil McCormack.

— E de la diferența de fus orar. Sunt treaz din zori, de la patru, domnule, explică Harry.

— Sigur că da. Am glumit și eu. Am avut, vezi tu, un caz de corupție la nivel înalt cu vreo câțiva ani în urmă. Și au fost condamnați zece polițiști, printre altele pentru că-și vindeau droguri între ei. Au început să dea de bănuț fiindcă vreo doi erau mereu în alertă – în priză non-stop. Nu-i, de fapt, nimic amuzant aici.

Chicoti satisfăcut, își puse ochelarii și se apucă de răsfoit hârtiile din fața lui.

— Așadar, ai fost trimis să colaborezi cu echipa noastră de anchetă la cazul lui Inger Holter, cetățeană norvegiană cu permis de lucru în Australia. O fată blondă, arătoasă, din ce văd în poze. Douăzeci și trei de ani, parcă.

Harry încuviință din cap. McCormack era serios acum.

— Găsită de patru pescari pe partea dinspre ocean a Golfului Watson – sau, ca să fiu mai exact, în Gap Park. Aproape dezbrăcată. Leziunile sugerează că ar fi fost violată înainte să fie strânsă de gât, însă nu s-au găsit urme de spermă. A fost dusă în parc mai târziu, în puterea nopții, și aruncată de pe faleză.

McCormack se strâmbă.

— Dacă vremea ar fi fost ceva mai aspră, valurile ar fi dus-o sigur de acolo, însă așa, a rămas prinsă între stânci până a fost găsită. Nu s-au descoperit, cum spuneam, urme de spermă, iar motivul e că vaginul i-a fost spintecat ca un pește, iar apa mării a spălat-o foarte bine. N-avem prin urmare nici vreo amprență, deși am putut stabili cu aproximație ora decesului...

McCormack își scoase ochelarii și își trecu palma peste față.

— Dar nu avem un făptaș. Și ce naiba o să faci în privința asta, domnu' Holy?

Harry se pregătea să răspundă, dar fu întrerupt.

— O să stai și-o să te uiți atent, în vreme ce noi punem laba pe nemernic. Pe parcurs, o să spui presei norvegiene ce treabă bună facem împreună - trebuie să ne asigurăm că nu supărăm pe nimeni de la ambasada Norvegiei sau vreo rudă -, dar, în principiu, o să te bucuri de vacanța asta și-o să-i trimiți o carte poștală dragei noastre chestor-șef. Ce mai face, apropo?

— Bine, din câte știu.

— O femeie pe cinste. Ți-a explicat, presupun, ce se așteaptă de la tine?

— Până la un punct. Fac parte dintr-o investiți...

— Super. Poți să uiți de toate alea. Uite noile reguli. Numărul unu: de acum înainte, ascuți de mine și numai de mine. Numărul doi: nu participi la nimic dacă nu ți-am cerut eu. Și numărul trei: un pic dac-ai sărit calul, te-am trimis acasă cu primul avion.

Regulile fuseseră enumerate cu zâmbetul pe buze, însă mesajul era limpede: jos labele, ești aici în calitate de observator. Și-ar fi putut aduce fără probleme echipamentul de înot și-un aparat foto.

— Înțeleg că Inger Holter era un soi de vedetă TV în Norvegia?

— O vedetă mărunță, domnule. Acum câțiva ani a fost prezentatoarea unei emisiuni pentru copii. Cred că, înainte să pățească ce-a pățit, era pe cale să fie uitată cu totul.

— Mda, mi s-a spus că ziarele de pe la voi fac mare tam-

tam în legătură cu omorul ăsta. Vreo două au și trimis reporteri aici. Le-am oferit ce-am avut și noi la dispoziție, adică nu mare lucru, așa că acuma o să se plictisească și-o să se care acasă. Ei nu știu de venirea ta. Îi au în grijă dădacele noastre, așa că n-o să trebuiască să ai de-a face cu ei.

— Mulțumesc pentru asta, domnule, zise Harry, care era cu adevărat recunoscător.

Gândul că un ziarist norvegian lihnit după senzațional își putea băga nasul în ciorba lui nu era tocmai unul îmbucurător.

— OK, Holy, o să fiu cinstit cu tine și-o să-ți spun care-i mersul. Asta mi s-a transmis de la guvernator, în termeni cât se poate de clari: consilierii noștri municipali ar vrea o rezolvare a cazului cât mai rapid cu putință. Ca de obicei, totul are de-a face cu politica și cu mălaiu’.

— Mălai?

— Păi da, s-a calculat că șomajul în Sydney o să crească cu mai bine de zece la sută anul ăsta, iar orașul are nevoie și de ultimul bănuț stors de la turiști. Acuși sunt și Jocurile Olimpice, în 2000, iar numărul turiștilor din țările scandinave e în creștere. O crimă, mai ales una nerezolvată, nu-i chiar o reclamă bună pentru oraș, așa că facem ce putem. Am însărcinat cu acest caz o echipă de patru detectivi, plus că le-am dat acces prioritar la resursele poliției – computere, criminaliști, laboratoare. Și așa mai departe.

McCormack scoase o foaie de hârtie dintr-un vraf și o cercetă cu o încruntătură.

— Ar trebui, de fapt, să lucrezi cu Watkins, dar, de vreme ce l-ai cerut anume pe Kensington, nu vād de ce ți-aș refuza solicitarea.

— Domnule, din câte știu nu am...

— Kensington e băiat bun. Nu-s foarte mulți polițiști indigeni care să ajungă la nivelul lui.

— Nu?

McCormack ridică din umeri.

— Așa merg lucrurile. Bun, Holy, dacă mai e ceva, știi

unde am bârlogul. Întrebări?

— Ăă... doar o formalitate, domnule. Mă întrebam dacă în țara asta „domnule” este modul corect de adresare către un superior sau dacă nu e un pic prea...

— Formal? Rigid? Ba cred că e. Dar mie îmi place. Îmi amintește că de fapt eu sunt șeful șandramalei ăsteia.

McCormack izbucni în râs și încheie întâlnirea cu o strângere de mână în stare să rupă oase.

— Ianuarie e sezonul turistic în Australia, explică Andrew, în vreme ce se strecurau prin traficul din zona portului Circular Quay. Toată lumea vine să vadă Opera din Sydney, se dă cu barca și admiră femeile de pe plaja Bondi. Păcat că ai de muncit.

Harry clătină din cap.

— Nu contează. Mă trec sudori reci când ajung prin zone pline de turiști.

Ieșiră pe New South Head Road, apoi Toyota acceleră, pornind către est, spre Golful Watson.

— Estul Sydney-ului nu e chiar ca mahalaua East End din Londra, explică Andrew, în timp ce treceau pe lângă un șir de case fițoase. Cartierul se cheamă Double Bay. Noi îi zicem Double Pay².

— Unde locuia Inger Holter?

— A stat cu iubitul ei în Newtown o vreme, apoi s-au despărțit și s-a mutat într-o garsonieră din Glebe.

— Iubitul?

Andrew ridică din umeri.

— E australian, inginer IT. S-au cunoscut acum doi ani, când a venit ea în vacanță aici. Are alibi pentru noaptea crimei și nu-i tocmai prototipul unui criminal. Dar până la urmă... cine știe?

Parcară mai jos de Gap Park, unul dintre mulții plămâni verzi ai metropolei. Trepte abrupte de piatră duceau către suprafața bătută de briză a parcului, care se ridica peste Golful Watson la nord și peste Pacific spre est. Canicula îi

² Joc de cuvinte: „Double Bay” (Golful Dublu) sună asemănător în engleză cu „Double Pay” (Plată Dublă) (N.t.).

izbi când deschiseră portierele. Andrew își puse niște ochelari mari de soare care-l duseră pe Harry cu gândul la imaginea unui rege relaxat al pornografiei. Colegul său australian purta azi, nu se știe de ce, un costum strâmt. Lui Harry i se păru că bărbatul cu piele neagră și umeri lași arată un pic comic atunci când acesta porni pe cărare înaintea lui, suind panta către privesitea de sus.

Harry se uită în jur. Văzu către vest centrul orașului, cu Harbour Bridge, către nord plajele și iahturile din Golful Watson și, ceva mai departe, înverzitul Manly, suburbia din partea nordică a golfului. Către est, orizontul se curba într-un spectru larg de nuanțe albastrii. Povârnișuri abrupte își coborau pantele către țarm, iar jos, în vale, valurile înspumate își sfârșeau lunga călătorie într-un crescendo bubuitoare printre bolovani.

Harry simți că i se prelinge o picătură de sudoare printre omoplați. Căldura îi făcea pielea ca de găină.

— De aici poți vedea Pacificul, Harry. Următoarea oprire e Noua Zeelandă, la cam o mie două sute de mile marine, zise Andrew scuipând un gogoloi de flegmă.

Îl urmăriră cu privirea până ce fu spulberat de vânt.

— Mai bine că nu era vie când a fost aruncată, zise. Sigur s-a lovit de stânci până jos; când au găsit-o, avea hălci întregi de carne sfâșiată.

— La câte ore după deces a fost găsită?

Andrew făcu o grimasă.

— Legistul poliției a zis că la patruzeci și opt de ore. Doar că omul...

Își ridică o mână, îndreptând degetul mare spre gură. Harry dădu din cap în semn că înțelege. Doctorul, așadar, era un suflet însetat.

— Și te apucă scepticismul când cifrele-s prea rotunde?

— A fost găsită într-o dimineață de vineri, să zicem deci că a murit cândva în noaptea de miercuri.

— Ceva indicii?

— După cum vezi, mașinile pot să parcheze chiar la poalele stâncilor, iar zona nu e luminată noaptea și e mai degrabă pustie. Nu ne-a contactat niciun martor și, sincer

să fiu, nici nu mă aștept la vreunul.

— Și-acum ce facem?

— Ce ne-a spus șefu': ne ducem la un restaurant și cheltuim un pic din bugetul local pentru distracție. Că doar ești, până la urmă, polițistul norvegian cel mai mare în grad pe o rază de trei mii de kilometri. Cel puțin.

Andrew și Harry stăteau la o masă cu față albă de pânză. Doyle's, un restaurant specializat în fructe de mare, se afla în capătul cel mai îndepărtat al Golfului Watson, cu doar o fâșie de nisip despărțindu-l de apele mării.

— Al naibii de frumos, așa-i? zise Andrew.

— Ca o carte poștală.

Un băiețel și o fetiță construiau castele de nisip în fața lor, având ca fundal albastrul intens al mării și dealurile de-un verde luxuriant, dincolo de care se profilau zgârie-norii metropolei.

Harry alegea scoici și păstrăv tasmanian, Andrew ceru calcan australian, pește de care Harry, lucru destul de firesc, nu auzise în viața lui. Tot Andrew comandă și o sticlă de Chardonnay Rosemount – „Nu prea merge cu ce-am luat de mâncare, dar e alb și nu-i rău deloc, la cât costă” –, părând un pic cam surprins când află că Harry nu pune alcool în gură.

— Ești pocăit sau ceva?

— Nu, nimic de genu', răspunse Harry.

Restaurantul era un vechi local de familie, considerat unul dintre cele mai bune din Sydney, îl informă Andrew. Fiind în plin sezon, birtul era plin ochi cu clienți, iar Harry presupuse că de aceea se dovedea atât de dificil să prinzi privirea chelnerilor.

— Chelnerii de pe-aici sunt ca planeta Pluto, zise Andrew. Orbitează pe la periferie și își fac apariția o dată la douăzeci de ani, dar și atunci sunt imposibil de zărit cu ochiul liber.

Harry, care nu găsea în el resurse pentru indignare, se lăsă pe speteaza scaunului cu un oftat mulțumit.

— Dar au mâncare excelentă, zise. Deci așa se explică de ce porți costum.

— Da și nu. Spațiul nu e tocmai conservator, cum vezi. Doar că-i mai bine pentru mine să nu port blugi și tricou în asemenea locuri. Din cauza felului în care arăt, trebuie să mă străduiesc mai mult.

— Ce vrei să spui?

Andrew îl privi țintă.

— Aborigenii nu au o poziție socială foarte înaltă în țara asta, cum o să-ți dai poate seama. Cu ani în urmă, englezii scriau acasă că băștinașii au o slăbiciune pentru alcool și pentru infracțiuni contra proprietății.

Harry asculta cu interes.

— Credeau că avem asta în gene. „Sunt buni doar ca să facă gălăgie suflând în bucăți lungi de lemn scobit cărora le zic *didgeridoo*”, așa scria unul dintre ei pe-atunci. Ei bine, țara asta se laudă că a reușit să integreze câteva culturi într-o singură societate închegată. Dar închegată pentru cine? Problema – sau avantajul, depinde de perspectivă – e că nu mai prea vezi băștinași. Aborigenii de astăzi sunt aproape absenți din viața socială a Australiei, dacă nu pui la socoteală dezbaterile politice ce au de-a face cu interesele și cultura indigenă. Australienii se bat cu pumnul în piept că au acasă, atârinate pe pereți, lucrări de artă aborigenă. Noi, ăștia tuciiuri, suntem totuși bine reprezentați pe listele de asistați sociali, în statisticile despre sinucidere și infracționalitate. Dacă ești aborigen, șansele să nimerеști la închisoare sunt de douăzeci și șase de ori mai mari decât pentru australianul mediu. Rumegă treaba asta, Harry Holy.

Andrew bău și restul de vin, lăsându-l pe Harry să rumege treaba. Și faptul că mâncase, probabil, cel mai bun pește din ultimii treizeci și doi de ani, adică din toată viața lui.

— Australia, totuși, nu e mai rasistă ca alte țări. Suntem, până la urmă, o națiune multiculturală cu oameni veniți să trăiască aici din toate colțurile lumii. Înseamnă doar că merită osteneala să te îmbraci la costum ori de câte ori ieși la un restaurant.

Harry încuviință iarăși cu o înclinare a capului. Nu mai

era nimic de spus pe acel subiect.

— Inger Holter lucra într-un bar, parcă?

— Da. The Albury din Oxford Street, Paddington. Mă gândeam să dăm o raită pe-acolo în seara asta.

— De ce nu chiar acum?

Pe Harry începuse să-l apuce bățul de la atâta relaxare.

— Fiindcă mai întâi trebuie să-i dăm binețe omului la care stătea cu chirie.

Pe neașteptate, Pluto se ivi pe firmament.

3

Un diavol tasmanian

Glebe Point Road se dovedi a fi o străduță plăcută și nu foarte aglomerată, înțesată cu restaurante tradiționale reprezentând diverse părți ale lumii.

— Aici a fost cândva cartierul boemei din Sydney, explică Andrew. În anii șaptezeci, am locuit prin zonă, student fiind. Încă găsești restaurante vegane pentru lumea obsedată de ecologie, cu stil de viață alternativ, sau librării pentru lesbiene și alte chestii din astea. Dar s-a zis cu hipioții și consumatorii de LSD de altădată. Când Glebe a devenit „central”, chiriile s-au mărit – nu cred că mi-aș mai permite să locuiesc acum aici, chiar și cu salariul de polițist.

Cotiră pe Hereford Street și intrară pe poartă la numărul 54. Un animal mic și blănos veni în fugă spre ei, lătrând și dând la iveală un șir de dinți micuți, dar ascuțiți. Mini-monstrul părea cât se poate de furios și semăna izbitor cu pozele diavolului tasmanian din broșurile turistice. Agresiv și în general neplăcut să-l ai atârnat de beregată, ziceau broșurile. Specia fusese aproape exterminată, un lucru despre care Harry spera din inimă să fie adevărat. Când specimenul se aruncă asupra lui cu fălcile căscate, Andrew ridică piciorul, pocni animalul în plin salt și îl trimise schelălăind în tufele din lungul gardului.

Când ajunseră lângă casă, îi întâmpină un bărbat cu burtă mare, ce părea abia trezit din somn, proptit în prag cu o expresie acră.

— Ce-a pățit câinele?

— Admiră tufele de trandafiri, îl informă cu un zâmbet suav Andrew. De la poliție suntem. Serviciul Omoruri. Domnul Robertson?

— Da, da. Ce mai vreți acum? V-am spus că v-am spus tot ce știu.

— Și-acum ne-ați spus că ne-ați spus că ne-ați spus...

Se lăsă o tăcere lungă, în care Andrew continuă să zâmbească, iar Harry își mută greutatea de pe un picior pe

altul.

— Scuze, domnule Robertson, n-o să încercăm să vă fim simpatici cu tot dinadinsul, dar el este fratele lui Inger Holter și-ar vrea să-i vadă camera, dacă nu deranjăm foarte mult.

Atitudinea lui Robertson se schimbă dramatic.

— Scuze, n-am știut că... Intrați! zise deschizând ușa și luând-o înaintea lor pe scări. Da, nici n-am știut că Inger avea un frate. Dar acum, că mi-ați spus, îmi dau seama că seamănă leit cu ea, firește.

Pe la spatele lui, Harry se întoarse spre Andrew și își dădu ochii peste cap.

— Inger era o fată minunată și o chiriașă fantastică – un motiv de mândrie, într-adevăr, pentru toată casa și probabil pentru tot cartierul.

Omul mirosea a bere și pronunța deja cuvintele un pic neclar.

Nimeni nu făcuse curat în camera lui Inger. Peste tot haine, reviste, scrumiere pline și sticle de vin goale.

— Aă... poliția mi-a spus că deocamdată să nu mă ating de nimic.

— Înțelegem.

— Iar într-o noapte, uite-așa, nu s-a mai întors acasă. A dispărut ca din senin.

— Vă mulțumim, domnule Robertson, v-am citit declarația.

— I-am spus să nu treacă seara pe Bridge Road și pe lângă piața de pește. E întuneric și-s puzderie de negrotei și chinezoi...

Se opri, uitându-se temător la Andrew.

— Scuze, n-am vrut să...

— E-n regulă. Nu vă mai reținem, domnule Robertson.

Robertson o apucă pe scări în jos și curând se auziră clinchete de sticle venind dinspre bucătărie.

Camera fetei avea un pat, câteva rafturi cu cărți și o masă de scris. Harry se uită prin încăpere, încercând să-și facă o impresie despre Inger Holter. Victimologie: să te pui

În pielea victimei. Parcă-și amintea vag de fata cea năstrușnică de la TV, cu râvna ei tinerească și ochii albaștri, inocenți.

Nu era, cu siguranță, genul care zace în casă. Pe pereți nu erau tablouri, dacă nu puneai la socoteală un poster din *Braveheart* cu Mel Gibson – pe care Harry și-l amintea doar fiindcă, din motive de neînțeles, câștigase un Oscar pentru cel mai bun film. Film de un gust îndoielnic, își zise. Și jocul actorilor la fel. Harry era unul dintre aceia care se simțiseră lezați personal când Mad Max făcuse din Mel Gibson o vedetă la Hollywood.

O fotografie o înfățișa pe Inger stând pe o bancă, în fața unor case colorate, în stil occidental, împreună cu o gașcă de tineri bărboși și pletoși. Purta o rochie largă, purpurie. Părul blond îi cădea drept, în şuvițe, pe chipul palid și grav. Tânărul pe care-l ținea de mână avea un bebeluș pe genunchi.

Văzu pe un raft o pungă cu tutun. Mai erau câteva cărți de astrologie și o mască de lemn cioplită rudimentar, cu un nas lung și coroiat ca un cioc. Harry întoarse masca. *Fabricată în Papua Noua Guinee*, scria pe eticheta cu prețul.

Hainele care nu erau azvârlite pe pat și pe podea erau puse pe umerase într-un șifonier mic. Nu erau cine știe ce. Câteva bluze de bumbac, un pardesiu uzat și o pălărie de paie cu boruri largi.

Andrew culese un pachetel de foițe pentru rulat din sertarul mesei de scris.

— King Size Smoking Slim. Își rula ditamai țigările.

— Ați găsit și droguri pe-aici? Întrebă Harry.

Andrew scutură din cap și arătă spre pachetul de foițe.

— Dar, dacă am scormoni prin scrumiere, nu m-ar mira să dăm de urme de cannabis.

— Păi de ce n-a făcut nimeni asta? N-au fost pe aici criminaliștii?

— Mai întâi, nu avem vreun motiv să credem că ăsta a fost locul crimei. În al doilea rând, fumatul de marijuana nu-i așa mare chestie. Aici, în New South Wales, avem o atitudine mai pragmatică în ce privește marijuana decât în

alte state australiene. N-aș exclude cu totul posibilitatea ca omorul să aibă de-a face cu drogurile, dar unul-două chiștoace de jointuri nu-s foarte relevante în context. Nu putem ști sigur dacă folosea alte droguri. Se găsește coca de cumpărat prin Albury, mai sunt și alte chestii, dar nimeni dintre cei cu care am discutat n-a adus vorba de asta, iar în analizele de sânge nu s-a găsit nicio urmă. Se pare că nu consuma chestii tari. Nu avea urme de ace și noi îi cam știm pe consumatori înrăiți.

Harry îl privi. Andrew își dresе glasul.

— Cel puțin, asta e versiunea oficială. Dar s-au gândit că ne-ai putea ajuta, totuși, cu ceva.

Era o scrisoare în norvegiană. Începea cu „Dragă Elisabeth” și se vedea clar că nu fusese terminată. Harry își aruncă privirea asupra ei, începând să o parcurgă.

Mă simt foarte bine și – mai important decât asta – m-am îndrăgostit! El, normal, e la fel de arătos ca un zeu grec, are un păr șaten lung și ondulat, un fund ferm și ochi care-ți spun ce ți-a șoptit deja: că te vrea acum – în clipa asta – după cel mai apropiat colț, la budă, pe masă, pe podea, peste tot. Îl cheamă Evans, are 32 de ani, a fost căsătorit (surpriză, surpriză!) și e tatăl unui băiețel drăgălaș de 18 luni pe nume Tom-Tom. Momentan nu are o slujbă propriu-zisă, dar face diverse chestii.

Și da, știu că presimți probleme, dar îți promit că n-o să mă las trasă în jos. Cel puțin deocamdată.

Dar destul despre Evans. Încă lucrez la Albury. „Mr. Bean” a încetat să mă mai invite în oraș după ce Evans a venit într-o seară la bar – măcar e un progres. Dar încă mă urmărește peste tot cu ochii ăia alunecoși. Bleah! Am început să mă cam satur de slujba asta, dar trebuie s-o mai păstrez până mi se prelungește perioada de rezidență. Am avut o discuție cu cei de la NRK³ – plănuiesc o continuare a

³ NRK (Norsk rikskringkasting): serviciul național de radioteleviziune din Norvegia (N.red.).

emisiunii TV, ar ieși în toamna următoare și, dacă vreau, pot să lucrez și mai departe acolo. Decizii, decizii!

Scrisoarea se oprea aici.

4

Un clown

— Unde mergem? întrebă Harry.

— La circ! I-am promis unui prieten că o să apar într-o bună zi pe-acolo. Și astăzi e o zi bună, nu?

La Powerhouse, o trupă mică de circari începuse deja spectacolul de după-amiază, în fața unui public redus ca număr, însă entuziast. Clădirea găzduise o centrală electrică și un depou de tramvaie pe vremea când în Sydney existau tramvaie, îl lămurii Andrew. Acum funcționa ca un soi de muzeu contemporan. Două fete bine clădite tocmai terminaseră un număr la trapez nu foarte spectaculos, dar care stârnise un ropot de aplauze prietenești.

O ghilotină enormă fu împinsă pe scenă, apoi apără un clown. Purta o uniformă în culori țipătoare și o bonetă dungată, inspirată în mod evident de Revoluția Franceză. Începu să se împiedice și să facă tot soiul de giumbușlucuri, spre imensul amuzament al copiilor. Apoi apără un al doilea clown, cu o perucă lungă, albă. Harry pricepu, în cele din urmă, că voia să-l întruchipeze pe Ludovic al XVI-lea.

— Cu unanimitate de voturi, condamnat la moarte, anunță clownul cu pălărie dungată.

Curând, condamnatul fu condus la eșafod, unde – tot spre amuzamentul copiilor – își puse capul, după multe țipete și văicăreli, pe butucul de sub lamă. Se auzi un duruit scurt de tobe, lama căzu și, spre uluirea tuturor, inclusiv a lui Harry, tăie capul monarhului cu un sunet ce aducea cu bufnetul unui topor în pădure, într-o dimineață luminoasă de iarnă. Capul, cu tot cu perucă, se rostogoli într-un coș. Luminile se stinseră și, când se aprinseră din nou, regele descăpățânat se înfățișă în lumina reflectorului, ținându-și capul sub braț. Uralele copiilor nu mai puteau fi stăvilite. Apoi lumina se stinse iarăși, iar când se aprinse pentru a doua oară, în arenă se afla întreaga trupă, înclinându-se în

fața publicului. Spectacolul se sfârși aici.

În vreme ce lumea se îndrepta spre ieșire, Andrew și Harry porniră spre culise. În garderoba improvizată, artiștii își scoteau deja costumele și începeau să se demachieze.

— Otto, vino să saluți un amic de-al meu din Norvegia, strigă Andrew.

Un chip se întoarse către ei. Ludovic al XVI-lea arăta mai puțin maiestuos fără perucă și cu machiajul întins în dăre pe față.

— Ei, bună, uite-l pe Tuka Indianul!

— Harry, el e Otto Rechnagel.

Otto îi întinse cu eleganță mâna, ușor îndoită la încheietură, și arboră o expresie ultragiată când Harry, încă ușor perplex, nu făcu decât să i-o strângă ușor.

— Nu dai un pupic, frumușelule?

— Otto se crede femeie. O femeie de descendență nobilă, zise Andrew ca să lămurească situația.

— Ce prostii spui, Tuka. Otto știe prea bine că-i bărbat. Pari nedumerit, frumușelule. Poate că ai vrea să verifici cu mâna ta? zise Otto și scoase un chicotit strident.

Harry simți că i se înroșesc lobii urechilor. O pereche de gene false fluturară acuzator spre Andrew.

— Prietenul tău... vorbește?

— Pardon. Mă numesc Harry... ăă... Holy. Frumușel numărul. Drăguțe costume. Foarte... realist. Și neobișnuit.

— Numărul cu Ludovic al XVI-lea? Neobișnuit? Dimpotrivă. E un clasic. Prima oară a fost făcut de familia de clovni Jandaschewsky, la doar două săptămâni de la adevărata execuție din ianuarie 1793. Și lumea s-a topit de plăcere. Lumea a îndrăgit mereu execuțiile publice. Știi de câte ori se dă filmul cu asasinarea lui Kennedy, iarăși și iarăși, pe canalele TV americane?

Harry făcu semn că nu știe.

Otto își îndreptă gânditor privirea către tavan.

— Se dă o grămadă.

— Otto se consideră urmașul marelui Jandy Jandaschewsky, adăugă Andrew.

— Chiar așa?

Familiile celebre de clovni nu se numărau printre subiectele în care Harry era expert.

— Nu cred că amicul tău înțelege, Tuka. Familia Jandaschewsky, vezi tu, a fost o trupă ambulantă de clovni muzicanți care au venit să se stabilească în Australia la începutul secolului XX. S-au ocupat de circ până când a murit Jandy, în 1971. Prima dată l-am văzut pe Jandy la șase ani. Și din clipa aceea am știut ce vreau să mă fac. Și asta am și ajuns.

Otto schiță pe sub machiaj un zâmbet de clovn trist.

— Și cum ați ajuns să vă cunoașteți? Întrebă Harry.

Andrew și Otto schimbă priviri. Harry le văzu grimasele și știu că făcuse o gafă.

— Adică... un polițist și un clovn... nu-i tocmai...

— E-o poveste lungă, zise Andrew. S-ar putea spune că am crescut împreună. Otto ar fi vândut-o și pe mă-sa pentru o halcă din curul meu, doar că eu, de la o vârstă fragedă, m-am simțit ciudat de atras de fete și de toate chestiile alea nașpa de hetero. Cred că a avut ceva de-a face cu genetica și mediul. Ce crezi, Otto?

Andrew se hlizi și se feri de dosul de palmă al lui Otto.

— N-ai stil, n-ai bani și curul tău e supraevaluat, scheună Otto.

Harry aruncă o privire și spre ceilalți din trupă; spectacolul lui Otto îi lăsa netulburați. Unul dintre acrobații cei musculoși îi făcu încurajator cu ochiul.

— Harry și cu mine o să mergem în Albury în seara asta. Vrei să vii cu noi?

— Știi prea bine că nu mai pun piciorul acolo, Tuka.

— Ar fi trebuit să-ți treacă de-acum, Otto. Viața merge mai departe, știi doar.

— Adică viața tuturor celorlalți. A mea se oprește aici, în clipa asta. Când dragostea moare, mor și eu.

— Bine, cum vrei.

— Și, pe lângă asta, trebuie să mă duc acasă să-l hrănesc pe Waldorf. Mergeți voi și poate vin și eu ceva mai încolo.

— Ne vedem curând, zise Harry, lipindu-și îndatoritor

buzele de mâna întinsă a lui Otto.

— Abia aştept, Harry, frumuşelule.

Soarele asfinți până ce străbătură Oxford Street din Paddington și opriră lângă un spațiu mic, viran. „Green Park⁴” scria pe un indicator, însă iarba era pârlolită, cafenie, și singurul petic verde era un pavilion din mijlocul parcului. Un bărbat aborigen stătea lungit pe iarbă printre copaci. Hainele îi erau zdrențuite și era atât de murdar, că părea mai degrabă cenușiu decât negru. La vederea lui Andrew, înălță un braț într-un soi de salut, însă Andrew îl ignoră.

Albury era atât de plin că se strecurară cu greu pe ușile de sticlă. Harry rămase câteva clipe nemișcat, cuprinzând cu privirea scena ce i se înfățișa. Clientela era o mulțime pestriță, formată mai ales din bărbați tineri: rockeri în gecii jerpelitate de blugi, corporatiști la costum, cu gel în păr, tipi aducând artiști, cu barbișoane și pahare de șampanie în mână, surferi blonzi, arătoși, cu zâmbete albite chimic și motocicliști – sau motoriști, cum le zicea Andrew – înveșmântați în piele neagră. În mijlocul încăperii, în perimetrul barului propriu-zis, spectacolul era în plină desfășurare: femei cu picioare lungi, pe jumătate despuiate, purtând bluzițe violet peste sânii proeminenți. Se unduiau și mimau, mișcând buzele date cu roșu, că interpretează piesa Gloriei Gaynor „I Will Survive”. Fetele făceau cu rândul, așa încât cele care nu dansau le ofereau clienților ocheade și flirt nerușinat.

Harry își făcu loc cu greu până la bar și comandă de băut.

— Vine acum, blondule, zise fata de la bar, cu o voce joasă și un zâmbet obraznic.

Pe cap avea un coif roman.

— Spune-mi, tu și cu mine suntem singurii tipi hetero din orașul ăsta? întrebă Harry, întorcându-se cu un pahar de suc și o bere.

— După San Francisco, Sydney are cea mai mare

⁴ În engleză, în original: „Parcul Verde” (N.red.).

populație de gay din lume, zise Andrew. Mediul rural australian nu-i tocmai cunoscut pentru toleranța la diversitate sexuală, așa că nu-i de mirare că toți băieții pe invers de la fermă vor să vină în Sydney. Și nu doar din Australia, apropo. Avem pe-aici gay din toată lumea și în fiecare zi apar în oraș și mai mulți.

Se îndreptară spre un alt bar din spatele încăperii, unde Andrew strigă o fată aflată după teighea. Stătea cu spatele la ei și avea cel mai roșu păr pe care-l văzuse vreodată Harry. Îi cădea pe umeri în jos, până la buzunarele blugilor, nereușind să ascundă, totuși, spatele mlădios al fetei și șoldurile de-o plăcută rotunjime. Se întoarse către ei și un șir de dinți de un alb strălucitor zâmbiră pe o fețișoară radioasă, cu doi ochi azurii și nenumărați pistrui. Ce păcat dacă nu-i femeie, își zise Harry.

— Mă mai ții minte? răcni Andrew ca să se facă auzit peste muzica disco din anii șaptezeci. Am mai fost pe-aici, am întrebat de Inger. Putem vorbi un pic?

Roșcata deveni serioasă. Încuviință, lăsă un mesaj altei fete și-i călăuzi către o cămăruță pentru fumat din spatele bucătăriei.

— Ceva noutăți? întrebă ea, și cuvintele îi fură suficiente lui Harry pentru a-și da seama, cu o anume siguranță, că fata vorbea suedeză mai bine decât engleza.

— Am cunoscut un bărbat cândva, zise Harry în norvegiană, făcând-o să-l privească surprinsă. Era căpitanul unui vas pe Amazon. A zis trei cuvinte în portugheză și-am știut că-i suedez. Locuise acolo în ultimii treizeci de ani. Iar eu nu știu o vorbă în portugheză.

La început, roșcata păru perplexă, apoi începu să râdă. Un tril voios care-i aminti lui Harry de o pasăre rară.

— E așa de evident? zise ea în suedeză.

Avea o voce joasă și calmă, cu r-urile pronunțate moale.

— Intonația, zise Harry. Niciodată nu scapi cu totul de intonație.

— Vă știți cumva? întrebă Andrew cercetându-i sceptic cu privirea.

Harry se uită la roșcată.

— Nu, răspunse fata.

Și nu-i păcat? se întrebă Harry.

Numele roșcatei era Birgitta Enquist. Se stabilise de patru ani în Australia și lucra la Albury de un an.

— Sigur că mai vorbeam când lucram, dar n-am fost de fapt apropiată de Inger. Nu era genul foarte comunicativ. Am o gașcă cu care mai ies prin oraș și uneori venea cu noi, dar n-am cunoscut-o prea bine. Tocmai părăsise un tip de prin Newtown când a început să lucreze aici. Amănuntul cel mai personal pe care îl știu despre Inger e că relația devenise prea intensă pentru ea, pe termen lung. Cred că voia să pună punct și s-o ia de la capăt.

— Știi cu cine își petrecea timpul? întrebă Andrew.

— Nu chiar. V-am spus, mai stăteam de vorbă uneori, dar nu mi-a povestit niciodată, complet, viața ei. Și nici eu n-am întrebat-o, e drept. În octombrie, s-a dus în nord, în Queensland, și se pare că acolo a dat de niște oameni din Sydney cu care, după aceea, a păstrat legătura. Cred că a cunoscut acolo un tip – a fost și pe-aici într-o seară. Dar v-am mai povestit toate astea, așa-i? zise aruncându-le o privire întrebătoare.

— Știu, dragă domnișoară Enquist, voiam doar o relatare la prima mână pentru colegul meu norvegian și să vedem unde lucra Inger. Harry Holy e socotit cel mai bun detectiv din Norvegia, totuși, așa că e posibil să observe vreun detaliu care ne-a scăpat nouă, polițiștilor din Sydney.

Harry fu cuprins de un acces de tuse.

— Cine-i Mr. Bean? întrebă cu o voce ciudată, sugrumată.

— Mr. Bean? îl privi uluită Birgitta.

— Persoana care semăna cu comicul ăla englez... ăă... Rowan Atkinson, nu așa îl cheamă?

— A, el! zise Birgitta și râse cu același tril de pasăre cântătoare.

Îmi place, își zise Harry. Și mai mult.

— E Alex, administrează barul. Abia mai târziu o să apară.

— Avem motive să credem că era interesat de Inger.

— Alex pusese ochii pe Inger, e drept. Și nu doar pe Inger – de-a lungul timpului a încercat să-și facă lipeala, în disperare, cu majoritatea fetelor din bar. De asta îi mai zicem și Ventuză. Inger a început să-i zică Mr. Bean. N-are nici el, amărâtul, o viață prea grozavă. E trecut de treizeci, stă cu maică-sa și nu pare să se ducă niciodată nicăieri. Dar, ca șef, e absolut în regulă. Și deloc periculos, dacă vă gândiți la așa ceva.

— De unde știi?

Birgitta se atinse cu un deget peste nas.

— Nu e genu’.

Harry se prefăcea că-și notează în carnet.

— Știi dacă Inger cunoștea sau dacă se vedea cu cineva care... ăă... era genu’?

— Ei, păi pe-aici ajung fel de fel de indivizi. Nu toți sunt gay și nu puțini o sorbeau din priviri pe Inger – e așa de atrăgătoare... Era... Dar așa, la repezeală, nu-mi vine în minte niciunul. A mai fost...

— Da?

— Nu, nimic.

— Am citit în raport că Inger a lucrat aici în noaptea în care se presupune că a fost ucisă. Știi cumva dacă avea vreo întâlnire după program sau s-a dus direct acasă?

— A luat niște resturi de la bucătărie, zicând că-s pentru potaie. Știam că n-are câine, așa că am întrebat-o unde se duce. A zis că acasă. Atâta știu.

— Diavolul tasmanian, îngână Harry, iar fata îi aruncă o privire curioasă. Proprietarul ei are un câine, zise. Cred că trebuia să-l mituiască, dacă voia să intre întreagă în casă.

Harry îi mulțumi pentru că discutasă cu ei. Erau pe cale să plece când Birgitta zise:

— Suntem foarte supărați pe-aici, în Albury, din cauza celor întâmplare. Cum fac față părinții ei?

— Mă tem că nu prea grozav, zise Harry. Sunt în stare de șoc, normal. Și se învinuiesc pentru că au lăsat-o să vină aici. Sicriul o să fie trimis mâine în Norvegia. Pot face rost de adresă, dacă vrei să trimiți flori pentru înmormântare.

— Mulțumesc. Ar fi foarte drăguț.

Harry era cât pe ce să mai întrebe ceva, însă nu avea tragere de inimă s-o facă în contextul discuției despre moarte și înmormântare. Porni spre ieșire, cu zâmbetul ei de rămas-bun stăruindu-i pe retină. Știa că imaginea avea să rămână acolo ceva timp.

— Rahat, mormăi ca pentru el. Ar trebui s-o fac ori nu?

În club, toți travestiții, la care se adăugau și destui alți clienți, stăteau la tejghea și lăläiau piesa „Walking on Sunshine” de la Katrina & the Waves, care se auzea bubuind din boxe.

— Nu prea e timp de mahnire și meditație într-un loc ca ăsta, comentă Andrew.

— Presupun că așa și trebuie, spuse Harry. Viața merge mai departe.

Îl rugă pe Andrew să-l aștepte un minut, se întoarse la bar și-i făcu semn cu mâna Birgittei.

— Scuză-mă, aș mai avea o întrebare.

— Da?

Harry trase aer adânc în piept. Își regreta deja decizia, însă era prea târziu.

— Știi vreun restaurant thailandez bun prin oraș?

Birgitta se gândi câteva clipe.

— Hmm... e unul pe Bent Street, în centru. Știi unde? Din ce mi s-a spus, ar fi chiar bun.

— Așa de bun că ai fi de acord să mergi cu mine acolo?

N-a ieșit deloc bine, își spuse Harry. Și era și neprofesional. Foarte neprofesional. Birgitta scoase un geamăt de disperare, însă disperarea, își dădu seama Harry, era doar de fațadă. Și zâmbetul se afla încă la locul lui.

— E una dintre replicile pe care le spui des, domnule detectiv?

— Destul de des.

— Și funcționează?

— Statistic vorbind? Nu prea.

Ea râse, își înclină capul și-l studie curioasă. Apoi ridică din umeri.

— De ce nu? Sunt liberă mâine. La nouă. Și plătești tu.

6

Un episcop

Harry porni lumina albastră a girofarului de deasupra și se așeză la volan. Rafalele de vânt izbeau mașina la viraje. Vocea lui Stiansen. Apoi tăcere. Un stâlp de gard îndoit. O cameră de spital, flori. O fotografie pe coridor, din ce în ce mai neclară.

Harry se ridică brusc în capul oaselor. Același vis. Și nu era decât patru dimineața. Încercă să se culce la loc, însă mintea i se tot îndrepta spre ucigașul necunoscut al lui Inger.

Când se făcu ora șase, decise că e timpul să coboare din pat. După un duș înviorător, ieși să dea piept cu cerul de un albastru șters, pe care atârna un soare de dimineață anemic, și să caute un loc unde să ia micul dejun. Din centru venea un zumzet înfundat, dar traficul matinal nu ajunsese încă la felinarele roșii și la ochii încondeiați cu negru de acolo. King's Cross avea un oarecare farmec pestriț, o frumusețe vie care-l făcu să îngâne un cântecel în timp ce mergea. În afară de câteva păsări de noapte cam abțiguite, de un cuplu dormind sub un covor pe niște trepte și de o prostituată slăbănoagă ce-și începuse tura de dimineață, străzile erau deocamdată pustii.

Lângă ușa unei cafenele cu terasă, proprietarul spăla pavajul cu furtunul. Harry reuși, cu un zâmbet, să capete un mic dejun înjghebat la repezeală. În vreme ce se înfrupta din pâinea prăjită cu șuncă, un vânticel obraznic încercă să-i șterpelească șervetul.

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap, Holy, zise McCormack. Asta-i bine. Creierul funcționează la maximum între șase jumate și unșpe. După aia e varză, părerea mea. Și dimineața e și mai liniștit pe-aici. După nouă, nici nu mai pot aduna doi cu doi de la gălăgie. Tu cum te descurci? Băiatul meu zice că trebuie să aibă muzica pornită ca să-și poată face temele. Devine neatent dacă-i liniște. Pricepi așa

ceva?

— Ăă...

— Oricum, ieri n-am mai rezistat, m-am dus până-n cameră la el și am închis mizeria aia. „Am nevoie de el ca să gândesc!”, a țipat fiu-meu. I-am spus că n-are decât să citească așa cum citesc toți oamenii normali. „Oameni-s diferiți, tati”, a zis. S-a ofticit. Mda, e la vârsta aia, știi ce zic.

McCormack se opri și își aruncă privirea asupra unei fotografii de pe birou.

— Ai copii, Holy? Nu? Uneori mă-ntreb ce pasteale mă-sii mi-au trebuit copii. Apropo, în ce gaură de șobolan te-au cazat ăștia?

— La Hotel Crescent din King's Cross, domnule.

— Aha, bine. Nu ești primul norvegian care stă acolo. Am avut, acum doi ani, o vizită oficială a episcopului Norvegiei sau ceva de genu', nu-i mai țin minte numele. În orice caz, echipa lui de la Oslo i-a rezervat o cameră la hotel în King's Cross. Poate din cauză că numele avea semnificații biblice sau așa ceva⁵. Când a sosit episcopul, cu suita lui, una dintre prostituatele mai vechi în branșă a dat cu ochii de gulerul clerical și-a început să-l ispitească cu tot soiul de propuneri indecente. Cred că bietul episcop a șters-o de-acolo înainte să-i ajungă bagajele în cameră...

McCormack hohoti atât de tare, că-i dădură lacrimile.

— Așa deci, Holy, ce putem face pentru tine?

— Mă întrebam dacă aş putea să văd cadavrul lui Inger Holter înainte să fie trimis în Norvegia, domnule.

— Kensington te poate duce la morgă, după ce ajunge. Dar ai o copie a raportului de autopsie, așa-i?

— Da, domnule, doar că...

— Doar că?

— Gândesc mai bine când am și corpul în față, domnule.

McCormack se întoarse spre fereastră și mormăi ceva. Lui Harry i se păru că aude un „bine, atunci”.

Temperatura în subsolul morgii era de opt grade, spre

⁵ În engleză, „King's Cross” înseamnă „Crucea Regelui” (N. red.).

deosebire de cele douăzeci și opt de afară.

— Te-ai edificat? Întrebă Andrew zgribulit, strângându-și haina mai bine pe el.

— Edificat, nu, zise Harry, uitându-se la rămășițele pământești ale lui Inger Holter.

Fața nu-i fusese prea afectată de căderea în gol. Îi fusese despicată o nară și pometele avea o adâncitură măricică, însă nu încăpea îndoială că acel chip ca de ceară aparținea aceleiași fete cu zâmbet strălucitor din poza aflată în dosarul poliției. Gâtul îi era presărat cu urme negre. Restul corpului era plin de vânătăi, răni și niște despicături foarte, foarte adânci. Prin unele se vedea osul alb, dezgolit.

Părinții au vrut să vadă fotografiile. Ambasadorul Norvegiei a spus că nu i-ar sfătui să facă asta, dar avocatul a insistat. O mamă n-ar trebui să-și vadă fiica așa.

Andrew clătină din cap.

Harry cercetă leziunile de pe gât cu o lupă.

— Cine a sugrumat-o a făcut-o cu mâinile goale. Și e greu să omori pe cineva așa. Criminalul trebuie să fi fost ori foarte puternic, ori foarte motivat.

— Sau poate c-a mai făcut asta de câteva ori înainte.

Harry îl privi pe Andrew.

— Cum adică?

— Nu are fragmente de piele sub unghii, nu i s-a găsit pe haine niciun fir de păr de-al criminalului și nici nu-i julită pe genunchi. A fost omorâtă așa de rapid și eficient că n-a apucat să se zbată prea mult.

— Îți amintește de ceva ce-ai văzut înainte?

Andrew ridică din umeri.

— Când ești criminalist de-atâta vreme, toate cazurile îți amintesc de ceva ce-ai mai văzut înainte.

Nu, își zise Harry. E exact pe dos. Dacă lucrezi de mult, vezi nuanțele abia sesizabile ale fiecărei crime în parte, detaliile ce deosebesc o faptă de alta și fac din fiecare caz ceva unic.

Andrew aruncă o privire la ceas.

— Ședința de dimineață începe în jumătate de oră. Am face bine să ne pornim într-acolo.

Conducătorul echipei de anchetă era Larry Watkins, un detectiv cu studii de drept și cu o puternică tendință de urcare în grad. Avea buze subțiri, păr rărit și vorbea rapid și eficient, fără intonații sau adjective inutile.

— Sau vreun pic de fler social, îl zugrăvise necruțător Andrew. Un anchetator foarte capabil, dar nu genul căruia îi ceri să-i sune pe părinții unei fete găsite moartă. Plus că, ori de câte ori e stresat, se apucă să-njure.

Mâna dreaptă a lui Watkins era Serghei Lebie, un sârb bine îmbrăcat, chel, cu o țcălie neagră care îl făcea să arate ca Mefisto pus la patru ace. Andrew îl informase pe Harry că, de obicei, nu pune prea mare preț pe bărbați atât de preocupați de felul cum arată.

— Dar Lebie nu-i de fapt un păunaș, e doar foarte *meticulos*. Are, printre altele, obiceiul să-și studieze unghiile când îi vorbește cineva, dar n-ar vrea să pară arrogant, totuși. Și își lustruiește pantofii după fiecare pauză de prânz. Nu te aștepta să spună prea multe, nici despre el și nici despre altceva.

Cel mai tânăr membru al echipei era Yong Sue, un tip plăcut, mărunțel și slăbuț, care arbora mereu un zâmbet deasupra gâtului ca de pasăre. Familia lui Yong Sue venise din China cu treizeci de ani în urmă. Acum zece ani, când Yong Sue avea nouăsprezece ani, părinții lui se întorsese în China pentru o vizită. Nu mai fuseseră văzuți niciodată de atunci. Bunicul era de părere că fiul lui fusese implicat în „ceva politic”, însă nu se aventurase la mai mult de-atât. Yong Sue nu reușise să afle ce se petrecuse. Acum avea grijă de bunici și de cele două surori mai mici, lucra douăsprezece ore pe zi și zâmbea cel puțin zece. „Dacă știi vreun banc prost, spune-i-l lui Yong Sue. Râde la absolut orice”, îi împărtășise Andrew. Acum erau cu toții adunați într-o cămăruță îngustă în care un ventilator zgomotos, montat într-un cotlon, ar fi trebuit să facă puțină răcoare. Watkins se postă lângă panou, în fața lor, și-l prezentă pe Harry celorlalți.

— Colegul nostru norvegian a tradus scrisoarea găsită în

camera lui Inger. Ne poți spune ceva interesant despre asta, Hole?

— Se pronunță Hoo-lei.

— Scuze, Holy.

— Ei bine, e limpede că abia începuse o relație cu cineva pe nume Evans. Din ce apare în scrisoare, avem motive întemeiate să presupunem că mâna pe care o ține în fotografia de pe masa de scris e a lui.

— Am verificat, zise Lebie. Credem că e vorba despre un anume Evans White.

— Așa? ridică Watkins dintr-o sprânceană subțire.

— Nu avem prea multe date despre el. Părinții lui sunt din Statele Unite, au venit aici pe la sfârșitul anilor șaiszeci și au primit permis de ședere. Pe vremea aia, nu era o problemă, adăugă Lebie, ca și cum ar fi vrut să lămurească situația. În orice caz, umblau prin țară într-o rulotă Volkswagen, probabil pe un regim de mâncare vegană, marijuana și LSD, cum era la modă pe-atunci. Au făcut un copil, au divorțat și, când Evans avea optsprezece ani, tatăl lui s-a întors în State. Maică-sa se ține de vindecări spirituale, scientologie, tot soiul de misticisme. Are un loc numit Castelul de Cristal pe lângă Golful Byron. Le vinde turiștilor și căutătorilor de iluminare pietre pentru karma și tot felul de mizerii importate din Thailanda. Când a împlinit optsprezece ani, Evans a decis să facă ce face un număr tot mai mare de australieni, a zis Lebie întorcându-se spre Harry. Adică nimic.

Andrew se aplecă spre Harry și-i zise cu voce scăzută:

— Australia e perfectă pentru cei care vor să călătorească, să facă surfing și să se bucure de viață pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Rețea socială de milioane și climă de milioane. Locuim într-o țară minunată.

Se lăsă la loc pe spătarul scaunului.

— Momentan, nu are o locuință stabilă, continuă Lebie, dar credem că până nu demult locuia într-o baracă pe la marginea orașului, într-o zonă unde stau albi mai prăpădiți. Cei cu care am vorbit spun că nu l-au mai văzut de ceva timp. N-a fost niciodată arestat. Mă tem, așadar, că singura

fotografie pe care o avem cu el e cea de la treisprezece ani, când și-a făcut pașaport.

— Sunt impresionat, zise cu sinceritate Harry. Cum ai reușit să găsești un tip fără dosar, cu doar o singură poză și numele de botez, într-o populație de optsprezece milioane, într-un timp așa de scurt?

Lebie arătă cu bărbia spre Andrew.

— Andrew a recunoscut orașul din poză. Am trimis o copie poliției locale și am aflat numele de la ei. Zice că are un rol în peisajul local. În traducere, înseamnă că-i unul dintre dealerii de iarbă importanți pe-acolo.

— Probabil că-i un oraș foarte mic, zise Harry.

— Nimbin, doar o mie de locuitori, se băgă Andrew. Își câștigau existența în principal din produse lactate, asta până ce Uniunea Națională a Studenților Australieni și-a pus în cap să organizeze acolo, în 1973, o chestie pe care-a numit-o Festivalul Vărsătorului.

În jurul mesei se stârniră hlizeli.

— Festivalul promova o agendă idealistă, stiluri de viață alternative, întoarcerea la natură și chestii din astea. Ziarele s-au concentrat asupra tinerilor care luau droguri și se împerecheau ca iepurii. Festivalul a durat mai bine de zece zile și, pentru unii, nici nu s-a mai oprit vreodată. Condițiile de cultivare de pe lângă Nimbin sunt bune. Poți crește tot ce vrei. Să-ți zic altfel: mă îndoiesc că lactatele mai sunt azi principalul lor produs comercial. Pe strada mare, la cincizeci de metri de secția de poliție, o să dai peste cea mai deschisă piață de marijuana din Australia. Și, îmi pare rău să o spun, la fel e și piața de LSD.

— A fost văzut în Nimbin recent, potrivit poliției, zise Lebie.

— Premierul statului New South Wales e pe cale să inițieze o campanie acolo, interveni Watkins. S-ar părea că guvernul federal l-a tot presat să facă ceva în privința traficului de narcotice care a luat proporții îngrijorătoare.

— E adevărat, zise Lebie. Polițiștii folosesc acum avioane și elicoptere ca să pozeze câmpurile unde se crește cânepă.

— Bun, spuse Watkins. O să trebuiască să-l prindem pe

tipul ăsta. Kensington, e clar că tu știi să te descurci pe-aici, iar tu, Holy, nu cred că ai avea ceva împotriva să mai vezi o bucățică de Australia. Îi spun lui McCormack să-i sune pe cei din Nimbin, să știe că veniți.

7

Lithgow

Se amestecară printre turiști, luară trenul spre Darling Harbour, coborâră la Harbourside și găsiră o masă afară, cu vedere la cheiuri.

Pe lângă ei trecu o pereche de picioare lungi, cu tocuri cui. Andrew își dădu ochii peste cap și fluieră într-un fel foarte lipsit de corectitudine politică. Vreo două capete din restaurant se întoarseră și-i trimiseră niște uitături iritate. Harry clătină din cap.

— Ce mai face amicul tău, Otto?

— A, e devastat. A fost abandonat pentru o femeie. De câte ori are câte o combinație cu un bisexual, respectivul ajunge până la urmă cu o femeie, zise el. Totuși, cred că o să supraviețuiască și de data asta.

Harry simți pe neașteptate niște stropi de ploaie și văzu, ridicând ochii, că o pătură de nori groși avansase dinspre nord-vest aproape pe neobservate.

— Cum ai recunoscut locul ăsta, Nimbin, având doar o poză cu o casă?

— Nimbin? Am uitat oare să-ți spun că-s un bătrân hipiot? rânji Andrew. Se spune că cine își amintește Festivalul Vărsătorului n-a fost de fapt acolo. Ei bine, eu îmi amintesc cel puțin casele de pe strada principală. Orașul arăta ca un cătun de nelegiuiți dintr-un western mediocru, zugrăvit în nuanțe psihedelice de galben și vinețiu. Credeam, drept să-ți spun, că galbenul și vinețiul aveau de-a face cu substanțele pe care le luasem. Până ce-am văzut fotografia din camera lui Inger.

Pe când se întorceau de la prânz, Watkins anunță o altă ședință de lucru. Yong Sue dezgropase niște cazuri interesante din computerul lui.

— Am trecut prin toate cazurile de omor nerezolvate din New South Wales din ultimii zece ani și am găsit patru care au similarități cu al nostru. Cadavrele sunt descoperite în

locuri mai puțin frecventate, două în gropi de gunoi, unul pe un drum la marginea unei păduri și al patrulea plutind pe râul Darling. Probabil femeile au fost ucise și abuzate sexual altundeva, apoi lepădate acolo. Și – de-o importanță crucială – au fost toate strangulate și aveau pe gât urme lăsate de degete, zise radios Yong Sue.

Watkins își dresе vocea.

— Să ne mai ținem un pic entuziasmul în frâu, zise. Strangularea nu este, până la urmă, un mod atât de neobișnuit de a ucide după un viol. Care-i distribuția geografică, Yong Sue? Râul Darling e la dracu-n praznic, la mai mult de-o mie de kilometri de Sydney.

— N-am avut noroc, șefu'. N-am găsit niciun model de distribuție geografică, răspunse Yong Sue cu un chip pe care se citea un regret sincer.

— Păi... patru femei strânse de gât, împrăștiate pe toată suprafața regiunii într-o perioadă de zece ani nu e tocmai...

— Încă ceva, șefu'. Toate femeile erau blonde. Mai exact, aveau păr foarte deschis la culoare, aproape alb.

Lebie scoase un fluierat mut. Cei de la masă tăcură.

Watkins nu părea prea convins încă.

— Poți să faci calculul, Yong? Să te uiți un pic la relevanța statistică și toate alea, să afli dacă procentele sunt în limite rezonabile înainte să facem tam-tam? Poate că ar trebui să verifici, ca să fim siguri, pentru întreg teritoriul Australiei. Și să pui la socoteală și cazurile de viol nerezolvate. Poate scoatem ceva de-acolo.

— O să dureze ceva, dar o să încerc, șefu', zise Yong zâmbind iarăși.

— OK. Kensington și Holy, de ce n-ați pornit spre Nimbin?

— Ne ducem mâine-dimineață devreme, șefu', răspunse Andrew. A apărut un caz recent de viol în Lithgow pe care aș vrea să-l investighez mai întâi. Am senzația că ar putea avea o legătură. Voiam să ne ducem acolo acum.

Watkins se încruntă.

— Lithgow? Încercăm să lucrăm ca o echipă aici, Kensington. Asta înseamnă că discutăm și coordonăm, nu ne apucăm să facem chestii de capul nostru. Din câte știu eu,

n-am vorbit despre vreun caz de viol în Lithgow.

— Am eu o intuiție, șefu’.

Watkins oftă.

— Eh, McCormack pare să creadă că ești dotat cu un al șaselea simț.

— Noi,ăștia tuciurii, avem o legătură mai strânsă cu lumea spirituală decât voi, albiturile, se știe doar, șefu’.

— În secția mea nu ne bazăm munca de poliție pe asemenea lucruri, Kensington.

— Glumeam, șefu’. Mă bazez pe mai mult decât atât.

Watkins clătină din cap.

— Să faci bine să ajungi în avion mâine-dimineață devreme, OK?

O porniră pe autostradă. Lithgow era un oraș industrial de zece-douăsprezece mii de locuitori, însă lui Harry îi păru mai degrabă un sat de dimensiuni medii. La intrarea în secția de poliție era un bec albastru pâlpâitor, prins pe un suport metalic.

Șeful de-aici le făcu o primire călduroasă. Era genul supraponderal, jovial și cu bărbie dublă. Îl chema Larsen și avea strămoși prin Norvegia.

— Știi vreun Larsen norvegian, frăție? Întrebă.

— Păi... sunt o grămadă, răspunse Harry.

— Da, mamaie zicea că am avea multe rubedenii pe acolo.

— Cu siguranță aveți.

Larsen își amintea cazul de viol, desigur.

— Din fericire, așa ceva nu se întâmplă prea des la noi, în Lithgow. Era pe la începutul lui noiembrie. A fost luată pe sus de pe-o alee în timp ce se întorcea din tura de noapte de la fabrica unde lucra, vârată într-o mașină și pe-aici ți-e drumul! Agresorul a amenințat-o cu un cuțit, a dus-o pe un drum forestier izolat, la poalele Munților Albaștri, unde a violat-o pe bancheta din spate. Violatorul o apucase de gât și o strângea, când în spatele lor a apărut o mașină. Șoferul se ducea spre casa lui de vacanță și a crezut că surprinsese un cuplu care făcea sex pe drumul pustiu, motiv pentru

care nu a ieșit din mașină. Când violatorul a trecut în față ca să mute mașina, femeia a reușit să scape pe portiera din spate și a luat-o la fugă spre mașina cealaltă. Violatorul și-a dat seama că jocul s-a terminat, a apăsă pe accelerație și a șters-o.

— A reținut vreunul dintre ei numărul de înmatriculare?

— Nu, era întuneric și totul s-a întâmplat foarte repede.

— Și femeia a apucat măcar să se uite bine la tip? Vi l-a descris?

— Sigur. Într-un fel. Cum ziceam, era întuneric.

— Avem o fotografie. Știți adresa femeii?

Larsen se duse la fișet și începu să scormonească.
Respira greu.

— Apropo, începu Harry, știți cumva dacă-i blondă?

— Blondă?

— Da, cu părul foarte deschis la culoare, alb.

Bărbia dublă a lui Larsen începu să se bălăngănească. Gâfâia și mai tare acum. Harry își dădu seama că, de fapt, râdea.

— Nu prea cred, frăție. E o *koori*.

Harry cercetă chipul lui Andrew.

Andrew privi spre tavan.

— E neagră, zise.

— Cum e cărbunele, întări Larsen.

— Deci *koori* e un trib? întrebă Harry după ce-o luară din loc.

— Nu tocmai, zise Andrew.

— Nu tocmai?

— E o poveste lungă, dar, când albi au venit în Australia, trăiau aici 750.000 de indigeni australieni împărțiți în multe triburi. Vorbeau peste 250 de limbi, unele la fel de diferite între ele ca engleza de chineză. Multe triburi au dispărut acum. Pe măsură ce structura tribală tradițională s-a prăbușit, băștinașii au început să folosească termeni mai generali. Grupurile aborigene care trăiesc aici, în sud-est, sunt numite *koori*.

— Dar de ce n-ai verificat totuși mai întâi dacă era

blondă?

— Mi-a scăpat. Cred că n-am citit bine dosarul. Prin Norvegia nu aveți probleme cu computerele?

— Rahat, Andrew, n-avem timp de pierdut pe bănuieli atât de vagi.

— Ba avem. Și avem timp și pentru ceva care-o să te mai înveselească, zise Andrew virând brusc la dreapta.

— Unde mergem?

— La un târg agricol australian, unul veritabil.

— Un târg agricol? Ies cu cineva la cină, Andrew.

— A, da? Cu Miss Suedia, presupun? Relaxează-te, facem asta cât ai bate din palme. Apropo, să înțeleg că tu, în calitate de reprezentant al autorităților, ești conștient de urmările unei relații personale cu un potențial martor?

— Cina face parte din investigație. Se înțelege de la sine. Vor fi puse întrebări importante.

— Firește.

8

Un boxer

Târgul se afla pe un teren întins, având drept vecini doar câteva clădiri industriale împrăștiate și niște garaje. Tocmai se terminase ultimul tur al cursei de tractoare și pâcla groasă a gazelor de eșapament încă stăruia în aer când opriră în fața unui cort mare. Piața zumzăia de activitate, se auzeau chiote și strigăte printre tarabe și parcă toată lumea avea câte un pahar cu bere în mână și-un zâmbet pe figură.

— Petrecere și negoț într-o splendidă uniune, remarcă Andrew. Nu cred că aveți așa ceva în Norvegia.

— Păi avem și noi târguri. Le zice *markeder*.

— Maar... încercă Andrew.

— Nu-ți bate capul.

Se vedeau, lângă cort, niște postere uriașe pe care, cu litere mari și roșii, scria: „Echipa de boxeri a lui Jim Chivers”. Dedesubt erau fotografiile ale celor zece boxeri care, evident, alcătuiau echipa. Numele, vârsta, locul nașterii și greutatea apăreau și ele trecute acolo. Și pe ultimul rând se vedea: „Provocarea. Te țin balamalele?”

Înăuntru, în cort, tinerii stăteau la coadă înaintea unei mese ca să semneze pe o foaie de hârtie.

— Ce se întâmplă? întrebă Harry.

— Sunt tineri din zonă care o să-ncerce să bată niște boxeri de la Jimmy. Capătă premii mari dacă reușesc și, mai important, onoare și faimă pe plan local. Acum semnează o declarație pe proprie răspundere că sunt sănătoși și în formă și acceptă că organizatorii nu-și asumă nicio responsabilitate pentru vreo bruscă deteriorare a condiției lor fizice, explică Andrew.

— Pff, și e legal ce fac?

— Păi... ezită Andrew. Au cam interzis ei treaba asta în 1971, așa că au trebuit să schimbe un pic procedura. Jim Chivers cel original conducea o echipă de boxeri care umbla prin toată țara pe la bâlciuri și sărbători, după al

Doilea Război Mondial. Și mulți dintre ei, din echipa lui Jimmy, au și ajuns până la urmă campioni. Mereu a existat o varietate de naționalități – chinezi, italieni, greci. Și aborigeni. Pe-atunci, voluntarii își puteau alege adversarii. Așa că, de pildă, dacă erai antisemit, puteai să alegi un evreu. Deși șansele să fii bătut măr de un evreu erau destul de mari.

Harry chicoti.

— Și n-a inflammat asta pornirile rasiste?

— Poate. Poate că nu. Australienii sunt obișnuiți cu diverse culturi și rase, dar au existat mereu și tensiuni. Și e mai bine, totuși, să te încaieri în ring decât pe stradă. Un aborigin din echipa lui Jimmy care se descurca bine la meciuri ajungea un adevărat erou la el acasă. Reușea să obțină, cu toată umilirea generală, un strop de solidaritate și onoare. Nici nu cred că asta a adâncit prăpastia dintre rase. Dacă vreun băiat alb era pus la pământ de unul negru, asta năștea mai mult respect decât ură. Australienii sunt destul de onești când vine vorba de așa ceva.

— Vorbești ca un țărănoi în toată legea.

Andrew râse.

— Aproape. Sunt un cocalar. Un gagiu necivilizat din fundul ghetoului băștinaș.

— Ba nu ești.

Andrew hohoti și mai tare.

Începu primul meci. Un tip scund, îndesat și roșcovan, cu mânuși aduse de acasă și cu propria gașcă de suporteri, contra unui tip mult mai firav din echipa Chivers.

— Irlandez contra irlandez, zise Andrew cu o mână edificată.

— Îți spune al șaselea simț? Întrebă Harry.

— Cei doi ochi din cap. Roșcat, deci irlandez. Sunt duri ticăloșii ăștia. O să fie o luptă grea.

— Du-te, Johnny, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie! Începu să scandeze gașca de suporteri.

Reușiră încă două rînduri de chiuituri până să se termine lupta – Johnny fu pocnit de trei ori în nas și nu mai vru să-i dea bătaie.

— Nici irlandezii nu mai sunt ce-au fost odată, oftă Andrew.

Difuzoarele pârâiră și prezentatorul galei îi anunță publicului pe Robin „Murri” Toowoomba din echipa Chivers și pe Bobby „The Lobby” Pain, un gigant local care intră în ring cu un răcnet, sărind peste corzi. Își smulse tricoul de pe el, lăsând la vedere un piept păros și puternic și niște bicepși umflați. O femeie îmbrăcată în alb se tot agita pe lângă ring și Bobby îi trimise un sărut înainte ca doi asistenți să-i strângă mânușile. Lumea începu să zumzăie când Toowoomba se strecură printre corzi. Era un bărbat falnic, arătos, neobișnuit de negru la piele.

— „Murri”? întrebă Harry.

— Aborigen din Queensland.

Gașca lui Johnny reveni la viață dându-și seama că puteau folosi acum „Bobby” în strigăturile lor. Gongul sună și cei doi boxeri se apropiară unul de altul. Albul era mai mare, cu aproape un cap mai înalt decât adversarul de culoare, însă și pentru nespecialiști era ușor de văzut că nu se deplasa cu aceeași ușurință în ring ca aborigenul, agil și elegant.

Bobby se năpusti înainte și lansă un pumn de tăria unei torpile către Toowoomba, care eschivă lăsând capul pe spate. Publicul gemu surescitat și femeia în alb începu să țipe încurajări. Bobby mai lovi de câteva ori aerul înainte ca Toowoomba să se repeadă și să-i lipească o directă de dreapta precisă, de probă, în mutră. Bobby dădu înapoi doi pași, cu ochi tulburi, împăienjeniți.

— Trebuia să pun două sute pe el, comentă Andrew.

Toowoomba îi dădu ocol lui Bobby, aruncă niște laterale și se retrase cu aceeași ușurință când Bobby porni să-și fluture brațele groase ca niște butuci. Uriașul găfâia și icnea de frustrare, în vreme ce Toowoomba părea să nu stea locului o clipă. Publicul începu să fluiera. Toowoomba ridică un braț ca pentru a saluta, apoi îl proiectă în stomacul lui Bobby, făcându-l să se îndoiaie de mijloc și să se refugieze în colț. Toowoomba se retrase doi pași, cu o expresie preocupată pe figură.

— Termină-l, negrotei împuțit! țipă Andrew.

Toowoomba se întoarse surprins către el, zâmbi și își flutură brațul ridicat.

— Nu sta acolo rânjind, fă-ți treaba, răpănosule! Am pus bani pe tine.

Toowoomba se răsucii ca să termine odată treaba, însă, când era pe cale să-i dea lui Bobby lovitura de grație, se auzi gongul. Cei doi boxeri se întoarseră în colțurile lor și prezentatorul galei luă microfonul. Femeia în alb era deja în colțul lui Bobby și-i împuia urechile, în vreme ce asistenții îi întindeau luptătorului o sticlă cu bere.

Andrew era agasat.

— Robin nu vrea să-l pocnească pe albicios, al naibii. Dar ar trebui să respecte faptul că am pus bani pe el, javra netrebnică.

— Îl cunoști?

— Da, îl cunosc pe Robin Toowoomba, zise Andrew.

Gongul răsună iarăși și, de data asta, Bobby se ridică și-l așteaptă în colțul său pe Toowoomba, care înaintă cu pași sălțați. Bobby ridicase brațele ca să-și apere capul, însă Toowoomba îl lovi tare la corp. Bobby căzu în corzi. Toowoomba se răsucii pe călcâie și se uită implorator la prezentator – care era și-un fel de arbitru totodată – ca să-l facă să oprească lupta.

Andrew mai strigă o dată, însă prea târziu.

Pumnul lui Bobby îl trimise pe Toowoomba zburând prin aer și-l făcu să lovească podeaua cu un bufnet. În vreme ce acesta se punea pe picioare, zdruncinat, Bobby se aruncă asupra lui ca un uragan. Loviturile își nimereau ținta, făcând capul lui Toowoomba să salte încoace și încolo ca o minge de ping-pong. Dintr-o nară începu să-i curgă un firicel de sânge.

— Căcat! Asta se ține de șmecherii! răcni Andrew. Ce mama dracului, Robin, te-a făcut la faza aia.

Toowoomba își ridicase acum mânușile la față și se retrăgea, cu Bobby pe urmele lui. Brațul lui Bobby pompa neconținut. Începu apoi o serie de croșee largi și upercuturi de dreapta. Mulțimea era în extaz. Femeia în alb se ridică

iar, ținând prima silabă din numele favoritului său și lungind strident vocala:

— Boooo...

Prezentatorul-arbitru clătină din cap, în vreme ce gașca de suporteri se lansă iute în noul refren:

— Du-te, Bobby, dă-i bătaie, dă-i bătaie la potaie!

— Gata. S-a sfârșit, zise fără chef Andrew.

— O să piardă Toowoomba?

— Ești nebun? Toowoomba o să-l omoare pe rahatul ăla. Și speram ca astăzi să nu se împroaște așa cu sânge.

Harry se concentrează, încercând să vadă ce vedea și Andrew. Toowoomba se retrăsese în corzi; părea aproape relaxat, cu toate că Bobby îl pocnea de zor în stomac. Pentru o clipă, Harry crezu că aborigenul o să adoarmă. Femeia în alb apucă de corzi, în spatele lui. Bobby își schimbă tactica și porni să lovească la cap, însă Toowoomba îi evită pumnii mișcându-și corpul înainte și înapoi într-un fel de alunecare leneșă. Aproape ca un șarpe, își zise Harry, ca o...

Cobră!

Bobby încremeni în mijlocul loviturii. Capul i se întoarse pe jumătate spre stânga, cu o expresie care sugera că tocmai își amintise ceva, apoi ochii i se dădură peste cap, proteza îi alunecă din gură și dintr-o despicătură mică de la baza nasului, unde se rupsese osul, începu să curgă un firicel de sânge. Toowoomba așteaptă până ce Bobby se lăsă în față, dezechilibrat, și-l lovi iarăși. Publicul tăcu. Harry auzi un pârâit groaznic când pumnul înmănușat izbi pentru a doua oară în nasul lui Bobby, apoi auzi vocea femeii, ținând ce mai rămăsese din numele lui:

— ...bbyyy!

Picături roșii, mărunte, de sânge și sudoare curgeau din capul lui Bobby, adunându-se în colțul ringului.

Prezentatorul se grăbi să treacă printre corzi și să anunțe, cumva inutil, că lupta se terminase. Publicul din jurul ringului rămase tăcut; se mai auzea doar țâcănitul de la tocurile femeii în alb, care, cu aceeași expresie buimacă pe care o avusese și Bobby pe chip, ieși în fugă pe culoarul

principal și apoi din cort.

Toowoomba încercă să-l ridice pe Bobby în picioare, însă asistenții acestuia îi făcură semne să-i dea pace. Se auziră câteva aplauze răzlețe, dar se stinseră iute. Fluierăturile sporiră când prezentatorul-arbitru veni și ridică brațul lui Toowoomba. Andrew clătină din cap.

— Cred că și-a pus ceva lume bănuțul pe campionul local, zise. Ce idioți! Haide să ne luăm ce-am câștigat și să schimbăm niște vorbe serioase cu cioroiul ăsta!

— Robin, ticălosule. Ești bun de băgat la pușcărie - vorbesc serios!

Fața lui Robin „Murri” Toowoomba se luminează cu un zâmbet larg. Ținea pe un ochi un prosop rulat în care pusese gheață.

— Tuka! Te-am auzit când ai strigat. Ai început iarăși să te ții de jocuri de noroc? rosti Toowoomba cu voce domoală.

Un bărbat obișnuit să fie ascultat, gândi instantaneu Harry. Sunetul era plăcut și blând, nu părea deloc să vină de la cineva care tocmai rupsesse nasul unuia aproape de două ori cât el.

Andrew pufni.

— Noroc? Pe vremea mea nu se spunea că joci la noroc dacă pariai pe vreun băiat de-al lui Jim Chivers. Dar presupun că acum nimic nu mai e sigur. Te lași bumbăcit de-un rahat de țărănoi alb. Unde-o să ajungem așa?

Harry își dresă vocea.

— A, da, Robin, el e un prieten de-al meu. Harry Holy. Harry, îl ai în fața ta pe cel mai mare bandit și sadic din Queensland, Robin Toowoomba.

Își dădură mâna și Harry se simți de parcă a lui ar fi fost prinsă în ușa. Icnii un „Ce mai faci?” și primi un „Absolut magnific, frăție - tu cum te simți?” și un zâmbet radios.

— Mai bine ca oricând, făcu Harry masându-și mâna.

Strângerile astea australiene de mână îl schilodeau. Potrivit lui Andrew, era necesar să spui că lucrurile mergeau inimaginabil de bine; un „bine, mersi” putea fi

interpretat ca un răspuns prea rece.

Toowoomba arată cu degetul spre Andrew:

— Apropo de bandiți, Tuka ți-a povestit că odată boxa și el pentru Jim Chivers?

— Cred că-s destule lucruri pe care nu le știu despre... ăă... Tuka. E cam secretos.

— Secretos? râse Toowoomba. Ba trăncănește cu spume. Tuka o să-ți spună tot ce ai nevoie să afli, atâta vreme cât știi ce trebuie să-ntrebi. Nu ți-a spus, firește, că a trebuit să plece din echipă fiindcă era considerat prea periculos. Câți pomeți, nasuri și mandibule ai pe conștiință, Tuka? Toți îl socoteau cel mai bun și promițător boxer tânăr din New South Wales. Dar era o problemă. N-avea autocontrol și disciplină. Până la urmă, a ajuns să pocnească un arbitru fiindcă i s-a părut că omul a oprit prea devreme lupta. În avantajul lui Tuka! Asta numesc eu sete de sânge. L-au suspendat doi ani pe Tuka.

— Trei și jumate, mersi frumos! rânji Andrew. Era un cioroi pe cinste, vă spun. Abia l-am atins pe nenorocitul ăla de arbitru și, n-o să credeți, a căzut și și-a rupt clavicula.

Toowoomba și Andrew bătură din palme, prăpădindu-se de râs.

— Când boxam eu, Robin abia se născuse. Povestește ce i-am zis eu, spuse Andrew. Robin era unul dintre copiii dezavantajați cu care mai lucram când aveam timp. Am făcut și niște reprize de box și, ca să-i învăț pe copii importanța autocontrolului, le-am însăilat niște povești despre mine, pe jumătate adevărate. Ca să-i ajut să nu intre în belele. Se vede că Robin n-a priceput și a călcat pe urmele mele.

Toowoomba deveni serios.

— De obicei, suntem băieți buni, Harry. Îi lăsăm să dea și ei de câteva ori înainte să le-arătăm, c-o lovitură bine plasată, cine-i șeful, înțelegi ce zic? După asta nu mai durează mult și se dau bătuți. Dar flăcăul ăsta știa să boxeze, putea să rănească pe cineva. Tipi din ăștia și-o caută cu lumânarea.

Ușa se deschise.

— Să te fut, Toowoomba - de parcă n-aveam și așa destule pe cap. N-ai făcut decât să-i rupi nasul ginerelui șefului de la poliția locală.

Prezentatorul galei părea furios și sublinie asta scuipând pe dușumea cu un plescăit răsunător.

— Pur reflex, zise Toowoomba examinând lichidul cafeniu. N-o să se mai întâmple.

Îi făcu pe furiș cu ochiul lui Andrew. Se ridicară în picioare. Toowoomba și Andrew se îmbrățișară și scoaseră câteva exclamații finale într-o limbă din care Harry nu pricepu o iotă. Îl bătui pe Toowoomba pe umăr, ca să evite trauma unei noi strângeri de mână.

— În ce limbă ați vorbit? întrebă Harry după ce ajunseră în mașină.

— A, e un fel de creolă, un amestec de engleză și cuvinte aborigene. Mulți băștinași din țară o vorbesc. Ce părere ai despre meciuri?

Harry își luă timp ca să răspundă.

— A fost interesant să te văd câștigând ceva dolari, dar puteam să fi ajuns în Nimbin deja.

— Dacă nu veneam aici azi, n-ai fi putut să ajungi înapoi în Sydney până diseară. Și nu-ți dai întâlnire cu o asemenea femeie ca să fugi după aia. Ar putea fi vorba despre viitoarea-ți nevastă, mama a doi Holy mititei, Harry.

Zâmbiră amândoi, trecând pe lângă copaci și case scunde în vreme ce, în emisfera estică, soarele se ducea la culcare.

Întunericul se lăsa înaintea să se întoarcă la Sydney, însă turnul Televiziunii stătea ca un bec imens în centrul orașului, arătându-le drumul. Andrew opri pe Circular Quay, nu departe de Operă. Un liliac săgeta spasmodic aerul în fața lor, intrând și ieșind, cu viteză mare, din lumina farurilor. Andrew își aprinse o țigară și-i făcu semn lui Harry să rămână în mașină.

— Liliacul e simbolul aborigen al morții. Știi?

Nu știa.

— Imaginează-ți un loc unde oamenii au stat izolați timp de patruzeci de mii de ani. N-au avut parte, cu alte cuvinte, de iudaism, nici de creștinism ori de islam, fiindcă un ocean întreg îi separa de continentul cel mai apropiat. Dar și așa au născocit o istorie proprie a creației, Visarea. Primul om a fost Ber-rook-boorn. A fost făcut de Baiame, necreatul, începutul a tot și a toate, cel care iubea și avea grijă de orice lucru viu. Cu alte cuvinte, era om bun Baiame ăsta. Prietenii îi spuneau Marele Spirit Părintesc. După ce Baiame le-a găsit un loc bun lui Ber-rook-boorn și soției sale, și-a lăsat pecetea pe un arbore sfânt – yarran – aflat în apropiere, care găzduia un roi de albine.

„Puteți să luați de mâncare din orice loc, de pe întregul pământ pe care vi l-am dat, însă acesta este copacul meu”, i-a avertizat pe cei doi. „Dacă încercați să adunați mâncare de acolo, asupra voastră și asupra celor ce vor veni după voi se va abate mult rău.” Ceva de genu’. În orice caz, într-o zi nevasta lui Ber-rook-boorn aduna vreascuri și a ajuns lângă arborele yarran. La început, s-a speriat văzând copacul sfânt cum se înalță deasupra ei, dar era atâta lemn în jur, încât nu și-a urmat primul impuls – adică s-o ia la fugă cât o țineau picioarele. În plus, Baiame nu spusese nimic despre lemn. În vreme ce strângea vreascuri în jurul copacului, a auzit deasupra un zumzet și, ridicând privirea, a văzut stupul albinelor. A mai văzut și mierea curgând pe trunchi în jos. O singură dată mai gustase miere înainte de asta, însă acolo era destulă pentru mai multe mese. Soarele licărea în stropii dulci și, până la urmă, nevasta lui Ber-rook-boorn n-a putut rezista tentației și s-a suit în copac.

În clipa aceea, un vânt rece a început să șuiere și o siluetă sinistră a cuprins-o cu aripile sale enorme. Era liliacul Narahdarn, căruia Baiame îi încredințase paza copacului sacru. Femeia a căzut din copac și-a fugit înapoi în peștera ei, să se ascundă. Era însă prea târziu, slobozise moartea în lume, simbolizată de liliacul Narahdarn. Toți urmașii lui Ber-rook-boorn aveau să cadă pradă blestemului său. Arborele yarran a plâns lacrimi amare din pricina

tragediei ce se petrecuse. Lacrimile s-au prelins pe trunchi și s-au îngroșat, de aceea poți găsi cauciuc roșu, în zilele noastre, pe scoarța lui.

Andrew trase bucuros din trabuc.

— Aduc binișor cu Adam și Eva, așa-i?

Harry încuviință și recunoscuse existența unui număr de paralele.

— Poate e din cauză că oamenii, oriunde ar trăi pe pământ, au cumva aceleași viziuni și fantezii. E în natura noastră, ține de limbajul de programare, ca să spun așa. În ciuda diferențelor, mai devreme sau mai târziu obținem cu toții aceleași răspunsuri.

— Să sperăm, zise Andrew, privind chiorâș prin fum. Să sperăm.

O meduză

Harry sorbea deja din al doilea pahar de Coca-Cola când sosi Birgitta, la nouă și zece minute. Purta o rochie albă de bumbac, simplă, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal impresionantă.

— Începusem să mă tem că n-o să vii, spuse Harry.

Rostise cuvintele ca pe o glumă, însă vorbise serios. Începuse să-și facă griji din momentul în care se înțeleșeseră asupra întâlnirii.

— Chiar așa? zise în suedeză fata, săgetându-l pe Harry cu o uitătură provocatoare.

Harry avu intuiția că seara urma să fie memorabilă.

Comandară curry verde thailandez cu carne de porc, pui cu caju la tigaie, un Chardonnay australian și apă Perrier.

— Trebuie să spun că-s destul de surprins să văd o suedeză atât de departe de casă.

— N-ai de ce. Sunt vreo nouăzeci de mii de suedezi în Australia.

— Cum?

— Majoritatea au emigrat înainte de al Doilea Război Mondial, dar mulți au plecat și în anii optzeci, când a crescut șomajul în Suedia.

— Și eu, care credeam că suedezilor li s-ar face dor una-două de chiftelele lor și de dansatul la serbarea din miez de vară.

— Cred că la norvegieni te-ai gândit. Sunteți nebuni cu toții! Norvegienii pe care i-am cunoscut eu au început să tânjească după casă în doar câteva zile, iar după două luni se și întorseseră în Norvegia. Înapoi acasă, la haine groase de lână!

— Dar nu și Inger?

Birgitta își domoli exuberanța.

— Nu, nu și Inger.

— Știi de ce a rămas aici?

— Probabil din motivele pentru care rămân cei mai mulți.

Te duci în vacanță. Te îndrăgostești de-o țară, de clima ei, de stilul relaxat de viață ori de un bărbat. Ceri prelungirea șederii. Fetele scandinave se descurcă să-și găsească slujbe prin baruri. După aceea... e așa de departe până acasă și e mai simplu să rămâi.

— Așa fost și cu tine?

— Mai mult sau mai puțin.

Mâncară un timp în tăcere. Sosul era gros, iute și bun.

— Ce știi despre ultimul iubit al lui Inger?

— Cum am zis, a trecut într-o seară pe la bar. Îl cunoscuse în Queensland. Cred că pe insula Fraser. Arăta ca genul ăla de hipiot pe care-l crezusem de mult dispărut, dar care o duce de minune aici, în Australia. Barbă lungă, împletită, haine largi și colorate, sandale. Ai fi zis că acum venea de pe plaja de la Woodstock.

— Woodstock e în mijlocul uscatului. New York.

— Dar n-aveau și-un lac acolo, unde înotau? Parcă așa îmi amintesc.

Harry o privi cu mai multă atenție. Stătea aplecată peste mâncare, concentrându-se. Pistruii îi erau adunați într-un pâlc deasupra nasului. E drăguță, stabili Harry.

— N-ai de unde să știi genul ăsta de chestie. Ești prea tânără.

Fata râse.

— Și ție, adică... ți-a trecut vremea?

— Eu? Păi... în unele zile, s-ar putea să mă simt așa. E din cauza meseriei - îmbătrânești prea rapid pe dinăuntru. Dar sper că nu-s atât de cinic și de plictisit ca să nu mă mai simt viu din când în când.

— Bietul de tine...

Harry nu-și putu reține un zâmbet.

— Poți să gândești tu asta cât vrei, dar nu apelez la instinctul tău matern, deși s-ar putea să nu fie o idee atât de rea. Așa stau lucrurile, n-am ce face.

Chelnerul trecu pe lângă masă, oferindu-i lui Harry ocazia să mai ceară o sticlă cu apă.

— Ești vătămat câte un pic ori de câte ori te ocupi de un caz de omor. Din păcate, de obicei ai de-a face cu fel de fel

de epave umane și povești triste și mai puțin cu tot soiul de motive ingenioase, cum ți-ai putea imagina citind-o pe Agatha Christie. La început, mă vedeam ca un soi de cavaler al dreptății, dar am ajuns uneori să mă simt ca un gunoier. Criminalii sunt de obicei niște indivizi vai de capul lor și e rareori dificil să indici cel puțin zece motive pentru care au ajuns ce-au ajuns. Așa că, de obicei, simți mai degrabă frustrare. Frustrarea că nu pot fi fericiți distrugându-și viețile proprii în loc să-i târască și pe alții după ei. Cred că sună, totuși, un pic sentimental...

— Îmi pare rău, n-am vrut să par cinică. Înțeleg ce vrei să zici, răspunse ea.

O adiere blândă venită din stradă făcu să pâlpâie flacăra lumânării de pe masă.

Birgitta îi povesti lui Harry despre cum ea și cu iubitul ei de atunci își făcuseră bagajele acum patru ani, în Suedia, și-o porniseră la drum, cum merseseră cu autobuzul și cu autostopul din Sydney până la Cairns, cum dormiseră pe sub prelate și prin moteluri, cum lucraseră ca recepționeri și bucătari, cum făcuseră scufundări la Marea Barieră de Corali și înotaseră lângă țestoase și rechini-ciocan. Meditaseră pe masivul Uluru, economisiseră pentru trenul până la Alice Springs, fuseseră la un concert Crowded House în Melbourne și căzuseră frânți într-un motel din Sydney.

— E ciudat cum ceva ce merge atât de bine poate să fie atât de... greșit.

— Greșit?

Birgitta ezită. Se gândea, poate, că-i spusese destule acestui norvegian cam lipsit de fasoane.

— Nu prea știu cum să explic. Pe parcurs, am pierdut ceva ce era acolo, un lucru pe care-l socoteam de la sine înțeles. Am încetat să ne mai uităm unul la altul și, curând, am încetat să ne mai atingem. Am ajuns simpli tovarăși de călătorie, și era bine să ai un tovarăș, fiindcă în doi camerele la hotel erau mai ieftine, iar statul la cort, mai sigur. El a cunoscut o fată de bani gata, nemțoaică, în Noosa, iar eu mi-am văzut de drum lăsându-l să-și vadă de

idila cu ea. Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Când a sosit în Sydney, i-am spus că mă îndrăgostisem de un american obsedat de surfing pe care abia îl cunoscusem. Nu știu dacă m-a crezut, poate că a înțeles că ne ofeream amândurora un pretext ca să punem punct relației. Am încercat să ne luăm la ceartă în camera de motel din Sydney, dar nici asta nu ne mai ieșea. Așa că i-am zis să se întoarcă primul în Suedia, urmând să vin și eu.

— Cred că are deja un avans mărișor.

— Am fost împreună șase ani. Mă crezi dacă-ți spun că abia dacă-mi mai amintesc cum arăta?

— Te-aș crede.

Birgitta oftă.

— Nu mi-am închipuit c-o să se ajungă la asta. Eram sigură că o să ne căsătorim, o să facem copii și o să locuim într-o suburbie micuță din Malmö, cu grădină și ziarul *Sydsvenska Dagbladet* pe treptele de la intrare, iar acum... acum abia dacă-mi mai amintesc sunetul vocii lui, cum era când făceam dragoste ori...

Ridică privirea spre Harry.

— Sau că era prea politicos să-mi spună să tac din gură când începeam să trăncănesc, după două pahare de vin, ca o moară hodorogită.

Harry zâmbi larg. Birgitta nu făcuse nicio remarcă legată de faptul că el nu se atinsese de vin.

— Nu sunt politicos, sunt interesat, zise.

— În cazul ăsta, va trebui să-mi spui ceva personal despre tine, în afară de faptul că ești polițist.

Fata se aplecă peste masă. Harry se strădui să nu se uite în decolteul ei. Îi simți parfumul și trase pe nări, lacom, mireasma. Nu trebuia să se lase momit. Ticăloșii ăia vicleni de la Karl Lagerfeld și Christian Dior știau exact de ce era nevoie ca să prinzi în mreje un biet bărbat.

Birgitta mirosea minunat.

— Păi, încep Harry, am o soră, mama a murit, stau într-un apartament de care nu pot scăpa în Tøyen, la Oslo. N-am avut nicio relație de mai lungă durată și o singură relație a lăsat urme.

— Chiar? Și în momentul ăsta n-ai pe nimeni?

— Nu chiar. Am niște relații necomplicate și fără implicare cu niște femei pe care, dacă nu mă sună ele, le mai sun eu.

Birgitta se încruntă.

— Ceva în neregulă?

— Nu sunt sigură dacă pot fi de acord cu genul ăsta de bărbat. Sau femeie. Sunt mai de modă veche în privința asta.

— Eu, firește, am lăsat toate astea în urmă, zise Harry și ridică paharul cu apă minerală.

— Și nici nu-s sigură că-mi place cu câtă ușurătate vorbești tu de toate astea, spuse Birgitta ridicând la rându-i paharul.

— Ce cauți, atunci, la un bărbat?

Își lăasă bărbia în palmă și se uită în gol, cugetând.

— Nu știu. Cred că știu mai mult ce nu-mi place la un bărbat decât ce-mi place.

— Și ce nu-ți place? În afară de răspunsurile frivole.

— Bărbații care încearcă să se dea la mine.

— Și ai mult de suferit?

Ea zâmbi.

— Să-ți dau un pont, Casanova. Dacă vrei să farmeci o femeie, trebuie s-o faci să se simtă unică, să simtă că i se oferă un tratament special, ceva de care nu mai are nimeni parte. Bărbații care încearcă să agațe prin baruri nu pricep asta. Dar presupun că, pentru un libertin ca tine, asta nu înseamnă mare lucru.

Harry izbucni în râs.

— Prin „niște femei” vreau să spun, de fapt, două. Am zis „niște” fiindcă pare un pic mai sălbatic, sună mai mult a... trei. Una, apropo, e pe cale să se întoarcă la fostul iubit, dacă e să țin seama de ce mi-a spus ultima oară când ne-am văzut. Mi-a mulțumit fiindcă sunt așa de necomplicat și fiindcă am avut o relație atât de... lipsită de implicare, presupun. Cealaltă e o femeie cu care am început o relație și care acum insistă că, de vreme ce eu am fost cel care-a părăsit-o, e de datoria mea să mă asigur că are parte de

activitate sexuală decentă până ce ne găsim fiecare pe altcineva. Ia stai – de ce-am devenit așa defensiv? Sunt un bărbat normal care n-ar face rău nici unei muște. Insinuezi că aș vrea să seduc pe cineva?

— Da, pe mine încerci să mă seduci. N-are rost să negi!

Harry nu negă.

— Bine. Cum mă descurc?

Birgitta luă o înghițitură mare din paharul cu vin și medită un pic la întrebarea lui.

— Ești de nota nouă, aș spune. Mai mult sau mai puțin. Ba nu, chiar cred că ești de nouă... te descurci destul de bine.

— Mie îmi pare mai degrabă un nouă cu minus.

— Cam pe-acolo.

În port se întunecase, era aproape pustiu și se iscase un vânt răcoros. Pe treptele luminate ale Operei, o mireasă neobișnuit de corpolentă și un mire pe potrivă stăteau la pozat. Fotografii îi tot muta încoace și-ncolo, iar înșurățelei păreau foarte agasați că trebuie să-și deplaseze trupurile carnoase. Ajunseră până la urmă la o înțelegere. Ședința foto nocturnă se sfârși cu zâmbete, râs și poate câteva lacrimi.

— Cred că asta vrea să însemne când zici că plesnești de fericire, spuse Harry. Sau în suedeză nu spunei așa?

— Ba spunem, poți să plesnești de fericire și-n suedeză.

Birgitta își desfăcu părul prins în coadă și se opri în bătaia brizei, cu fața spre Operă.

— Da, poți, repetă ca pentru ea.

Își întoarse nasul pistruiat către mare, iar vântul îi suflă pe spate părul roșu.

Arăta ca o meduză. Harry nu știuse, până atunci, că o meduză poate fi atât de frumoasă.

10

Un orașel numit Nimbin

Ceasul lui Harry arăta ora unsprezece când aterizară în Brisbane, însă însoțitoarea de zbor insista, la microfon, că ar fi doar zece.

— Nu au oră de vară în Queensland, îl informă Andrew. A fost o ditamai chestia politică pe-aici, culminând cu un referendum, iar fermierii au votat împotriva.

— Uau, sună ca și cum am ajuns în patria țărănilor.

— Cam așa ceva, amice. Până acu câțiva ani, bărbaților cu păr lung le era interzisă intrarea în stat. Îi puneau să se întoarcă de unde-au venit.

— Glumești.

— Queensland e un pic diferit. Mai au puțin și-o să le pună interdicție, probabil, ăloră rași în cap.

Harry își trecu palma peste țeasta tunsă scurt.

— Ar mai trebui să știu ceva despre Queensland?

— Ei bine, dacă ai ceva marijuana prin buzunare, ai face bine s-o lași în avion. Legile contra drogurilor sunt mai dure în Queensland decât în alte regiuni. Nu întâmplător s-a ținut Festivalul Vărsătorului în Nimbin. Orașelul e exact după graniță, în New South Wales.

Descoperiră ghișeul Avis, unde știa că avea să-i aștepte o mașină închiriată.

— Pe de altă parte, în Queensland sunt locuri ca insula Fraser, unde l-a cunoscut Inger Holter pe Evans White. Insula, de fapt, e doar un banc de nisip uriaș, dar poți găsi pe ea o pădure tropicală, lacuri cu cea mai limpede apă din lume și-un nisip atât de alb, încât zici că plajele sunt făcute din marmură. Nisip de siliciu i se spune, fiindcă are mult mai mult siliciu decât nisipul obișnuit. Cred că-l poți băga direct în computer.

— Tărâmul abundenței, deci? comentă tipul de la ghișeu, întinzându-le o cheie.

— Ford Escort? strâmbă din nas Andrew, semnând totuși că ia mașina. Încă mai sunt din astea în circulație?

— Tarif special, domnule.

— Nu mă îndoiesc.

Soarele pârjolea Autostrada Pacificului, iar silueta de sticlă și piatră a orașului Brisbane începu să licărească precum cristalele unui candelabru.

Străbătură pășuni înverzite alternând cu păduri și terenuri cultivate.

— Bun venit în zona rurală a Australiei, zise Andrew.

Trecură de o turmă de vaci ce pășteau cu priviri letargice.

Harry chicoti.

— Ce-i? Întrebă Andrew.

— Știi banda aia desenată a lui Larson în care vacile stau de vorbă pe islaz, ridicate în două picioare, iar una dintre ele le atrage atenția celorlalte: „Mașină!”

Tăcere.

— Cine-i Larson?

— Nu contează.

Trecură pe lângă cabane joase de lemn cu verande în față, plase contra țăntarilor în cadrele ușilor și camionete parcate afară. Trecură pe lângă cai de povară solizi care-i priveau cu ochi melancolici, pe lângă stupi și porci în cocini, tăvălindu-se fericiți prin noroi. Drumurile se îngustau. Opriră ca să facă plinul pe la prânz, într-o așezare mică unde un indicator informa că localitatea se numea Uki și că fusese desemnată, doi ani la rând, drept cel mai curat oraș din Australia. Nu spunea și cine câștigase anul trecut competiția.

— Măi să fie, zise Harry în vreme ce intrau în Nimbin.

Centrul localității avea cam o sută de metri, era pictat în toate culorile curcubeului și populat de niște personaje parcă desprinse din filmele cu Cheech & Chong, comicii hipioți, pe care le avea Harry în colecție.

— Ne-am întors în anii șaptezeci! exclamă. Uite, uite acolo. Peter Fonda se pupă cu Janis Joplin.

Trecură încet pe stradă, urmăriți de ochi de somnambuli.

— E minunat. Nu credeam că mai există asemenea

locuri. Să mori de râs, nu alta.

— De ce? Întrebă Andrew.

— Nu crezi că-i hazliu?

— Hazliu? Îmi dau seama că-n zilele noastre e ușor să-i iei în râs pe visătorii ăștia. Îmi dau seama că noua generație crede că ăștia cu flower-power erau niște tipi cu mintea prăjită de iarbă care n-aveau altceva de făcut decât să zdrăngănească la chitare, să-și citească poemele și să și-o tragă când le venea cheful. Îmi dau seama că organizatorii de la Woodstock apar pe la interviuri purtând cravate și vorbind amuzați despre ideile de-atunci, care, e clar, li se par foarte naive acum. Îmi mai dau seama, însă, că lumea ar fi fost un loc foarte diferit fără idealurile pe care le-a susținut generația aia. Sloganele cu pace și iubire pot fi clișee acum, dar pe vremea aia le luam în serios. Din toată inima.

— Nu ești cam în vârstă să fi fost hipiot, Andrew?

— Ba da, eram bătrân. Un hipiot veteran, un „haladit”, rânji Andrew. Multe fete au fost inițiate în misterele amorului de unchiul Andrew.

Harry îl bătu pe umăr.

— Și eu, care credeam că doar stăteați de vorbă despre idealism, țap bătrân ce ești.

— Firește. Ăla era idealism, zise indignat Andrew. Nu puteam lăsa mugurașii ăia fragili pe mâna vreunui adolescent stângaci, plin de coșuri, și să risc ca biata fată să rămână cu traume pe tot deceniul.

Andrew se uită pe geamul mașinii și chicoti. Un bărbat cu păr lung, barbă și tunică stătea pe o bancă și făcea semnul păcii cu două degete ridicate. Un panou pe care era desenată o rulotă Volkswagen veche, galbenă, anunța: „Muzeul marijuanei”. Dedesubt, cu litere mai mici: „Intrarea: un dolar. Dacă nu poți plăti, ești binevenit oricum”.

— Ăsta-i muzeul ierbii din Nimbin, explică Andrew. În mare parte, o mizerie, dar parcă țin minte că au niște poze interesante din călătoriile în Mexic ale lui Ken Kesey, Jack

Kerouac și ale altor deschizători de drumuri, din perioada când experimentau substanțe de amplificare a conștiinței.

— Din vremea când LSD-ul nu era periculos?

— Iar sexul însemna doar sănătate curată. Minunate vremuri, Harry Holy. Ar fi trebuit să fii aici, omule.

Lăsară mașina mai sus pe strada mare și se întoarseră înapoi pe jos. Harry își dădu jos ochelarii de soare și încercă să adopte un aer de civil. Se vedea bine că-i o zi liniștită în Nimbin. Harry și Andrew își făcură loc printre negustori.

— Iarbă bună!... Cea mai bună din Australia, omule... Iarbă din Papua Noua Guinee, te dă pe spate.

— Papua Noua Guinee, mârâi Andrew. Chiar și aici, în capitala ierbii, lumea are impresia că iarba-i mai bună dacă vine de departe. Eu sunt de părere că trebuie să cumpărăm produse locale.

O fată însărcinată și totuși slabă, care stătea pe un scaun în fața „muzeului”, le făcu din mână. Putea avea orice vârstă între douăzeci și patruzeci de ani și purta o fustă largă, în culori vii, și o bluză cu toți nasturii închiși, care-i făcea abdomenul să iasă în evidență, cu pielea întinsă ca membrana unei tobe. Are ceva oarecum familiar, își zise Harry. După dimensiunea pupilelor, Harry își dădu seama că în meniul ei de la micul dejun se aflase ceva mai stimulant decât canabisul.

— Căuta altceva? întrebă fata, care observase că nu păreau interesați să cumpere marijuana.

— Nu... dădu să spună Harry.

— Acid. LSD vrei, așa-i? zise fata aplecându-se înainte și vorbind iute și pățimaș.

— Nu, nu vrem acid, zise cu voce scăzută și fermă Andrew. Altceva căutăm. Înțelegeți?

Fata îi cercetă îndelung cu privirea. Andrew dădu să se îndepărteze, însă fata sări de pe scaun, părând nestânjenită de burta mare, și-l apucă de braț.

— Bine, dar nu putem aici. O să trebuiască să ne întâlnim în zece minute în barul ăla.

Andrew încuviință, iar fata le întoarse spatele și o porni pe stradă grăbită, cu stomacul proeminent înainte și un

cățeluș care se ținea după călcâiele ei.

— Știu la ce te gândești, Harry, zise Andrew aprinzându-și o țigară. N-a fost frumos s-o păcălim pe Inimă-Bună că vrem să cumpărăm ceva heroină. Secția de poliție e la o sută de metri mai încolo și-am putea afla acolo ce vrem să știm despre Evans White. Dar simt că așa o să fie mai rapid. Hai să intrăm, bem o bere și vedem ce se întâmplă.

Peste jumătate de oră, Inimă-Bună intră în localul aproape pustiu cu un bărbat care părea cel puțin la fel de prăjit ca ea. Aducea cu un conte Dracula jucat de Klaus Kinski: palid, subțire, îmbrăcat în negru, cu pungi negre sub ochi.

— Uite, șopti Andrew. Nu-l poți acuza pe om că nu testează marfa pe care o vinde.

Inimă-Bună și clona lui Kinski veniră glonț către ei. Acesta din urmă nu părea că ar vrea să stea la lumina zilei mai mult decât era absolut necesar, așa că nu-și pierdu vremea cu politețuri.

— Cât vrei?

Andrew stătea demonstrativ cu spatele la ei.

— Aș prefera să fie cât mai puțină lume în jur înainte să trecem la chestii serioase, monșer, zise fără să se răsucească spre ei.

Kinski zvâcni din cap și Inimă-Bună părăsi localul, cu o expresie iritată. Probabil că obținea un procent din câștig. Harry presupuse că încrederea dintre ea și Kinski era, cum e de obicei între consumatori, inexistentă.

— N-am nimic la mine. Dacă sunteți polițai, vă tai coaiele. Să văd mai întâi mălaiul, apoi ieșim de-aici.

Vorbea repede, era agitat și ochii săi aruncau priviri în toate direcțiile.

— E departe?

— Drumul e scurt, dar călătoria e lungă.

Individul schiță o urmă de zâmbet, arătându-și doar o clipă dinții.

— Bun așa, amice. Stai jos și taci din gură, zise Andrew arătându-i insigna de polițist.

Kinski încremeni. Harry se ridică și duse mâna în spate, la centură. Cine să verifice dacă Harry chiar avea o armă ascunsă acolo?

— Ce-i cu teatrul ăsta prost? N-am nimic la mine, doar v-am spus, răspunse Kinski și se lăsă, sfidător, pe scaunul din fața lui Andrew.

— Dar pe șeriful de-aici și pe ajutoarele lui îi cunoști? Probabil că și ei te cunosc pe tine. Știu și că te-ai apucat de vândut dava?

Omul ridică din umeri.

— Cine-a zis ceva de dava? Eu credeam că de iarbă e vor...

— Sigur. Nimeni n-a zis nimic de prafuri și nici n-o să aducem vorba de asta dacă-mi dai câteva informații.

— Sper că glumești. Doar n-o să risc să-mi ia ăștia capul c-am dat cu papagalul numai fiindcă doi polițai din alt oraș, care nici n-au vreo probă contra mea, apar așa val-vârtej și...

— Ce papagal? Ne-am întâlnit aici, din păcate nu ne-am înțeles la preț și atâta tot. Chiar ai un martor care poate declara că ne-am întâlnit pentru afaceri obișnuite. Fă cum îți spunem și n-o să ne mai vezi niciodată. N-o să mai apărem pe aici.

Andrew își aprinse un trabuc, se uită cu ochi mijiți la bietul drogat aflat de cealaltă parte a mesei, îi suflă fumul în față și continuă.

— Dacă nu obținem ce vrem, însă, s-ar putea să ne scoatem insignele la iveală când ieșim de-aici și să arestăm vreo doi, ceea ce nu ți-ar spori popularitatea în comunitate. Nu știu dacă pe-aici se obișnuiește ca turnătorilor să li se taie coaiele – ăștia care bagă iarbă sunt de obicei pașnici. Dar nu-s nici ei fraieri și nu m-ar mira ca, așa, din senin, șeriful să dea peste toată marfa ta. Fumătorii de iarbă nu-s așa bucuroși de competiția cu chestiile mai dure, știi doar, cel puțin nu din partea unor drogangii care sunt mână în mână cu poliția. Și sunt convins că știi care-s pedepsele pentru trafic de heroină în cantități mari.

Un alt nor de fum albăstrui de trabuc trimis în obrazul lui

Kinski. N-ai în fiecare zi ocazia să-i sufli fum în față unei scârbe, își zise Harry.

— OK, zise Andrew când nu primi niciun răspuns. Evans White. Spune-ne unde e, cine e și cum putem da de el. Acum!

Kinski se uită în jur, precaut. Căpățâna mare, cu pomeți scobiți, i se răsuci pe gâtul subțire, făcându-l să arate ca un vultur planând deasupra unui hoit, temător că leii s-ar putea întoarce.

— Asta-i tot? întrebă. Altceva nimic?

— Altceva nimic, zise Andrew.

— Și de unde știu că n-o să veniți iar, să mai întrebați și altele?

— Nu știi.

Kinski dădu din cap a încuviințare, de parcă ar fi știut că era singurul răspuns pe care avea să-l capete.

— Bine. Nu-i încă unul dintre barosani, dar se aude că ar fi în creștere. A lucrat pentru Madam Rousseau, regina ierbii de pe-aici, dar acum încearcă să-și pună pe picioare o afacere proprie. Iarbă, acid și poate un pic de morfină. Iarba e la fel ca toată care se vinde pe-aici, producție locală. Dar cred că are legături în Sydney, le trimite iarbă și primește la schimb acid bun și ieftin. Acidul e din nou la mare căutare.

— Unde putem să dăm de Evans? întrebă Andrew.

— Umblă mai mult prin Sydney, dar l-am văzut prin oraș acum două zile. Are un copil c-o fată din Brisbane care o ardea pe-aici. Acum nu știu pe unde mai umblă fata, dar puștiul știu că stă într-un apartament la bloc, unde locuiește și el când dă pe aici.

Le explică unde era blocul.

— Ce fel de tip e White? insistă Andrew.

— Ce să zic? făcu celălalt și schiță gestul de a se scărpinga într-o barbă inexistentă. Un ticălos șarmant, nu așa li se zice?

Andrew și Harry nu știau dacă li se zice ori nu așa, însă aprobă oricum.

— E destul de cinstit ca să faci afaceri cu el, dar n-aș vrea să fiu gagica lui, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

Clătinară din cap la unison, indicând că nu înțelegeau.

— Se ține de agățat, nu prea e cunoscut că se mulțumește cu câte o puicuță odată. Mereu sunt certuri cu femeile astea, țiță și se rățoiesc, așa că nu-i neobișnuit să mai sară și scânteii uneori.

— Hmm. Știi ceva despre o fată norvegiană, blondă, pe nume Inger Holter? A fost omorâtă în Sydney săptămâna trecută.

— Serios? N-am auzit în viața mea de ea.

Se vedea că nu-i un cititor avid de presă.

Andrew își stinse trabucul și se ridică de la masă, însoțit de Harry.

— Pot să mă bazez pe voi că nu mă dați în vileag? Întrebă Kinski cu o uitătură neîncrezătoare.

— Sigur, zise Andrew mărind pasul spre ușă.

— Cum a fost cina cu martora noastră din Suedia? Întrebă Andrew după ce trecură să-și salute colegii de la secția de poliție locală, o clădire ce arăta aidoma cu celelalte case de pe stradă, dacă nu puneai la socoteală un indicator mic, înfipt în peluză, care anunța destinația imobilului respectiv.

— Bună. Cam picantă, dar bună, răspunse șugubăț Harry.

— Haide acum, Harry. Ce ați discutat?

— O mulțime de lucruri. Despre Norvegia și Suedia.

— Așa deci. Cine a câștigat?

— Ea.

— Ce are Suedia și n-are Norvegia? Întrebă Andrew.

— Să le luăm în ordine: niște regizori de film ca lumea, pentru început. Bo Widerberg, Ingmar Bergman...

— A, regizori, pufni Andrew. Avem și noi din ăștia. Edvard Grieg, pe de altă parte, e unul de-ai voștri.

— Uau, făcu Harry. Nu știam că ești un cunoscător într-ale muzicii clasice. Pe lângă tot restul.

— Grieg a fost genial. Să luăm, de pildă, partea a doua a simfoniei în Do minor, unde...

— Scuze, Andrew, zise Harry, eu am crescut cu punk cântat din două acorduri și cel mai apropiat lucru de-o

simfonie la care am fost sunt concertele celor de la Yes și King Crimson. Nu ascult muzică din alte secole, înțelegi? Tot ce e înainte de 1980 e Epoca de Piatră pentru mine. Avem o trupă numită Băieții Explozivi care...

— Simfonia în Do minor a fost interpretată pentru prima oară în 1981, zise Andrew. Băieții Explozivi. Foarte fițos nume.

Harry o lăasă baltă și, până la apartamentul lui White, îndură o prelegere despre muzica lui Grieg.

11

Un traficant

Evans White îi privi cu ochi pe jumătate deschiși. Pe față îi atârnavu șuvițe de păr. Se scărpină între picioare și râgâi intenționat. Nu părea tocmai surprins să-i vadă. Nu fiindcă i-ar fi așteptat, ci probabil fiindcă nu credea că vizitele sunt ceva special. Avea, până la urmă, cel mai bun acid din zonă și prin Nimbin veștile umblau iute. Harry își imaginează că un tip ca White nu se obosea cu cantități mici și cu siguranță nu vindea de acasă, însă asta era puțin probabil să-i împiedice pe unii, din când în când, să apară pe-acolo încercând să cumpere ceva.

— Ați greșit locul. Încercați în oraș, zise Evans trăgând cadrul ușii de plasă.

— Suntem de la poliție, domnule White, zise Andrew ridicând insigna. Am dori să vorbim cu dumneavoastră.

Evans îi întoarse spatele.

— Nu azi. Nu-mi plac gaborii. Veniți altă dată, cu mandat de arestare, de percheziție sau ce-o fi și-apoi vedem ce pot face pentru voi. Până atunci... la revedere.

Le trânti în nas și cealaltă ușă.

Harry se lăsă pe cadru și răcni:

— Evans White! Mă auziți? Ne întrebam dacă în poză sunteți dumneavoastră. Și dacă da, am vrea să știm dacă o cunoașteți pe femeia blondă care apare alături. Numele ei e Inger Holter. A murit.

Un răstimp de tăcere. Apoi balamalele ușii scârțâiră. Evans le aruncă o privire pe ușa întredeschisă.

Harry lipi fotografia de plasa ușii.

— Nu arăta așa de bine când a găsit-o poliția din Sydney, domnule White.

În bucătărie erau răspândite ziare pe blatul de lucru, chiuveța dădea pe dinafară de farfurii și pahare, iar podeaua nu mai luase contact cu detergentul de câteva luni bune. Harry văzu totuși, dintr-o privire, că locul nu

părea să dea semne de paragină reală și că nu era casa unui drogat în ultimul hal. Nu se vedeau resturi vechi de-o săptămână, nici mucegai, nu duhnea a pișat și perdelele nu astupau ferestrele. Pe lângă asta, în încăpere exista o anume ordine, ceea ce-l făcu pe Harry să-și dea seama că Evans White nu pierduse controlul încă.

Se așezară pe niște scaune, iar Evans își aduse din frigider o doză de bere pe care o duse direct la gură. Râgâi zgomotos, continuând apoi cu un chicotit satisfăcut.

— Spuneți-ne despre relația pe care ați avut-o cu Inger Holter, domnule White, zise Harry alungând cu un fluturat al mâinii izul de râgâială.

— Inger era o fată de treabă, frumușică și foarte proastă, care și-a băgat în cap, cumva, că ea și cu mine am putea trăi fericiți împreună.

Rânji iarăși cu mulțumire și continuă:

— Cred că, de fapt, asta rezumă totul destul de cuprinzător.

— Aveți idee cum a fost omorâtă sau cine ar fi putut s-o facă?

— Da, avem ziare și prin Nimbin, așa că știu că a fost strânsă de gât. Dar cine-a făcut asta? Presupun că vreun străin, zise rânjind și lăsându-și cu un gest brusc capul pe spate.

O buclă îi căzu peste frunte, dinții albi îi luciră pe chipul bronzat și ridurile de expresie din jurul ochilor căprui se întinseră către urechile de care atârnau niște belciuge de pirat.

Andrew își dresе glasul:

— Domnule White, o femeie pe care ați cunoscut-o bine și cu care ați avut o relație de natură intimă tocmai a fost omorâtă. Nu e treaba noastră ce simțiți ori nu simțiți în privința asta. Totuși, cum probabil vă dați seama, căutăm un făptaș și, dacă nu încercați să ne ajutați în clipa asta, o să fim siliți să vă ducem la poliția din Sydney.

— Merg la Sydney oricum, așa că, dacă vreți să-mi plătiți biletul de avion, îmi convine.

Harry nu știu ce să zică. Era Evans White atât de dur pe

cât încerca să pară ori suferea de vreo alienare mentală? Sau de un suflet insuficient dezvoltat, un concept norvegian tipic? se întrebă. Existau pe undeva prin lume tribunale care se pronunțau în privința calității sufletului?

— Cum doriți, domnule White, zise Andrew. Bilet de avion, casă și masă, avocat din oficiu și reclamă gratuită în presă în calitate de suspect.

— Mare chestie. O să ies în mai puțin de două zile.

— Apoi mai avem în ofertă o „coadă” care să nu vă scape din ochi, un serviciu gratuit de trezire dimineața și poate băgăm și-o percheziție domiciliară la pachet. Și cine știe ce ne mai trece prin cap.

Evans dădu de dușcă restul de bere, se așează și începuse să-și facă de lucru cu eticheta de pe sticlă.

— Ce vreți de fapt, oameni buni? zise. Știu doar că într-o zi a dispărut. Mă duceam la Sydney și am încercat s-o sun, numai că nu era nici acasă, nici la lucru. În ziua în care am ajuns la Sydney, am citit în ziar c-a fost găsită omorâtă. Vreo două zile am umblat amorțit, ca un zombi. O-m-o-r-â-t-ă? Care-s șansele statistice să fii strâns de gât până mori, nu?

— Nu foarte mari. Dar un alibi aveți pentru perioada în care s-a săvârșit crima? Ar fi bine... zise Andrew pregătit să-și ia notițe.

Evans tresări, înfiorat.

— Alibi? Cum adică? Doar nu mă suspectați pe mine, pentru numele lui Dumnezeu. Sau vreți să-mi spuneți că poliția anchetează de-o săptămână deja și nu are încă nicio pistă reală?

— Analizăm probele, domnule White. Îmi puteți spune unde ați fost cu două zile înainte să ajungeți la Sydney?

— Aici am fost, evident.

— Singur?

— Nu chiar, rânji Evans și aruncă sticla goală.

Recipientul descrie o parabolă elegantă înainte să aterizeze, fără zgomot, în coșul de gunoi de lângă blatul de lucru. Harry încuviință.

— Pot să vă întreb cu cine erați?

— Ai întrebat deja. Dar fie, n-am nimic de ascuns. O femeie pe nume Angelina Hutchinson. E de aici, din localitate.

Harry își notă numele în agendă.

— Iubită? vru să știe Andrew.

— Oarecum.

— Ce ne puteți spune despre Inger Holter? Cine era?

— Pff, nu ne știam de prea mult timp. Am cunoscut-o pe insula Fraser. Zicea că se îndreaptă spre Golful Byron. Nu e departe de aici, așa că i-am dat numărul meu de telefon din Nimbin. M-a sunat peste câteva zile și-a întrebat dacă o pot găzdui o noapte. A rămas la mine mai mult de-o săptămână. Apoi ne-am întâlnit prin Sydney când mai ajungeam pe-acolo. Cred că de două sau trei ori. Și, cum știți, nu ne-am transformat în parteneri de viață. Plus că deja începuse să devină cam sâcâitoare.

— Sâcâitoare?

— Da, avea o slăbiciune pentru fiul meu, Tom-Tom, și începuse să-și imagineze cum ar fi să aibă o familie și-o casă la țară. Mie nu-mi convenea planul ăsta, dar o lăsam să aiureze.

— Să aiureze despre ce?

Evans se foi pe scaun.

— Era genul care-i tare ca piatra când o cunoști, dar care se înmoaie ca untul dac-o gâdili sub bărbie și-i spui c-o iubești. După aia nu mai știe cum să-ți intre în voie.

— Era, deci, o domnișoară atentă?

Lui Evans, se vedea bine, nu-i plăcea direcția în care se îndrepta discuția.

— Poate. N-am cunoscut-o, cum ziceam, chiar așa de bine. Nu-și mai văzuse de ceva vreme familia din Norvegia, așa că poate era dornică de... afecțiune, să fie cineva lângă ea, înțelegeți ce zic? Cine naiba să știe? Era, cum am zis, o fetișcană prostuță, romantică, fără pic de răutate în ea...

Vocea lui Evans se frânse. Bucătăria se cufundă în tăcere. Ori e un actor bun, ori are și el, până la urmă, niște emoții umane, își zise Harry.

— Dacă nu vedeți niciun viitor în relația asta, de ce nu

v-ați despărțit de ea?

— Eram pe punctul s-o fac. Stăteam în ușă, gen, gata să spun pa. Numai că s-a dus până să apuc. Uite-așa... zise și pocni din degete.

Da, îi tremura vocea, nicio îndoială, își zise Harry.

Evans își privi mâinile.

— Și să plece dintre noi în felul ăsta, ce chestie, nu?

12

Un păianjen mărișor

Străbăteau cu mașina drumuri abrupte, montane. Un indicator le arătă calea spre Castelul de Cristal.

— Întrebarea este: spune sau nu adevărul Evans White? zise Harry.

Andrew evită un tractor de pe cealaltă bandă.

— Să-ți povestesc un pic din experiența mea, Harry. Mai bine de douăzeci de ani, am stat de vorbă cu oameni care aveau tot felul de motive să mintă ori să spună adevărul. Vinovați și nevinovați, criminali și hoți de buzunare, pachete de nervi și indivizi reci ca gheața, fețișoare de copil cu ochi albaștri, mecle de scârnavii cu cicatrice, sociopați, psihopați, filantropi...

Se opri, scormonindu-și mintea după alte exemple.

— Am priceput, Andrew.

— ...aborigeni și albi. Toți și-au spus poveștile cu un singur obiectiv: să fie crezuți. Și știi ce mi-am dat seama?

— Că e imposibil să spui sigur cine te minte și cine spune adevărul?

— Exact, Harry! zise Andrew, care părea acum dornic să aprofundeze subiectul. În literatura polițistă tradițională orice detectiv cât de cât decent miroase îndată când omenii îi mint. Ce rahat! Natura umană e ca o pădure imensă și impenetrabilă pe care n-o poate cunoaște nimeni de la cap la coadă. Nici măcar o mamă nu știe secretele cele mai ascunse ale copilului ei.

Intrară într-o parcare aflată în fața unei grădini mari, verzi, cu o potecă îngustă de pietriș șerpuiind pe lângă o fântână, straturi cu flori și arbori exotici. Un conac uriaș prezida peste grădină. Era chiar Castelul de Cristal pe care li-l arătase pe hartă șeriful din Nimbin.

Sunetul unui clopoțel de deasupra ușii le anunță sosirea. Se vedea limpede că locul era popular, de vreme ce prăvălia era plină ochi cu turiști. O femeie energică îi întâmpină cu un zâmbet strălucitor și cu un așa entuziasm,

de parcă ar fi fost primii oameni pe care-i vedea de luni bune.

— Sunteți pentru prima oară aici? Întrebă ea ca și când magazinul ei de cristale ar fi fost un loc pe care lumea ajungea să-l viziteze în mod repetat odată ce cădea în plasă.

Și nu era exclus ca așa să fi și stat lucrurile.

— Vă invidiez, zise după ce îi confirmară. O să vă bucurați pentru prima oară de Castelul de Cristal! Luați-o pe coridorul acela. La dreapta e minunata noastră cafenea vegetariană, cu mâncare delicioasă. Apoi îndreptați-vă spre stânga, către încăperea cu cristale și minerale. Acolo e adevărata delectare! Și-acum, gata, porniți!

Fluturându-și palma, le făcu semn s-o ia din loc înspre direcția indicată. După o asemenea reclamă, firește că se dezumflară când se dovedi că lăudata cafenea era de fapt un local destul de banal unde se vindeau cafea, ceai, salată cu iaurt și sendvișuri cu lăptuci. În încăperea cristalelor și mineralelor era o expoziție de cristale scânteietoare, figurine înfățișându-l pe Buddha în poziția lotusului, cuarțuri albastre și verzi și pietre neșlefuite așezate sub lumini dozate atent. În cameră se simțea o aromă vagă de bețișoare parfumate, se auzea susur de izvor și o muzică interpretată la nai care îmbia la somn. Lui Harry magazinul i se păru destul de drăguț, deși aranjat cam teatral, nu tocmai genul care să-ți taie răsuflarea. Cu toate că prețurile ar fi putut cauza anumite dificultăți respiratorii.

— Ha, ha, râse Andrew la vederea unor etichete. Femeia asta-i un geniu.

Arată către mușteriii din prăvălie, în general oameni între două vârste care păreau înstăriți.

— Generația flower-power a crescut. Au slujbe de oameni mari acum și venituri pe măsură, dar inimile încă le sunt undeva în lumea astrală.

Se întoarseră la casă. Femeia cea plină de energie încă avea zâmbetul său radios. Îl luă pe Harry de mână și-i apăsă în palmă o piatră albastru-verzuie.

— Ești Capricorn, așa-i? Să pui piatra asta sub pernă și-o

să elimine toată energia negativă din cameră. Costă șaiszeci și cinci de dolari, dar chiar ar trebui s-o iei, așa că... să zicem cincizeci.

Se întoarse către Andrew.

— Iar tu cred că ești... Leu?

— Nu, doamnă, sunt polițist, zise el, arătându-i discret insigna.

Femeia se făcu palidă și-l fixă cu o privire îngrozită.

— Cât de groaznic! Sper că n-am făcut nimic rău.

— Din câte știu eu, nu, doamnă. Presupun că sunteți Margaret Dawson, fostă White? Dacă da, atunci am putea schimba o vorbă într-un loc mai ferit?

Margaret Dawson își reveni iute din buimăceală și chemă una dintre angajate să-i țină locul la casă. Îi însoți apoi pe Andrew și pe Harry în grădină, unde se așezară la o masă albă, rotundă. Între doi copaci era întinsă o plasă. Harry crezu mai întâi că-i de pescuit, însă la o cercetare mai atentă se dovedi pânza enormă a unui păianjen.

— Pare c-o să plouă, zise ea frecându-și mâinile.

Andrew își dresе vocea.

Femeia își mușcă buza de jos.

— Îmi pare rău, domnule polițist. Toată povestea asta mă neliniștește foarte tare.

— E-n regulă, doamnă. Aveți o pânză pe cîinste acolo.

— A, acolo locuiește Billy, păianjenul-șoarece. Probabil e adormit pe undeva.

Harry își strânse, fără să vrea, picioarele sub el.

— Păianjen-șoarece? Asta înseamnă că... mănâncă șoareci? Întrebă.

Andrew zâmbi.

— Harry e din Norvegia. Nu-s învățați pe-acolo cu păianjeni mari.

— A, liniștește-te, dragă. Cei mari nu sunt periculoși, zise Margaret Dawson. Avem, totuși, o făptură letală, păianjenul cu spate roșu. Cel mai bine se simte în orașe, unde, ca să spun așa, se poate ascunde în mulțime. Prin pivnițe și cotloane umede.

— Îmi amintește de cineva cunoscut, zise Andrew. Dar să

ne întoarcem la treabă, doamnă. Fiul dumneavoastră.

Acum, doamna Dawson se făcu albă ca varul.

— Evans?

Andrew îi aruncă o privire lui Harry.

— Din câte știm, n-a mai avut încurcături cu poliția, doamnă Dawson, zise Harry.

— Nu, n-a avut, slavă Domnului.

— Am trecut pe-aici, de fapt, fiindcă erați pe traseul nostru de întoarcere în Brisbane. Ne întrebam dacă știți ceva despre o persoană, Inger Holter.

Femeia se gândi la nume, apoi clătină din cap.

— Evans nu cunoaște prea multe fete. Și pe cele pe care le cunoaște le aduce aici, să facă cunoștință cu mine. După ce-a făcut un copil cu... cu fata aia oribilă al cărei nume nu-s sigură că vreau să mi-l amintesc măcar, i-am interzis... I-am spus părerea mea, că ar trebui să mai aștepte un pic. Până apare femeia potrivită.

— De ce să aștepte? Întrebă Harry.

— Fiindcă așa i-am zis eu.

— De ce i-ați zis așa, doamnă?

— Fiindcă... fiindcă nu-i momentul potrivit - aici aruncă o privire către magazin, ca să arate că totuși timpul ei era prețios - și fiindcă Evans e un băiat sensibil care poate fi foarte ușor afectat. În viața lui a fost foarte multă energie negativă și are nevoie de o femeie în care să aibă încredere sută la sută. Nu... flusturatică din astea care-i tulbură mintea.

O pâclă cenușie i se așezase pe ochi.

— Vă vedeți des cu el? Întrebă Andrew.

— Evans vine pe-aici când poate și el. Îi trebuie liniște. Muncește din greu, sărăcuțul. Ați încercat ceva din ierburile pe care le vinde? Mai aduce și pe-aici câte un pic, le pun în ceai, în cafea.

Andrew își dresă iarăși vocea. Harry observă, cu coada ochiului, o mișcare printre copaci.

— Am face bine s-o luăm din loc, doamnă. Dar ar mai fi o întrebare.

— Da?

Andrew părea să se fi înecat cu ceva – tușea și nu se mai oprea. Pânza începuse să se legene.

— Ați avut mereu părul atât de blond, doamnă Dawson?

13

Bubbur

Era târziu când aterizară în Sydney. Harry abia se mai ținea pe picioare de oboseală și tânjea după patul său de la hotel.

— Bem ceva? sugeră Andrew.

— Tu nu simți nevoia să te duci acasă? întrebă Harry.

Andrew făcu semn din cap că nu.

— N-o să am altă companie decât pe mine însumi acolo, în clipa de față.

— În clipa de față?

— Ei bine... în ultimii zece ani. Sunt divorțat. Fosta soție stă în Newcastle, cu fetele. Încerc să le văd cât de des pot, dar nu-i deloc aproape și fetele o să se facă acuși suficient de mari cât să aibă propriile planuri de weekend. Apoi, presupun, o să descopăr că nu sunt singurul bărbat din viața lor. Arată bine drăcușorii. Au paisprezece și cincisprezece ani. Rahat, ar trebui să alung toți admiratorii care apar în pragul ușii.

Andrew se luminase la față. Harry simți că-l place pe acest coleg atât de puțin convențional.

— Ei, ce să-i faci, așa merg lucrurile, Andrew.

— Așa-i, amice. Ție cum îți e în viață?

— Păi... n-am nevastă. N-am copii. N-am câine. Am doar un șef, o soră, un tată și vreo doi tipi pe care încă-i socotesc prieteni, chiar dacă mă sună doar o dată la câțiva ani – și eu la fel.

— În ordinea asta?

— În ordinea asta.

Râseră amândoi.

— Hai să bem ceva. La Albury?

— Am senzația că mă duc la muncă, zise Harry.

— Exact.

Birgitta zâmbi văzându-i în ușa clubului. Termină de servit un client și se apropie. Îl țintuia pe Harry cu privirea.

— Bună, zise.

Harry nu voia decât să se ghemuiască în poala ei și să adoarmă.

— Două ginuri tonice duble, în numele legii, zise Andrew.

— Aș prefera un suc de grepfrut, zise Harry.

Fata le dădu ce comandaseră și se aplecă peste bar.

— Mersi pentru ieri, îi șopti în suedeză lui Harry, care se văzu, într-o oglindă din spatele ei, așezat pe scaunul de bar și cu un rânjet idiot pe figură.

— Hei, hei, gata cu giugiuleala scandinavă pe-aici, mersi frumos. Dacă plătesc băuturile, vorbim în engleză, zise Andrew aruncându-le o privire muștrătoare. Și-acum o să vă spun ceva, tinereilor. Dragostea e un mister mai mare ca moartea.

Făcu o pauză de efect.

— Unchiul Andrew o să vă spună o străveche legendă australiană, povestea lui Walla și a șarpelui uriaș Bubbur.

Se strânseseră mai aproape. Andrew își linse buzele, gata să se delecteze cu trabucul pe care tocmai și-l aprindea.

— A fost odată un tânăr războinic pe nume Walla, care se îndrăgostise de o frumoasă numită Moora. Ea, la rândul ei, îl iubea. Walla reușise să termine cu bine ritualurile de inițiere tribale, era acum un bărbat în toată firea și se putea însura cu oricare dintre femeile tribului, dacă nu mai fusese înșurat înainte și femeia era de acord să-i fie soție. Iar Moora voia asta. Walla abia dacă se putea dezlipi de iubita lui, însă tradiția îi cerea să se ducă la vânătoare, urmând ca vânatul să fie un dar pentru părinții miresei, după care putea să se țină nunta. Într-o dimineață plăcută, cu rouă scânteind pe frunze, Walla a pornit la drum. Moora i-a dăruit o pană albă de papagal, pe care tânărul și-a pus-o în plete.

După ce a plecat Walla, Moora s-a dus și ea să adune miere pentru petrecere. Mierea însă nu era atât de ușor de găsit și fata a ajuns mai departe de tabără decât ar fi trebuit. A nimerit într-o vale cu bolovani uriași. O tăcere ciudată stăruia acolo, nu se auzea nicio pasăre ori insectă. Se pregătea să plece de-acolo când, deodată, a zărit un

cuibar cu ouă mari și albe, cele mai mari ouă pe care le văzuse vreodată. „O să le iau pentru ospăț”, și-a zis fata și a întins mâna.

În clipa aceea, a auzit că fâșâie ceva peste pietre și, până să apuce să fugă ori să deschidă măcar gura, un șarpe enorm, galben cu cafeniu, i s-a încolăcit în jurul mijlocului. S-a luptat, însă nu reușea să se elibereze, iar șarpele începea să-și sporească strânsoarea. Moora s-a uitat spre cerul albastru și a încercat să strige numele lui Walla, însă nu mai avea în plămâni aer ca să scoată vreun sunet. Șarpele strângea tot mai tare și, până la urmă, viața a părăsit trupul Moorei și toate oasele i-au fost frânte. Apoi șarpele s-a târât iarăși în umbra din care venise – unde era cu neputință de văzut fiindcă se pierdea, din pricina culorilor sale, printre copacii presărați cu petice de lumină și bolovanii din vale.

Două zile au trecut până să-i găsească printre pietre trupul strivit. Părinții ei erau îndurerăți peste poate. Maicăsa, plângând, și-a întrebat soțul ce aveau să-i spună lui Walla când se întorcea.

Andrew îi privi pe Harry și Birgitta cu ochi în care jucau luminițe, apoi continuă:

— Din focul de tabără nu mai erau decât niște tăciuni stinși în vatră când s-a întors de la vânătoare Walla, în zorii zilei următoare. Chiar dacă drumul fusese istovitor, pașii îi erau ușori, iar ochii îi licăreau de fericire. S-a dus la părinții Moorei, care stăteau lângă foc amuțiți de durere. „Iată darurile mele pentru voi”, a zis. Și adusese pradă îmbelșugată: un cangur, un wombat⁶ și niște copane de emu.

„Ai sosit la timp pentru înmormântare, Walla, tu care puteai să fii fiul nostru”, a zis tatăl Moorei. Walla rămase buimac și abia dacă reuși să-și ascundă durerea și suferința, însă, fiind un războinic încercat, își stăvili lacrimile și întreabă cu răceală: „De ce n-ați îngropat-o până acum?”. „Fiindcă abia astăzi am găsit-o”, a zis tatăl. „Am s-

⁶ Mamifer marsupial rămător din Australia, care își sapă adăpostul în subteran (N.t.).

o însoțesc atunci și am să-i cer spiritul. Vraciul nostru îi poate lecui oasele frânte, iar eu o să-i întorc în trup spiritul și răsuflarea.” „E prea târziu”, a răspuns părintele fetei, „spiritul i s-a dus deja acolo unde se duc spiritele femeilor. Însă ucigașul ei e încă viu. Știi care ți-e datoria, fiule?”

Walla s-a depărtat fără o vorbă. S-a dus să stea în peșteră, cu ceilalți bărbați necăsătoriți. Nici cu ei nu voia să vorbească. Au trecut așa câteva luni. Walla se ținea deoparte și refuza să ia parte la cântece și dansuri. Unii socoteau că-și întărea inima ca să încerce s-o uite pe Moora. Alții socoteau că plănuiește s-o urmeze în regatul morții. „Nu va izbuti”, ziceau. „Există un loc pentru femei și unul pentru bărbați”.

O femeie s-a apropiat de foc și s-a așezat. „Greșiți”, a zis. „E cufundat în gânduri, chibzuiește cum să răzbune moartea iubitei lui. Doar nu credeți că trebuie numai să pui mâna pe-o sulită ca să-l omori pe Bubbur, uriașul șarpe galben-cafeniu? Nu l-ați văzut, eu însă da, când eram tânără, și aceea a fost ziua când mi-a încărunit părul. Ceva mai înfricoșător n-am zărit niciodată. Ascultați ce vă spun, Bubbur poate fi învins într-un singur fel, cu șiretenie și curaj. Cred că tânărul războinic le are pe amândouă.”

În următoarea zi, Walla s-a dus lângă foc. Ochii îi luceau și părea aproape voios când a întrebat cine vrea să-l însoțească la adunat de cauciuc. „Dar avem cauciuc”, au zis ceilalți, uimiți de buna lui dispoziție. „Îți dăm și ție dacă vrei.” „Îmi trebuie cauciuc proaspăt”, a zis și, râzând de fețele lor uimite, a continuat: „Veniți cu mine și-o să vă arăt la ce-mi trebuie.” Curioși, ceilalți din trib i s-au alăturat și, după ce-au strâns cauciucul, au pornit-o după el către valea cu bolovani uriași. A construit acolo o platformă în cel mai înalt copac și le-a spus celorlalți să se retragă către intrarea în vale. S-a urcat în copac cu prietenul său cel mai bun și de-acolo au strigat tare numele lui Bubbur. Ecoul a răsunat prin vale și soarele s-a ridicat pe cer.

Atunci a apărut – un șarpe enorm, un balaur cu solzi galbeni și cafenii, bățându-și capul în încercarea de a descoperi de unde se auziseră glasurile. În jurul lui era o

mulțime forfotitoare de șerpi mici, tot galben cu cafeniu, care ieșiseră, vezi bine, din ouăle pe care le văzuse Moora. Walla și prietenul lui au făcut mingiuțe din cauciuc. Când Bubbur i-a văzut în copac, a deschis fălcile, a scos limba despicată și-a pornit spre ei. Soarele era acum în înaltul cerului și fălcile lui Bubbur licăreau. Când șarpele cel mare s-a năpustit asupra lor, Walla a azvârlit în gura căscată a șarpelui cel mai mare boț de cauciuc, iar fiara, instinctiv, și-a încheștat colții în el.

A început apoi să se zvârcolească, însă nu mai putea să scape de cauciucul ce i se lipise de gâtlee. Walla și prietenul lui au reușit același vicleșug cu șerpii mai mici și în scurtă vreme erau cu toții incapabili să mai facă vreun rău, cu fălcile pecetluite. Atunci Walla i-a chemat pe cei care așteptau la intrarea în vale. S-au arătat nemiloși și au ucis toți șerpii. Bubbur, până la urmă, omorâse cea mai frumoasă fată din trib și odraslele lui ar fi ajuns într-o zi să crească la fel de mari ca și el. Din ziua aceea și până acum, Bubbur, temutul șarpe galben-cafeniu, a fost rareori văzut în Australia. Însă frica noastră l-a făcut, cu trecerea vremii, din ce în ce mai lung și mai gros.

Andrew sorbi și ultima înghițitură din paharul cu gin tonic.

— Și morala ar fi? întrebă Birgitta.

— Dragostea e un mister mai mare ca moartea. Și trebuie să te păzești de șerpi.

Andrew plăti pentru băuturi, îi dădu lui Harry o palmă încurajatoare peste umăr și ieși din local.

Moora

Deschise ochii. Dincolo de geamul lui, orașul se trezea mormăind și zumzăind, iar perdeaua flutura molatic. Rămase întins, privind la o absurditate ce atârna pe un perete, în partea cealaltă a încăperii largi – o imagine înfățișând familia regală suedeză. Regina cu zâmbetul ei calm, sigur pe sine, și regele arătând de parcă îl împungea cineva cu cuțitul în șale. Harry știa cum se simțise monarhul – și el se lăsase convins să joace rolul principal în *Prințul broscoi* în clasele primare.

De undeva se auzi sunet de apă curgând. Harry se rostogoli pe cealaltă parte a patului să adulmece perna pe care dormise ea. Un tentacul de meduză – sau un fir lung de păr roșu? – se întindea pe cearșaf. Își aminti un titlu dintr-un ziar, la pagina de sport: ERLAND JOHNSEN, MOSS FC – CELEBRU PENTRU PĂRUL SĂU ROȘU ȘI MINGILE LUNGI.

Încercă să-și dea seama cum se simte. Se simțea ușor. Ușor ca un fulg, de fapt. Atât de ușor, încât se temu o clipă că perdelele fâlfâitoare aveau să-l ridice din pat și să-i facă vânt pe fereastră, unde avea să plutească peste Sydney-ul aflat la oră de vârf și să descopere că era gol pușcă. Concluzionă că senzația de ușurătate se datora faptului că, peste noapte, se dedase cu atâta entuziasm pierderii unor variate fluide corporale, încât probabil că slăbise câteva kilograme doar din asta.

— Harry Hole, departamentul de poliție din Oslo – celebru pentru ideile sale ciudate și mingile golite, îngână.

— Poftim? zise o voce în suedeză.

Birgitta intrase în cameră și purta un capot neobișnuit de hidos, asortat cu un prosop alb înfășurat ca un turban în jurul capului.

— O, bună fie-ți dimineața, străvechi, liber și muntos tărâm de nord, cu frumusețile-ți tăcute! Mă plec ție.⁷ Mă uitam la poza regelui rebel de pe perete. Crezi că i-ar fi

⁷ Citare aproximativă a imnului național suedez (N.red.).

plăcut să fie mai degrabă țăran, să sape pământul? Așa mi se pare.

Fata cercetă imaginea.

— Nu putem să ne găsim toți, în viață, locul potrivit. Tu ți l-ai găsit? Întrebă ea și se aruncă în pat lângă el.

— O întrebare foarte serioasă pentru cât de dimineată este. Înainte să răspund, solicit să dai jos capotul ăsta. N-ai vrea să par în vreun fel critic, dar reacția mea spontană e că acest capot merită cu brio să fie inclus în topul meu cu „Cele mai urâte haine pe care le-am văzut vreodată”.

Birgitta râse.

— Îi zic „moartea pasiunii”. E de folos când vreun străin urât cu spume devine prea obraznic.

— Ai verificat dacă există un nume pentru culoarea aia? Poate ții ascunsă o nuanță neștiută, veriga lipsă dintre verde și... maro?

— Nu încerca să mă duci cu vorba ca să nu-mi răspunzi la întrebare, țap norvegian căpos! zise ea și-l croi peste cap cu o pernă, însă, după o scurtă repriză de luptă corp la corp, ajunse sub Harry.

O apucă bine de brațe și i le imobiliză, încovoiindu-se și încercând să-i dezlege cu dinții cordonul capotului. Birgitta țipă dându-și seama ce avea de gând și își eliberă un genunchi pe care i-l plantă cu fermitate în bărbie. Harry gemu și se răsuci pe partea lui de pat. Cât ai clipi, ea își puse genunchii pe brațele lui și i se așeză pe piept.

— Răspunde!

— Bine, bine, mă dau bătut. Da, mi-am găsit locul în viață. Sunt cel mai bun polițai pe care ți-l poți imagina. Da, mai degrabă prind oameni răi decât să mă ocup cu săpatul pământului – sau cu dineuri de gală și cu făcut din mâna de la balcon mulțimilor. Și da, știu că sunt pervers.

Birgitta îl sărută pe gură.

— Puteai și tu să te speli pe dinți, zise Harry printre buzele strânse.

Când ea se lăsă pe spate râzând, Harry se folosi de ocazie. Înălță capul, apucă între dinți cordonul și trase. Capotul se desfăcu. I-l coborî de pe umeri. Pielea Birgittei

era fierbinte și umedă de la duș.

— Poliția! țipă ea, strângându-și picioarele în jurul lui.

Harry își simți pulsul zvâcnind în tot corpul.

— Ajutor, șopti ea și se apucă să-i ciugulească lobul urechii.

După aceea, rămaseră întinși și cu ochii în tavan.

— Aș vrea... începui Birgitta.

— Da?

— A, nimic.

Se ridicară și se îmbrăcară. Harry se uită la ceas și își dădu seama că întârziase deja la ședința de dimineață. Se opri lângă ușa de la intrare și o cuprinse în brațe.

— Cred că știu ce-ai vrea, zise Harry. Ai vrea să-ți spun câte ceva despre mine.

Birgitta își lipi capul de gâtul lui.

— Știu că nu-ți place să faci asta, spuse. Am senzația că tot ce știu despre tine a trebuit să-ți smulg din gură cu cleștele. Mama ta a fost o femeie de treabă, deșteaptă, pe jumătate laponă, și îi duci dorul. Tatăl tău e profesor și nu-i place cu ce te ocupi, dar nu-ți spune asta. Și cea pe care o iubești cel mai mult pe lume, sora ta, are „un pic” de sindrom Down. Îmi place să aflu lucruri din astea despre tine. Dar aș vrea să-mi spui lucruri fiindcă vrei tu.

Harry o mângâie pe gât.

— Vrei să-ți spun ceva? Un secret?

Ea dădu din cap că vrea.

— Oamenii devin legați de secretele pe care și le împărtășesc, îi șopti în plete Harry. Și nu vor mereu asta.

Rămaseră așa, în vestibul, fără să vorbească. Harry trase aer adânc în piept.

— Toată viața am fost înconjurat de oameni care m-au iubit. Mi s-a oferit tot ce am cerut. Pe scurt, n-am nicio explicație pentru felul în care am ajuns să fiu.

O adiere de vânt îi ciufuli ușor părul, făcându-l să închidă ochii.

— Cum se face că am ajuns alcoolic.

Zise asta cu asprime în voce. Birgitta se lipi de el, fără să se miște.

— Nu e așa de simplu să concediezi un funcționar public în Norvegia. Incompetența nu-i motiv suficient, lenea e un non-concept și poți să-ți hărțuiești șeful cât poțtești, nicio problemă. Sincer să fiu, poți face cam orice – legile, în general, te protejează. Cu excepția băutului. Dacă apari la lucru în stare de ebrietate de mai mult de două ori, polițist fiind, e motiv pentru demitere imediată. Iar mie, într-o perioadă, mi-a fost mai ușor să număr zilele în care nu eram beat.

Își slăbi strânsoarea și-o depărtă de el un pic, privind-o. Voia să vadă cum reacționa. Apoi o trase iarăși spre el.

— În orice caz, am scos-o cumva la capăt și cei care ghiciseră că ceva nu-i în regulă s-au făcut că nu văd nimic. Cineva ar fi trebuit să-mi facă un raport, dar solidaritatea și loialitatea sunt puternice în poliție. Într-o seară, am plecat cu un coleg spre un apartament de pe dealul Holmenkollen ca să luăm la întrebări un tip, ceva cu un omor legat de droguri. Nici măcar nu era suspect, dar când am ajuns la ușa lui și am sunat, i-am văzut mașina țâșnind din garaj, așa că ne-am suit și noi într-a noastră și ne-am luat după el. Am dat drumul la girofar și-am pornit-o cu peste 100 de kilometri la oră pe Sørkedalsveien. Drumul cotea când la stânga, când la dreapta, am lovit niște borduri și colegul meu m-a întrebat dacă nu-i cazul să treacă el la volan. Eram atât de concentrat să-l ajungem din urmă pe fugar, că nici n-am dat atenție propunerii lui.

Ce se întâmplase după aceea Harry aflate doar din rapoarte. În Vinderen, o mașină ieșea din benzinărie. Era condusă de un băiat care abia-și luase permisul și venise până aici să-i cumpere țigări lui taică-său. Cei doi polițiști îl izbiseră în plin, împingându-i mașina, prin grilaj, până pe linia ferată, acroșând un refugiu dintr-o stație de autobuz unde se aflaseră cu doar două minute înainte vreo cinci sau șase călători și oprindu-se pe platforma aflată de cealaltă parte a liniilor. Colegul lui Harry fusese proiectat prin parbriz, la douăzeci de metri distanță. Se izbise cu capul de-un stâlp și forța impactului fusese atât de mare, încât îndoise partea de sus a stâlpului. Trebuiseră să preleve

amprentele cadavrului ca să fie siguri de identitatea sa. Băiatul din cealaltă mașină rămăsese paralizat de la gât în jos.

— Am fost să-l vizitez, într-un loc numit Sunnås, zise Harry. Încă visează că într-o bună zi o să poată iarăși conduce o mașină. Pe mine m-au găsit printre fiare cu capul spart și hemoragie internă. Am stat pe aparate vreo câteva zile.

Fusese vizitat în fiecare zi de tatăl și sora lui. Se așezaseră pe marginea patului și-l ținuseră de mână. Fiindcă lovitura gravă la cap îi afectase vederea, n-avusese voie să citească ori să se uite la televizor. Așa că îi citise tatăl lui, șoptindu-i la ureche ca să nu-l obosească prea tare, din Sigurdd Hoel și Kjartan Fløgstad, autorii lui preferați.

— Ucisesem un om și-i distrusesem altuia viața, dar tot eram tratat cu dragoste și devotament. Și primul lucru pe care l-am făcut când m-au mutat într-un salon a fost să-l mituiesc pe cel din patul de alături ca să-l pună pe fratele lui să-mi aducă o sticlă de whisky.

Harry se opri. Respirația Birgittei era calmă și regulată.

— Te șochează ce-ți spun? Întrebă el.

— Am știut că ești alcoolic din prima clipă în care te-am văzut, răspunse Birgitta. Și tata e.

Harry nu știa ce să zică.

— Mai spune-mi, îi ceru ea.

— Restul e... restul are de-a face cu poliția norvegiană. Poate că-i mai bine să nu știi.

— Suntem departe de Norvegia acum.

Harry o lipi iute de pieptul lui.

— Ai auzit destul pentru o zi, spuse. Restul cu următoarea ocazie. Trebuie s-o iau din loc. E în regulă dacă vin și astăzi pe capul tău la Albury?

Birgitta zâmbi cu tristețe, iar Harry știu că începea să se implice mai mult decât ar fi trebuit.

15

Relevanță statistică

— Ai întârziat, observă Watkins când dădu cu ochii de Harry la secție.

Puse pe masa lui un teanc de fotocopii.

— E de la schimbarea fusului orar. Ceva nou? întrebă Harry.

— Ai un pic de citit acolo. Yong Sue a dezgropat niște cazuri vechi de viol. El și cu Kensington își aruncă acum un ochi pe ele.

Yong împinse un diapozitiv în proiector.

— Anul ăsta, în Australia, au fost raportate mai mult de cinci mii de violuri. Firește, să încerci să găsești un tipar într-o asemenea mulțime de cazuri e fără speranță, dacă nu recurgi la statistici. La statistici reci, concise. Numărul unu, aici, e relevanța statistică. Căutăm, cu alte cuvinte, rezultate care nu pot fi explicate de întâmplarea statistică. Numărul doi este demografia. Am căutat mai întâi rapoarte cu omucideri și violuri din ultimii cinci ani conținând cuvintele „sugrumat” sau „sufocat”. Am găsit douăsprezece omoruri și câteva sute de violuri. Am restrâns apoi numărul adăugând condițiile ca victima să fie blondă, cu vârsta între șaisprezece și treizeci și cinci de ani și să locuiască pe coasta de est. Datele și statisticile oficiale referitoare la culoarea părului, așa cum apar la Serviciul de Pașapoarte, arată că acest grup constituie mai puțin de cinci la sută din populația feminină. Dar, chiar și așa, am rămas cu șapte omoruri și mai bine de patruzeci de violuri.

Yong băgă un alt diapozitiv cu grafice în proiector. Le lăsă celorlalți timp să citească fără să facă vreun comentariu. Urmă o tăcere lungă. Watkins vorbi primul.

— Asta înseamnă că...?

— Nu, zise Yong. Nu înseamnă că am aflat ceva nou. Cifrele sunt prea vagi.

— Dar ne putem imagina, spuse Andrew. Putem, de pildă, să ne imaginăm că e pe undeva o persoană care

violează sistematic blonde și care le ucide mai puțin sistematic. Și căreia îi place să strângă de gât respectivele femei.

Deodată începură cu toții să vorbească, ceea ce-l făcu pe Watkins să ridice mâna, cerând liniște.

Până la urmă, discuția fu deschisă de Harry.

— De ce n-a fost descoperită corelația asta mai demult? Vorbim despre șapte omoruri și patruzeci-cincizeci de violuri care ar putea avea o legătură.

Yong Sue ridică din umeri.

— Violul este, din păcate, un eveniment cotidian în Australia și poate că nu i se acordă prioritatea pe care crezi tu c-ar trebui s-o aibă.

Harry dădu din cap, încuviințând. Nu simțea că ar fi cazul să-și umfle mândru pieptul în numele Norvegiei.

— Mai mult, majoritatea violatorilor își găsesc victimele în localitățile și regiunile în care locuiesc și după aceea nu părăsesc zona. Din cauza asta, nu există o colaborare sistematică între diversele state când e vorba de cazuri standard de viol. Problema, în cazurile care alcătuiesc statistica mea, e răspândirea geografică.

Yong arată spre lista de locuri și nume.

— O dată în Melbourne, o lună mai târziu în Cairns și la o săptămână după aceea în Newcastle. Violuri în trei state diferite, în mai puțin de două luni. Făptași purtând uneori cagule, alteori măști, în cel puțin un caz ciorap de nailon tras peste cap, plus alte câteva cazuri în care femeile nu l-au văzut deloc pe violator. Locurile faptelor sunt de tot felul, de la alei dosnice la parcuri. Victimele au fost târâte în mașini ori agresorii le-au intrat noaptea în case. Rezumând, nu există vreun tipar aici, în afara faptului că victimele sunt toate blonde, au fost strânse de gât și niciuna nu a reușit să dea poliției o descriere a făptașului. Mai este, totuși, ceva. Probabil că cel pe care-l căutăm spală victimele, elimină orice urmă care l-ar putea incrimina: amprente, spermă, fibre textile, păr, piele sub unghiile victimei și așa mai departe. Însă, în afară de asta, nu există niciunul dintre semnele pe care le asociem, în general, cu un criminal în

serie: nici urmă de acte rituale grotești ori bilețele pentru poliție cu „Am fost aici”. După trei violuri în două luni, s-a făcut nevăzut un an întreg. Asta dacă nu cumva a comis și altele dintre violurile reclamate. Însă n-avem cum să știm asta.

— Și omorurile? întrebă Harry. N-ar fi trebuit să atragă cumva atenția?

Yong clătină din cap.

— Cum am spus, distribuția geografică. Dacă poliția din Brisbane găsește un cadavru care a fost abuzat sexual, Sydney nu e primul loc în care o să caute. Și, oricum, omorurile au fost săvârșite pe o perioadă de timp atât de mare, încât ar fi greu de văzut o legătură clară. Strangularea, până la urmă, nu e ceva rar în cazurile de viol.

— Dar nu aveți o poliție federală activă în Australia? întrebă Harry.

Zâmbete de jur împrejurul mesei. Harry schimbă subiectul.

— Dacă e un criminal în serie... începu el.

— Atunci cel mai adesea are un tipar, o tematică, sfârși Andrew. Dar în cazul nostru nu avem așa ceva, din ce văd.

Yong clătină din cap.

— Vreun anchetator, cândva pe parcursul anilor, trebuie să se fi gândit la varianta cu criminalul în serie. Probabil că a luat dosare vechi din arhivă și le-a comparat, însă variațiile au fost prea mari ca să confirme bănuiala.

— Dacă este un criminal în serie, nu ar avea, mai mult sau mai puțin conștient, o dorință de a fi prins? întrebă Lebie.

Watkins își dresе vocea. Era domeniul lui de expertiză.

— Așa e prezentată situația prin romanele polițiste, zise. Acțiunile ucigașului sunt un strigăt de ajutor; lasă mici mesaje codate și probe incriminatoare, din cauza unei dorințe inconștiente de a fi oprit din ucis. Și uneori așa și este. Însă, din păcate, majoritatea criminalilor în serie sunt ca mai toți ceilalți: nu vor să fie prinși. Și dacă ăsta chiar e criminal în serie, nu ne-a oferit prea multe. Sunt niște

lucruri care nu-mi plac aici...

Făcu o grimasă, dezvăluind un șir de dinți galbeni.

— În primul rând, omorurile nu par să aibă vreun tipar, dacă nu punem la socoteală că victimele sunt blonde și că îi place să le strângă de gât. Asta ar putea sugera că vede crimele ca pe niște evenimente izolate, fiecare o operă de artă ce trebuie să fie diferită de cele de dinainte, ori că tiparul după care se ghidează ne scapă deocamdată. Dar ar putea să însemne și că omorurile nu sunt premeditate; poate că în unele cazuri devine necesar să le omoare, de pildă dacă victima i-a văzut fața, dacă a opus rezistență, dacă a strigat după ajutor sau s-a întâmplat ceva neașteptat.

— Poate că nu le omora decât atunci când nu i se scula? sugeră Lebie.

— Poate ar trebui să lăsăm niște psihologi să se uite mai bine la cazurile astea, zise Harry. Poate le iese un profil care ne-ar putea ajuta.

— Poate, zise Watkins, care părea cu mintea în altă parte.

— Ce-i în al doilea rând, șefu'? întrebă Yong.

— Cum?

— Ați zis „în primul rând”. Care-i celălalt lucru care nu vă place?

— Brusca lui intrare în amorțire, răspunse Watkins. Sigur, ar putea să aibă motive pur practice. Poate călătorește sau e bolnav. Dar ar putea să fie și fiindcă bănuiește că cineva face cumva legătura între cazuri. Așa că se oprește un timp. Uite așa! pocni el din degete. Situație în care avem de-a face cu un tip într-adevăr periculos. Unul care-i disciplinat, șiret și nu-i mânat de genul ăla de pasiune autodistructivă care se tot intensifică și, până la urmă, ajunge să-i dea de gol pe majoritatea criminalilor în serie. Am putea să ne confruntăm cu un criminal isteț și calculat, pe care o să avem șanse mici să-l prindem până ce nu săvârșește un adevărat măcel. Dacă o să-l prindem vreodată.

— Și acum ce facem? întrebă Andrew. Le spunem tuturor

blondelor sub vârsta pensionării să stea în casă după ce se înserează?

— Dacă facem așa, se dă la fund și n-o să-l mai găsim în veci, obiectă Lebie, care luase un cuțitaș de ascuțit creioane și își curăța tacticos unghiile.

— Pe de altă parte, o să lăsăm toate blondele din Australia în voia sortii, momeală pentru tipul ăsta? zise Yong.

— N-are rost să le spunem femeilor să rămână în casă, făcu Watkins. Dacă e să iasă la vânătoare, o să-și găsească oricum o victimă. A intrat și-n niște case, nu? S-o lăsăm baltă. O să trebuiască să-l afumăm ca să iasă din bârlog.

— Dar cum? Dacă operează prin toată afurisita de țară și nimeni nu știe când o să dea următoarea lovitură... Tipul ăsta violează și omoară la întâmplare, spuse Lebie, adresându-se unghiilor proprii.

— Nu-i așa, replică Andrew. Dacă a rezistat atâta vreme, înseamnă că nu acționează la întâmplare. Există un tipar, întotdeauna există un tipar. Nu fiindcă l-ai plănu, ci fiindcă toți oamenii sunt creaturi dedate rutinei, și aici nu-i nicio diferență între mine, tine și violator. Trebuie doar să aflăm care-s rutinele creaturii ăsteia.

— Omul nu-i întreg la minte, zise Lebie. Oricum, nu-s toți criminalii în serie schizofrenici? Nu aud voci care le zic să ucidă? Sunt de acord cu Harry. Să aducem un psiholog.

Watkins se scărpină pe gât. Părea derutat.

— Probabil că un psiholog ne poate spune multe despre un criminal în serie, dar nu e deloc sigur că avem de-a face cu așa ceva, zise Andrew.

— Șapte omoruri. Eu aș zice că-i un criminal în serie, spuse Lebie.

— Uite ce e, făcu Andrew, aplecându-se peste tăblia mesei și ridicând mâinile mari și negre. Pentru un criminal în serie, actul sexual e pe locul doi. Violul fără omor nu are noimă. Dar, pentru omul nostru, violul e de bază. În cazurile când ucide, e vorba despre motive practice, cum spune inspectorul Watkins. Poate că victima îl poate da în vileag - i-a văzut fața.

Andrew se opri o clipă, apoi sfârși ce avea de spus:

— Sau poate că îl cunoaște.

Își lăsă palmele pe masă.

Ventilatorul scârțâia în ungherul lui și totuși aerul era mai îmbâcsit ca niciodată.

— Statisticile sunt toate bune și frumoase, zise Harry, dar să nu ne avântăm prea tare. Uciderea lui Inger Holter ar putea fi un eveniment izolat. Că doar și în timpul epidemiei de ciumă mai erau și oameni care mureau de la o simplă pneumonie. Să presupunem că Evans White nu e un criminal în serie. Faptul că există un alt tip care dă târcoale și omoară blonde nu înseamnă că Evans White n-ar fi putut să-i ia viața lui Inger Holter.

— Complicată explicație, dar pricep ce vrei să zici, Holy, zise Watkins și rezumă: În regulă, oameni buni, căutăm un violator și un posibil – repet – *posibil* criminal în serie. O să-l las pe McCormack să decidă dacă lărgeste cadrul anchetei. Până atunci, va trebui să continuăm cu ce facem acum. Kensington, ceva noutăți?

— Holy n-a ajuns la ședința de dimineață, așa că, pentru el, o să repet. Am vorbit cu Robertson, minunatul proprietar al casei în care a locuit Inger, și l-am întrebat dacă îi spune ceva numele Evans White. Și cred că, pe moment, ceața i s-a ridicat de pe creier, fiindcă da, îi spunea ceva. O să ne ducem pe-acolo în după-amiaza asta. A sunat și șeriful din Nimbin. Există o persoană, Angelina Hutchinson, care a confirmat că a fost acasă la Evans White în cele două nopți de dinainte să fie găsită Inger Holter.

Harry înjură.

Watkins bătu din palme.

— Bine, înapoi la muncă, băieți. Să punem laba pe jigodia aia.

Cuvintele fuseseră rostite fără prea multă tragere de inimă.

16

Un pește

Harry citise pe undeva că, în general, câinii au o memorie pe termen scurt de trei secunde, dar că, prin folosirea unor stimuli repetați, aceasta se poate extinde considerabil. Expresia „câinele lui Pavlov” vine de la experimentele fiziologului rus Ivan Pavlov, care a cercetat reflexele condiționate ale sistemului nervos. Pe o perioadă îndelungată, câinelui îi fusese furnizat un stimul special ori de câte ori i se punea de mâncare. Apoi, într-o zi, Pavlov furnizase stimulul fără să ofere și mâncarea. Pancreasul și stomacul câinelui produsese, totuși, sucurile digestive necesare pentru mistuirea hranei. Un lucru nu atât de surprinzător poate, dar îi adusese în orice caz un premiu Nobel lui Pavlov. Se demonstrase că, după stimuli repetați, corpul își poate „aminti”.

Cum Andrew, pentru a doua oară în câteva zile, propulsă în tufe cu un șut câinele-diavol tasmanian al lui Robertson, se întruneau așadar condițiile ca, de data asta, lovitura de picior să rămână mai mult timp în amintirea câinelui. Poate că, data următoare când avea să audă pași străini dincolo de poartă, n-avea să se mai stârneasă vreo agitație în creierul lui micuț, ci avea să-și amintească o durere în coaste.

Robertson îi primi în bucătărie și le oferì câte o bere. Andrew acceptă, însă Harry ceru în schimb un pahar cu apă minerală. Robertson n-avea așa ceva, prin urmare Harry ajunse la concluzia că e cazul să se mulțumească cu o țigară.

— Dacă nu vă supărați, zise Robertson când Harry scoase pachetul, fumatul nu este permis în casa asta. Țigările fac rău, zise dând pe gât jumătate din sticla de bere.

— Vă luați sănătatea în serios, văd, zise Harry.

— Păi, sigur, replică Robertson, ignorându-i sarcasmul, în casa asta nu se fumează și nu se mănâncă pește sau carne. Respirăm aer curat și mâncăm ce ne dăruiește natura.

— Principiul îl aplicați și cu câinele?

— Câinele meu n-a mai mâncat carne sau pește de când era pui. E un lacto-vegetarian autentic.

— Acum înțeleg de unde i se trage proasta dispoziție, îngână Andrew.

— Am înțeles că îl cunoașteți pe un anume Evans White, domnule Robertson. Ce ne puteți spune despre asta? zise Harry scoțându-și agenda.

N-avea de gând să scrie nimic acolo, însă știa din experiență că oamenilor li se părea că declarația lor e mai importantă dacă te prefăceai că vrei să-ți notezi. Erau, fără să-și dea seama, mai conștiincioși, verificau pe îndelete dacă totul era corect și se arătau mai preciși în privința orelor, numelor și locurilor.

— Agentul Kensington a sunat ca să afle cine a vizitat-o pe Inger Holter cât a locuit aici. I-am spus că fusesem la ea în cameră, zărisem fotografia prinsă pe perete și-mi amintisem că-l văzusem pe tânărul ăla cu copilul pe genunchi.

— Chiar așa?

— Da, a fost de două ori pe-aici, din câte știu. Prima oară s-au încuiat în camera ei și-au stat acolo aproape două zile. Ea era foarte, hmm... gălăgioasă. Am început să-mi fac griji în privința vecinilor și am pus muzică tare ca să nu-i fac să se simtă prost. Pe Inger și pe amicul ei, adică. Deși nu păreau să fie prea deranjați. A doua oară, a stat doar un pic și-apoi a plecat val-vârtej.

— S-au certat?

— Da, cred că s-ar putea spune asta. A strigat după el că o să-i spună ea curvei ce nenorocit era. Și că o să-i povestească și altui bărbat despre planurile lui.

— Altui bărbat?

— A zis un nume, dar nu-l mai rețin.

— Și „curva” asta... cine putea să fie? întrebă Andrew.

— Încerc să nu-mi vâr nasul în viața privată a chiriașilor, domnule polițist.

— O bere excelentă, domnule Robertson. Cine-i curva? zise Andrew, ignorând remarca de dinainte.

— Păi... asta-i chestia, șovăi Robertson și își plimbă agitat privirea de la Andrew la Harry, încercând să zâmbească. Presupun că-i importantă pentru caz, nu?

Întrebarea rămase în aer, dar nu pentru mult timp. Andrew dădu peste cap restul de bere din sticlă și se aplecă aproape de fața lui Robertson.

— Te-ai uitat prea mult la televizor, dragă Robertson. În lumea reală n-o să mă vezi împingând discret o bancnotă de-o sută pe tăblia mesei, așteptând să șoptești un nume, după care să ne vedem fiecare de drumul lui. În lumea reală, chem o mașină de poliție, vine aici cu sirena pornită, îți pun cătușele și te bagă în mașină așa, cu toți vecinii privindu-te. Te duc la secție și te rețin peste noapte ca suspect, dacă nu scuipi vreun nume ori dacă nu apare avocatul tău. În lumea reală, în cel mai rău caz poți ajunge să fii acuzat că ascunzi informații ca să acoperi o crimă. Asta te face automat complice și se pedepsește cu șase ani de închisoare. Ce alegi, deci, domnule Robertson?

Robertson se făcuse palid, iar gura i se deschise și i se închise de câteva ori fără să emită un sunet. Părea un pește în acvariu care tocmai își dăduse seama că nu urma să i se dea de mâncare, ci că el însuși era mâncarea.

— N-am vrut să dau de înțeles că...

— Pentru ultima oră, cine-i curva?

— Cred că-i ea în fotografie... femeia care a fost aici...

— Ce fotografie?

— E în spatele lui Inger și al tipului, în poza din camera ei. O tipă scundă și măslinie, cu bentiță. Am recunoscut-o fiindcă a fost pe-aici acum vreo două săptămâni, întrebând de Inger. Am chemat-o și s-au oprit să stea de vorbă pe treptele de la intrare. Au început să ridice tonul treptat și să se facă în toate felurile. Apoi ușa s-a trântit și Inger a urcat în fugă la ea în cameră, plângând. De atunci n-am mai văzut-o.

— Vrei să fii bun și să-mi aduci fotografia, Robertson? Am o copie la birou.

Robertson, devenit amabilitatea întruchipată, porni ca din pușcă spre camera lui Inger. Când se întoarse, lui Harry

Îi fu de ajuns doar o scurtă privire ca să-și dea seama la care dintre femeile din fotografie se referise Robertson.

— Mi s-a părut mie ceva familiar la ea când ne-am întâlnit, zise Harry.

— Nu-i ea Mămica Inimă-Bună? exclamă Andrew, surprins.

— Pun pariu că numele ei adevărat e Angelina Hutchinson.

Diavolul tasmanian nu se vedea pe nicăieri când ieșiră.

— Te-ai întrebat de ce toată lumea îți spune *agent*, ca și cum ai fi un polițai local de patrulă, domnule detectiv?

— Cred că e din cauza personalității mele, care inspiră încredere. *Agent* cutare sună ca un fel de unchi de treabă, nu ți se pare? zise cu mulțumire Andrew. Și-acum nu mai am inima să-i corectez.

— Ești un ursuleț mare și pufos, râse Harry.

— Un urs koala, te rog, replică Andrew.

— Șase ani de închisoare, zise Harry. Minți de-ngheață apele.

— E primul lucru care mi-a trecut prin minte, se apără Andrew.

În Sydney ploua cu găleata. Ploaia izbea cu furie în asfalt și răpăia pe zidurile clădirilor, alcătuind, în niciun minut, râuri ce se năpusteau pe lângă bordurile trotuarelor. Cu pantofii plescăind prin apă, oamenii se traseră iute la adăpost. Unii, care se vedea că ascultaseră rubrica meteo de dimineață, aveau umbrele care se deschideau acum în stradă ca niște ciuperci mari, colorate. Andrew și Harry se aflau în mașină, așteptând să se schimbe semaforul în intersecția William Street cu Hyde Park.

— Îl ții minte pe tipul aborigen din parcul de lângă Albury, din noaptea aia?

— Green Park?

— Te-a salutat, dar nu i-ai răspuns. De ce?

— Nu-l cunoșteam.

Se făcu verde și Andrew apăsă pe accelerație.

Când intră Harry, în Albury nu era prea multă lume.

— Ai venit devreme, zise Birgitta, care puneă pahare curate pe rafturi.

— M-am gândit că o să am parte de servire mai bună înainte să se aglomereze.

— Îi servim pe toți, până la unul, zise fata ciupindu-l pe Harry de obraz. Ce vrei?

— Doar o cafea.

— E din partea casei.

— Mulțumesc, scumpo.

Birgitta pufni în râs.

— „Scumpo”? Așa îi zice tata mamei.

Se așeză pe un scaun înalt și se aplecă peste bar către Harry.

— Și-ar trebui, de fapt, să intru în alertă când un tip pe care îl știu de mai puțin de-o săptămână începe să folosească formule din astea pline de afecțiune cu mine.

⁸ În latină, în original: „pământ al nimănui”. (N.red.).

Harry îi inhală parfumul. Deocamdată, oamenii de știință cunosc puține despre felul în care cortexul olfactiv din creier convertește impulsurile de la receptori în senzațiile conștiente ale mirosului. Însă Harry nu se gândea la mecanismul fiziologic. Știa doar că, atunci când o mirosea, tot felul de chestii începeau să se întâmple cu capul și corpul lui. Ca de pildă pleoapele mijite, gura lățită într-un zâmbet larg și dispoziția mult îmbunătățită.

— Liniștește-te, zise. „Scumpo” ține de categoria mai puțin periculoasă a numelor de alint.

— Nu știam că există o categorie mai puțin periculoasă de nume de alint.

— Există, cum să nu. Avem, de exemplu, „iubire”. „Bombonică” sau „zăhărel”.

— Și cele periculoase care sunt?

— Păi... „pufoșilă” e destul de primejdios, zise Harry.

— Cuum?

— „Pufoșilă”. „Blănilă”. Știi, genul de nume pentru ursuleți de pluș. Important este că sunt nume de alint care nu sună banal sau impersonal. Trebuie să fie niște apelative făcute pe măsură, cuvinte mai intime. Și în general se pronunță pe nas, așa că au rezonanța aia nazală pe care-o folosesc adulții când vorbesc cu copiii. Atunci da, ai motive să te apuce claustrofobia.

— Mai ai și alte exemple?

— Ce s-a întâmplat cu cafeaua?

Birgitta îl plesni cu cârpa de curățat. Apoi turnă cafea într-o cană. Cât se întoarse cu spatele la el, Harry simți impulsul să întindă brațul și să-i atingă părul.

Îi puse cafeaua în față și se apucă să servească un alt client, fiindcă localul începea să se umple. Atenția lui Harry fu atrasă de sunetul televizorului suspendat deasupra rafturilor barului. Era ora de știri și Harry desluși, până la urmă, că se vorbea despre un grup de aborigeni care solicitau anumite drepturi teritoriale.

— ...având de-a face cu noua legislație privind terenurile băștinașilor, zicea crainicul.

— Deci justiția a triumfat... auzi o voce în spatele lui.

Harry întoarse capul. La început, nu o recunosc pe femeia cu picioare lungi și pudrată, cu trăsături colțuroase și perucă blondă, mai înaltă decât el cu un cap. Identifică apoi nasul borcănat și strungăreață.

— Clovnul! exclamă. Otto...

— Otto Rechnagel, Înălțimea Sa în persoană, frumușelule. Beleaua cu tocurile cui e că-ți găsești greu perechea – eu prefer ca bărbații mei să fie mai înalți decât mine. Îmi permiți? zise și se așază la bar pe scaunul de lângă Harry.

— Ce otravă preferi? întrebă Harry, încercând să prindă privirea Birgittei.

— Relaxează-te, știe, zise Otto.

Harry îi oferă o țigară, pe care Otto o luă fără să mulțumească și-o potrivea într-un portțigaret roz. Harry îi oferă foc de la chibrit, iar Otto, sugându-și provocator obrazii, nu-l slăbi din ochi cât își aprinse țigara. Rochia scurtă i se lipea de coapsele subțiri, înveșmântate în dres de nailon. Harry trebui să recunoască faptul că deghizarea era, în felul ei, o capodoperă. Otto în travesti era mai femeie decât multe femei pe care le cunoscuse. Harry își luă ochii de la el și-i îndreptă iar către ecranul televizorului.

— Ce vor să spună cu triumful justiției?

— N-ai auzit de Terra Nullius? De Eddy Mabo?

Harry clătină din cap de două ori. Otto își țuguie buzele și slobozi două inele de fum care se ridicară alene în aer.

— Caraghioasă chestie și conceptul ăsta de Terra Nullius. Englezii l-au folosit când au ajuns aici și-au văzut că în Australia nu exista mai deloc pământ cultivat. Și numai fiindcă popoarele aborigene nu stăteau aplecate jumate de zi asupra câmpurilor plantate cu cartofi, englezii i-au considerat mai prejos decât ei. Triburile de băștinași, totuși, știaau câte ceva despre natură; se deplasau, oricare ar fi fost anotimpul, către locuri unde se găsea de mâncare și păreau să trăiască în aparent belșug. Dar, fiindcă nu erau sedentari, englezii au stabilit că pământul nu aparținea nimănui. Era Terra Nullius. Și, potrivit codului englezesc de legi, se puteau emite titluri de proprietate unor noi locuitori

fără să se țină cont de părerea aborigenilor, care nu-și revendicaseră propriul pământ.

Birgitta așează înaintea lui Otto o margarita mare.

— Cu câțiva ani în urmă, Eddy Mabo, un tip din Insulele Strâmtorii Torres, a luat la întrebări stăpânirea punând în discuție principiul Terra Nullius și susținând că pământul, la acea vreme, fusese luat ilegal de la aborigeni. În 1992, Înalta Curte a acceptat perspectiva asta și a declarat că Australia aparținuse aborigenilor. Judecătorii Curții au stabilit că acolo unde băștinașii locuiseră sau ocupaseră o zonă înaintea venirii albilor și încă o mai ocupau, puteau solicita înapoierea acelor teritorii. Firește, asta a creat multă rumoare, mulți albi au făcut zarvă fiindcă se temeau să nu-și piardă pământul.

— Și care-i situația acum?

Otto luă o înghițitură din paharul de cocteil cu sare pe margine, se strâmbă de parcă i se dăduse oțet și se șterse cu grijă la gură, arborând o expresie dezgustată.

— Păi... hotărârea pentru restituirea terenurilor a fost dată. Avem legea dreptului la proprietate al băștinașilor. Dar au interpretat-o într-un fel care nu pare din cale-afară de samavolnic. Nu se pune problema ca niște fermieri amărâți să se trezească cu proprietatea confiscată. Așa că partea cea mai urâtă a panicii s-a dezumflat treptat.

Uite-mă într-un bar, își zise Harry, ascultând un travestit care-mi ține o prelegere despre politica australiană. Se simțea în largul lui, cam ca Harrison Ford în scena cu barul din *Războiul Stelelor*.

Știrile fură întrerupte de o pauză de publicitate cu australieni zâmbitori, cu cămăși de flanel și pălării de piele. Făceau reclamă la o marcă de bere a cărei principală calitate părea a fi „mândria australiană”.

— Ei bine, să ridicăm paharul pentru Terra Nullius, zise Harry.

— Noroc, frumușelule. A, cât pe ce să uit. Noul nostru spectacol o să se țină la teatrul St George, pe plaja Bondi. Musai trebuie să veniți, tu și Andrew. Poți să aduci și-un prieten, dacă vrei. Și-mi convine dacă-ți păstrezi toate

aplauzele pentru numărul meu.

Harry acceptă cu o înclinare a capului și-i mulțumi lui Otto pentru cele trei bilete pe care i le întindea acesta, ținându-și degetul mic înălțat.

Un proxenet

Traversând Green Park în drumul său de la Albury către King's Cross, Harry se uită fără să vrea după bărbatul aborigen cărunt, dar în seara aceea nu erau decât niște bețivi albi pe bancă, în lumina tulbure a felinarelor. Norii de mai devreme fuseseră alungați de vânt și cerul era înalt și înstelat. Trecu pe lângă doi bărbați care se certau – stăteau de o parte și de alta a trotuarului și strigau unul la altul, așa că Harry trebui să pășească prin mijloc.

— N-ai spus că o să stai toată noaptea! se văicări pițigăiat unul dintre ei, cu vocea înecată în lacrimi.

Lângă un restaurant vietnamez, chelnerul stătea sprijinit de cadrul ușii și fuma. Părea că avusese deja o zi lungă. Un șir de mașini și de oameni se prelingea încetișor pe Darlinghurst Road către King's Cross.

Se întâlnește cu Andrew, care se înfrupta dintr-un cânat, la colțul cu Bayswater Road.

— Ai ajuns, zise. La fix. Germanic până în măduva oaselor.

— Germania e...

— Germanii sunt teutoni. Tu provii dintr-un trib germanic din nord. Așa și arăți. N-ai de gând să-ți renegi tribul, sper?

Harry se simți tentat să răspundă cu aceeași întrebare, însă se abținu.

Andrew era într-o dispoziție efervescentă.

— Să începem cu cineva cunoscut, zise.

Se puseră de acord să înceapă căutarea proverbialului ac și s-o facă mai pe la mijlocul carului cu fân – adică printre prostituatele din Darlinghurst Road. Nu erau greu de găsit. Harry începea să le recunoască deja.

— Mongabi, omule, cum merg afacerile? zise Andrew oprindu-se și salutând cu căldură un bărbat cu piele întunecată ce purta un sacou strâmt și bijuterii bățătoare la ochi.

Un dinte de aur luci când omul deschise gura.

— Tuka, armăsar năbădăios! Nu mă plâng, să știi.

Arată a codoș sadea, își zise Harry.

— Harry, salută-l pe Teddy Mongabi, cel mai incompetent pește din Sydney. Face asta de douăzeci de ani și tot cu fetele în stradă stă și acum. Nu ți s-a urât de asta, Teddy?

Teddy își azvârli brațele în sus și rânji.

— Mie îmi place aici, Tuka. Aici se întâmplă totul, să știi. Dacă stai la birou, nu durează mult până să-ți pierzi perspectiva și controlul. Iar controlul e totul în jocul ăsta, să știi. Controlul fetelor și al clienților. Oamenii sunt ca niște câini, să știi. Un câine pe care nu-l ții sub control e nefericit. Și câinele nefericit mușcă, să știi.

— Dacă spui tu, Teddy... Uite ce e, o să trebuiască să schimb câteva vorbe cu una dintre fetele tale. Căutăm un băiat rău. E posibil să-și fi făcut de cap și pe-aici.

— Bine, cu cine vrei să vorbești?

— Sandra e pe-aici?

— Ajunge curând. Sigur nu vrei altceva? În afară de-o conversație, adică.

— Nu, mersi, Teddy. O să fim la Palladium. Îi poți spune să treacă pe-acolo?

Lângă Palladium, un angajat al localului încuraja mulțimea să intre cu îndemnuri deșuchete. Se lumină la față când îl văzu pe Andrew, care schimbă două vorbe cu el și fură lăsați să treacă pe lângă ghișeu de bilete. O casă a scării îngustă cobora în subsolul clubului de striptease luminat difuz, unde o mână de bărbați stăteau la mesele rotunde, așteptând următorul număr. Se așezară și ei la o masă mai dosnică.

— S-ar părea că îi știi pe toți pe-aici, zise Harry.

— Pe toți cei care e necesar să mă cunoască. Și pe care trebuie să-i cunosc. Aveți și voi la Oslo simbioza asta ciudată dintre poliție și interlopi?

— Cum să nu. Doar că tu pari să fii în relații mai apropiate cu contactele tale decât noi.

Andrew râse.

— Presupun că simt o anume afinitate. Dacă nu eram în poliție, poate c-aș fi intrat în genul ăsta de afaceri, cine știe.

O fustă mini neagră cobora legănat pe trepte, pe tocuri cui. Arunca, pe sub bretonul tăiat scurt, priviri grele, sticloase. Veni la masa lor.

— Sandra, el e Harry Holy.

— Serios? zise ea și își întinse buzele într-un zâmbet pieziș.

Îi lipsea un canin. Harry strânse o mână rece ca a unui cadavru. Femeia avea ceva familiar. O văzuse oare în vreo noapte pe Darlington Road? Poate că se machiase altfel sau purtase alte haine?

— Deci, despre ce-i vorba? Cauți ceva răufăcători, Kensington?

— Unul anume, Sandra. Îi place să sugrume fete. Cu mâinile goale. Sună cunoscut?

— Cunoscut? Sună a cincizeci la sută dintre clienții mei. A făcut rău cuiva?

— Probabil numai celor care ar fi putut să-l identifice, zise Harry. Pe tipul ăsta l-ai văzut? Întrebă, arătându-i fotografia lui Evans White.

— Nu, răspunse ea fără să se uite și întorcându-se spre Andrew. Cine-i gagiul acesta, Kensington?

— E din Norvegia, zise Andrew. E polițist și sora lui lucra la Albury. A fost violată și omorâtă săptămâna trecută. Douăzeci și trei de ani. Harry și-a luat concediu și-a venit aici ca să-l găsească pe făptaș.

— Îmi pare rău, spuse Sandra și se uită la poză. Da. Nimic altceva.

Harry simți că-l cuprinde febrilitatea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că da, l-am văzut.

— Te-ai... ăă... întâlnit cu el?

— Nu, dar a mai fost de câteva ori prin Darlington Road. Habar n-am ce căuta pe aici, dar are o mutră familiară. Pot întreba un pic prin zonă.

— Mulțumesc... Sandra, zise Harry, iar ea îi răspunse cu un zâmbet scurt.

— Trebuie să mă duc la muncă acum, băieți. Ne mai vedem noi.

Și cu asta, fusta mini o porni înapoi pe același traseu pe care venise.

— Da! izbucni Harry.

— Da? Fiindcă l-a văzut cineva pe gagiu în King's Cross? Să apari pe Darlinghurst Road nu-i interzis. Și nici să ți-o tragi cu prostituate, dacă asta a făcut. În orice caz, nu foarte interzis.

— Dar nu simți, Andrew? Sunt patru milioane de locuitori în Sydney și ea a văzut persoana pe care o căutăm. Nu demonstrează nimic, firește, dar e un semn, nu? Nu-ți dai seama că ne apropiem?

Muzica ambientală fu oprită și luminile scăzură în intensitate. Mușteriii localului își îndreptară atenția către scenă.

— Ești foarte sigur în privința lui Evans White ăsta, bag de seamă.

Harry încuviință.

— Fiecare fibră din corp îmi spune că-i Evans White. Am o presimțire, da.

— Presimțire?

— Intuiția nu-i chiar așa de magică, dacă stai să te gândești, Andrew.

— Stau să mă gândesc chiar acum, Harry. Și nu simt că mă furnică nimic special. Explică-mi și mie cum funcționează presimțirile astea la tine, dacă nu te superi.

— Păi... începu Harry și se uită la Andrew ca să se asigure că nu-l lua în râs.

Andrew îi întoarse privirea, cu o expresie sincer interesată.

— Intuiția e doar suma întregii tale experiențe. În opinia mea, tot ce-ai încercat în viață, tot ce știi, tot ce crezi că știi și nu știi e acolo, în stare latentă, în subconștientul tău. De obicei, nu observi creatura adormită, pur și simplu e acolo, sforăind și absorbind noi chestii, da. Numai că din când în când clipește din ochi, își întinde oasele și-ți spune: „hei, am mai văzut imaginea asta undeva”. Și-ți spune unde anume în imaginea de ansamblu se situează lucrurile.

— Minunat, Holy. Dar ești sigur că respectiva creatură

adormită vede toate detaliile din imagine? Ce vezi depinde de locul unde stai și de unghiul din care privești.

— Ce vrei să spui?

— Cerul, de pildă. Cerul pe care-l vezi în Norvegia e același care se vede în Australia. Dar fiindcă acum ai coborât înapoi pe glob, stai în cap comparat cu poziția de-acasă. Și vezi stelele invers. Dacă nu știi că stai de-a-ndoaselea te încurci și faci greșeli.

Harry îl privi.

— De-a-ndoaselea spui?

— Mda, făcu Andrew și pufăi din trabuc.

— Am învățat la școală că cerul pe care-l vezi aici e foarte diferit de cel de la noi. Dacă ești în Australia, globul pământesc acoperă stelele pe care le vedem noaptea în Norvegia.

— Bine atunci, zise Andrew fără să se tulbure. Ține, în orice caz, de perspectiva din care privești. Ideea e că totul e relativ, nu? Și de aia e așa de-al dracului de complicat.

Dinspre scenă veni un șuierat și o trâmbă de fum alb. Fumul se făcu imediat roșu; din difuzoare se auziră viori. O femeie cu rochie lungă și un bărbat în pantaloni și cămașă albă se iviră din fum.

Harry mai auzise muzica asta. Semăna cu zumzetul pe care-l auzise iarăși și iarăși din căștile vecinului de avion, pe drumul de la Londra înapoi. Doar că acum înțelegea și versurile. O voce de femeie susținea, cântând, că i se spunea trandafirul sălbatic și că nu știa de ce.

Vocea ca de fetiță contrasta acut cu vocea cavernoasă și sumbră a bărbatului:

„Am sărutat-o pentru ultima oară

I-am spus că tot ce-i frumos trebuie să piară

M-am aplecat și i-am vârât între dinți un trandafir...”

Harry, care visa pierdut la cai verzi pe pereți, se dezmetici din pricina unui zgomet ușor pe care-l făcuse ușa camerei sale de hotel. Rămase nemișcat o clipă, simțindu-și doar mulțumirea și nimic altceva. Începuse iar să plouă și

burlanele de lângă fereastra lui cântau. Se ridică, gol, și deschise ușa larg, sperând că erecția incipientă avea să-i fie observată. Birgitta râse surprinsă și i se aruncă în brațe. Avea părul ud learcă.

— Parcă ai zis ora trei, spuse Harry, prefăcându-se ofensat.

— Clienții nu se dădeau duși, replică fata și își înălță chipul pistruiat spre el.

— Sunt îndrăgostit de tine sălbatic, fără măsură, până peste cap, șopti el, prinzându-i fața în palme.

— Știu, răspunse ea.

Harry se așeză la geam și, cu o cutie de suc de portocale luată din minibar în mână, începu să cerceteze cerul. Norii se mișcaseră iarăși și cineva înfipsese de mai multe ori o furculiță în văzduhul de catifea, lăsând să se prefire prin spărturi lumina divină.

— Ce părere ai de travestiți? întrebă din pat Birgitta.

— Ce cred despre Otto, adică?

— Dacă vrei.

Harry se gândi.

— Cred că-mi place stilul lui arogant. Pleoapele mijite, expresia nemulțumită. Oboseala asta existențială. Cum să-i spun? Parcă ar fi într-un cabaret melancolic în care flirtează cu tot ce mișcă. Un flirt superficial, care se autoparodiază.

— Și-ți place asta?

— Îmi place atitudinea asta de nepăsare calculată. Și că e de partea a tot ce urăște majoritatea.

— Și ce urăște majoritatea?

— Slăbiciunea. Vulnerabilitatea. Australienii se laudă că-s o națiune tolerantă. Poate că așa și e. Dar mie mi se pare că idealul lor e totuși australianul modest, simplu și muncitor, cu simțul umorului și cu un pic de patriotism.

— Un australian verde.

— Cum?

— Așa se zice pe-aici, verde. Sau băiat-băiat. Înseamnă că cineva sau ceva e autentic, decent.

— Și dincolo de fațada asta de decență jovială e ușor să

ascunzi maldăre de rahat. Otto, pe de altă parte, cu Țoalele lui extravagante, reprezentând seducȚia, iluzia și falsitatea, mi se pare cel mai bun exemplu de sinceritate din cȃte am gȃsit pe-aici. Dezgolit, vulnerabil și autentic.

— Sună foarte corect politic, dacȃ mă-ntrebi. Harry Holy, cel mai bun prieten al gay-ilor.

Birgitta avea chef sȃ-l tachineze.

— Am argumentat destul de bine, nu?

Se întinse pe pat, o privi și clipi nevinovat din ochii albaștri.

— Tare mă bucur cȃ n-am chef de încă o rundă cu tine, *frøken*⁹. Fiindcȃ trebuie sȃ ne trezim așă de dimineaȚă mâine, vreau sȃ zic.

— Spui lucruri din astea ca sȃ mă întȃrȃȚi, făcu Birgitta și se aruncȃ iȃrȃși unul asupra altuia.

⁹ În norvegiană, în original: „domnișoară” (N.red.).

O prostituată amabilă

Harry o descoperi pe Sandra în față la Dez Go-Go. Stătea pe trotuar și își cerceta cu privirea micul regat din King's Cross, cu picioarele oboseite de-atâta cocoțat pe tocuri, cu brațele încrucișate, o țigară între degete și acei ochi de Frumoasă Adormită ce păreau îmbietori și totodată gata să te țină la distanță. Arăta, pe scurt, ca o prostituată tipică din orice parte a lumii.

— Bună dimineața, zise Harry, iar Sandra se uită la el fără să dea vreun semn de recunoaștere. Mă mai ții minte?

Femeia schiță o mișcare chinuită cu colțurile gurii, ceva ce putea să treacă drept zâmbet.

— Sigur, dragule, să mergem.

— Sunt Holy, polițistul.

Sandra îl privi mai bine.

— La naiba, așa-i. La ora asta, lentilele mele de contact au obiceiul să intre în grevă. Probabil de la gazele de eșapament.

— Pot să-ți iau o cafea? întrebă politicos Harry.

Ea ridică din umeri.

— Nu se mai întâmplă mare lucru, deci aş putea să termin pe seara asta.

Teddy Mongabi se ivi brusc în ușa clubului de striptease, cu un chibrit între buze. Îl salută din cap, scurt, pe Harry.

— Cum s-au descurcat părinții tăi? întrebă Sandra după ce li se aduseră cafelele.

Erau în locul unde mânca Harry dimineața, Bourbon & Beef, iar chelnerul își amintise de comanda lui obișnuită: ouă Benedict, crochete de cartofi și cafea cu lapte. Sandra o bea pe-a ei fără lapte și zahăr.

— Poftim?

— Cu sora ta...

— A, da, așa-i, se fâstâci Harry și duse ceașca la gură ca să câștige timp. Păi... mda... au făcut față bine, cât de cât.

Mulțumesc de întrebare.

— E groaznică lumea asta în care trăim.

Soarele nu bătea încă în acoperișurile din Darlinghurst Road, însă cerul era deja azuriu, cu câteva crâmpeie rotunde de nori ici și colo. Arăta ca tapetul dintr-o cameră de copil. Însă ce folos, dacă lumea era atât de groaznică.

— Am mai vorbit cu fetele, zise Sandra. Numele tipului din poză e White. Vinde droguri. Pastile și acid. Unele fete cumpără de la el, dar niciuna nu-l are de mușteriu.

— Poate că nu trebuie să dea bani ca să-și satisfacă nevoile, zise Harry.

Sandra pufni.

— Să ai nevoie de sex e una. Să ai nevoie să cumperi sex e alta. Sunt mulți bărbați pe care tocmai asta-i excită. Și putem face pentru tine o groază de chestii de care n-ai parte acasă, ai face bine să mă crezi.

Harry ridică privirea. Sandra se uita țintă la el și pâcla din privire îi dispăruse preț de o clipă.

O credea.

— Ai verificat datele despre care am vorbit?

— Una dintre fete zicea că a cumpărat acid de la el în noaptea de dinainte să fie găsită sora ta.

Harry lăsă jos ceașca, vărsând un pic de cafea. Apoi se aplecă peste masă, vorbind repede și pe un ton coborât:

— Pot să vorbesc cu ea? E de încredere?

Gura mare, roșie, a Sandrei se desfăcu într-un zâmbet. În locul dintelui lipsă se vedea o cavitate neagră.

— Cum ziceam, a cumpărat acid, care-i interzis în Australia. Dacă-i de încredere? Îi place să ia LSD... făcu Sandra strângând din umeri. Îți spun doar ce mi-a spus. Dar ea nu știe foarte clar dacă e miercuri sau joi, ca să zic așa.

La ședința de dimineață, dispoziția era una posacă. Până și ventilatorul hârâia mai tare ca de obicei.

— Îmi pare rău, Holy. Renunțăm la White. Nu are motiv pentru omor și femeia aia a lui zice că a fost în Nimbin la momentul crimei, spuse Watkins.

Harry înălță vocea.

— Ascultați-mă, Angelina Hutchinson e pe amfetamine și pe Dumnezeu mai știe ce. E însărcinată, probabil cu Evans White. Omul e dealerul ei, ce naiba! Sfinte Dumnezeule! Femeia aia face tot ce-i spune el. Am vorbit cu proprietarul casei și tipa o ura pe Inger Holter. Avea și de ce. Norvegianca încerca să-i șterpelească găina cu ouă de aur.

— Poate ar fi bine să fim mai atenți la madam Hutchinson, zise cu voce înceată Lebie. Are, cel puțin, un mobil clar. Poate că ea are nevoie de White ca alibi, nu invers.

— White minte, nu? A fost văzut în Sydney cu o zi înainte să fie găsită Inger Holter.

Harry se ridicase de pe scaun și făcuse cei doi pași pe care-i îngăduia dimensiunea sălii de întruniri.

— L-a văzut o prostituată care e pe LSD. Nici măcar nu știm dacă o să vrea să dea o declarație, sublinie Watkins și se întoarse spre Yong. Ce-au zis companiile aviatice?

— Poliția din Nimbin însăși l-a văzut pe White pe strada mare, cu trei zile înainte de omor. Nici Ansett Airlines și nici Qantas nu l-au avut pe White printre pasageri între momentul acela și crimă.

— Asta nu înseamnă nimic, mormăi Lebie. Dacă vinzi substanțe, nu călătorești cu numele tău. Putea să ia și trenul, oricum. Sau să meargă cu mașina, dacă a avut timp.

Harry se pornise de-acum.

— Repet. Statisticile americane arată că, în șaptezeci la sută dintre cazurile de omor, victima își cunoaște ucigașul. Și totuși, ne concentrăm investigația pe un criminal în serie despre care știm că avem mai puține șanse să-l prindem decât să câștigăm la loterie. N-ar trebui să ne ținem de ceva cu mai mulți sorți de izbândă? Avem, până la urmă, un tip împotriva căruia s-au adunat cam multe dovezi circumstanțiale. Chestia e că acum ar trebui să-l zgâlțâim un pic. Să batem fierul cât e cald. Să-l reținem și să-i fluturăm un dosar penal pe la nas. Să-l facem să greșască. În clipa asta, ne-a adus unde a vrut: într-o... o...

Nu izbutea să găsească cuvântul englezesc pentru *bakevja*. Fundătură, da.

— Hm, făcu Watkins, cugetând cu voce tare. Sigur că n-ar arăta prea bine dacă s-ar dovedi că cineva aflat chiar sub nasul nostru e vinovatul și noi n-am făcut nimic.

În clipa aceea, se deschise ușa și intră Andrew.

— 'Neața, oameni buni, scuze pentru întârziere. Dar cineva trebuie să mențină ordinea pe străzi. Care-i treaba, șefu'? Ai pe frunte o încruntătură cât Valea Jamison de mare.

Watkins oftă.

— Ne întrebam dacă să redistribuim o parte a resurselor noastre. Să lăsăm deoparte teoria cu criminalul în serie și să ne concentrăm asupra lui Evans White. Sau asupra Angelinei Hutchinson. Holy pare să creadă că alibiul ei nu-i prea solid.

Andrew râse și scoase un măr din buzunar.

— Aș vrea să văd și eu o fată gravidă, de patruzeci și cinci de kile, sugrumând o femeie voinică din Scandinavia. Și regulând-o după aceea.

— Era doar o idee, îngână Watkins.

— Și, în ce-l privește pe Evans White, poți s-o lași moartă, zise Andrew, frecând mărul de mânecă.

— Așa?

— Tocmai am vorbit cu un informator. Era în Nimbin să cumpere ceva iarbă în ziua crimei, fiindcă auzise de minunatele produse ale lui White.

— Și?

— Nu-i spusese nimeni că White nu făcea afaceri la el acasă, așa că s-a dus la apartamentul lui, însă a trebuit s-o șteargă urgent, gonit de un dement cu o pușcă sub braț. I-am arătat poza. Îmi pare rău, dar nu e nicio îndoială că Evan White era în Nimbin în ziua crimei.

În cameră se făcu liniște - se mai auzeau doar vâjâitul ventilatorului și sunetul dinților lui Andrew înfigându-se cu nădejde în coaja mărului.

— S-o luăm de la început, zise Watkins.

Harry stabilise să se vadă cu Birgitta în clădirea Operei, la cinci, ca să bea o cafea împreună înainte ca ea să se

ducă la lucru. Ajunseseră, dar cafeneaua era închisă. Pe un bilețel pus în ușa scria că din cauza unui spectacol de balet.

— Mereu e câte ceva, spuse Birgitta.

Stăteau cu spatele sprijinit de balustradă, privind întinderea portului până spre Kirribilli, de cealaltă parte a golfului.

— Vreau și restul poveștii.

— Pe colegul meu îl chema Stiansen. Ronny. În Norvegia e nume de golan, dar el nu era. Ronny Stiansen era un băiat de treabă, bun la suflet, căruia îi plăcea să fie polițist. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz. În mormântarea a avut loc cât încă eram în spital. Șeful meu de la secția de poliție m-a vizitat mai târziu. Mi-a transmis urări de însănătoșire grabnică de la șeful cel mare și poate că atunci ar fi trebuit să miros că e ceva putred. Dar eram treaz și aveam o dispoziție infectă. Infirmiera descoperise alcoolul pe care izbutisem să-l strecur înăuntru și-l mutase pe vecinul meu în alt salon, așa că de două zile nu mai băusem. „Știu la ce te gândești”, a zis șeful. „Dar încetează. Ai o treabă de făcut.” Credea că mă gândesc la sinucidere, dar greșea. Mă gândeam doar la cum să fac rost de ceva pileală.

Șeful nu-i genul care să bată câmpii, așa că a trecut la subiect. „Stiansen a murit. Nu mai ai cum să-l ajuți acum”, a zis. „Poți doar să te ajuți pe tine și familia ta. Și pe noi. Ai citit ziarul?” I-am răspuns că nu citisem nimic – îmi citise tata pasaje din cărți și îl rugasem să nu pomenească nimic despre accident. Șeful a zis că-i în regulă. Că era mai ușor așa. „Nu tu ai condus mașina”, a zis. „Ori, ca să formulez altfel, nu un bețiv de la poliția din Oslo se afla în spatele volanului.” M-a întrebat dacă înțeleg. Stiansen condusese mașina. Dintre noi, pe el îl indicaseră analizele de sânge că era cât se poate de treaz.

A scos apoi niște ziare vechi și, cu privirea într-o câțva încheoșată, am văzut ce scriseseră: că șoferul fusese ucis instantaneu, în vreme ce colegul care-l însoțea fusese grav rănit. „Dar eu conduceam”, am insistat. „Nu prea cred. Te-au găsit pe bancheta din spate”, a insistat șeful. „Și

amintește-ți că te-ai lovit tare la cap. Eu aș zice că nu-ți mai amintești nimic despre condusul mașinii.” Știam, firește, la ce făcea aluzie. Presa era interesată doar de rezultatele analizelor făcute șoferului și, atâta vreme cât acestea ieșiseră curate, nimeni n-avea să-și bată capul cu rezultatele mele. Și-așa incidentul era extrem de neplăcut pentru imaginea instituției.

Birgitta, încruntată acum, părea zguduită de ce aude.

— Dar cum să le spui părinților lui Stiansen că el a fost șoferul? Trebuie să fii complet lipsit de sentimente. Cum...?

— Ți-am mai spus, loialitatea e puternică în poliție. În unele cazuri echipa vine înaintea familiei. Dar poate că familiei Stiansen i s-a furnizat o versiune mai ușor de digerat. În versiunea șefului meu, Stiansen își asumase un risc calculat pentru a prinde un potențial traficant de droguri și criminal, iar accidentele se pot întâmpla oricui se află în misiune. Până la urmă, băiatul din cealaltă mașină nu avusese experiență – un alt șofer, în aceeași situație, ar fi reacționat mai rapid și n-ar fi ajuns chiar în fața noastră cu mașina. Nu uita că aveam sirena pornită.

— Și mergeai cu 110 la oră.

— Într-o zonă unde limita era de 50. În fine, băiatul, firește, nu putea fi învinovățit. Problema era cum să se prezinte cazul. De ce să i se spună familiei că fiul lor fusese pasager? S-ar fi simțit mai bine părinții, dacă fiul lor ar fi fost socotit o persoană care îngăduise, din pasivitate, ca un coleg în stare de ebrietate să conducă mașina? Șeful meu a înșirat iarăși și iarăși toată argumentația. Simțeam că-mi crapă capul de durere. Până la urmă, m-am aplecat peste marginea patului să vomit și asistenta s-a grăbit să intervină. În ziua următoare, a venit familia Stiansen. Părinții și o soră mai mică. Mi-au adus flori și mi-au urat să mă fac bine curând. Tatăl a zis că se învinovățea fiindcă nu fusese îndeajuns de strict cu fiul său în privința vitezei la volan. Am plâns ca un copil. Fiece secundă era o execuție lentă. Și-au stat acolo cu mine mai mult de-o oră.

— Dumnezeule, și ce le-ai spus?

— Nimic. Au vorbit doar ei. Despre Ronny. Despre ce

planuri avusese, despre ce voise să fie și să facă. Despre iubita lui, care studia în America. Ronny le zisese despre mine că-s un polițist bun și un prieten de nădejde.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am stat două luni în spital. M-a mai vizitat când și când șeful. Odată, a repetat ce mai zisese: „Știu la ce te gândești. Încetează.” Iar de data asta avea dreptate. Nu voiam decât să mor. Poate că exista o urmă de altruism în ascunderea adevărului; minciuna în sine nu era partea cea mai rea. Cea mai rea parte era că-mi salvasem pielea. Poate sună ciudat și m-am gândit suficient de des la asta, așa că dă-mi voie să-ți explic.

În anii cincizeci, era un tânăr conferențiar, pe nume Charles Van Doren, celebru peste tot în Statele Unite pentru aparițiile sale la o emisiune-concurs. Săptămână de săptămână, își învingea toți oponenții. Întrebările erau uneori incredibil de dificile și cu toții erau muți de admirație că tipul izbutea să răspundă la absolut toate. A primit propuneri de căsătorie în direct, a avut propriul club de admiratori și prelegerile sale la universitate se țineau cu sala plină, firește. În cele din urmă, a anunțat public că producătorii îi oferiseră dinainte toate răspunsurile la întrebări.

Rugat să spună de ce dezvăluisese escrocheria, le-a povestit despre un unchi care recunoscuse față de soția sa, mătușa lui Van Doren, că-i fusese necredincios. Stârnise multă tulburare în familie și după aceea Van Doren îl întrebase pe unchiul său de ce alesese să mărturisească. Totuși, relația cu cealaltă femeie se desfășurase cu mulți ani în urmă, iar el nu păstrase apoi legătura cu ea. Unchiul îi răspunsese că partea cea mai rea nu era adulterul. Mai mult îl râcăia că scăpase basma curată cu asta. La fel fusese și cu Charles Van Doren.

Cred că oamenii simt nevoia unei pedepse atunci când nu-și mai pot accepta acțiunile proprii. Și părea că după asta tânjeam: să fiu pedepsit, să fiu biciuit, torturat, umilit. Orice, atâta vreme cât mă ajuta să simt ispășirea. Însă nu mă pedepsea nimeni. Nici măcar nu puteau să mă dea

afară; oficial, fusesem treaz, nu? Dimpotrivă, am fost menționat în presă de șeful cel mare al poliției pentru că fusesem grav rănit la datorie. Așa că m-am pedepsit singur. Și mi-am administrat cea mai grea pedeapsă la care m-am putut gândi: am decis să trăiesc și să mă las de băut.

— Și-apoi?

— Mi-am revenit și m-am apucat de lucru. Am muncit mai mult decât ceilalți. M-am pregătit. Am început să fac plimbări lungi. Să citesc cărți. Unele de drept. Am renunțat la anturajele îndoielnice. Dar și la cele în regulă, apropo. La oamenii care-mi mai rămăseseră în preajmă după toții anii în care băusem la greu. Nu știu de ce, dar a fost un fel de curățenie generală. Totul din viața mea trebuia să se spele, și bune, și rele. Într-o zi m-am apucat să-i sun pe toți cei pe care crezusem că-i cunosc în viața mea de dinainte și le-am spus: „Salutare, nu ne mai putem vedea. Mă bucur că v-am cunoscut.” Majoritatea au acceptat asta. Presupun că vreo câțiva s-au și bucurat. Unii m-au acuzat că ridic ziduri în jurul meu. Și poate că așa și era. În ultimii trei ani, am petrecut mai mult timp cu sora mea decât cu oricine altcineva.

— Și femeile din viața ta?

— E-o altă poveste, cel puțin la fel de lungă. Și de veche. După accident, n-a fost nimeni notabil în viața mea. Cred că am devenit un lup singuratic, care-și vede de-ale lui. Cine știe, poate că eram mai șarmant când obișnuiam să beau.

— De ce te-au trimis aici?

— Careva dintre ștabi o fi crezut că-s de folos. Probabil e un fel de test cu turnesol, vor să vadă cum funcționez sub presiune. Dacă reușesc s-o scot la capăt fără să ajung de râsul curcilor, asta mi-ar putea deschide niște oportunități când o să mă întorc acasă, din câte-mi dau seama.

— Și crezi că asta-i important?

Harry ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe chestii importante.

Tocmai trecea o ambarcațiune hidoasă și ruginită, cu pavilion rusesc, iar mai încolo, în Port Jackson, se vedeau mai multe vele albe, care însă nu păreau să se miște din

loc.

— Și ce-o să faci de acum înainte? Întrebă Birgitta.

— Nu am prea multe de făcut pe-aici. Sicriul lui Inger Holter a fost trimis acasă, m-a sunat chiar astăzi de la Oslo directorul firmei de pompe funebre. Mi s-a spus că transportul a fost organizat de ambasadă. Au vorbit despre „corpul neînsuflețit”. Un copil iubit are multe nume de alint, dar e ciudat ca și o persoană decedată să fie numită în atâtea feluri.

— Și când o să te întorci acasă?

— De îndată ce toate persoanele despre care știm că au avut de-a face cu Inger Holter vor fi eliminate de pe lista de suspecti. O să vorbesc mâine cu McCormack. Probabil c-o să plec înainte de weekend, dacă nu iese la lumină nimic concret. Fiindcă altfel, toate astea ar putea deveni o tărășenie lungă și oricum am convenit ca ambasada să ne țină la curent.

Birgitta încuviință cu o mișcare a capului. Un grup de turiști se oprișe lângă ei și tăcănitul aparatelor de fotografiat se combina cu un vacarm de limbă japoneză, țipete de pescăruși și vuiet al ambarcațiunilor care treceau.

— Știai că omul care a proiectat Opera a întors spatele întregii chestii? zise Birgitta ca din senin.

Când se iscase scandalul legat de costurile exagerate ale construirii edificiului, arhitectul danez Jørn Utzon lăsase baltă proiectul și, în semn de protest, demisionase.

— Imaginează-ți cum e să te desprinzi de ceva ce-ai început. Ceva ce-ai crezut că o să fie bun. Nu cred că aș putea să fac vreodată așa ceva.

Hotărâseră deja ca Harry s-o conducă pe Birgitta la Albury în loc ca fata să ia autobuzul. Dar n-aveau multe să-și spună, așa că porniră tăcuți pe Oxford Street către Paddington. În depărtare se auzea hurea tunetelor, iar Harry se uită uluit la cerul senin de deasupra. La un colț stătea un bărbat cărunț, cu aer distins, îmbrăcat într-un costum impecabil și cu un panou atârnat de gât, pe care scria: „Poliția secretă mi-a luat munca, mi-a luat casa și mi-

a distrus viața. Nu există oficial, n-au nicio adresă ori număr de telefon și nu apar în cheltuielile bugetare ale statului. Se cred intangibili. Ajutați-mă să-i găsesc pe nemernici și să fac să fie condamnați pentru faptele lor. Semnați aici sau donați.” Avea în mână întinsă niște foi cu semnături.

Trecură pe lângă un magazin de muzică și, din impuls, Harry intră. La teighea stătea un bărbat cu ochelari. Harry întrebă dacă are vreun album de Nick Cave.

— Sigur, e australian, zise omul scoțându-și ochelarii.

Avea un vultur tatuat pe frunte.

— Un duet. Ceva cu un trandafir sălbatic... începu să zică Harry.

— Mda, îl știu. „Unde cresc trandafirii sălbatici”, de pe albumul Murder Ballads. Cântec de căcat. Album de căcat. Mai bine cumperi altul, dintre cele bune.

Bărbatul își puse la loc ochelarii și dispăru după teighea.

Harry rămase iarăși uluit și clipi în lumina difuză.

— Ce-i așa de special cu melodia aia? întrebă Birgitta după ce porniră iarăși.

— Nimic, evident, râse Harry, căruia întâlnirea cu tipul din prăvălie îi redase buna dispoziție. Cave și o femeie cântă despre o crimă. Fac totul să sune frumos, aproape ca o declarație de dragoste. Dar e într-adevăr o melodie de căcat.

Râse iarăși.

— Începe să-mi placă orașul ăsta.

Își văzură de drum. Harry arunca priviri în susul și-n josul străzii. Aproape că erau singurul cuplu bărbat-femeie de pe Oxford Street. Birgitta îl luă de mână.

— Ar trebui să vezi parada gay de Mardi Gras, zise fata. Se ține chiar aici, pe Oxford Street. Se zice că anul trecut au venit peste o jumătate de milion de oameni din toată Australia ca să se uite și să participe. A fost o nebunie.

Străzi de gay. Străzi de lesbiene. Abia acum observa ce haine erau expuse în vitrine. Latex. Piele. Bluze strâmte și chiloței de mătase. Fermoare și bumbi. Mărfuri exclusiviste și cu stil, totuși, nu chestiile asudate și vulgare ce se puteau vedea prin cluburile de striptease din King's Cross.

— Când eram mic, aveam un vecin gay, începu Harry să depeze amintiri. Cam de patruzeci de ani, locuia singur și toți îl știau de homosexual. Aruncam iarna cu bulgări în el, strigam „poponarul” și o tuleam urgent, convinși că dacă pune mâna pe noi o să ne ia pe la spate cu de-a sila. Doar că el nu ne urmărea niciodată, doar își trăgea căciula pe urechi și se ducea acasă. Într-o zi, pe neașteptate, s-a mutat. Niciodată nu-mi făcuse nimic și m-am întrebat mereu de ce-l uram așa de tare.

— Oamenii se tem de ce nu înțeleg. Și urăsc lucrurile de care se tem.

— Tare ești înțeleaptă, zise Harry și Birgitta îi dădu în glumă un pumn în stomac.

Harry țipă și se prefăcu doborât la pământ. Birgitta râse și-l rugă să nu facă vreo scenă în public, apoi el se ridică și începu s-o alerge pe Oxford Street.

— Sper că s-a mutat aici, zise după aceea Harry.

După ce se despărți de Birgitta (îl îngrijora că începuse să socotească orice separare de ea, lungă sau scurtă, o despărțire), se opri la stația de autobuz. Un băiat cu steagul Norvegiei pe rucsac era în fața lui. Când sosi autobuzul, Harry tocmai se întreba dacă să intre în vorbă sau nu cu băiatul.

Șoferul autobuzului mormăi nemulțumit când Harry îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— N-aveai una de cincizeci, așa-i? zise cu sarcasm în glas.

— Dacă aveam, ți-aș fi dat-o, idiotule, îi răspunse răspicat în norvegiană, zâmbind totodată nevinovat.

Șoferul îi aruncă o privire ucigașă, înmânându-i restul.

Decisese să urmeze traseul pe care se întorsese Inger acasă în noaptea crimei. Nu fiindcă nu fusese deja parcurs – Lebie și Yong vizitaseră barurile și restaurantele de pe ruta respectivă și arătaseră în dreapta și-n stânga fotografia lui Inger Holter, fără vreun succes, firește. Încercase să-l ia și pe Andrew, însă acesta nici nu voise să audă și-i zisese că era o pierdere de timp prețios ce putea fi folosit mai

degrabă ca să te uiți la televizor.

— Nu glumesc, Harry. Să te uiți la televizor îți dă încredere în tine. Când vezi cât de tâmpiți sunt de obicei ăia care apar pe sticlă, te simți imediat mai deștept. Și studiile arată că, dacă te simți deștept, îți faci treaba mai bine decât dacă te simți un prostănac.

Harry nu știuse să riposteze unei asemenea logici, însă Andrew îi spusese, totuși, numele unui bar din Bridge Road, îndemnându-l să-i transmită patronului de acolo salutările sale. „Mă-ndoiesc că are ceva să-ți spună, dar poate îți face o reducere de cincizeci de cenți la suc”, zisese Andrew cu un zâmbet larg.

Harry se dădu jos din autobuz la primărie și o porni agale spre Pyrmont. Se uită la blocurile înalte și la lumea care se plimba printre ele, fără să afle mai multe despre cum își găsisese Inger Holter sfârșitul în acea noapte. Când ajunse în dreptul pieței de pește, intră într-o cafenea și ceru un sendviș cu somon afumat și capere. Prin vitrina localului, vedea podul peste golful Blackwattle și, de cealaltă parte, cartierul Glebe. În piață începuse să se ridice o scenă în aer liber și Harry văzu, pe niște afișe, că avea de-a face cu Ziua Australiei, care se sărbătorea în acel weekend. Ceru o cafea și începu să se războiască cu *Sydney Morning Herald*, genul de ziar numai bun de împachetat pește și foarte dificil de parcurs chiar și dacă nu făceai decât să te uiți la poze. Însă mai rămânea o oră de lumină solară și Harry voia să vadă ce creaturi se iveau în Glebe după lăsarea întunericului.

Proprietarul localului Cricket era totodată și mândrul deținător al tricoului pe care-l purtase Allan Border la turneul din 1989, când Australia bătuse Anglia de patru ori. Era expus sub un panou de sticlă cu cadru de lemn, deasupra aparatului de pocher. Pe celălalt perete erau două palete și o bilă, folosite la turneul din 1979, când Australia nimerise în grupă cu Pakistanul. Cineva șterpелise porțile folosite la meciul cu Africa de Sud, care atârnaseră cândva aproape de ieșire, motiv pentru care patronul socotise necesar să-și bată restul comorilor în cuie pe pereți – unde o apărătoare ce-i aparținuse legendarului Don Bradman fusese făcută zdrențe cu o împușcătură de un client ce nu izbutise s-o smulgă de-acolo.

Când Harry intră și văzu combinația de amintiri glorioase de pe pereți și numeroșii împătimiți de crichet din care era formată clientela, primul lucru care-i veni în minte fu că era cazul să-și revizuiască percepția pe care o avea asupra crichetului, pe care-l socotise până atunci un sport de spilcuiți fițoși. Clienții nu erau din cale-afară de eleganți, nici tocmai frumos mirositori, după cum nu era nici Borrowoughs de după teighea.

— Seară bună, zise și vocea îi sună zgrunțuros, ca o seceră tocită pe o piatră de ascuțit.

— Un gin tonic, dar fără gin, zise Harry și-i spuse să păstreze restul de la bancnota de zece dolari.

— Cam mare bacșiș, aduce mai mult a șpagă, spuse Borrowoughs fluturând bancnota. Ești polițai?

— Mă dau de gol chiar așa de repede? întrebă Harry, cu o expresie resemnată.

— În afară de faptul că vorbești ca un afurisit de turist, cam da.

Borrowoughs lăsă restul pe teighea și-i întoarse spatele.

— Sunt prieten cu Andrew Kensington.

Borrowoughs se roti iarăși spre el cu viteza fulgerului și

înhăță banii.

— De ce n-ai zis așa de la început? bolborosi.

Barmanul nu-și putea aminti dacă o văzuse sau dacă auzise ceva de Inger Holter, lucru pe care Harry îl știa deja, fiindcă vorbise despre asta cu Andrew. Dar, după cum spunea mereu bătrânul său supervisor de la poliția din Oslo, „Lumbago” Simonsen: „Mai bine să întrebi de prea multe ori decât de prea puține.”

Harry se uită în jur.

— Ce ai tu aici? întrebă.

— Kebab cu salată grecească, răspunse Borroughs. Specialitatea zilei, șapte dolari.

— Scuze, dă-mi voie să reformulez. Voiam să zic, ce fel de oameni vin aici? Cum e clientela?

— Cred că ar putea fi socotiți din clasa de jos, răspunse barmanul schițând un zâmbet condescendent, care zicea multe despre munca zilnică a lui Borroughs și despre visul său de a transforma barul într-un local notabil.

— Sunt obișnuiți ai locului? întrebă Harry, arătând cu bărbia spre un ungher mai întunecos, unde cinci bărbați beau bere la o masă.

— Mda, majoritatea. Nu suntem chiar pe harta turistică.

— Te-ar deranja dacă le pun câteva întrebări? zise Harry. Celălalt ezită.

— Tipii ăștia nu-s chiar ușă de biserică. Nu știu cum își fac banii și nici n-am de gând să-i întreb. Hai să zicem că nu se scoală dis-de-dimineață ca să se ducă la serviciu.

— Nimănui nu-i place ca fete nevinovate să fie violate și strânse de gât în cartier, nu? Nici măcar celor care au o relație mai puțin amicală cu legea. Chestii din astea sperie lumea și afectează afacerile, orice ai avea de vânzare.

Borroughs se apucă să lustruiască un pahar.

— M-aș purta cu grijă, în locul tău.

Harry îl salută înclinând din bărbie și pași încetișor către masa din colț, ca să le dea timp să-l vadă. Unul dintre ei se ridică înainte să ajungă prea aproape. Își încrucișă brațele, dezvăluind, pe antebrațul gros, un tatuaj ce înfățișa un pumnal.

— Locul ăsta-i ocupat, blondule, zise cu o voce răgușită și joasă ca un șuierat de vânt.

— Am o întrebare... Începu Harry să spună, însă omul cu voce răgușită clătina deja din cap. Numai una. Îl știe cineva pe omul ăsta, Evans White?

Ridică mâna în care avea fotografia.

Până atunci, cei doi bărbați care stăteau cu fața la el se mulțumiseră doar să-l privească, mai degrabă plictisiți decât ostili cu adevărat. La menționarea numelui lui White, începură să-l cerceteze cu un interes crescut, iar Harry observă cum zvâcnește grumazul unuia dintre cei doi tipi care erau așezați cu spatele la el.

— N-am auzit de el, zise răgușitul. Suntem într-o... conversație privată aici, amice. Pa!

— Conversația asta n-are cumva de-a face cu substanțe ilegale potrivit legii australiene? Întrebă Harry.

Tăcere lungă. Adoptase o strategie primejdioasă. Provocarea pe față era o tactică la care putea recurge dacă avea întăriri sau o rută de scăpare pusă la punct. Harry n-avea nici una, nici alta. Credea doar că venise vremea să se întâmple ceva.

Un grumaz se ridică de pe scaun. Se tot ridică, ajungând aproape la tavan înainte să-și întoarcă spre el mutra urâtă, ciupită de vărsat. O mustață mătăsoasă sublinia trăsăturile orientale ale bărbatului.

— Ginghis Han! Mă bucur să te văd. Credeam că ai murit! exclamă Harry, întinzându-i mâna.

Ginghis deschise gura.

— Cine ești?

Vocea îi era un huruit sinistru. Orice trupă de death metal ar fi ucis ca să aibă un solist vocal cu un asemenea potențial de grohăială în corzile vocale.

— Sunt polițist și nu cred că...

— Să vedem, zise Ginghis, ținându-l cu privirea din înălțimi.

— Poftim?

— Legitimația.

Harry știa prea bine că situația ar fi necesitat mai mult

decât cardul lui de plastic cu poză de pașaport pe care îl avea de la poliția din Oslo.

— Ți-a spus cineva că ai aceeași voce ca solistul de la Sepultura... cum îl cheamă...?

Harry își puse un deget sub bărbie, pretinzând că se străduiește să-și amintească. Răgușitul se pregătea să dea ocol mesei. Harry întinse degetul spre el.

— Și tu ești Rod Stewart, așa-i? Stai aici frumușel și plănuiești un album nou-nouț...

Pumnul îl lovi pe Harry în dinți. Se clătină și duse o mână la gură.

— Să înțeleg că nu ești de părere că am un viitor în calitate de comediant? vru să afle.

Își cercetă degetele. Avea pe ele sânge, salivă și ceva moale despre care bănuia că era pulpa din interiorul dintelui.

— N-ar trebui să fie roșie pulpa? îl întrebă pe Rod ridicând degetele.

Rod îl privi neîncrezător, apoi se aplecă și se uită mai bine la bucățelele albe.

— Ăla e os de sub smalt, își dădu el cu părerea. Ăl bătrân al meu e dentist, le explică celorlalți, apoi făcu un pas în spate și lovi iarăși.

Preț de o clipă lui Harry i se făcu negru în fața ochilor, însă, când lumina reveni, își dădu seama că rămăsese în picioare.

— Să vedem dacă găsești niște pulpă acuma, zise curios Rod.

Harry știa că-i o neghiobie, întreaga lui experiență și bunul simț îi țipau că-i prostesc, falca dureroasă îi spunea că-i o tâmpenie, însă, din păcate, brațul lui drept socoti că-i o idee excelentă și, în clipa aceea, preluă controlul, îl izbi pe Rod în vârful bărbiei. Harry auzi pocnind falca răgușitului și acesta dădu înapoi doi pași împleticindu-se, consecința inevitabilă a unui upercut bine plasat.

O asemenea lovitură e transferată prin osul mandibulei către cerebel sau creierul mic – un termen numai bun într-un asemenea caz, își zise Harry –, unde o mișcare

ondulatorie e responsabilă pentru un șir de scurtcircuite minore, dar și, dacă ai noroc, pentru pierderea cunoștinței și/sau leziuni cerebrale pe termen lung. În cazul lui Rod, creierul părea cam nesigur, neștiind dacă să comande pierderea cunoștinței ori doar o zgâlțâială zdravănă.

Ginghis Han n-avea de gând să aștepte rezultatul. Îl înhăță pe Harry de guler, îl săltă până la înălțimea umerilor și-l azvârli ca pe-un sac cu făină. Cuplul care abia își primise specialitatea zilei de șapte dolari avea acum parte de mai multă carne decât ceruse; cei doi se ridicară speriați și bătură în retragere când Harry ateriză cu un bufnet pe masa lor. Doamne, sper să leșin repede, își zise Harry, simțind durerea impactului și văzându-l pe Ginghis că se îndreaptă spre el.

Clavicula e un os fragil și foarte expus. Harry ținti și trimise într-acolo o lovitură de picior, însă tratamentul pe care i-l aplicase Rod îi afectase probabil vederea, așa că nimeri doar aerul.

— Durere! promise Ginghis, ridicând brațele deasupra capului.

Nu-i mai trebuia baros. Îl pocni pe Harry în piept și-i paraliză pe loc toate funcțiile circulatorii și respiratorii. Așadar, Harry nu apucă să-l vadă și nici să-l audă pe bărbatul cu piele închisă la culoare intrând și apucând bila pe care Australia o folosea în meciul cu Pakistanul din 1979, tare ca piatra, grea de 160 de grame și având 7,6 centimetri în diametru. Brațul îi țâșni prin aer cu o putere fenomenală și bila fu aruncată drept către țintă.

Spre deosebire de cerebelul lui Rod, cel al lui Ginghis nu dădu dovadă de vreo șovăială când proiectilul îl izbi în frunte, ceva mai jos de linia părului. Spuse „noapte bună” instantaneu. Ginghis se clatină și căzu ca un zgârie-nori zgâlțâit de-o explozie.

Acum se ridicaseră însă și ceilalți trei de la masă, cu priviri firoase. Nou-sositul păși spre ei cu brațele înălțate într-o gardă joasă, nonșalantă. Unul dintre bărbați se aruncă asupra lui, iar Harry, care parcă-l recunoștea pe nou-venit prin pâcla de pe ochi, își dădu seama că ghicise:

bărbatul cu piele neagră eschivă, apoi făcu un pas în față și execută două directe de stânga bine țintite, pentru a testa parcă distanța, apoi un upercut nimicitor, cu avânt. Din fericire, era atâta înghesuială în fundul barului, că atacatorii nu izbuteau să sară la el toți odată. Cum primul bărbat fusese scos din joc, al doilea își lansă asaltul, ceva mai precaut totuși, ținându-și brațele într-un fel ce te ducea cu gândul la vreo centură de arte marțiale expusă undeva la loc de cinste pe perete, acasă. Prima încercare de atac se opri în garda nou-venitului și, când se roti pentru a-și executa obligatoria lovitură de karate cu piciorul, acesta nu mai era acolo. Piciorul întâlni doar aerul.

Însă o combinație rapidă de lovituri de dreapta și de stânga îl trimiseră pe karatist în perete. Bărbatul cu piele închisă dansă pe urmele lui și-i arse o directă de stânga, propulsându-i capul pe spate cu un scrâșnet oribil. Karatistul se scurse pe dușumea, moale ca o cârpă. Omul cu bila de crichet îl mai lovi o dată în vreme ce se prăbușea la podea, deși nu mai era necesar.

Rod se așezase pe-un scaun și urmărea scena cu ochi încețoșați.

Se auzi sunetul unui mecanism declanșându-se și în mâna celui de-al treilea bărbat apăru un cuțit. În vreme ce înainta spre bărbatul cu piele neagră, pășind gheboșat și cu brațele arcuite lateral, Rod vomită pe propriii pantofi – semn sigur că se alesese cu o contuzie, observă cu mulțumire Harry. Și lui îi era cam greață, mai ales după ce văzu că primul adversar al lui Andrew luase o paletă de crichet de pe perete și se apropia pe la spate de boxer. Cuțitarul era lângă Harry acum, dar nu pe el îl avea în vizor.

— În spate, Andrew! țipă Harry încercând să înhațe brațul cuțitarului.

Când îl prinse, auzi bufnetul surd al paletii și zgomot de mese și scaune dărâmate, dar trebuia să se concentreze asupra cuțitarului, care se smucise din prinsoarea lui și-acum îi dădea târcoale, legănându-și teatral brațele, cu un rânjet dement pe chip. Cuțitarul râse și se dădu mai aproape, mutându-și cuțitul dintr-o mână într-alta.

Harry fandă, împunse și se retrase. Brațul drept al cuțitarului i se lăsă moale pe lângă corp și cuțitul căzu cu un zăngănit. Își privi uluit umărul, din care ieșea o țepușă de kebab în care era înfiptă o bucățică de ciupercă. Brațul drept părea să-i fi paralizat cu aceeași expresie năucă; trase grijuliu de țepușă cu mâna stângă, ca să vadă dacă într-adevăr era acolo. Probabil că i-am atins ceva mușchi sau nervi, își zise Harry, slobozind o lovitură de pumn în direcția lui.

Simți doar că lovise ceva tare și un fulger de durere îi urcă pe antebraț. Cuțitarul dădu înapoi împleticindu-se și privindu-l pe Harry cu ochi plini de reproș. O dâră groasă de sânge îi izvora dintr-o nară. Harry îi apucase mâna dreaptă. Ridică pumnul să dea iarăși, dar se răzgândi.

— E al naibii de dureros să lovești cu pumnii. Nu vrei să te dai bătut și gata? întrebă.

Cuțitarul dădu din cap că-i de acord și se lăsă la pământ lângă Rod, care încă stătea cu capul între picioare.

Când Harry se răsuci, îl văzu pe Borroughs în mijlocul încăperii, cu o armă ațintită asupra primului adversar al lui Andrew, și pe Andrew însuși zăcând inert printre mese și scaune răsturnate. O parte dintre clienți plecaseră, alții se opriseră să caște gura, dar cei mai mulți rămăseseră și se uitau la televizor, unde se difuza un meci internațional de crichet.

Când sosiră ambulanțele ca să se ocupe de răniți, Harry se asigură că se ocupară de Andrew mai întâi, îl luă pe targă, cu Harry lângă el. Andrew sângera dintr-o ureche și respira șuierător, dar măcar scăpase cu viață.

— N-am știut că joci crichet, Andrew. Arunci extraordinar, dar chiar era nevoie să intervii așa de în forță?

— Ai dreptate. N-am evaluat bine situația. Aveai totul sub control.

— Păi, zise Harry, trebuie să fiu sincer și să recunosc că nu era așa.

— OK, făcu Andrew, o să fiu și eu sincer și-o să-ți spun că am o ditai durere de cap și că regret că mi-am făcut apariția aici. Corect ar fi fost să te ia pe tine cu targa.

Vorbesc serios.

Ambulanțele veniră și plecară, iar în bar rămaseră doar Harry și Borroughs.

— Sper că n-am distrus prea multe mobile și lambriuri, zise Harry.

— Nu, nu-i așa de grav. Oricum, clienții mei apreciază un pic de distracție în direct din când în când. Dar de-acum ai face bine să te uiți peste umăr. Șeful băieților ăstora n-o să fie prea fericit când o să audă povestea.

— Serios? făcu Harry, care simțea că Borroughs încerca să-i spună ceva. Și cine-i șeful?

— Nu știi de la mine, dar tipul din poză nu-i chiar lipsit de legătură cu afacerea asta.

Harry încuviință agale din cap.

— Atunci probabil c-ar trebui să mă păzesc. Și să mă înarmez. Te superi dacă iau cu mine una dintre țepușele astea?

21

Un bețiv

Harry găsi un dentist în King's Cross care-i aruncă o privire și decise că era nevoie de niște pregătiri pentru refacerea dintelui care se rupsese pe mijloc. Execută apoi o reparație temporară și acceptă un onorariu pe care Harry nădăjduia să și-l deconteze prin bunăvoința șefului poliției din Oslo.

Când ajunse la secția de poliție, află că paleta de crichet îi rupsese trei coaste lui Andrew și-i provocase un traumatism cranian. Era puțin probabil să se poată da jos din pat mai repede de o săptămână.

După prânz, Harry îl rugă pe Lebie să-l însoțească la niște vizite făcute la spital. Merseă cu mașina până la spitalul St Etienne, unde trebuiră să-și treacă numele în registrul de vizitatori - un tom gros și greoi care zăcea deschis în fața unei călugărițe și mai greoaie care, cu brațele încrucișate la piept, îi măsură cu privirea de după geamul de sticlă, însă le făcu semn din cap că pot să intre.

— Nu vorbește engleză, explică Lebie.

Ajunseră la recepție, unde un tânăr zâmbitor le trecu îndată numele în computer, le dădu numerele saloanelor și le explică încotro s-o apuce.

— Din Evul Mediu în Evul Computerelor în zece secunde, șopti Harry.

Schimbară câteva vorbe cu un Andrew învinețit, însă era într-o dispoziție proastă și le spuse să-l lase în pace după cinci minute. Pe cuțitar îl descoperiră într-o rezervă aflată un etaj mai sus. Stătea întins pe pat, cu brațul într-un bandaj elastic și fața umflată. Se uită la Harry cu aceeași privire lezată pe care o avusese și în noaptea de dinainte.

— Ce vrei, scârbă de polițai? zise.

Harry se așează pe un scaun de lângă pat.

— Vreau să știu dacă Evans White a cerut cuiva s-o omoare pe Inger Holter, cine a primit ordinul ăsta și de ce.

Cuțitarul dădu să râdă, însă îl apucă un acces de tuse.

— Habar n-am ce vorbești acolo, polițaiule, și cred că nici tu n-ai habar.

— Ce-ți face umărul? Întrebă Harry.

Globii oculari ai cuțitarului păreau acum gata să-i iasă din orbite.

— Încearcă tu numai...

Harry scoase din buzunar țepușa. O venă groasă și albastră apăru pe fruntea celuiilalt.

— Glumești.

Harry nu zise nimic.

— Ți-ai pierdut mințile, ce morții mă-sii? Doar nu crezi c-o să poți scăpa basma curată! Dacă-mi găsesc vreo bubiță pe corp după ce-ai plecat, căcatul tău de slujbă s-a dus pe copcă, jigodie!

Vocea cuțitarului căpătase accente de soprană.

Harry își duse un deget la buze.

— Fă-ți un bine și taci din gură. Îl vezi pe tipul ăla chel și mătăhălos, de lângă ușă? Nu-i ușor de văzut asemănarea, dar este de fapt vărul tipului al cărui cap l-ați crăpat voi ieri cu paleta. A cerut permisiune specială să mă însoțească azi. Treaba lui e să-ți pună căluș și să te țină bine cât desfac eu bandajul și vârf frumusețea asta în singurul loc în care n-o să rămână urme. Fiindcă deja ai o gaură acolo, așa-i?

Strânse ușurel umărul drept al cuțitarului. În ochii omului apărură lacrimi și pieptul îi tresăltă. Ochii i se plimbară iute de la Harry către Lebie și înapoi. Natura umană e un codru sălbatic, de nepătruns, însă lui Harry i se păru că vede un luminiș acolo atunci când cuțitarul deschise gura. Neîndoielnic, spunea adevărul.

— Nu poți tu să-mi faci ce nu mi-ar face de zece ori mai rău Evans White dacă-l supăr. Vreau să-ți zic doar atât: ești pe o cale greșită. Ai înțeles complet aiurea situația.

Harry îi aruncă lui Lebie o privire. Lebie scutură din cap. Harry rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică și așeză țepușa pe noptieră.

— Fă-te bine curând.

— *Hasta la vista*, răspunse cuțitarul ridicând mâna și

făcându-se că apasă trăgaciul unei arme imaginare.

Când se întoarse la hotel, Harry descoperi că-l aștepta un mesaj la recepție. Recunoscu numărul de la sediul poliției din Sydney și sună acolo folosind telefonul din cameră. Îi răspunse Yong Sue.

— Am trecut iarăși prin arhivă, zise acesta. Și-am verificat mai temeinic. Unele infracțiuni mai puțin serioase sunt șterse din cazier după trei ani. Așa spune legea. Nu avem voie să păstrăm asta în scripte. Totuși, dacă e vorba de o infracțiune sexuală... păi... în cazul ăsta, ținem cazurile la păstrare într-un dosar... foarte neoficial. Și-am dezgropat ceva interesant.

— Așa?

— Cazierul oficial al proprietarului lui Inger, Hunter Robinson, e nepătat. Dar am căutat mai bine și-am descoperit că a fost amendat de două ori pentru expunere. Expunere indecentă.

Harry încercă să-și imagineze o expunere indecentă.

— Cât de indecentă?

— S-a jucat cu organele genitale în public. Nu trebuie să însemne neapărat ceva, însă nu e tot. Lebie a trecut pe-acolo, dar nu era nimeni acasă. Doar o potaie agitată care lătra de după ușă. Până la urmă a ieșit un vecin. Se pare că s-a înțeles cu Robertson să dea drumul afară câinelui și să-l hrănească în fiecare zi de miercuri, așa că are o cheie. Și Lebie, firește, l-a întrebat dacă descuiase ușa și dăduse drumul câinelui în miercurea de dinainte să fie găsită Inger. Vecinul făcuse asta.

— Și?

— În declarație, Robertson a zis că a fost acasă toată noaptea de dinainte să fie găsită Inger. M-am gândit că ai vrea să știi.

Harry simți că începe să-i crească pulsul.

— Ce-o să faci acum?

— O să trimit un echipaj de poliție mâine de dimineață să-l aducă, înainte să plece la lucru.

— Hm. Unde și când s-au produs aceste groaznice

încălcări ale moralei publice?

— Să vedem. Cred că într-un parc era. Da. Green Park, așa zice aici. E un micuț...

— Știu locul, răspunse Harry, a cărui minte începea să se încingă. Cred că aş putea face o plimbare prin zonă. Pare să fie o clientelă statornică pe-acolo. Poate că știu ei ceva.

Harry primi datele când avuseseră loc expunerile indecente, pe care și le notă într-o agendă cu calendar, din cele pe care le primea an de an, de Crăciun, de la tatăl lui.

— De curiozitate, Yong, există cumva și expunere decentă?

— Da, când ai optsprezece ani, ești beat și-ți arăți fundul la parada de Ziua Independenței, în Norvegia.

Harry rămase mut de uimire.

Yong, la celălalt capăt al firului, se hlizea.

— Dar cum...? încercă să întrebe Harry.

— E incredibil ce poți face cu câteva parole și un coleg danez de la un birou alăturat, zise Yong aproape râzând în hohote.

Harry simțea acum că-l apucă dracii.

— Sper că nu te-am supărat, făcu Yong, părând deodată preocupat că mersese prea departe. N-am mai spus nimănui.

Părea atât de spășit, că Harry nu mai izbuti să se înfurie.

— Unul dintre polițiști era femeie, zise. Și după aceea m-a complimentat pentru bucle ferme.

Yong hohoti ușurat.

Celulele fotoelectrice din parc socotiră că era suficient de întuneric și felinarele se aprinseră chiar în timp ce Harry înainta spre bancă. Îl recunoscuse îndată pe bărbatul cărunt care stătea așezat acolo.

— Bună seara.

Capul lăsat pe piept se ridică încet și doi ochi căprui se îndreptară spre Harry – sau, mai exact, priviră prin el – și se fixară asupra unui punct îndepărtat.

— Tabacioc? întrebă cu voce spartă.

— Poftim?

— Tabacioc, repetă, fluturând două degete prin aer.

— A, tutun. Vrei o țigară?

Harry trase două țigări din pachet și își opri una. Rămaseră tăcuți câteva clipe, savurând fumul. Stăteau într-o parcelă înverzită din mijlocul unui oraș mare, și totuși Harry avea senzația că se găsește într-un loc izolat și pustiu. Poate din pricină că se lăsase noaptea, însoțită de sunetul electric scos de picioarele greierilor frecate unele de altele. Sau poate senzația că avea loc un ritual dincolo de timp, fumatul ăsta împreună, polițistul alb și bărbatul de culoare cu chip lat și straniu ce descindea din populația indigenă a acestui continent vast.

— Vrei să-mi cumperi geaca?

Harry cercetă geaca omului, un soi de parpalac făcut din material subțire, în nuanțe aprinse de roșu și negru.

— Steagul aborigen, îi explică lui Harry, arătându-i dosul gecii. Le face văru-meu.

Harry refuză politicos oferta.

— Cum te cheamă? Întrebă aborigenul.

— Harry.

— Un nume englezesc. Am și eu unul din ăsta. E Joseph. Cu „p” și „h”. E de fapt un nume evreiesc. Tăticu’ lui Iisus, te-ai prins? Joseph Walter Roderigue. Numele meu tribal e Ngardagha. N-gar-dag-ha.

— Stai mult timp prin parcul ăsta, așa-i, Joseph?

— Da, o grămadă, zise Joseph, începând iarăși să se uite în gol.

Scoase din buzunarul gecii o sticlă mare de suc, i-o întinse mai întâi lui Harry, apoi bău și înșurubă la loc dopul. Geaca i se desfăcu și Harry îi văzu tatuajele de pe piept. Se vedea scris „Jerry” deasupra unei cruci mari.

— Frumos tatuaj, Joseph. Pot să te-ntreb cine e Jerry?

— Băiatul meu. Fiul meu. Are patru ani, zise Joseph și răsfiră patru degete, numărând până la patru.

— Patru, am înțeles. Și unde-i Jerry acum?

— Acasă, răspunse Joseph și arată cu mâna ca să indice pe unde era casa. Acasă cu mama lui.

— Uite ce e, Joseph. Caut pe cineva. Îl cheamă Hunter

Robertson. E alb, mic de statură și n-are prea mult păr. Vine câteodată aici în parc. Uneori se... expune. Știi la cine mă refer? L-ai văzut, Joseph?

— Da, da. Vine el, zise celălalt frecându-și nasul de parcă ar fi crezut că Harry vorbește de un eveniment zilnic. Așteaptă numai. Vine el.

Doi exhibiționiști

Un clopot răsună în depărtare, în vreme ce Harry își aprindea a opta țigară și trăgea fumul cu poftă în piept. Surioara lui îl sfătuisese să se lase de fumat ultima oară când o dusesese la cinema. Văzuseră *Robin Hood, prințul hoților*, cu cea mai proastă distribuție întâlnită vreodată de Harry de la *Plan 9 from Outer Space* încoace. Dar pe surioară n-o deranjase că Robin Hood-ul întruchipat de Kevin Costner îi răspundea șerifului din Nottingham în cea mai neaoșă americanască. Prea puține lucruri o deranjau, în general, pe surioara lui; chițăise încântată când Costner făcuse ordine în codrul Sherwood și lăcrimase când Marian și Robin se regăsiseră până la urmă.

După film, intraseră într-o cafenea și el îi cumpărase o ciocolată caldă. Surioara îi spusese cât de bine se simțea în noul apartament din Centrul Rezidențial Sogn, deși unii dintre vecinii de palier erau „proști la cap”. Și îi spusese lui Harry că vrea să-l vadă că se lasă de fumat. „Ernst zice că-i periculos. Poți muri de la asta.” „Cine-i Ernst?”, întrebuse Harry, dar i se răspunsese cu chicoteli. Apoi redevenise serioasă. „Nu trebuie să fumezi, Harald. Să nu mori, mă auzi?” „Harald” și „mă auzi?” le luase de la maică-sa.

Numele său de botez, *Harry*, îi fusese pus ca să i se facă pe plac lui taică-său. Olav Hole, un bărbat care se lăsa de obicei călăuzit de nevastă în toate cele, ridicase vocea și insistase ca băiatul să fie numit după bunicul lui, navigator și, se părea, bărbat de ispravă. Maică-sa cedase într-un moment de slăbiciune, cum spusese ea însăși, un moment pe care după aceea avea să-l regrete amarnic.

„S-a mai auzit vreodată de vreunul pe nume Harry care să reușească în viață?”, zisese. (Tatăl lui Harry ajunsese apoi, când avea chef s-o tachineze, să-i imite felul în care vorbise, accentuând pe *vreodată* și *vreunul*.)

În orice caz, maică-sa îi spunea Harald, după unchiul ei, însă toți ceilalți îi ziceau Harry. Și, după ce murise ea,

surioara începuse să-i spună și ea Harald. Poate că așa încerca ea să acopere golul lăsat de dispariția ei. Harry nu știa; prin capul fetei treceau tot soiul de chestii ciudate. Zâmbise, de pildă, cu ochii în lacrimi și cu frișcă pe nas, când Harry îi promisese c-o să se lase de fumat, poate nu imediat, dar cu timpul.

Stătea acum și își imagina cum fumul i se cuibărește unduitor în trup. Șarpele cel mare, Bubbur.

Joseph tresări. Adormise.

— Strămoșii mei erau din clanul Ciorilor, zise fără vreun preambul, întinzându-și încheieturile amorțite. Puteau să zboare.

Somnul părea să fi scos alcoolul din el. Își frecă fața cu amândouă palmele.

— Minunat lucru să poți zbura. Ai și tu zece biștari?

Harry n-avea decât o bancnotă de douăzeci.

— Merge și asta, zise Joseph înhățând-o.

Ca și cum pe cerul minții sale n-ar fi fost decât o înseninare temporară, Joseph se întunecă iarăși și începu să mormăie într-o limbă de neînțeles, ce-i amintea lui Harry de idiomul în care îi vorbise Andrew lui Toowoomba. Nu zisese Andrew că-i creolă? Bărbia bețivului căzu apoi la loc pe piept.

Harry tocmai hotărâse să-și termine țigara și să plece, când apăru Robertson. Harry aproape că se așteptase să-și facă apariția într-un balonzaid, chestie pe care și-o imagina ca pe un soi de uniformă pentru exhibiționiști, însă Robertson nu purta decât blugi și tricou. Se uita în stânga și-n dreapta, mergând cu un pas ciudat, săltat, de parcă ar fi fredonat o melodie în minte și s-ar fi mișcat pe ritmul interior. Nu-l recunoscuse pe Harry până ce nu ajunsese în zona băncilor și, din ce se putea citi pe chipul lui, nu părea tocmai mulțumit de întâlnire.

— Bună seara, Robertson. Am încercat să dăm de dumneata. Ia loc aici.

Robertson aruncă o privire în jur, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Părea c-ar vrea s-o ia din loc, dar

până la urmă se așează pe bancă, suspinând deznădăjduit.

— V-am spus tot ce știu. De ce mă hărțuieți?

— Fiindcă i-ai hărțuit și tu pe alții la vremea ta.

— Pe alții? N-am hărțuit pe nimeni, ce naiba!

Harry îl cercetă. Era greu să-l plăci pe Robertson, dar, cu toată strădania, Harry nu reușea să creadă că s-ar găsi în prezența unui criminal în serie. Și intuiția asta nu-i pica bine defel, de vreme ce însemna că-și pierde timpul de pomană.

— Știi câte fete nu pot dormi din cauza ta? zise Harry încercând să vorbească pe un ton cât mai disprețuitor. Câte nu pot să uite și trebuie să trăiască cu imaginea unui labagiu depravat care le violează în gând? Ai intrat în mintea lor, le-ai făcut să se simtă vulnerabile și temătoare să iasă pe întuneric; le-ai umilit și le-ai făcut să se simtă folosite.

Pe Robertson îl umflă râsul.

— Altă placă mai bună n-ai găsit, domnu' polițist? Ce zici de viețile sexuale pe care le-am distrus? Și cum, de frică, fetele alea au ajuns dependente de tranchilizante? Apropo, l-aș sfătui pe colegul dumitale să aibă grijă. Cel care a zis că pot fi condamnat la șase ani pentru complicitate dacă nu vă declar pe loc tot ce știu, golanilor. Am vorbit cu avocatul meu și-o să ducă chestiunea mai departe la șeful vostru. Îți spun așa, ca să știi. Deci nu mai încerca iarăși să mă iei de fraier.

— Bun, putem face asta în două feluri, Robertson, zise Harry, observând că n-avea la fel de multă autoritate în rolul de polițist amenințător pe cât ar fi avut Andrew. Îmi poți spune în clipa asta ce vreau să știu ori...

— ...putem merge la secție. Mersi, am mai auzit-o pe asta. Dar te rog, saltă-mă, fiindcă după aia avocatul meu o să mă scoată într-o oră, iar tu și colegul o să fiți arestați pentru că vă amenințați aiurea cetățenii. N-ai decât!

— Nu la asta mă gândeam, răspunse cu voce joasă Harry. Mi-am imaginat mai degrabă că ar putea ajunge ceva, o chestie imposibil de descoperit cu mijloace normale, la urechea vreunui tabloid hămesit după senzațional. Îl și vezi înaintea ochilor, nu? *Proprietarul*

locuinței lui Inger Holder, vezi foto, fost condamnat pentru expunere indecentă, se află în atenția poliției...

— Ce condamnare! Am luat o amendă. Patruzeci de dolari!

Glasul lui Hunter Robertson devenise pițigăiat.

— Da, știu, Robertson, a fost o contravenție, zise Harry simulând înțelegerea. Un fleac, ușor de ascuns de comunitatea locală. Ce păcat că se citesc tabloide în cartier, nu? Și la lucru... Dar părinții tăi? Știu să citească?

Robertson se gheboșă. Aerul ieși din el ca dintr-o minge înțepată, amintindu-i lui Harry de fotoliile acelea cu puf. Harry știu că atinsese un punct sensibil aducând vorba despre părinți.

— Ticălos fără inimă, șopti Robertson cu voce răgușită, îndurerată. De unde apar oameni ca tine?

Apoi, după un timp:

— Ce vrei să știi?

— Mai întâi... unde ai fost în seara de dinainte să fie găsită Inger.

— Am spus deja la poliție că eram singur acasă și...

— Conversația asta s-a încheiat. Sper că editorii o să găsească o poză drăguță cu dumneata.

Se ridică de pe bancă.

— OK, OK, nu eram acasă! țipă ascutit Robertson, apoi se lăsa pe spătarul băncii și închise ochii.

Harry luă iarăși loc.

— Când eram student și stăteam la o pensiune, într-una dintre zonele bune ale orașului, era o văduvă care locuia peste drum, zise el. La ora șapte, exact la șapte, în fiecare vineri seară, trăgea draperiile de la geam. Stăteam la același etaj și din camera mea se vedea direct în sufrageria ei. Mai ales în zilele de vineri, când își aprindea candelaburul enorm. Dacă o vedeai în orice altă zi a săptămânii, îți părea o doamnă căruntă cu ochelari și cardigan, genul de bătrână pe care-o vezi mereu prin tramvai și la coadă la farmacie.

Dar vinerea, la ora șapte, continuă Harry, când începea spectacolul, îți ieșea complet din minte imaginea bătrânei tușind, sprijinită în baston. Își puneă o rochie de seară de

mătase cu model japonez și pantofi negri cu tocuri înalte. La șapte și jumătate, primea un vizitator de sex masculin. La opt fără un sfert, își scotea rochia, expunându-și corsetul negru. La opt, era pe cale să se dezbrace de corset și să înceapă hâțânatul pe divan. La opt și jumătate, vizitatorul pleca, draperiile acopereau iarăși ferestrele și spectacolul se încheia.

— Interesant, roști fără chef Robertson.

— Interesant era că niciodată nu se isca vreo problemă. Dacă stăteai pe partea mea de stradă, nu puteai evita să vezi ce se petrecea. Probabil că mulți dintre vecini urmăreau spectacolul. Însă niciodată nu se vorbea despre asta, din câte știu, și nici nu făcuse nimeni vreo plângere sau reclamație. Celălalt lucru interesant era regularitatea fenomenului. Crezusem, mai întâi, că avea ceva de-a face cu partenerul, cu disponibilitatea lui: poate că avea serviciu sau era însurat, ceva de genul. Însă mi-am dat seama repede că își schimba partenerii fără să schimbe și orarul. Și am înțeles într-un târziu: știa, firește, ce știe orice prezentator TV, că odată ce îți fidelizezi publicul pentru o anumită oră, este foarte periculos să schimbi programul transmisiei. Iar publicul era sarea și piperul vieții ei sexuale. Înțelegi?

— Înțeleg, răspunse Robertson.

— O întrebare care nu-i necesară, firește. Acum... de ce ți-am spus povestea asta? M-a izbit siguranța cu care amicul nostru inconștient de lângă noi, Joseph, a afirmat c-o să vii în seara asta, așa că m-am uitat în calendar și majoritatea datelor se potrivesc. Azi e miercuri, miercuri era și când a dispărut Inger și la fel în cele două dăți când ai fost prins expunându-ți bijuteriile. Ai program fix, așa-i?

Robertson nu răspunse.

— Așadar, următoarea mea întrebare este: de ce n-a mai fost nicio plângere la adresa ta în ultima vreme? Au trecut, totuși, patru ani de la ultimul incident. Și, de obicei, bărbații care-și arată organul fetițelor prin parc nu-s foarte apreciați.

— Cine-a zis că ar fi vorba de fete? izbucni Robertson. Și

cine-a zis că n-aș fi apreciat?

Dacă ar fi fost în stare să fluiera în surdină, Harry ar fi făcut-o. Își amintise, subit, cuplul care se certa prin apropiere ceva mai devreme.

— Deci o faci pentru bărbați, zise mai mult pentru el. Pentru gay-i din zonă. De aceea trebuie să fii discret. Ai și un public fidel?

Robertson ridică din umeri.

— Unii, alții. Dar știu cu siguranță unde și când mă pot vedea.

— Și cu plângerile cum a fost?

— Persoane care treceau întâmplător pe-acolo. Acum suntem mai atenți.

— Aș putea deci găsi un martor dispus să declare că erai acolo în noaptea când a dispărut Inger?

Robertson dădu din cap că da.

Rămaseră tăcuți un timp, ascultând sforăitul ușor al lui Joseph.

— Mai e ceva ce nu prea se potrivește, zise până la urmă Harry. Mi-a tot stat pe creier, dar nu reușeam să-mi dau seama exact ce e până n-am auzit că vecinul tău îți hrănește câinele și-l scoate la plimbare în fiecare miercuri.

Doi bărbați trecură încet pe lângă ei și se opriră în marginea cercului gălbui proiectat de stâlpul de iluminat.

— Așa că m-am întrebat: de ce să-i dea de mâncare când Inger e pe cale să se întoarcă de la Albury cu ceva resturi de carne? La început, am dat deoparte gândul, zicându-mi că vorbiserăți despre asta probabil. Poate carnea era pentru ziua următoare. Dar apoi mi-am amintit ceva ce-ar fi trebuit de la bun început să mă frapeze: câinele dumitale nu mănâncă... sau cel puțin, nu e lăsat să mănânce carne. Caz în care... ce făcea cu carnea Inger? La bar le spusese colegilor că era pentru câine. De ce să fi mințit?

— Nu știu.

Harry observă că Robertson se uită la ceas. Probabil că se făcea vremea pentru reprezentație.

— Încă ceva. Ce știi despre Evans White?

Robertson se răsuci spre el și-l privi cu ochii săi albaștrui,

apoși. Se zărea în ei o licărire de frică?

— Foarte puține, zise.

Harry renunță. Nu progresase prea mult. Simțea că fierbe pe dinăuntru, simțea impulsul să vâneze, să prindă și să aresteze, însă scenariul acesta părea să se îndepărteze neconținut. În câteva afurisite de zile avea să se întoarcă în Norvegia. Ciudat lucru, însă gândul nu-l făcea să se simtă deloc mai bine.

— În privința martorilor, zise Robertson, aş aprecia dacă...

— Nu vreau să-ți stric show-ul, Robertson. Știu că cei care vin să te vadă te apreciază în felul lor.

Se uită în pachetul de țigări, scoase una și puse restul în buzunarul gecii lui Joseph, apoi se ridică să plece.

— Eu, cu siguranță, apreciam spectacolul săptămânal al văduvei.

Șarpele negru

Albury, ca de obicei, gema de lume pusă pe distracție. Răcneau cât îi țineau plămânii pe piesa „It’s Raining Men”. Pe scenă, trei dintre băieți purtau cizme până la genunchi și cam atât, iar publicul ovaționa și cânta alături de ei. Harry rămase un pic să se uite înainte de a se apropia de barul unde servea Birgitta.

— Tu de ce nu cânți, frumușelule? auzi o voce familiară.

Întoarse capul într-acolo. Otto nu se travestise de data asta; însă o cămașă roz de mătase cu gulerul desfăcut, un pic de rimel și de ruj arătau că se preocupase totuși de felul în care arăta.

— N-am voce, Otto. Scuze!

— Eh, voi, scandinavii, sunteți toți la fel. Nu vă prindeți în joc decât după ce-ați turnat în voi atâta băutură că ajungeți nefolositori la... da, știi la ce mă refer.

Harry zâmbi către pleoapele mijite ale lui Otto.

— Nu flirta cu mine, Otto. Sunt o cauză pierdută.

— Hetero fără șanse de scăpare, așa-i?

Harry dădu din cap că da.

— Oricum, permite-mi să-ți iau ceva de băut, frumușelule. Ce ți-ar plăcea?

Comandă un suc de grepfrut pentru Harry și un Bloody Mary pentru el. Ciocniră, apoi Otto își bău jumătate din cocteil dintr-o înghițitură.

— Singurul lucru care ajută la suferințele din dragoste, zise dând pe gât și restul.

Se strâmbă energic, mai comandă un rând și-l măsură din priviri pe Harry.

— Deci n-ai făcut niciodată sex cu un bărbat? Poate că va trebui să faci ceva în privința asta, într-o bună zi.

Harry simți că urechile îi iau foc. Cum de putea clovnul ăsta gay să-l facă pe el, bărbat în toată firea, să se simtă atât de stânjenit încât să ajungă să arate ca un englez după șase ore pe-o plajă din Spania?

— Să punem un pariu lipsit de bun-gust și minunat de vulgar, zise Otto cu o licărire amuzată în privire. Fac rămășag pe o sută de dolari că mâna asta subțire și moale a ta o să-mi cuprindă organele înainte să te-ntorci în Norvegia. Ai curaj să accepți pariul?

Otto bătu din palme văzând fața stacojie a lui Harry.

— Dacă n-ai ce face cu banii, mie îmi convine, zise Harry. Dar parcă știam, Otto, că suferi din dragoste. N-ar trebui să fii acasă, gândindu-te la altele, în loc să ispitești bărbați hetero?

Regretă îndată ce spusese. Nu-i plăcuse niciodată să fie tachinat.

Otto își retrase mâna și-i aruncă o uitătură jignită.

— Scuze, vorbeam în dodii, n-am vrut să zic asta, spuse Harry.

Otto dădu din umeri.

— Ceva nou cu cazul vostru?

— Nu, zise Harry, ușurat că schimbaseră subiectul. Se pare c-o să avem de căutat dincolo de cercul ei de cunoștințe. Ai cunoscut-o cumva, apropo?

— Pe Inger o știau toți clienții de pe-aici.

— Ai vorbit cu ea vreodată?

— Se poate să fi schimbat câteva vorbe. Era nițel cam complicată pentru gustul meu.

— Complicată?

— Destui clienți hetero o sorbeau din ochi. Purta haine provocatoare, arunca priviri intense și zâmbea mai mult decât era nevoie, dacă asta-i aducea bacșișuri în plus. Genul ăsta de comportament poate fi periculos.

— Crezi că poate unul dintre clienți...?

— Cred doar că nu-i nevoie să te uiți prea departe, domnule agent de poliție.

— Ce vrei să spui?

Otto privi în jur și își termină băutura.

— Numai gura-i de mine, frumușelule, zise dând să plece. O să fac cum ai sugerat. O să mă duc acasă și-o să mă gândesc la alte chestii. Nu asta recomandă doctorul?

Își flutură mâna spre unul dintre băieții de după tejghea,

care-i aduse o pungă maro de hârtie.

— Nu uita de spectacol! îi strigă peste umăr, depărtându-se.

Harry se așeză pe un scaun la barul unde servea Birgitta, privind-o pe furiș cum lucrează. Îi urmări mâinile pricepute umplând halbe cu bere, dând restul și amestecând băuturi, precizia cu care se mișca după bar, fiindcă toate distanțele îi erau familiare: de la dozatorul de bere la tejghea, de la tejghea la casa de marcat. O văzu îndepărtându-și cu o mișcare iute o șuviță rebelă de păr ce-i căzuse pe față și observă cum se uita când și când către clienți, căutând comenzi noi. Privirea îi căzu, până la urmă, și asupra lui Harry.

Chipul pistruiat se luminează, iar el simți că inima îi bate cu putere în piept – era un sentiment minunat.

— A trecut un prieten de-al lui Andrew mai devreme, zise fata îndreptându-se spre Harry. L-a vizitat la spital. A întrebat de tine, voia să te salute. Cred că mai e pe-acolo, undeva. Da, uite-l.

Arată către o masă și Harry îl recunoscuse imediat pe bărbatul de culoare. Era Toowoomba, boxerul. Se apropie de masa lui.

— Deranjez? zise și i se răspunse cu un zâmbet larg.

— Nicidecum. la loc. Așteptam să apară un vechi amic.

Harry se așeză.

Robin „Murri” Toowoomba continua să zâmbească. Se lăsase unul dintre acele momente de tăcere stânjenitoare despre care nu admite nimeni că ar fi stânjenitoare, deși exact așa stau lucrurile.

Harry se grăbi să umple pauza:

— Am vorbit azi cu cineva din tribul Ciorilor. Tu de ce trib ții?

Toowoomba îl privi cu uimire.

— Cum adică, Harry? Sunt din Queensland.

Harry își dădu seama cât de aiurea sunase întrebarea lui.

— Scuză-mă, a fost o întrebare prostescă. Azi, limba mea are tendința să se miște mai repede decât creierul. N-

am vrut să... nu știu prea multe despre cultura ta. Mă întrebam dacă ai origini în vreun trib anume... sau ceva de genu'.

Toowoomba îl bătu pe umăr.

— Te tachinam doar, Harry. Relaxează-te, zise chicotind ușor și făcându-l pe Harry să se simtă și mai neghiob. Reacționezi ca mai toți albi. La ce să te aștepți? Se înțelege de la sine că ești plin de prejudecăți.

— Prejudecăți? zise Harry simțindu-se agasat. Am zis eu ceva...

— Nu-i vorba despre ce zici, îl lămuri Toowoomba. E vorba despre ce aștepți, inconștient, de la mine. Îți imaginezi că ai zis ceva greșit și nu-ți trece prin cap că sunt destul de inteligent ca să țin seama că ești străin de locurile astea. Nu cred că te-ai simți jignit dacă un turist japonez venit în Norvegia n-ar ști totul despre țara ta. De pildă, că pe regele vostru îl cheamă Harald.

Toowoomba îi făcu din ochi.

— Nu-i vorba doar de tine, Harry. Toți australienii albi sunt obsedați să nu spună ceva greșit. De aia e așa de paradoxal. Mai întâi, răpesc mândria oamenilor și, după ce s-a dus, se poartă de parcă n-ar vrea s-o atingă nici cu o floare.

Oftă și desfăcu brațele, arătându-și palmele late, albe, ca și cum ar fi întors cu burta în sus niște calcani.

Vocea caldă și joasă a lui Toowoomba părea să vibreze cu o frecvență proprie, reușind să se facă auzită, fără efort, prin hărmălaia din jur.

— Dar spune-mi tu ceva despre Norvegia, Harry. Am citit că ar fi foarte frumos acolo. Și rece.

Harry începu să vorbească. Despre fiorduri, munți și oamenii care locuiau între ele. Despre syndicate, libertatea de expresie, Ibsen, Nansen și Grieg. Despre țara din nord ce se vedea pe ea însăși drept o națiune energică și progresistă, dar aducea mai degrabă cu o republică bananieră. Care avusese păduri și porturi când olandezilor și englezilor le trebuise cherestea, care avusese cascade când începuse să se producă energie electrică și care, pe

lângă toate astea, mai descoperise și petrol în curtea din față.

— N-am produs niciodată mașini Volvo sau bere Tuborg, zise Harry. N-am făcut decât să ne exportăm natura și să evităm gânditul. Suntem o națiune cu păr auriu pe cur, zise Harry fără să încerce să găsească un echivalent englezesc al expresiei.

Îi povesti apoi despre Åndalsnes, un cătun în valea Romsdalen înconjurat de munți semeți, atât de frumoși încât maică-sa spunea mereu că acolo își începuse Dumnezeu creația și că își petrecuse atâta timp meșterind la Romsdalen, că restul lumii trebuise lucrat în grabă ca să fie gata până duminică.

Și despre pescuitul cu taică-său în fiord, dis-de-diminează în iulie, apoi despre cum se lungea pe plajă și adulmeca mirosul mării - în vreme ce pescărușii țipau și munții tăceau maiestuoși, gărzi nemișcate înconjurând micul lor regat.

— Tata e din Lesjaskog, o așezare de pe vale. S-a cunoscut cu mama la o petrecere sătească în Åndalsnes. Și mereu vorbeau despre cum o să se mute înapoi în Romsdalen după ce-or să iasă la pensie.

Toowoomba încuviință și bău din bere, în vreme ce Harry își sorbi sucul de grepfrut. Îi simțea aciditatea în stomac.

— Aș vrea să-ți pot spune și eu de unde vin, Harry. Doar că cei ca mine nu au o legătură reală cu vreun loc sau trib. Am crescut într-o colibă sub o autostradă de lângă Brisbane. Nu știe nimeni din ce trib era tata. A venit și s-a dus așa de repede, că nimeni n-a avut timp să întrebe. Și mamei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de unde e de fel, atâta vreme cât poate strânge destule parale pentru o sticlă de vin. Așa că mă descurc fiind un *murri*.

— Și cu Andrew cum e?

— Nu ți-a spus?

— Ce să-mi spună?

Toowoomba își retrase brațele de pe masă și o încruntătură adâncă i se formă între ochi.

— Andrew Kensington e și mai deprădăcinat decât mine.

Harry nu mai insistă cu întrebări, însă după încă o bere Toowoomba reveni la subiect.

— Cred că ar trebui să-l las pe el să-ți spună, fiindcă Andrew are o poveste foarte specială. El, vezi tu, aparține generației de aborigeni fără familie, Generația Furată.

— Cum adică?

— E o poveste lungă. Totul se învâрте în jurul remușcărilor. Încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, politicile având de-a face cu populațiile indigene au fost guvernate de remușcărilor autorităților în privința felului oribil în care am fost tratați. Păcat că bunele intenții nu duc mereu la rezultate bune. Dacă vrei să conduci o națiune trebuie s-o înțelegeți.

— Și aborigenii n-au fost înțeleși?

— Au existat mai multe etape, mai multe rânduri de măsuri. Eu aparțin generației urbanizate cu de-a sila. După al Doilea Război Mondial, autoritățile au considerat că era nevoie de-o schimbare în strategiile mai vechi și că, în loc să fie izolați, indigenii ar fi trebuit mai degrabă asimilați. Au încercat să facă asta controlând unde locuiam, ba chiar și cu cine ne căsătoream. Mulți au fost trimiși în orașe ca să se adapteze culturii urbane europene. Rezultatele au fost catastrofale. Cât ai bate din palme, am început să ieșim rău la toți indicatorii: alcoolism, șomaj, divorțuri, prostituție, infracționalitate, violență, droguri – ce vrei și ce nu vrei. Aborigenii erau, cum au fost întotdeauna, clasa cea mai de jos a Australiei.

— Și Andrew?

— Andrew s-a născut înainte de război. Pe atunci, atitudinea autorităților era să ne „protejeze”, de parcă am fi fost vreo specie pe cale de dispariție. Așadar, ocaziile pentru a deveni proprietar de terenuri sau a-ți căuta de muncă erau limitate. Cea mai bizară legislație era însă cea care permitea autorităților să ia copilul unei mame aborigene, dacă exista o bănuială că tatăl n-ar fi fost aborigen. Poate că n-am o poveste foarte plăcută despre originile mele, dar am, cel puțin, o poveste. Andrew n-are nimic. Nu și-a văzut niciodată părinții. Când s-a născut,

autoritățile l-au luat și l-au băgat într-o casă de copii. Știe doar că, după ce au lăsat-o pe maică-sa fără copil, femeia a fost găsită moartă într-un refugiu de autobuz din Bankstown, la cincizeci de kilometri la nord de casa de copii. Nimeni nu știe cum a ajuns acolo sau din ce cauză a murit. Numele tatălui alb i-a tot fost ascuns lui Andrew, până ce nici nu i-a mai păsat să-l afle.

Harry se strădui să absoarbă toate informațiile.

— Dar era legal cu adevărat? Ce făcea ONU, cum rămânea cu Declarația Drepturilor Omului?

— Astea n-au început să fie luate în seamă decât după război. Și nu uita că politicile aborigene au avut cele mai bune intenții. Scopul era să conserve cultura, nu s-o distrugă.

— Ce s-a mai întâmplat cu Andrew?

— Și-au dat seama că era studios de fel și l-au trimis la o școală particulară, în Anglia.

— Credeam că Australia e prea egalitaristă ca să-și trimită copiii la școli private.

— Costurile au fost acoperite de autorități. Intenția, presupun, era ca Andrew să apară ca un exemplu strălucit al unui experiment politic ce provocase, altminteri, multă suferință și tragedii umane. Când s-a întors în țară, și-a continuat studiile la Universitatea din Sydney. Cam pe-atunci au început să-l scape de sub control. A intrat în încurcături, și-a făcut reputația că ar fi violent și notele lui au avut de suferit. Eu cred că a fost pe undeva și-o iubire nefericită, o femeie albă care l-a părăsit fiindcă familia ei nu era foarte entuziasmată de el, însă Andrew n-a vorbit niciodată despre asta. Oricum, perioada aia a fost grea pentru el și-ar fi putut fi încă și mai grea. În Anglia învățase să boxeze - așa rezistase la internat, din ce spunea. S-a apucat iarăși de box în Sydney și, când i s-a oferit ocazia să călătorească cu echipa lui Jim Chivers, a renunțat la universitate și-a plecat o vreme.

— L-am văzut cum boxează, zise Harry. Nu și-a ieșit din mână.

— De fapt, el se gândise doar să ia o pauză de la studii.

Dar a avut succes cu Chivers, presa a început să se arate interesată, așa că a continuat. Când a ajuns până în finala campionatului australian, au apărut, ca să-l evalueze, chiar și niște agenți profesioniști din SUA. Însă ceva s-a întâmplat în Melbourne în noaptea de dinainte de finală. Erau la un restaurant și, din ce se spune, Andrew i-ar fi făcut avansuri iubitei celuiilalt finalist. Îl chema Campbell și era combinat cu o tipă arătoasă care mai târziu avea să ajungă Miss New South Wales. Andrew, antrenorul lui Campbell, agentul și încă un tip s-au luat la harță în bucătărie și au făcut zob tot ce le-a ieșit în cale.

Pe Andrew l-au găsit aplecat peste chiuvetă cu buza despicată, tăieturi pe frunte și o încheietură luxată. Nu s-a făcut nimic public – de aceea probabil a și ieșit zvonul că se dăduse la iubita lui Campbell. Andrew a trebuit totuși să se retragă din finală și după aceea cariera lui de boxer a început să stagneze. E drept că a mai pus la podea niște boxeri buni în câteva turnee, dar presa își pierduse interesul și agenții profesioniști n-au mai apărut.

Treptat-treptat, a încetat să mai boxeze prin turnee – un alt zvon susținea că se apucase de băut și că după un turneu i se ceruse să părăsească echipa Chivers, se pare fiindcă îi boțise bine pe niște pugiliști amatori. După aceea, a dispărut. Mi-a fost greu să scot de la el ce-a făcut exact în perioada aia, dar, în orice caz, a hoinărit fără țință vreo doi ani prin Australia, după care s-a întors la universitate.

— Și s-a terminat cu boxul? zise Harry.

— Da.

— Ce-a mai fost după aceea?

— Păi... zise Toowoomba cerând cu un semn nota de plată. Andrew era probabil mai motivat când s-a întors la studii și un timp lucrurile au mers bine. Dar era la începutul anilor șaptezeci, hipioți, petreceri și dragoste la liber. Nu-i exclus să fi luat și diverse substanțe care nu l-au prea ajutat să studieze, așa că nici la examene n-a avut rezultate tocmai strălucite. Așa că, într-o zi, Andrew s-a trezit, s-a dat jos din pat, s-a uitat la el însuși în oglindă și și-a evaluat situația. Era groaznic de mahmur, avea un ochi

Învinețit – Dumnezeu știe cum se alesese cu el –, probabil o dependență tot mai mare de anumiți compuși chimici și trecuse de treizeci de ani fără să aibă vreo calificare în muncă. În spate avea o carieră de sportiv distrusă și înainte i se așternea, ca să mă exprim diplomat, un viitor incert. Și-atunci, ce faci? Ei bine, te înscrii la Școala de Poliție.

Harry izbucni în râs.

— Nu fac decât să-l citez pe Andrew, zise Toowoomba. De necrezut, dar a reușit să fie admis în ciuda istoriei personale și a vârstei destul de înaintate – poate fiindcă autoritățile voiau mai mulți polițiști aborigeni. Așa că Andrew al nostru s-a tuns, și-a scos cercelul din ureche, a lăsat-o baltă cu substanțele, iar restul îl știi. Firește, n-are nicio speranță să avanseze în carieră, dar e socotit totuși unul dintre cei mai buni detectivi din Sydney.

— Tot pe Andrew îl citezi?

Toowoomba râse.

— Normal.

Dinspre barul cu scena se putea auzi finalul spectacolului de, travestiți și „YMCA”, versiunea Village People, o piesă cu succes întotdeauna garantat.

— Știi multe despre Andrew, zise Harry.

— Mi-e, cumva, ca un tată. Când m-am mutat în Sydney, n-aveam niciun plan în afară de impulsul de a mă depărta cât mai tare de casă. Andrew m-a cules literalmente de pe stradă și-a început să mă antreneze, cu încă vreo câțiva băieți care-și pierduseră direcția. Tot Andrew m-a făcut să dau și la facultate.

— Uau, încă un boxer cu diplomă universitară.

— Engleză și istorie. Visez și eu ca într-o zi să am învățăceii mei, zise boxerul cu mândrie și convingere în glas.

— Și între timp dai de pământ cu marinari beți și tăntălăi de la țară?

Toowoomba zâmbi.

— Îți trebuie capital ca să-ți croiești drum în lumea asta și nu-mi fac iluzii că l-aș putea câștiga fiind profesor. Dar nu boxez doar cu amatori; m-am înscris, anul ăsta, în

campionatul Australiei.

— Ca să ajungi unde n-a reușit Andrew să ajungă?

Toowoomba ridică paharul.

— Poate.

După reprezentație, lumea de la bar începu să se împutineze. Birgitta îi zisese lui Harry că are o surpriză pentru el, iar acum acesta aștepta, cu nerăbdare, să se închidă localul.

Toowoomba stătea încă la masa lui. Achitase nota și se juca acum cu paharul de bere, răsucindu-l pe tăblia mesei. Harry simțea, fără să știe de ce, că Toowoomba voia ceva – altceva decât să spună povești de altădată.

— Ați mai avansat cu cazul vostru, Harry?

— Nu știu. Uneori ai impresia că te uiți cu telescopul și că soluția e așa de aproape de tine, că n-o vezi decât ca pe o pată pe lentilă.

— Sau ești cu susul în jos.

Harry îl privi cum își golește paharul.

— Trebuie să plec, dar lasă-mă să-ți spun, mai întâi, o poveste care te-ar putea ajuta să-ți repari întru câțva ignoranța în privința culturii noastre. Ai auzit de șarpele negru?

Harry dădu aprobator din cap. Înainte să plece în Australia, citise ceva despre reptilele de care era recomandat să te ferești.

— Din ce-mi amintesc, șarpele negru nu e foarte impresionant ca mărime, însă compensează cu veninul.

— Așa-i, dar fabula zice că nu a fost întotdeauna așa. Odată, demult, în Vremea Visului, șarpele negru era inofensiv. Iguana, însă, era otrăvitoare și mult mai mare decât e azi. Mânca oameni și animale, așa că într-o zi cangurul a chemat toate animalele la o adunare ca să descopere o cale de izbândă împotriva ucigașului feroce Mungoongali, stăpânul tuturor iguanelor. Ouyouboolooey – șarpele negru – un șarpe micuț, dar neînfricat, a acceptat de îndată provocarea.

Toowoomba continuă să vorbească cu voce joasă și calmă, cu ochii ațintiți asupra lui Harry.

— Celelalte animale au râs de micuțul șarpe, zicând că era nevoie de cineva mai mare și mai puternic pentru a-i ține piept lui Mungoongali. „O să vedeți voi”, a zis Ouyouboolooey și a pornit-o, șerpuind, către tabăra șefului iguanelor. Când a ajuns, a salutat fiara cea uriașă și i-a spus că era doar un șarpe mărunț, nu neapărat bun de mâncat, care-și căuta și el un locșor unde să fie lăsat în pace, departe de celelalte animale care-l necăjeau și-l chinuiau. „Numai să nu-mi stai în cale, altfel fărăme te fac”, a zis Mungoongali, fără să dea prea multă atenție șarpelui negru.

În dimineața următoare, iguana a pornit la vânătoare, iar șarpele s-a luat după ea. Au ajuns la un om care stătea la foc. Cât ai clipi, Mungoongali s-a năpustit și i-a făcut capul terci cu o lovitură puternică și bine ținută. Apoi iguana a luat omul în spinare și l-a adus în adăpostul său, unde și-a desprins săculețul în care își ținea veninul, l-a pus deoparte și s-a apucat să se îndoape cu carnea proaspătă de om. Iute ca fulgerul, Ouyouboolooey a tășnit, a apucat sacul cu otravă și-a dispărut în tufișuri. Iguana s-a luat după el, dar nu l-a mai putut găsi. Celelalte animale erau încă la adunare când s-a întors Ouyouboolooey. „Uitați coala”, a țipat șarpele și a deschis fălcile ca să vadă cu toții săculețul cu otravă. Toate animalele s-au înghesuit să-l felicite și să-i mulțumească pentru că le salvase de Mungoongali. După ce toți ceilalți s-au dus pe la casele lor, cangurul s-a apropiat de Ouyouboolooey, sfătuindu-l să scuipe otrava în râu pentru ca, de atunci încolo, să nu mai aibă niciunul a se teme de nimic. Însă șarpele a răspuns mușcându-l pe cangur, care a căzut la pământ, paralizat.

„Mereu m-ați disprețuit, dar acum a venit și rândul meu”, i-a zis șarpele cangurului ce se stingea. „Câtă vreme am veninul ăsta, n-o să vă mai puteți apropia de mine. Celelalte animale nu trebuie să știe că am păstrat otrava pentru mine. Vor crede că eu, Ouyouboolooey, sunt salvatorul și protectorul lor, însă eu mă voi răzbuna pe fiecare în parte, fără să mă grăbesc.” Și, terminând de vorbit, a împins cangurul în râu și leșul s-a scufundat.

Șarpele s-a furișat apoi în tufișuri, unde a rămas ascuns. Acolo e și-n ziua de azi. În tufișuri.

Toowoomba vru să mai ia o gură de bere, însă dădu peste paharul gol. Se ridică să plece.

— E târziu.

Se ridică și Harry.

— Mersi pentru poveste, Toowoomba. O să mă-ntorc curând la mine în țară, așa că, dacă nu ne mai vedem, îți urez succes cu meciurile. Și cu planurile de viitor.

— Sper c-o să afli ce-i cu pata aia de pe lentilă, zise Toowoomba și ieși până să-și dea Harry seama la ce se referise.

Paznicul îi dădu Birgittei o lanternă.

— Știi unde mă găsești, Birgitta. Ai grijă să nu te mănânce ceva, zise și șchiopătă înapoi în ghereta lui, zâmbind.

Birgitta și Harry porniră pe coridoarele întunecate și labirintice ale clădirii Acvariului din Sydney. Era aproape două dimineața și Ben, paznicul de noapte, îi lăsase înăuntru.

O întrebare oarecare a lui Harry – de ce erau stinse toate luminile – dusesse la o explicație detaliată oferită de bătrânul agent de pază.

— Sigur că se economisește curent, dar nu ăsta-i motivul de bază – motivul de bază e că vrem să le spunem peștilor că e noapte. Eu așa cred. Înainte, luminile se stingeau cu un întrerupător standard și simțeai cum se înfioară tot Acvariul când, brusc, se făcea beznă totală. Se auzea un fâșâit puternic, fiindcă sute de pești dădeau să se ascundă ori începeau să se agite în disperare.

Ben își coborâse vocea până la o șoptă dramatică și imitase forfota peștilor cu mișcări în zig-zag ale mâinilor.

— Multă foiala și stropeală, iar unii pești, macroul de pildă, o luau razna și începeau să se izbească în sticlă până se omorau. Așa că am început să folosim atenuatori, care reduc treptat lumina în funcție de durata zilei, imitând natura. După asta, s-au îmbolnăvit mult mai puțini pești. Lumina spune corpului tău când e zi și când e noapte și, părerea mea, peștilor le trebuie un ritm zilnic natural ca să evite stresul. Au și ei, ca și noi, un ceas biologic cu care n-ar trebui să te joci. Știu, de pildă, că niște crescători de bibani din Tasmania le dau peștilor mai multă lumină pe timp de toamnă. Așa îi păcălești să creadă că-i încă vară și le sporești rata de înmulțire.

— Lui Ben îi place să vorbească mult când îl încântă subiectul, îi explică Birgitta lui Harry. E aproape la fel de

bucuros să stea de vorbă cu oamenii pe cât e să converseze cu peștii.

Lucrase în ultimele două veri ca îngrijitoare la acvariu și se împrietenise cu paznicul, care susținea că lucrează acolo încă de când se deschisese.

— E așa de calm aici noaptea! zise Birgitta. Așa de liniște. Uite! zise, luminând cu lanterna peretele de sticlă și scoțând la iveală o murenă neagră cu galben care tocmai aluneca afară din grota ei, dezvăluind un șir de dinți mici și ascuțiți.

Mai încolo, pe coridor, fata lumină două pisici-de-mare pătate care se perindau prin apa de dincolo de sticla verzuie cu mișcări lente, parcă bătând din aripi.

— Nu că-i frumos? șopti ea cu ochi lucitori. E ca un balet fără muzică.

Harry avea senzația că merge în vârful picioarelor printr-un dormitor. Nu se auzeau decât pașii lor și un gâlgâit slab, dar continuu de la acvarii.

Birgitta se opri lângă un perete înalt de sticlă.

— Aici e „sărățica” acvariului, Matilda din Queensland, zise îndreptând conul de lumină spre geam.

Se vedea un buștean uscat, pe un mal de râu reconstruit în interior. Iar în apă era o bucată plutitoare de lemn.

— Ce-i aia sărățică? întrebă Harry, încercând să zărească ceva viu.

La un moment dat, bucata de lemn deschise doi ochi verzi, strălucitori. Luminau în beznă ca reflectoarele.

— Un crocodil care trăiește în apă sărată, spre deosebire de o „dulcică”. O dulcică se hrănește cu pește și n-ai de ce să te temi din partea ei.

— Iar sărățicile?

— De astea ar trebui să te temi, clar. Mulți prădători așa-zis periculoși atacă oamenii doar când se simt amenințați, se tem sau te-ai aventurat pe teritoriul lor. O sărățică, însă, e un suflet simplu, necomplicat. Îți vrea carcasa și-atât. Anual, sunt omorâți câțiva australieni prin mlaștinile din nord.

Harry se sprijini în geam.

— Păi asta nu duce la... la o anume antipatie? În unele părți din India au masacrat toți tigrii sub pretextul că le-ar mânca bebelușii. De ce mâncătorii ăștia de oameni n-au fost totuși exterminați?

— Majoritatea oamenilor de pe-aici au în privința crocodililor aceeași atitudine relaxată pe care-o au și față de accidente de auto. Sau pe aproape. Dacă vrei șosele, trebuie să accepți și că se moare pe ele, corect? Ei bine, dacă vrei crocodili, e același lucru. Animalele astea se hrănesc cu oameni. Asta-i viața.

Harry se simți cuprins de un fior. Matilda închisese ochii într-un fel care aducea cu farurile escamotabile de pe unele modele de Porsche. Nicio undă, în apă, nu trăda faptul că bucata de lemn aflată la jumătate de metru de el, dincolo de peretele de sticlă, era în realitate mai bine de o tonă de mușchi, dinți și proastă dispoziție.

— Să mai mergem, sugeră.

— Aici îl avem pe Mr. Bean, zise Birgitta luminând un pește mic, cafeniu, asemănător cu un calcan. E o pisică-de-mare-agitată – așa îi spunem și lui Alex de la bar, tipul pe care Inger îl poreclise Mr. Bean.

— De ce îi spuneți Pisica-Agitată?

— Nu știu. Așa îi ziceau de dinainte să încep eu lucrul acolo.

— Caraghios nume. Mai ales că peștelui se vede bine că-i place să stea liniștit pe fundul apei.

— Da, și de aceea trebuie să ai grijă când intri în apă. E veninos și, dacă se-ntâmplă să calci pe el, te înțeapă.

Coborâra niște trepte care dădeau spre unul dintre bazinele mari.

— Bazinele astea nu-s de fapt acvarii în sensul propriu al cuvântului. N-au făcut decât să împrejmuiască o parte din golful, zise Birgitta când intrară.

Din tavan se lăsă către ei o lumină verzuie, unduitoare, făcându-l pe Harry să simtă că stă sub un glob de discotecă. Abia după ce Birgitta îndreptă lanterna în sus, își dădu seama că erau înconjurați, din toate părțile, de apă. Se aflau într-un tunel submarin și lumina venea de afară,

filtrată prin apă. O umbră uriașă alunecă pe lângă ei, făcându-l, instinctiv, să tresară.

— Mobulidae, zise ea. Diavol de mare.

— Dumnezeu, e enorm! exclamă Harry, cu respirația tăiată.

Semăna cu o vălurare imensă, ca un talaz – privindu-l, Harry simți că-l ia somnul. Apoi peștele se întoarse într-o rână, își undui corpul și plonjă ca o nălucă neagră în lumea întunecată a apelor.

Se așezară pe jos și Birgitta scoase din rucsac un covoraș, două pahare, o lumânare și o sticlă de vin fără etichetă. Cadou de la un prieten care lucra la o cramă din Hunter Valley, îl lămurii ea deschizând-o. Se întinseră apoi unul lângă altul pe covoraș și priviră spre apă.

Era ca și cum ar fi stat la orizontală într-o lume întoarsă cu susul în jos, ca și cum ar fi privit spre un cer de-andoaselea, cu stele în formă de pești de toate culorile curcubeului și cu făpturi stranii inventate de cineva cu imaginația hiperactivă. Un pește albastru cu piele lucioasă, față rotunjită, întrebătoare și aripioare ventrale subțiri trecu pe deasupra lor.

— Nu-i minunat să te uiți cât de lent înoată, cât de fără noimă, aparent, le sunt mișcărilor? șopti Birgitta. Îi simți cum fac timpul să încetinească?

Își lăasă palma rece pe gâtul lui Harry și strânse ușor.

— Și că aproape ți se oprește pulsul?

Harry înghiți în sec.

— Nu mă deranjează că timpul se scurge încet. În clipa asta, nu mă deranjează. Și nici în următoarele câteva zile.

Birgitta își spori strânsoarea.

— Să nu mai vorbim despre asta, zise.

— Uneori, îmi zic: „Harry, nu ești chiar așa de tăntălău.” Am observat, de exemplu, că Andrew le zice mereu „ei” aborigenilor. De aceea am intuit mare parte din povestea lui, înainte să capăt detalii de la Toowoomba. Înțelesesem și eu, mai mult sau mai puțin, că Andrew n-a crescut cu familia lui, că nu are un loc căruia să-i aparțină, că alunecă

pe suprafață și vede lucrurile din exterior. Cum suntem și noi aici, observând o lume din care nu putem face parte. După ce-am vorbit cu Toowoomba, mi-am dat seama și de altceva: la naștere, Andrew n-a primit acel dar de mândrie naturală pe care-l capeți când ții de un popor anume. De aceea, a trebuit să-și găsească singur rostul. Mai întâi, am crezut că se simțea rușinat de frații lui, acum însă știu că se ia la trântă cu propria-i rușine.

Birgitta mormăi ceva. Harry continuă.

— Uneori cred că am dat de ceva, pentru ca apoi, în următorul minut, să recad în confuzie. Nu-mi place să fiu confuz; n-am toleranță pentru asta. De aceea, îmi doresc fie să nu fi avut capacitatea asta de a surprinde detalii, fie să am o abilitate mai mare de-a le potrivi într-o imagine de ansamblu cu mai mult sens.

Se întoarce către Birgitta și își îngropă fața în părul ei.

— Nu-i frumos din partea lui Dumnezeu să-i dea cuiva atât de puțină inteligență și totodată atâta atenție la amănunte, zise încercând să-și amintească ce anume avusese cândva același parfum ca părul Birgittei.

Însă trecuse atâta vreme, că uitase despre ce era vorba.

— Păi și ce vezi? întrebă ea.

— Că toată lumea încearcă să-mi îndrepte atenția spre ceva ce nu înțeleg.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Sunt ca femeile. Îmi spun istorioare care au înțelesuri ascunse. Ce e printre rânduri ar putea să sară în ochi, dar, cum ziceam, nu am capacitatea de a vedea. De ce nu puteți voi, femeile, să spuneți lucrurilor pe nume? Supraestimați capacitatea bărbaților de a vă desluși intențiile.

— Acum e vina mea? exclamă ea cu un zâmbet și-i arse o palmuță al cărei răsunet fu propagat de tunelul submarin.

— Sst, să nu-l trezești pe Marele Alb.

Birgittei îi luă ceva vreme să-și dea seama că el nu se atinsese de paharul de vin.

— Un păhărel de vin nu poate face rău, așa-i? zise.

— Ba poate, răspunse Harry. Poate face rău, spuse și-o trase zâmbind către el. Dar hai să nu vorbim despre asta.

Apoi o sărută, iar ea trase aer în piept prelung, cu un fior, de parcă ar fi așteptat o eternitate acel sărut.

Tresărind, Harry deschise ochii. Nu știa de unde se ivise lumina verde din apă – dacă fusese luna aruncându-și razele peste Sydney sau luminile unor proiectoare –, dar dispăruse de-acum. Lumânarea se consumase de tot și în jur era beznă. Însă i se părea, cumva, că e urmărit. Găsi lanterna lângă Birgitta și-o aprinse – fata se învelise cu jumătatea ei de covoraș, goală și cu o expresie mulțumită pe chip. Îndreptă lumina spre sticlă.

Crezu, la început, că își vedea propria oglindire, apoi ochii i se obișnuiră cu lumina și simți cum inima îi bate încă o dată înainte să-i înghețe în piept. Marele Alb era lângă el, privindu-l cu ochi reci, lipsiți de viață. Harry suflă pe sticlă și condensul formă o pată peste chipul palid și difuz – năluca unui înecat atât de mare, că părea să umple întregul bazin. Dinții ieșeau în evidență din maxilar, arătând de parcă fi fost desenați de un copil, un zig-zag de triumphiuri, pumnale albe ițindu-se haotic în două șiruri lipsite de gingii.

Rechinul se ridică apoi deasupra lui, fără să-l slăbească din ochi, privindu-l sumbru, cu ură, un trup albicios ca un hoit alunecând pe lângă fasciculul de lumină al lanternei, cu mișcări unduitoare, părând să nu se mai termine.

25

Mr. Bean

— Așadar, o să pleci curând?

— Mda.

Harry stătea cu o ceașcă de cafea sprijinită pe genunchi, neștiind unde s-o așeze. McCormack se ridică de la birou și începu să se plimbe înapoi și-ncoace pe lângă fereastră.

— Crezi deci că mai avem mult până să rezolvăm cazul, așa-i? Crezi că-i vorba de un psihopat care umblă nestingherit, un criminal fără chip care ucide din impuls și nu lasă nicio urmă? Și că ar trebui să ne rugăm să facă o greșeală data viitoare când lovește?

— N-am zis asta, domnule. Doar că nu cred că mai am ceva de oferit aici. Pe lângă asta, am fost anunțat telefonic că au nevoie de mine la Oslo.

— Bine. O să informez că te-ai achitat bine de sarcini aici, Holy. Din ce-am înțeles, se gândesc să te promoveze odată ce te întorci.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, domnule.

— Ia-ți liber restul zilei și dă o raită pe la frumusețile din Sydney înainte să pleci, Holy.

— Aș vrea mai întâi să-l scot din investigația noastră pe acest Alex Tomaros, domnule.

McCormack se opri și își aruncă privirea pe fereastră către orașul posomorât, toropit de arșiță.

— Și mie mi-e dor de casă, Holy. Peste marea cea frumoasă.

— Poftim?

— Sunt neozeelandez, Holy. Părinții mei au venit din Noua Zeelandă când aveam zece ani. Pe-acolo, oamenii se poartă mai bine unii cu alții. Asta, cel puțin, îmi amintesc eu.

— Nu deschidem decât peste câteva ore, spuse femeia ursuză de la ușă, cu o mătură în mână.

— E-n regulă. Am o întâlnire cu domnul Tomaros, zise

Harry, întrebându-se dacă o legitimație de polițist norvegian ar fi convins-o.

Dar se dovedî a nu fi necesară. Femeia deschise ușa suficient cât să-i îngăduie să intre. Înăuntru mirosea a bere trezită și a săpun. Ciudat lucru, dar Albury părea mai mic acum, pustiu, la lumina zilei.

Îl găsi pe Alex Tomaros, zis Mr. Bean, zis Pisica-Agitată, la biroul său de după bar. Harry se prezintă.

— Cum vă pot ajuta, domnule Holy?

Vorbea iute și cu accent inconfundabil, în felul în care vorbesc adesea străinii chiar și după ce au locuit ani buni într-o altă țară.

— Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne întâlnim așa, din scurt, domnule Tomaros. Știu că au mai trecut polițiști pe-aici și că v-au pus tot soiul de întrebări, prin urmare n-o să vă rețin mai mult decât e necesar. Aș vrea să...

— E-n regulă. Cum vedeți, am destulă treabă. Contabilitatea, știți...

— Înțeleg. Am văzut, din declarația dumneavoastră, că făceați contabilitatea în seara dispariției lui Inger Holter. Mai era cineva aici cu dumneavoastră?

— Dacă ați fi citit cu atenție declarația, sunt sigur că ați fi văzut că am fost singur. Sunt mereu singur...

Harry studie chipul arogant al lui Tomaros și gura cu salivă pe la colțuri. Te cred, își zise.

— ...când fac socotelile. Absolut singur. Dacă aș vrea, aș putea sifona sute de mii de dolari fără să-și dea nimeni seama.

— Atunci, practic, nu aveți un alibi.

Tomaros își scoase ochelarii.

— Practic, am sunat-o pe mama la ora două să-i spun că am terminat treaba și că vin spre casă.

— Practic, ați fi putut face multe între ora unu, când s-a închis barul, și ora două, domnule Tomaros. Dar asta nu înseamnă că ați fi bănuț de ceva.

Tomaros îl privi fără să clipească.

Harry se apucă de frunzărit agenda goală, prefăcându-se că vrea să caute ceva.

— De ce v-ați sunat mama, apropo? Nu-i cam neobișnuit să suni pe cineva la două dimineața cu genul ăsta de mesaj?

— Mama vrea să știe unde sunt. Poliția a vorbit și cu ea, așa că nu știu de ce trebuie să trecem iarăși prin asta.

— Sunteți grec de origine, așa este?

— Sunt australian și locuiesc aici de douăzeci de ani. Mama are și ea cetățenie australiană. Altceva?

Izbutea să-și țină bine în frâu iritarea.

— V-ați arătat interesat personal de Inger Holter. Cum ați reacționat când v-a respins?

Tomaros își trecu limba peste buze, dădu să spună ceva, dar se opri. Limba apăru iarăși. E ca de șarpe, își zise Harry. Un biet șarpe negru pe care toți îl disprețuiesc și-l socotesc inofensiv.

— Domnișoara Holter și cu mine am vorbit despre luatul cinei împreună, dacă la asta faceți aluzie. E singura persoană de aici pe care am invitat-o în oraș. Puteți verifica, le puteți întreba pe Cathrine și pe Birgitta, de pildă. Pun un accent deosebit pe bunele relații cu angajații mei.

— Angajații *dumneavoastră*?

— Păi, practic, sunt...

— Managerul localului. Foarte bine, domnule manager, cum vi s-a părut să-l vedeți apărând aici pe iubitul ei?

Paharul lui Tomaros începea să se aburească.

— Inger se înțelegea bine cu mulți dintre clienți, așa că îmi era imposibil să-mi dau seama dacă vreunul îi era iubit. Avea, deci, un prieten? Foarte frumos...

Harry își dădea seama, și fără să fie specialist în psihologie, că Tomaros se străduia să pară indiferent.

— Nu aveți nicio idee, deci, cu cine era în relații de o natură mai personală?

Tomaros ridică din umeri.

— Era clovnul ăla, firește, dar înclinațiile lui merg în altă direcție...

— Clovnul?

— Otto Rechtenagel, un obișnuit al localului. Inger avea obiceiul să-i dea resturi de mâncare pentru...

— Pentru câine! strigă Harry, făcându-l pe Tomaros să tresară.

Harry se ridică, lovindu-și palma cu pumnul celeilalte mâini.

— Asta-i! Otto a primit o pungă ieri. Era cu resturi pentru câine! Îmi amintesc acum că a zis ceva de un câine. Inger i-a spus Birgittei că are de gând să-i ducă de mâncare câinelui în seara când a dispărut, iar noi am crezut, în tot timpul ăsta, că despre câinele proprietarului era vorba. Doar că diavolul tasmanian e vegetarian. Știți ce fel de resturi îi ducea? Și unde locuiește Rechnagel?

— Dumnezeu mare, de unde să știu? zise oripilat Tomaros, care-și sprijinise spătarul scaunului de raftul cu dosare.

— Bine, ascultați-mă. Nu povestiți nimănui despre discuția noastră, nici măcar mamei dumneavoastră preaiubite, altfel mă întorc și vă tai capul. Ați priceput, Mr. Bea... domnule Tomaros?

Alex Tomaros dădu din cap că da, pricepuse.

— Și acum trebuie să dau un telefon.

Ventilatorul scrâșnea groaznic, însă nimeni din încăpere nu părea să bage de seamă. Atenția tuturor era concentrată asupra lui Yong, care pusese pe proiector o folie transparentă cu harta Australiei. Pe hartă desenase puncte mici, roșii, cu date alături.

— Aici avem locurile și datele la care s-au comis violuri și omoruri de care ni se pare că ar putea fi răspunzător omul nostru. Am încercat și până acum să găsim un tipar geografic sau temporal, dar fără succes. Se pare însă că acum Harry a găsit ceva.

Yong puse o altă folie transparentă peste prima, cu aceeași hartă. De data asta, cu puncte albastre care aproape că le acopereau pe cele roșii de dedesubt.

— Ce-i asta? întrebă arțăgos Watkins.

— E făcută după lista cu reprezentațiile date de Caravana Spectacolului Australian, un circ, și arată locurile prin care au fost la datele care ne interesează.

Ventilatorul își continua văicărelile, dar în rest tăcerea era deplină în sala de ședințe.

— Măiculiță, l-am găbjit! chiui Lebie.

— Șansele ca asta să fie o coincidență sunt, statistic vorbind, cam una la patru milioane, zâmbi Yong.

— Stai, stai, pe cine căutăm acum? se băgă Watkins.

— Pe bărbatul ăsta, zise Yong punând o a treia folie transparentă pe sticla proiecteurului.

Doi ochi triști pe un chip palid, un pic umflat, schițând un zâmbet.

— Vă poate spune Harry cine e.

Harry se ridică.

— Este Otto Rechnagel, clown profesionist, patruzeci și doi de ani. În ultimii zece ani, a umblat prin turnee cu Caravana Spectacolului. Când circul ia vacanță, locuiește singur în Sydney și mai face spectacole independente. Este, momentan, într-o trupă mică ce dă reprezentații prin oraș. Cazierul lui, din ce știm, e curat, n-a avut niciodată nimic de-a face cu vreo infracțiune sexuală și este considerat un tip plăcut, liniștit, chiar dacă întrucâtva excentric. Chestia e că o cunoștea pe decedată, că e un obișnuit al barului unde lucra Inger Holter și că deveniseră, cu timpul, prieteni buni. În noaptea când a fost omorâtă fata, se îndrepta probabil spre casa lui Rechnagel, cu mâncare pentru câinele lui.

— Mâncare pentru câine? se hlizi Lebie. La patru și jumătate dimineața? Clownul nostru sigur avea altceva în minte.

— Tocmai ai scos în evidență latura bizară a cazului, zise Harry. Otto Rechnagel își menține, de la vârsta de zece ani, o fațadă de homosexual sută la sută.

Informația stârni murmure printre cei prezenți.

Watkins mârâi:

— Credeți că un homosexual ar fi putut ucide șapte femei și viola de șase ori mai multe?

McCormack intrase între timp în sală și fusese pus rapid la curent.

— Dacă ai fost un homo fericit cu prieteni exclusiv homo toată viața ta, poate că nu-i așa de surprinzător că te apucă

bățul în ziua când descoperi că vederea unor țâțe rotunjoare îți... ridică nivelul. Doamne sfinte, trăim în Sydney, singurul loc din lume unde oamenii sunt hetero pe furiș.

Râsul bubuitor al lui McCormack acoperi hohotul subțirel al lui Yong, care se amuză într-atât, încât ochii i se făcură două fante înguste pe chip.

Însă Watkins nu se lăsă purtat de veselia generală. Se scărpină în cap, nedumerit.

— În orice caz, sunt aici niște chestii care nu stau în picioare. De ce s-ar expune în felul ăsta cineva care până acum a fost atât de rece și calculat? De ce să-și invite victima acasă, așa? N-ar fi avut de unde ști dacă nu cumva Inger le spusese și altora unde se duce. Dacă da, ne-ar fi condus direct la el. Pe lângă asta, pare că celelalte victime au fost alese la întâmplare. De ce și-ar schimba deodată tiparul și ar alege o fată pe care o știa dinainte?

— Singurul lucru pe care-l știm despre nemernicul ăsta e că nu are un model clar de acțiune, zise Lebie suflându-și peste unul dintre inele. Pare să-i placă, totuși, varietatea. În plus, victimele trebuie să fie blonde – zicând asta își lustrui inelul de mânecă – și sunt adeseori strangulate după aceea.

— Una la patru milioane, repetă Yong.

Watkins oftă.

— Bine, mă dau bătut. Poate că s-a răspuns din ceruri rugăciunilor noastre. Poate că omul nostru a comis, în sfârșit, o greșeală majoră.

— Ce-o să faceți acum? Întrebă McCormack.

Răspunse Harry:

— Slabe șanse ca Otto Reichtnagel să fie acasă, are un spectacol cu trupa lui pe plaja Bondi, în seara asta. Aș propune să ne ducem acolo, să urmărim spectacolul și să-l arestăm imediat după aceea.

— Din câte văd, colegul nostru norvegian are o înclinație spre dramatism.

— Dacă am opri spectacolul ne-am trezi imediat cu toată presa pe noi, domnule.

McCormack încuviință cu o mișcare lentă a capului.

- Watkins?
- Mie îmi convine, domnule.
- OK, atunci săltați-l, băieți.

Încă un pacient

Andrew își trăsese pătura până sub bărbie și arăta de parcă ar fi fost lungit pe un catafalc. Umflăturile de pe față căpătaseră fel de fel de culori vii. Încercă să-i zâmbească lui Harry, dar se schimonosi de durere.

— Aoleu, te doare așa de tare când zâmbești? zise Harry.

— Totul doare. Și gânditul doare.

Pe noptieră avea un buchet de flori.

— Vreun admirator secret?

— Dacă vrei să-i spui așa. Îl cheamă Otto. Vine și Toowoomba mâine, iar azi ai apărut tu. E plăcut să te simți iubit.

— Ți-am adus și eu ceva. Dar să-l fumezi când nu e nimeni atent, zise Harry și scoase la iveală un trabuc lung, de culoare închisă.

— A, un Maduro. Firește. De la dragul meu *rubio*¹⁰ norvegian, zise Andrew, luminându-se la față și îngăduindu-și un chicotit grijuliu.

— De când ne cunoaștem, Andrew?

Andrew mângâia trabucul de parcă ar fi fost o pisică.

— Cred că de vreo săptămână, puștiule. În curând o să fim ca frații.

— Și cât durează, de fapt, până să cunoști pe cineva?

— Păi... Harry, nu-i neapărat nevoie de mult timp ca să înveți cărările bătătorite prin pădurea cea mare și întunecoasă. Unii au alei largi și drepte, iluminate și cu semne de circulație. Par că-ți spun totul. Dar tocmai în cazurile astea ar trebui să nu te lași dus de nas. Fiindcă animalele pădurii nu le găsești pe aleile iluminate, ci prin tufe și desișuri.

— Și cât durează să le cunoști?

— Depinde de cine-i vorba. Și ce fel de pădure. Unele sunt mai întunecate ca altele.

— Și a ta cum este?

¹⁰ În spaniolă, în original: „blond” (N.red.).

Andrew băgă trabucul în sertarul noptierei.

— E neagră ca un trabuc Maduro, zise uitându-se la Harry. Dar firește, tu ai aflat asta...

— Am vorbit cu un prieten de-al tău care a făcut ceva lumină în privința persoanei lui Andrew Kensington, da.

— Bun, păi atunci știi despre ce vorbesc. Despre cum nu trebuie să te lași păcălit de alea iluminată. Dar ai niște zone întunecate și tu, nu-i nevoie să-ți mai explic.

— Adică?

— Să spunem că recunosc un om care a renunțat la chestii. La băutură, de pildă.

— Cred că toată lumea recunoaște așa ceva, îngână Harry.

— Ce faci lasă urme, firește. Viața pe care ai trăit-o e întipărită în tine, pentru cei care știu să citească.

— Și tu poți?

Andrew își puse pumnul mare pe umărul lui Harry. Se săltase din pat cu o repeziciune remarcabilă.

— Îmi plăci, Harry. Ești tovarășul meu. Cred că știi despre ce-i vorba aici, așa că nu-ți face impresii greșite. Sunt și eu unul dintre milioanele de suflete singuratice care încearcă să trăiască pe fața pământului. Încerc să-mi duc existența fără prea multe greșeli. Ici și colo, dacă situația îmi îngăduie, încerc poate să fac și-un pic de bine. Asta-i tot. Nu eu sunt important aici, Harry. Ce afli despre mine n-o să te ducă nicăieri. Rahat, nici eu nu-s neapărat dornic să aflu prea multe despre mine.

— De ce nu?

— Când pădurea ta e așa de întunecoasă că n-o cunoști nici tu, e mai bine să nu faci călătorii de explorare, fiindcă s-ar putea să simți curând că-ți fuge pământul de sub picioare.

Harry încuviință și se așeză pe marginea patului, cercetând florile din vază.

— Crezi în noroc? Întrebă.

— Păi, zise Andrew, viața constă într-o serie de evenimente cu probabilități extrem de reduse. Când cumperi un bilet de loterie cu, de pildă, numărul 822531,

șansele să-ți iasă tocmai numărul ăla sunt de una la un milion.

Harry încuviință iarăși.

— Pe mine mă supără, zise el, că am avut numărul ăla de mai multe ori la rând.

— Chiar așa? zise Andrew și se ridică, gemând, în capul oaselor. Povestește-i unchiului Andrew.

— Când am sosit în Sydney, primul lucru pe care l-am auzit a fost că nu trebuia să fii repartizat la cazul ăsta, că tu ai insistat să te ocupi de uciderea lui Inger Holter, ba, mai mult, ai solicitat expres să lucrezi cu mine, străinul. Ar fi trebuit să-mi pun niște întrebări încă de pe-atunci. Ce faci apoi e să mă prezinți unui prieten de-al tău sub pretextul că urmărim un număr de circ semi-distractiv ca să mai treacă timpul. Din patru milioane de locuitori din Sydney, îl cunosc pe tipul ăsta în prima seară. Unul din patru milioane. Același individ apare iarăși – apropo, chiar mi-a propus un rămășag de natură intimă pe o sută de dolari –, dar chestia e că apare în barul unde a lucrat Inger și iese la iveală că o cunoștea! Iarăși, o șansă din patru milioane! Apoi, cât încercăm să ne ținem pe urmele unui *probabil* criminal, Evans White mai precis, scoți brusc la iveală un contact care l-a *văzut* pe White, unul dintre cei optsprezece milioane de oameni de pe continent, un contact care s-a întâmplat să fie la Nimbin, dintre toate locurile de pe pământ, chiar în noaptea crimei!

Andrew părea să fi căzut într-o reverie profundă. Harry continuă.

— Așa încât, firește, e natural să-mi dai adresa barului unde, *întâmplător*, își face veacul gașca lui Evans, pentru ca aceștia, presați, să confirme povestea pe care toți vor să mi-o servească, cea a nevinovăției lui White.

Două infirmiere intrară pe ușă. Una puse mâna pe căpătâiul metalic al patului. Cealaltă, pe un ton prietenos, dar ferm zise:

— Regret să vă informez că programul de vizită s-a terminat. Domnul Kensington trebuie să facă o electroencefalogramă și doctorii așteaptă.

Harry se aplecă spre urechea lui Andrew.

— Sunt, în cel mai bun caz, un om cu inteligență medie, Andrew. Dar știu că încerci să-mi transmiți ceva. Doar că nu-mi dau seama de ce nu mi-o spui pe de-a dreptul. Sau ce vrei de la mine. Te are cineva cu ceva la mână, Andrew?

Porni cu pași repezi pe lângă patul pe rotile, care era tras de infirmiere pe coridor. Andrew se lăsase iarăși pe pernă și închisese ochii.

— Harry, ai zis că albi și aborigenii au, mai mult sau mai puțin, aceleași povești despre primii oameni care au trăit pe pământ, fiindcă au tras aceleași concluzii despre lucrurile în privința cărora nu știm nimic, că avem aceleași procese cognitive înnăscute. Pe de o parte, chestia asta-i probabil cea mai mare prostie pe care-am auzit-o, dar pe de altă parte sper să ai dreptate. Caz în care nu trebuie decât să închizi ochii și să privești...

— Andrew! îi șuieră Harry în ureche când se opriă în fața unui ascensor și una dintre infirmiere deschise ușa. Nu te ține de șarade cu mine, auzi? E Otto? Otto e Bubbur?

Andrew deschise ochii.

— Cum...?

— O să-l arestăm în seara asta. După spectacol.

— Nu! făcu Andrew și aproape că se ridică în capul oaselor, însă una dintre infirmiere îl trase grijuliu, dar ferm înapoi.

— Doctorii v-au spus să nu vă mișcați, domnule Kensington. Nu uitați că aveți un traumatism grav.

Se întoarse către Harry.

— Până aici puteți merge.

Andrew se strădui din nou să se ridice.

— Încă nu, Harry! Dă-mi două zile. Încă nu. Promite-mi că aștepți două zile! Soră, n-ai decât să te duci naibii! zise el, chinându-se să îndepărteze brațele care încercau să-l țină locului.

Harry se opri lângă căpătâiul patului. Se aplecă și șopti foarte apăsător, aproape scuișcând cuvintele:

— Deocamdată, niciunul dintre ceilalți nu e conștient că Otto te cunoaște, dar e o chestiune de timp, firește, până

ce o să afle. Și-o să se întrebe ce rol ai tu în toate astea, Andrew. Nu pot întârzia arestarea fără un motiv al naibii de bun.

Andrew îl apucă de gulerul cămășii.

— Uită-te mai bine, Harry. Folosește-ți ochii! Vezi... dădu să mai spună, dar renunță și lăsă capul pe pernă.

— Ce să văd? insistă Harry, însă Andrew închisese ochii și-i făcea semn să înceteze.

Ce bătrân și mic arată deodată, își zise Harry. Bătrân, mic și negru, într-un pat mare și alb.

Una dintre infirmiere îl dădu pe Harry din drum. Văzu, înainte ca ușile liftului să se închidă, palma lată și neagră a lui Andrew ce continua să fluture.

Un văl subțire de nori se întinsese peste soarele de după-amiază și peste colina ce se ridica în spatele plajei Bondi. Nisipurile și marea începeau să se golească și dinspre ele venea acum un puhoi alcătuit din toate tipologiile ce populează celebrele și fascinantele plaje australiene: surferi cu buzele și nasurile date cu loțiune de protecție solară, culturiști cu mers legănat, fete cu blugi tăiați și cu role în picioare, vedete de mâna a doua arse de soare și nimfe siliconate în costume de baie: pe scurt, oameni frumoși, tineri și – cel puțin aparent – de succes. Campbell Parade, bulevardul unde stau unele lângă altele buticurile „la modă” și restaurantele cu aspect simplu, însă cu prețuri mari, era la această oră în plină forfotă. Mașini sport decapotabile se mișcau încet, ambalându-și motoarele cu țipete nerăbdătoare ca de animale în călduri, în vreme ce șoferii cercetau activitatea de pe trotuare prin lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare.

Harry se gândi la Kristin. La acea zi când se suise în tren cu ea și se dăduseră jos la Cannes. Era în toiul sezonului estival și nu găsiseră o singură cameră la preț decent în întregul oraș. Plecaseră de atâta vreme de acasă, încât dăduseră de fundul sacului și bugetul lor de călătorie nu îngăduia o noapte petrecută la unul dintre numeroasele hoteluri de lux. Întrebaseră deci când pleca următorul tren spre Paris, își lăsaseră rucsacurile la bagaje de mână și porniseră să hălăduiască pe La Croisette. S-au plimbat încoace și-ncolo privind oamenii și animalele, fără excepție făpturi frumoase și bogate, și iahturile acelea incredibile, fiecare cu echipajul lui, barca lui cu motor destinată aducerii la bord a pasagerilor și heliport deasupra. Lucruri care-i făcuseră să jure pe loc că vor vota cu socialiștii pentru tot restul vieții.

Plimbatul ăsta îi făcuse, până la urmă, să transpire teribil. Simțeau nevoia să se bage în apă. Prosoapele și costumele

de baie rămăseseră în bagaje, așa că fuseseră nevoiți să înoate în lenjerie de corp. Kristin rămăsese fără chiloți curați și purta o pereche de-ai lui Harry. Se aruncaseră în Mediterană, printre bikini scumpi și bijuterii bătătoare la ochi, chicotind veseli în chiloții lor albi, bărbătești.

Harry își aminti cum după aceea se întinsese pe nisip, privind-o pe Kristin, care, într-un tricou lăbărțat, își dădea jos lenjeria îmbibată cu apă. Se bucurase de priveliștea pielii ei lucitoare, cu picături de apă licărind în razele soarelui, de tricoul ridicat, dezvăluindu-i coapsa bronzată, de rotunjimea domoală a șoldurilor ei, de privirile insistente ale francezilor. Îi plăcuse cum îl privise Kristin, prins în flagrant, cum zâmbise uitându-i-se în ochi și trăgându-și fără grabă blugii pe ea, cum băgase o mână sub tricou ca să tragă fermoarul, dar își lăsase acolo mâna, aplecându-se în spate și închizând ochii... Apoi își trecuse provocator limba peste buze, se clătinase și alunecase peste el, pufnind în râs.

Mâncaseră, după aceea, la un restaurant cu prețuri exorbitante, dar cu vedere la mare. Apusul îi prinsese îmbrățișați pe nisip, Kristin vărsase lacrimi de la atâta frumusețe și conveniseră să-și ia o cameră la hotelul Carlton și-apoi să se furișeze fără să plătească, ba poate chiar să renunțe la cele două zile pe care plănuiseră să le petreacă la Paris.

La vara aceea îl purta întâiul gând când își amintea de Kristin. O vară teribil de intensă. După aceea, fusese ușor de zis că despărțirea ar fi fost inevitabilă oricum, însă Harry nu-și amintea ca pe atunci să se fi gândit la așa ceva.

În toamna aceea, Harry își satisfăcuse stagiul militar. Până la Crăciun, Kristin cunoscuse un muzician și se mutase la Londra.

Harry, Lebie și Watkins stăteau la terasa unei cafenele, la intersecția dintre Campbell Parade și Lamrock Avenue. Masa era la umbră, după-amiaza era târzie, dar nu atât de târzie încât ochelarii lor de soare să pară deplasați. Sacourile, pe zăpușeala aceea, erau mai puțin

satisfăcătoare, însă alternativa ar fi fost mânecă scurtă și tocuri de pistoale la vedere. Nu vorbeau prea mult, mulțumindu-se să aștepte.

În mijlocul promenadei, între plajă și Campbell Parade, era teatrul St George, o clădire galbenă și arătoasă unde urma să înceapă în curând reprezentația lui Otto Rechnagel.

— Ai folosit vreodată un Browning Hi-Power? întrebă Watkins.

Harry clătină din cap. Îi arătaseră cum se încarcă și se pune piedica atunci când își primise echipamentul pentru misiune și cu asta, basta. Nu era o problemă, fiindcă Harry nu se aștepta ca Otto să scoată la iveală o mitralieră și să-nceapă să împoaște cu gloanțe în toate direcțiile.

Lebie se uită la ceas.

— E vremea s-o luăm din loc, zise, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— OK, să recapitulăm planul: când toată lumea e pe scenă și salută publicul, la final, eu și cu Harry intrăm pe ușa din dos. Am aranjat cu un îngrijitor s-o lase deschisă. A pus și o plăcuță cu nume pe ușa cabinei lui Rechnagel. Stăm pe hol până ce apare Rechnagel și-l arestăm acolo. Îi punem repejor cătușele, armele nu le folosim decât în caz de urgență. Avem, în spate, o mașină de poliție care așteaptă. Lebie o să fie în public cu o stație de emisie-recepție și-o să ne anunțe când Rechnagel pornește înspre noi. La fel, dacă amicul nostru miroase că nu-i a bună și încearcă s-o șteargă prin mulțime către intrarea principală. Să ne ocupăm pozițiile și să mulțumim cerului că avem aer condiționat.

Sala mică, intimă, a teatrului St George era plină. Atmosfera se electriză la ridicarea cortinei. Cu toate că, de fapt, cortina, în loc să se ridice, căzu. Clovnii se uitară prostiți spre tavan, de unde se desprinsese cortina, și discutară chestiunea gesticulând agitați, învârtindu-se brambura, împingând cortina de pe scenă, împiedicându-se unii de alții și săltându-și, pe post de scuze, pălăriile din cap. Toate acestea fură întâmpinate cu hohote de râs și cu

chiote vesele. În public păreau să fie numeroase cunoștințe și prieteni de-ai artiștilor. Scena fu debarasată și convertită într-un eșafod, iar Otto își făcu apariția în bătaia solemnă a unei tobe ce marca ritmul unui marș funebru.

Harry văzu ghilotina și își dădu de îndată seama că era vorba despre o variațiune a aceluiași număr pe care-l văzuse la Powerhouse. Vezi bine, în această seară execuția o păștea pe Regină, de vreme ce Otto purta o rochie roșie de bal asortată cu o perucă albă imensă și avea fața albită cu pudră. Călăul avea și el un costum nou: un veșmânt mulat, negru, cu urechi mari și falduri sub brațe, care-l făceau să arate ca un diavol.

Sau ca un liliac, își zise Harry.

Cuțitul ghilotinei fu ridicat, dedesubt fu așezat un bostan și lama căzu. Izbi cu un bufnet butucul, ca și cum dovleacul nici n-ar fi fost în cale. Mândru, călăul prezentă jumătățile de dovleac publicului, care se puse pe ovaționat. După niște scene sfâșietoare în care Regina boci și se rugă să fie cruțată, încercând în zadar să intre în grațiile omului în negru, fu târâtă la ghilotină fluturând din picioare pe sub rochie, spre deliciul celor prezenți.

Cuțitul ghilotinei fu ridicat din nou și răpăitul tobei începu să se audă din ce în ce mai tare, în vreme ce luminile scăpătau.

Watkins se aplecă în față.

— Deci blondele sunt ucise și pe scenă?

Bătăile de tobă continuau. Harry se uită împrejur: oamenii stăteau pe marginile scaunelor; unii se aplecaseră în față, cu gurile căscate, alții își puseseră palmele peste urechi. Generații întregi de oameni stătuseră așa vreme de mai bine de o sută de ani, îngăduindu-și să se lase delectați și îngroziți de același spectacol. Parcă răspunzând gândurilor sale, Watkins se lăsă iarăși pe spătar.

— Violența e precum Coca-Cola și Biblia. O chestie clasică.

Răpăitul nu se oprea. Dura cam mult, își zise Harry. Data trecută nu durase atâta până să cadă lama, nu? Călăul părea îngrijorat: veni în partea din față a scenei și se uită în

sus la cuțitul ghilotinei de parcă ceva n-ar fi fost în regulă. Apoi deodată, fără ca cineva să pară că face ceva, lama căzu cu un vâjâit scurt. Harry înțepeni fără să vrea. O tresărire colectivă scutură publicul atunci când cuțitul se abătu peste grumaz. Bătaia tobei se opri și, cu un bufnet înfundat, capul se prăvăli pe scândurile scenei. Urmă o tăcere asurzitoare, întreruptă apoi de un țipăt sfâșietor de undeva din primele rânduri. Lumea începu să se foiască și Harry încercă în semiîntuneric să-și dea seama ce se petrece. Nu-l văzu însă decât pe călău, retrăgându-se de pe scenă.

— Dumnezeule! șopti Watkins.

Dinspre scenă venea un sunet de parcă cineva ar fi aplaudat. Apoi Harry văzu. Din ceafa reginei decapitate se ițea, ca un vierme alb, coloana vertebrală. Din despicătură țâșnea, în jeturi, sânge care băltea pe scenă.

— A știut că venim! șopti Watkins. A știut că suntem pe urmele lui! Chiar s-a îmbrăcat ca una dintre nenorocitele alea de victime violate.

Se aplecă spre Harry.

— Căcat, căcat și iar căcat, Holy!

Harry nu reușea să-și dea seama ce-l face să se simtă atât de îngreșat: sângele, alăturarea lipsită de gust dintre „nenorocitele” și „victime violate” sau simplul fapt că omului îi puțea gura.

Pe scenă se formase o băltoacă roșie. Călăul alunecă în ea când, părând încă șocat, veni în fugă să culeagă de pe jos căpățâna. Căzu cu zgomot la pământ, în vreme ce doi dintre clovni se năpustiră pe scenă țipând unul la celălalt.

— Aprinde luminile!

— Ridicați cortina!

Alți doi clovni se înfățișară cu cortina în mâini și se opriră tuspătru uitându-se unii la alții și la tavanul cel înalt. Din culise se auzi un strigăt, luminile de scenă clipiră scurt, apoi se auzi un pocnet puternic și sala se scufundă în întuneric deplin.

— Ce nasol, Holy. Hai să ieșim de-aici! făcu Watkins, apucând brațul lui Harry și dând să se ridice.

— Stai jos, șopti Harry, împingând-l la loc în scaun.

— Ce?

Luminile se aprinseră și scena, care cu câteva clipe în urmă fusese un talmeș-balmeș de sânge, capete, ghilotine, clovni și cortine, era goală acum, cu excepția călăului și a lui Otto Rechtnagel, care stătea la marginea scenei cu capul blond al Reginei sub braț. Fură întâmpinați cu ovații furtunoase din public, la care răspunseră cu plecăciuni adânci.

— Să mă ia naiba, bombăni Watkins.

Watkins își îngădui, în antract, o bere.

— Numărul ăla m-a terminat, zise. Încă tremur, dracului. Poate ar trebui să punem acum mâna pe ticălos. Așteptatul ăsta mă agită rău.

Harry strânse din umeri.

— De ce? Nu se duce nicăieri și nu bănuiește nimic. Să ne ținem de plan.

Watkins apăsă discret pe butonul stației ca să verifice legătura cu Lebie care, pentru siguranță, rămăsese în sală. La ușa din dos aștepta deja mașina de poliție.

Harry trebuia să recunoască finețea și eficiența numărului cu ghilotina, însă continua să se întrebe de ce îl schimbase Otto pe Ludovic al XVI-lea cu o femeie blondă pe care nu știa nimeni de unde s-o ia. Poate se bazase pe faptul că Harry avea să-și folosească biletele gratuite ca să asiste la spectacol. Era felul său de-a da cu tifla poliției? Harry știa că nu-i neobișnuit ca unii criminali în serie să se simtă din ce în ce mai încrezători pe măsura trecerii timpului. Sau poate implora să fie oprit? Mai era, firește, și o a treia posibilitate – că, pur și simplu, schimbase felul în care realiza numărul.

Se auzi o sonerie, anunțând actul al doilea.

— Hai c-o luăm de la capăt, zise Watkins. Sper să nu mai fie nimeni omorât în seara asta.

Otto își făcu apariția cândva pe parcursul actului al doilea, costumat în vânător, și străbătu scena pe furiș, cu un pistol în mână, ascunzându-se pe după niște copaci ce fuseseră aduși în ghivece pe roți. Din frunziș se auzi un ciripit de pasăre pe care Otto încercă să-l imite, țintind totodată cu arma. Se auzi un pocnet, se ridică un norișor de fum și ceva negru căzu și se izbi cu un bufnet de scenă. Vânătorul dădu fuga la pradă și ridică, spre surpriza lui, o pisică neagră! Apoi Otto făcu o plecăciune adâncă și părăsi

scena, în aplauzele răzlețe ale spectatorilor.

— Pe asta n-am priceput-o, șopti Watkins.

Poate că Harry ar fi apreciat mai mult reprezentația dacă n-ar fi fost încordat. Dar fiindcă era, își arunca privirea la ceas mai mult decât pe scenă. Pe lângă asta, câteva dintre numere se bazau pe un soi mai local de satiră și nu înțelegea aluziile, însă publicul le aprecia călduros. Muzica porni să susure la final, luminile se aprinseră și toți artiștii apărură pe scenă.

Harry și cu Watkins se scuzară rândului de persoane care trebui să se ridice pentru a le permite să iasă, apoi se grăbiră spre ușa din laterala scenei. Era deschisă, așa cum fusese înțelegerea, și pătrunseră pe un coridor care alcătuia, prin spate, un semicerc. Ajunseră la capătul cel mai depărtat, la ușa pe care scria *Otto Reichtnagel, Clown*, și se opriră acolo, așteptând. Muzica și tropăielile entuziaste ale publicului făceau pereții să se zguduie. Se auzi un ușor pârâit în stația lui Watkins, care răspunse.

— Deja? spuse. Încă se aude muzica. Încheiat.

Făcu ochii mari.

— Cum? Repetă! Încheiat.

Harry știu atunci că ceva mersese prost.

— Stai unde ești și nu scăpa din ochi ușa de la scenă. Încheiat și terminat.

Watkins strecură stația de emisie-recepție în buzunarul interior și scoase arma din tocul prins pe umăr.

— Lebie nu-l vede pe Otto sus, pe scenă.

— Poate nu-l recunoaște. De obicei folosesc machiaj serios când...

— Ticălosul nu-i pe scenă, repetă el zgâlțâind de mânerul ușii, însă camera era încuiată. Căcat, Holy. Simt că nu-i a bună. Futu-i!

Coridorul era îngust, așa că Watkins se puse cu spatele la perete și izbi cu piciorul în încuietoarea ușii. După trei lovituri, ușa cedă, cu o jerbă de așchii. Intrară precauți într-o cabină goală, plină cu abur alb. Podeaua era udă. Apa și aburul veneau dinspre o ușă pe jumătate deschisă care se vedea că dă într-o baie. Se opriră de ambele părți ale ușii;

Harry, care își scosese arma și el, bâjbâia acum, încercând să-i găsească piedica.

— Rechnagel! strigă Watkins. Rechnagel!

Niciun răspuns.

— Nu-mi place treaba asta, șopti apăsător.

Harry văzuse, la rândul-i, prea multe seriale cu polițiști ca să-i placă situația. Apa care curgea și strigătele la care nu răspundea nimeni aveau tendința să prevestească priveliști nu tocmai magnifice.

Watkins făcu semn către Harry cu arătătorul și spre duș cu degetul mare. Lui Harry îi veni să-i răspundă înălțând un deget mijlociu, însă își dădu seama că-i venise rândul. Așa că izbi cu piciorul în ușă și făcu doi pași prin aburul fierbinte, care-l cuprinseseră într-o clipă. Zări înaintea lui o perdea de duș și o dădu deoparte cu țeava armei.

Nimic.

Își arse mâna închizând robinetul de apă caldă și înjură tare în norvegiană. Pantofii îi plescăiră când se așeză într-o poziție mai bună, încercând să deslușească ceva prin aburii care acum se împrăștiau.

— Nu-i nimic aici! strigă.

— Atunci de ce naiba e atâta apă?

— Ceva blochează scurgerea. Stai așa.

Harry își vârî brațele în apă în locul unde credea că-i astupată scurgerea. Pipăi împrejur, dar apoi degetele sale dădură peste ceva moale și neted care împiedica apa să iasă. Apucă obiectul și trase de el. Simțea că i se face greață; înghiți în sec, încercând să respire, însă i se părea că vaporii de apă inhalați îl sufocă.

— Care-i faza? întrebă Watkins, oprit în pragul ușii și privind-l pe Harry cum se ghemuiește deasupra căzii.

— Cred că am pierdut un pariu și-i datorez lui Otto Rechnagel o sută de dolari, zise cu voce pierită Harry. Sau sunt dator rămășițelor lui.

Mai târziu, Harry avea să-și amintească cele petrecute la teatrul St George ca prin ceață, de parcă aburii din dușul lui Otto s-ar fi răspândit și ar fi invadat totul, ieșind pe coridor

și mascând silueta omului de serviciu care încerca să deschidă camera cu recuzită, pătrunzând pe găurile cheilor și acoperind cu o pâclă roșiatică priveliștea care-i întâmpină când sparseră ușa și văzură sângele picurând de pe ghilotină, strecurându-se în canalele auditive și făcând ca țipetele să se audă ciudat de atenuate și difuze, fiindcă nu reușiseră să-i împiedice pe ceilalți actori să intre și să-l vadă pe Otto Rechtnagel împrăștiat prin cameră.

Extremitățile fuseseră împrăștiate prin unghere precum brațele și picioarele unei păpuși. Pereții și podeaua erau stropite cu sânge adevărat, vâscos, care avea să se coaguleze îndată și să devină negru. Un trup fără membre zăcea pe butucul ghilotinei, o grămadă de carne și sânge cu ochii larg deschiși, nas de clovn și obraji dați cu ruj.

Aburii se lipiseră de pielea lui Harry, i se prinseseră de cerul gurii. Îl văzu pe Lebie, parcă filmat cu încetinitorul, cum iese din pâclă, cum se apropie și-i șoptește ceva la ureche.

— Andrew a șters-o de la spital.

Birgitta se dezbracă

Cineva unse ventilatorul. Se învârtea vijelios, fără să scoată un sunet.

— Singura persoană pe care au văzut-o ieșind colegii din mașină a fost călăul îmbrăcat în negru, așa-i?

McCormack îi chemase pe toți la el în birou.

Watkins dădu din cap a încuviințare.

— Da, șefu'. Va trebui să așteptăm, să auzim ce au de spus actorii și tehnicienii – li se iau declarații chiar acum. Fie criminalul a fost în sală și-a intrat pe ușa deschisă de la scenă, fie a intrat pe ușa din spate înainte ca oamenii noștri să se posteze acolo cu mașina.

Oftă.

— Omul de serviciu spune că ușa din spate stă încuiată cât se interpretează pe scenă, așa că, în cazul ăsta, ucigașul trebuie să fi avut o cheie, să fi fost lăsat înăuntru de altcineva ori să se fi strecurat nebăgat în seamă, odată cu actorii, pentru ca apoi să se ascundă pe undeva. A bătut la ușa cabinei după numărul cu pisica, în vreme ce Otto se pregătea pentru partea finală a show-ului. Probabil că l-a drogat – băieții de la criminalistică au găsit urme de eter –, sau cel puțin să sperăm că așa a fost, ori în cabină, ori după aceea, în camera cu recuzită. În orice caz, făptașul e o jigodie cum scrie la carte. După ce îl taie bucăți, îi ia organele sexuale retezate, se întoarce în cabină și dă drumul la apă, așa încât oricine ar încerca să dea de el să creadă că Otto face un duș.

McCormack își drese vocea.

— Și ghilotina? Sunt feluri mai simple de a omorî pe cineva...

— Păi, șefu', aş spune că ghilotina a fost o idee spontană. N-avea cum să știe că urma să fie mutată în camera cu recuzită pe timpul antractului.

— Un tip foarte, foarte bolnav la cap, zise Lebie cercetându-și unghiile.

— Și ușile? Erau toate încuiate, nu? Cum a ajuns făptașul în camera cu recuzită?

— Am vorbit cu omul de serviciu, zise Harry. În calitate de șef al trupei, Otto avea un maldăr de chei în cabină. Au dispărut.

— Și ce-i cu... acest costum de diavol?

— Era într-o cutie lângă ghilotină, împreună cu capul retezat de la numărul anterior și peruca, domnule. Criminalul s-a îmbrăcat cu el după omor și l-a folosit ca deghizare. Foarte șiret. Și nu prea cred să fi plănuit asta.

McCormack își lăasă capul în palme.

— Ce crezi că s-a-ntâmpat, Yong?

Yong stătuse în fața calculatorului cât vorbiseră ceilalți.

— Să-l lăsăm deocamdată deoparte pe diavolul în haine negre, zise. Logica ne spune că ucigașul este cineva din trupă.

Watkins pufni tare, neîncrezător.

— Dacă-mi dați voie să termin... zise Yong. Suntem în căutarea cuiva care știa spectacolul, care știa deci că Otto nu mai avea nimic de făcut după numărul cu pisica, așadar nu mai era nevoie de el pe scenă până la partea finală, cam la douăzeci de minute după aceea. Un membru al trupei n-ar fi avut vreo dificultate să intre, însă cuiva din afară i-ar fi fost greu s-o facă. Măcar unul dintre voi ar fi observat dacă ar fi fost folosită ușa din latura scenei.

Ceilalți se mulțumiră să încuviințeze din cap.

— Am verificat, oricum, și am descoperit că mai există și alți trei membri ai trupei care au fost în turneu cu Caravana Spectacolului Australian și care ar fi putut fi prezenți la locurile crimelor, la datele relevante. Poate Otto nu era decât un nevinovat care aflase prea multe? Să pornim căutările în locuri unde avem o șansă să descoperim ceva. Aș propune să începem cu trupa și nu cu vreo fantomă de la operă care probabil că a tulit-o deja și e departe acum.

Watkins clătină din cap.

— Nu putem ignora evidența – o persoană necunoscută care părăsește locul faptei purtând îmbrăcăminte depozitată lângă arma crimei. E imposibil ca persoana asta

să nu aibă nimic de-a face cu omorul.

Harry încuviință.

— Cred că putem să-i lăsăm deoparte pe ceilalți actori din trupă. În primul rând, nu s-a schimbat nimic în faptul că Otto s-ar putea să le fi violat și ucis pe fetele acelea. Pot fi multe motive pentru care cineva să ucidă un criminal în serie. De exemplu, respectivul poate fi și el implicat cumva. Poate știa că Otto urma să fie arestat și nu voia să riște ca acesta să mărturisească și să-l tragă după el. În al doilea rând, nu-i sigur că ucigașul a știut dinainte cât timp urma să aibă la dispoziție – poate că l-a forțat pe Otto să-i spună când urma să urce iarăși pe scenă. Și, în al treilea rând, ce vă spune intuiția? zise închizând ochii. Simțiți, nu? Tipul în costum de liliac e omul nostru. Narahdarn!

— Ce? făcu Watkins.

McCormack chicoti.

— Se pare că amicul nostru norvegian a ocupat locul lăsat liber de dragul nostru detectiv Kensington, zise.

— Narahdarn, repetă Yong. Simbolul aborigen al morții, liliacul.

— Altceva mă îngrijorează pe mine, continuă McCormack. Individul poate să se furișeze nebăgat în seamă pe ușa dosnică și să fie la zece pași de străzile cele mai aglomerate din Sydney, unde poate dispărea cu ușurință în câteva secunde. Și totuși, își bate capul să-și pună un costum care atrage negreșit atenția. Însă asta înseamnă și că nu avem o descriere a lui. Aproape că-ți vine să crezi că știa de echipajul de poliție venit să țină ușa sub supraveghere. Și, dacă așa stau lucrurile, cum a fost cu putință?

Tăcere.

— Ce mai face Kensington în spital, apropo? întrebă McCormack, luând un drops de pe masă și începând să-l sugă.

Încăperea era cufundată în liniște. Ventilatorul se învârtea fără zgomot.

— Nu mai e acolo, își făcu în cele din urmă Lebie curaj să spună.

— Oho, ce convalescență scurtă! zise McCormack. Bine, n-are a face, ne trebuie toți oamenii disponibili, în cât mai scurt timp, fiindcă vă pot spune asta: clovnii hăcuiți fac să apară în ziare titluri mai mari decât fetele violate. Și cum v-am mai spus și înainte, băieți, cei care au impresia că ne permitem să ne doară-n cot de ziare greșesc. Ziarele au făcut să fie demiși și numiți o groază de șefi în poliție. Deci, dacă nu mă vreți aruncat pe scări afară, știți ce trebuie făcut. Dar mai întâi duceți-vă acasă și trageți un pui de somn. Vrei să mai zici ceva, Harry?

— Nu, domnule.

— OK, noapte bună.

Lucrurile erau diferite. Perdelele de la hotel nu erau trase și, în licărul neoanelor din King's Cross, Birgitta se dezbracă în fața lui.

Harry stătea întins în pat, în vreme ce ea, în mijlocul camerei, își scotea pe rând hainele și în tot acest timp i se uita în ochi cu o expresie serioasă, aproape tristă, pe chip. Birgitta avea picioare lungi, era zveltă și albă ca zăpada în lumina difuză. Pe fereastra deschisă pe jumătate intrau sunetele unei vieți de noapte intense – mașini, motociclete, păcănele cu sunete de orgă și pulsații de muzică disco. Și pe fundal – ca niște greieri umani –, zarvă de conversații, strigăte insultătoare și râsete zgomotoase.

Birgitta își desfăcu bluza, fără să se joace prea mult de-a seducția, însă și fără să se grăbească. Nu făcea decât să se dezbrace.

Pentru mine, își zise Harry.

O mai văzuse goală, însă în seara aceea era altfel. Era atât de frumoasă, încât simțea că i se usucă gâtletul privind-o. Nu-i înțelesese un timp sfiala, motivul pentru care nu-și scotea tricoul și chiloții decât după ce ajungea sub așternuturi și nici motivul pentru care se acoperea cu prosopul când se ducea din cameră la duș. Își dăduse seama însă, treptat, că purtarea ei n-avea de-a face nimic cu stânjeneala sau rușinea de propriul corp, ci cu actul de a se dezvălui. Mai întâi, avusese nevoie de timp și de

sentimente, de un pic de căldură și siguranță. Doar așa își putuse câștiga Harry *dreptul*. De aceea erau diferite lucrurile în seara asta. Dezbrăcatul avea ceva ceremonios, ritualic, de parcă ar fi vrut, cu goliciunea ei, să-i arate cât era de vulnerabilă. Să-i arate că îndrăznise doar fiindcă avea încredere în el.

Harry simțea că-i bubuie inima în piept, în parte fiindcă era mândru și bucuros că femeia asta puternică și frumoasă îi dădea dovada încrederii ei, și în parte fiindcă era îngrozit că n-o să se ridice la înălțimea acestei încrederi. Dar mai ales fiindcă avea senzația că tot ce gândea și simțea se zărea cu ochiul liber, că se putea vedea totul în lumina pâlpâitoare a reclamei cu becuri fluorescente – roșie, albastră și-apoi verde. Dezbrăcându-se, Birgitta îl dezbrăca totodată și pe el.

Când rămase fără haine, fata se opri și pielea ei albă păru să lumineze odaia.

— Vino, zise el cu o voce mai îngroșată decât intenționase și dădu deoparte așternutul, însă ea nu se mișcă.

— Privește, șopti, privește.

Era opt dimineța și Ginghis Han încă dormea atunci când asistenta îl lăsa pe Harry să intre în rezerva spitalului. Deschise ochii când Harry făcu să scârțâie scaunul mișcându-l mai aproape de pat.

— Bună, zise Harry. Sper că ai dormit bine. Mă mai ții minte? Eram ăla de pe masă, cu probleme respiratorii.

Ginghis Han gemu. Avea capul înfășurat într-un bandaj lat și părea mult mai puțin periculos acum decât atunci când se aruncase asupra lui Harry la Cricket.

Harry scoase din buzunar o bilă de crichet.

— Tocmai am vorbit cu avocatul tău. A zis că n-o să depui plângere împotriva colegului meu.

Harry își aruncă bila din palma dreaptă în cea stângă.

— Dat fiind faptul că era cât pe ce să mă omori, ți-aș fi luat-o în nume de rău dacă l-ai fi dat în judecată pe tipul care mi-a salvat pielea. Doar că avocatul ăsta al tău crede, e clar, că aveți un caz. Zice, mai întâi, că tu *nu* m-ai atacat, ci doar m-ai *îndepărtat* din apropierea prietenului tău, căruia eram pe cale să-i produc *grave* leziuni. În al doilea rând, pretinde că doar norocul a făcut să scapi doar cu o fractură craniană, în loc să mori de la lovitura cu bila asta.

O aruncă în aer și-o prinse iarăși, înaintea palidului războinic.

— Și știi ce? De acord. O bilă azvârlită drept în față de la nici patru metri – a fost uluitor, un miracol chiar, că ai supraviețuit. Avocatul tău m-a sunat astăzi la serviciu, voia să știe cursul precis al evenimentelor. Crede că există temeuri să ceară despăgubiri, cel puțin dacă rămâi cu sechele. Avocatul tău e din specia aia de hiene care-și trag o treime din bani pentru ei, dar probabil că ți-a spus asta, nu? L-am întrebat de ce n-a reușit să te convingă să pornești un proces. Mă întreb, acum: e doar o chestiune de timp, Ginghis?

Ginghis clătină precaut din cap.

— Nu. Pleacă, te rog, se auzi dinspre el un horcăit slab.

— Dar de ce nu? Ce ai de pierdut? Dacă ai rămâne cu ceva traume, banii ăștia ar fi mană cerească. Ține minte că nu dai un individ în judecată, dai în judecată statul. Am verificat și-am văzut că ai reușit, în mare parte, să nu te bagi în chestii prea dubioase. Așa că cine știe, poate că juriul o să-ți țină partea și-o să te trezești milionar. Și totuși, ce se întâmplă de nu vrei nici măcar să încerci?

Ginghis nu răspunse, mulțumindu-se să se uite la Harry cu ochii săi triști și oblici, pe jumătate ascunși de bandajul alb.

— M-am săturat să-mi pierd vremea prin spitalul ăsta, Ginghis, așa că o să fiu scurt. Atacul tău m-a lăsat cu două coaste rupte și un plămân perforat. De vreme ce nu eram în uniformă, nu ți-am arătat legitimația, nu eram în timpul serviciului și Australia nu ține de jurisdicția mea, autoritățile au declarat că, din punct de vedere legal, am acționat ca persoană particulară și nu ca funcționar public. Pot decide, cu alte cuvinte, dacă să depun plângere pentru lovire și alte violențe ori nu. Ceea ce ne aduce înapoi la cazierul tău *relativ* curat. Fiindcă ai, atârând deasupra capului tău, o pedeapsă pentru vătămare corporală gravă de care ai scăpat cu eliberare condiționată. Adaugă șase luni la asta și ajungem la un an. Un an sau îmi poți spune... – și aici se apropie de urechea ce se ițea din capul bandajat al lui Ginghis ca o ciupercă roz și răcnii: CE MAMA DRACULUI SE ÎNTÂMPLĂ!

Apoi se lăsă la loc pe scaun.

— Deci... ce alegi?

McCormack stătea cu spatele la Harry, cu brațele încrucișate și bărbia sprijinită în palmă, și se uita pierdut pe fereastră. Ceața groasă ștersese culorile și înghețase mișcarea, așa că priveliștea aducea mai degrabă cu o poză alb-negru neclară a orașului. Tăcerea fu întreruptă de un șir de pocnete ușoare. Harry își dădu seama, în cele din urmă, că erau degetele lui McCormack – își bătea darabana pe dinții de sus.

— Deci Kensington îl cunoștea pe Otto Reichtnagel. Iar tu ai știut asta de la bun început.

Harry strânse din umeri.

— Știu că trebuia să spun asta mai demult, domnule. Dar nu mi s-a părut că...

— ...e treaba ta să raportezi pe cine știa ori nu știa Kensington. Destul de corect. Însă acum Kensington a șters-o, nimeni nu știe pe unde e și bănuiești că-i rost de necazuri, nu?

Harry confirmă cu o înclinare a capului.

McCormack îi privi reflexia în geamul ferestrei. Se roti apoi într-o semipiruetă, ca să ajungă față în față cu el.

— Pari un pic... spuse completându-și pirueta și întorcându-se iarăși cu spatele... Neliniștit, Holy. Te supără ceva? Mai e ceva ce ai vrea să-mi spui?

Harry clătină din cap.

Apartamentul lui Otto Reichtnagel era în Surry Hills, mai exact pe drumul dintre Albury și camera lui Inger Holter din Glebe. Când sosiră acolo, le ieși în cale pe scară o femeie cât un munte.

— Am văzut mașina. Sunteți de la poliție? Întrebă cu o voce ascutită, sfredelitoare, și continuă fără să aștepte răspunsul. Auziți și voi câinele. A ținut-o întruna așa, de dimineață.

Auziră lătratul răgușit din spatele ușii pe care scria *Otto*

Rechnagel.

— E trist ce-a pățit domnul Rechnagel, chiar e, dar trebuie să-i luați câinele de-aici. Latră încontinuu și ne-a scos pe toți din minți. N-ar trebui să ai voie cu câini aici. Dacă nu faceți ceva o să fim siliți să... mda, știți la ce mă refer.

Femeia își dădu ochii peste cap și își azvârli în sus brațele carnoase. Se iscă îndată un damf de sudoare amestecată cu parfum. Harry simți instantaneu că o antipatizează.

— Câinele știe, zise Lebie, trecându-și două degete peste balustradă și examinându-și dezaprobator arătătorul.

— Cum adică, tinere? Întrebă femeia, coborându-și brațele pe lângă corp și lăsând în continuare impresia că nu avea de gând să se dea din cale.

— Știe că stăpânul lui e mort, doamnă, zise Harry. Câinii au un al șaselea simț la chestii din astea. Îl plânge.

— Să-l plângă? spuse femeia, măsurându-i suspicioasă. Un câine? Astea-s prostii.

— Ce-ați face dacă cineva i-ar tăia brațele și picioarele stăpânului dumneavoastră, doamnă? zise Lebie, privind-o.

Femeia, redusă la tăcere, rămase cu gura căscată.

După ce li se eliberă calea de acces, scoaseră feluritele chei pe care le găsiseră în buzunarele de la pantalonii lui Otto din cabină. Lătratul devenise acum un mârâit; câinele auzise probabil că se apropiau străini.

Când deschiseră ușa, bull-terierul stătea pe hol, pregătit să se năpustească. Lebie și Harry rămaseră nemișcați, indicându-i câinelui alb și amuzant de bătaios că următoarea mișcare îi aparținea. Mârâitul se transformă într-un lătrat șovăielnic, apoi câinele renunță să mai ia poziție și-o tuli în camera de zi. Harry se luă după el.

Trecând prin ferestrele mari, lumina zilei scălda încăperea parcă prea somptuos mobilată: o sofa roșie, solidă, acoperită cu perne uriașe, colorate, dîtai tablourile pe pereți și o masă mică, dar elegantă de sticlă verde. Într-un colț se vedeau doi leoparzi de porțelan.

Pe masă era o veioză care nu se potrivea în peisaj.

Câinele își băgă nasul într-o pată umedă din mijlocul

podelei. Deasupra ei atârna o pereche de pantofi bărbătești. Duhnea a urină și excremente. Harry ridică privirea și văzu piele neagră în porțiunea neacoperită dintre șosetă și pantalon. Își lăsă privirea să urce și mai sus, văzu mâinile enorme ce atârnavă moi și trebui să se silească să se uite și mai sus, la cămașa albă. Nu fiindcă nu mai văzuse până atunci un spânzurat, ci fiindcă recunoscuse pantofii.

Capul i se sprijinea pe umăr și de pe piept îi atârna o bucată de cablu cu un bec cenușiu în capăt. Cablul fusese legat de un cârlig solid din tavan – poate locul unde fusese cândva agățat un candelabru – și era petrecut de trei ori pe după gâtul lui Andrew. Creștetul aproape că-i atingea tavanul. Ochii încețoșați, visători, se uitau în gol și limba negru-albăstruie îi ieșea din gură, de parcă ar fi făcut un gest sfidător la adresa morții. Sau a vieții. Pe jos zăcea un scaun răsturnat.

— Futu-i, îngână Harry. Futu-i, futu-i, futu-i.

Se prăbuși pe un scaun, deodată sleit de puteri. Lebie intră și un țipăt scurt i se desprinsese de pe buze.

— Caută un cuțit, șopti Harry. Și sună la Salvare. Sau la ce se sună de obicei.

Din poziția lui, Harry îl vedea pe Andrew scăldat în lumină. Trupul ce se legăna ușor i se părea doar o siluetă neagră, necunoscută, proțăpită în cadrul ferestrei. Harry se rugă Creatorului să pună pe altcineva la capătul cablului până să se ridice iarăși în picioare. Promise că n-o să scoată o vorbă despre miracol. Ba chiar făgădui să se roage, dacă ajuta cu ceva.

Auzi pași pe coridor și pe Lebie răcnind din bucătărie:

— Leși afară, scroafo!

După ce-o îngropaseră pe mama lui, Harry stătuse cinci zile fără să simtă nimic altceva decât că ar fi trebuit să simtă ceva. Așa că îl surprinse felul în care se trânti pe pernele canapelei, cu ochii înlăcrimați, simțind că-l podidește plânsul.

I se mai întâmplase și alteori să plângă. Simțise un nod în gât stând singur, în dormitorul din cazarma Bardufoss, și

citind scrisoarea de la Kristin în care îi povestea „cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viața asta”. Din context era neclar dacă se referea la faptul c-o rupsesse cu el sau la faptul că-l cunoscuse pe muzicianul englez cu care avea să plece în călătorie. Atunci simțise doar că i se întâmpla cel mai rău lucru din viața lui. Și totuși, suspinele i se opriseră undeva în gâtlee. Ca atunci când ți-e greață și *aproape* vomîți.

Se ridică în picioare și privi. Andrew nu fusese înlocuit. Harry dădu să facă vreo câțiva pași, să aducă un scaun necesar pentru când aveau să-l coboare, dar nu izbuti să se miște. Rămase nemișcat până ce veni Lebie cu un cuțit de bucătărie. Când acesta începu să-i arunce priviri ciudate, Harry își dădu seama că pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

Asta-i tot, deci? Își zise perplex Harry.

Fără o vorbă, tăiară cablul, îl întinseră pe podea pe Andrew și-l căutară prin buzunare. Găsiră două mănunchiuri de chei, unul mic și altul mai mare, ca și o cheie de sine stătătoare. Când Lebie o încercă, se dovedî a fi cea de la ușa apartamentului.

— Nu sunt semne vizibile de violență, zise Lebie după o scurtă inspecție.

Harry descheie cămașa lui Andrew. Avea un crocodil tatuat pe piept. Ridică și cracii pantalonilor și verifică.

— Nimic, zise. Absolut nimic.

— Să așteptăm, să vedem ce zice legistul.

Harry simți iarăși lacrimi pe obraz și abia reuși să ridice din umeri.

După cum bănuise Harry, la secție era forfotă mare.

— E pe Reuters, zise Yong. Associated Press o să trimită un fotograf; au sunat de la primărie și-au zis că NBC o să trimită o echipă ca să facă un reportaj.

Watkins scutură din cap.

— Șase sute de persoane mor într-un taifun în India și abia dacă se dă o știre mică. Un clovn homosexual e tăiat în bucăți și chestia devine eveniment de importanță mondială.

Harry îi chemă în sala de ședințe și închise ușa după ei.

— Andrew Kensington a murit, zise.

Watkins și Yong îl fixară cu priviri neîncrezătoare. Fără fasoane, scurt și la obiect, Harry le povesti cum îl găsiseră pe Andrew spânzurat de tavan în apartamentul lui Otto Rechnagel. Îi privi în ochi și vorbi cu un glas lipsit de tremur.

— N-am sunat fiindcă voiam să fim siguri că nu apare vreo scurgere de informații. Poate că ar fi bine să nu facem caz de asta deocamdată.

Își dădea seama că îi venea mai ușor să vorbească în calitate de polițist despre cele petrecute. Putea fi obiectiv și știa cum să gestioneze situația. Un cadavru, o cauză a morții și un șir de evenimente pe care aveau să încerce să nu le facă publice. Asta ținea Moartea – străina pe care nu știa cum s-o înfrunte – la distanță pentru moment.

— OK, zise Watkins, stânjenit. Ai grijă. Să nu tragem vreo concluzie prematură.

Își șterse sudoarea de deasupra buzei de sus.

— O să-l chem înapoi pe McCormack. Căcat, căcat, căcat. Ce-ai făcut, Kensington? Dacă presa adulmecă asta...

După care Watkins dispăru.

Ceilalți trei rămaseră acolo tăcuți, ascultând văicăreala ventilatorului.

— Lucra din când în când aici, la Omucideri, colaborează cu

noi. Nu era chiar unul dintre ai noștri, dar presupun că totuși era...

— Un om de treabă, zise Yong cu ochii pironiți în podea. Un om bun. M-a ajutat când eram proaspăt sosit aici. Era... un om bun.

McCormack era de acord că trebuia să țină totul sub obroc. Nu se simțea deloc în apele lui și se plimba de colo colo cu pas mai greu decât de obicei și cu sprâncenele stufoase strânse, compacte ca un norișor plumburiu de furtună deasupra nasului.

După ședință, Harry se așează pe scaunul lui Andrew și-i frunzări prin notițe. Nu dădu peste mare lucru, doar câteva adrese, niște numere de telefon care se dovediră a fi de la ateliere auto și niște mâzgăleli de neînțeles pe o foaie. Sertarele erau aproape goale, conținând doar rechizite. Apoi examinează cele două legături de chei pe care le găsiseră asupra lui. Una avea inițialele lui Andrew pe un breloc de piele, așa că își închipui că erau cheile de acasă.

Ridică telefonul și o sună pe Birgitta. Fata se arătă șocată, puse câteva întrebări, dar îl lăasă pe Harry să se desfășoare.

— Nu pricep, zise el. Un tip pe care l-am cunoscut de mai puțin de o săptămână moare și plâng ca un bebeluș, când eu n-am putut vărsa o lacrimă, cinci zile întregi, pentru mama mea. Mama, femeia cea mai minunată de pe pământ! Unde-i logica în asta?

— Logică? replică Birgitta. Mă cam îndoiesc să aibă prea mult de-a face cu logica.

— Bun, am vrut doar să te anunț. Nu spune nimănui. O să am parte de o vizită după ce termini lucrul?

Ea ezită. Aștepta un apel telefonic din Suedia în seara asta. De la părinți.

— E ziua mea, zise Birgitta.

— La mulți ani și toate cele bune.

Harry închise. Simțea un vechi dușman bolborosindu-i în stomac.

Lebie și Harry porniră spre casa lui Andrew Kensington din Chatwick.

— Numărul în care bărbatul vânează pasărea... încep Harry.

Propoziția stăruie în aer cât trecură de două semafoare.

— Ce ziceai...? făcu Lebie.

— Nimic. Mă gândeam la spectacol. Nu-mi dau seama ce-i cu numărul ăla cu pasărea. Nu părea să aibă nicio noimă. Un vânător care crede că vânează o pasăre și descoperă deodată că prada e o pisică, deci un vânător a fost vânat. În regulă, dar ce-i cu asta?

După jumătate de oră de mers cu mașina, ajunseră pe Sydney Road, o stradă simpatică dintr-un cartier drăguț.

— Doamne, am nimerit bine? zise când văzură numărul casei pe care li-l dăduseră de la departamentul de resurse umane al poliției.

Era un imobil impozant de cărămidă, cu garaj dublu, peluză bine îngrijită și un havuz în față. O alee de pietriș ducea spre o ușă impresionantă de mahon. Un băiat le deschise și, înclinând grav din bărbie când auzi numele lui Andrew, arătă spre el însuși și își acoperi gura cu palma ca să arate că era mut. Apoi îi duse roată prin spate și arătă către o clădire mică de cărămidă, de cealaltă parte a grădinii enorme. Dacă ar fi fost vorba de un domeniu englezesc, ai fi putut-o socoti locuința paznicului.

— O să intrăm, zise Harry și observă că articula excesiv cuvintele, de parcă ar fi fost ceva în neregulă și cu auzul băiatului. Suntem... am fost colegi cu Andrew. Andrew a murit.

Scoase la iveală mănunchiul de chei cu breloc de piele. Băiatul se uită o clipă la chei buimac, cu răsuflarea tăiată.

— A murit aseară, pe neașteptate, zise Harry.

Băiatul se opri înaintea lui, cu brațele moi pe lângă corp. Ochii începeau să i se umezească. Harry își dădu seama că cei doi se cunoscuseră bine. I se spusese că Andrew locuia aici de aproape douăzeci de ani, iar băiatul crescuse, probabil, în casa cea mare. O imagine involuntară se ivi în mintea lui Harry: băiețelul și bărbatul de culoare

jucându-se cu o minge în grădină, copilul primind bănuți ca să-și cumpere înghețată. Poate că fusese crescut cu povești bine intenționate și cu povești semiadevărate despre polițistul din cabană, apoi, când se făcuse suficient de mare, aflase de la el cum stă treaba cu fetele și cum să dai o directă de stânga fără să lași garda jos.

— Nu-i așa, de fapt. Eram mai mult decât colegi. Am fost prieteni, am fost și prieteni, zise Harry. E-n regulă dacă intrăm?

Băiatul clipi, strânse din buze și dădu din cap a încuviințare.

Primul lucru care-l izbi după ce intră în mica locuință de burlac fu ordinea și curățenia ce domneau peste tot. În salonașul mobilat sobru nu erau ziare pe măsuta din fața televizorului portabil, iar în bucătărie nu găsi un maldăr de vase așteptând să fie spălate. Pe hol încălțăminte era aranjată, cu șireturile băgate înăuntru. Ordinea asta strictă îi amintea de ceva.

În dormitor, patul era imaculat, cu așternuturile albe atât de bine trase pe sub margini încât ți-ar fi trebuit o manevră acrobatică să te bagi sub ele. Harry blestemase deja felul ăsta de-a face patul, în propria-i cameră de hotel. Aruncă o privire în baie. Aparatul de ras și săpunul erau aranjate militărește lângă aftershave, pasta de dinți și șamponul de pe policioara cu oglindă aflată deasupra chiuvetei. Atâta tot. Fără cosmetice extravagante, observă Harry – și deodată își dădu seama de ce-i aducea aminte meticulozitatea asta: de propriul său apartament după ce se lăsase de băut.

Viața cea nouă a lui Harry așa și începuse de fapt, cu un simplu exercițiu de disciplină bazat pe ordonarea tuturor lucrurilor și pe înapoierea lor, după folosire, în sertarul sau raftul unde își aveau locul. Nu lăsa la vedere nici măcar un pix, nu lăsa nici măcar o siguranță arsă în cutia panoului electric. Pe lângă partea practică, această conduită avea, firește, și o semnificație simbolică: cu sau fără temei, ajunsese să folosească nivelul de haos din apartamentul

său ca pe un termometru menit să măsoare care era starea vieții lui.

Harry îl rugă pe Lebie să se uite prin șifonierul și comoda din dormitor și așteaptă până ce ieși, apoi caută în dulăpiorul de lângă oglindă. Pe raftul de sus, așezate frumos în șiruri și îndreptate spre el precum țevile unor arme în miniatură, erau vreo douăzeci de seringi de unică folosință, ambalate în vid.

Ginghis Han nu mințise spunând că Andrew se droga. În orice caz, Harry știuse asta de când îl găsiseră pe Andrew în apartamentul lui Otto. Știa că, într-un climat pentru care îți trebuia cel mai adesea cămașă cu mânecă scurtă și tricouri, un polițai nu putea să apară cu antebratul plin de înțepături. Trebuia deci să se înțepe undeva unde să nu se vadă semnele, ca de pildă în partea din spate a gambelor. Într-adevăr, picioarele lui Andrew și părțile din spate a genunchilor săi erau pline de înțepături.

Andrew fusese clientul tipului cu vocea lui Rod Stewart de când își aducea Ginghis aminte. Îl socotea pe Andrew genul în stare să consume heroină și să funcționeze aproape normal atât social, cât și profesional.

— Nu-i o chestie așa de neobișnuită cum se crede, zisese. Dar când Rapidu', la un moment dat, a aflat că omul era polițist, l-a apucat paranoia și a vrut să-l împuște. Credea că-i gabor sub acoperire. Numai că l-am convins noi să nu facă așa ceva. A fost, ani buni, unul dintre clienții de bază ai lui Rapidu'. Nu se târguia, mereu avea banii pregătiți, se ținea de cuvânt, nu trăncănea, nu făcea niciun fel de mizerii. N-am mai văzut un aborigin să se descurce așa de bine cu davaua. N-am mai văzut pe nimeni să se descurce așa de bine cu davaua.

Nu auzise vreun zvon cum că Andrew ar fi stat la taclale cu Evans White.

— White nu mai are nimic de-a face cu consumatorii. El vinde angro, atâta tot. Un timp a vândut la doză prin King's Cross – habar n-am de ce, doar câștigă destul de bine. Se pare că a încetat totuși – a avut ceva belele cu niște

prostituate, din ce-am auzit.

Ginghis vorbise deschis. Mai deschis decât ar fi fost nevoie ca să-și scape pielea. Ba chiar lăsase impresia că i se pare nostim totul. Își dăduse probabil seama că nu era niciun pericol ca Harry să se pună pe urmele lor, atâta vreme cât îl aveau printre clienți pe unul dintre colegii lui.

— Salută-l din partea mea și zi-i că e bine-venit oricând. Nu purtăm pică nimănui, zisese cu un rânjete Ginghis. Oricine ar fi clientul, se întoarce întotdeauna, să știi. Întotdeauna.

Îngrijitorul de la teatrul St George era în sala de mese. Și-l aminti pe Harry din seara dinainte. Păru ușurat.

— În-în sfârșit cineva care n-o să-și bage nasul și n-o să întrebe cum arăta locul ăla. T-toată ziua am a-avut jurnaliști care s-au în-în-vârtit pe-aici. Plus amicii v-voștri criminaliști. Dar ei au avut treaba l-lor, nu ne-au d-deranjat.

— Da, au ceva de lucru.

— Mda. N-am dormit p-prea mult azi-noapte. S-soția mi-a dat un somnifer de-al ei. Nu ar t-trebuie să ți se întâmple așa ceva. Dar c-cred că sunteți obișnuit.

— Mda... parcă de data asta a fost un pic ieșit din comun...

— Nu știu d-dacă o să mai p-pot intra în camera aia vreodată.

— Ei, trece cu timpul.

— Nu, ascultați-mă, nici măcar nu-i mai pot spune camera cu recuzită, zic doar *camera aia*, explică îngrijitorul și clătină disperat din cap.

— Timpul vindecă totul, zise Harry. Zic din proprie experiență.

— Sper să aveți dreptate, agent Holy.

— Spune-mi Harry.

— Vrei o cafea, Harry?

Harry mulțumi și puse mănunchiul de chei pe masă, la mijloc.

— A, aici erau, zise îngrijitorul. Cheile pe care le-a împrumutat Rechnagel. Mă t-temeam că n-or să mai apară și-o să trebuiască s-să schimbăm toate încuietorile. Unde le-ai găsit?

— La Otto acasă.

— Cum? Dar le-a folosit noaptea trecută, nu? Ușa de la cabina lui...

— Nu-ți face griji. Mă întreb dacă în afară de artiști a mai fost cineva ieri în spatele scenei.

— Așa... Să vedem. Tehnicianul de l-lumini, doi mașiniști și sunetistul. Fără costumieri și machieuri, nu-i o p-producție mare. Cam atât. Pe parcursul s-spectacolului au fost doar mașiniștii și ceilalți actori. Și eu.

— N-ai văzut, deci, pe altcineva?

— Nici țipenie, răspunse fără ezitare îngrijitorul.

— Putea cineva să intre în alt fel decât pe ușa din spate sau pe cea a scenei?

— Păi... ar mai fi un coridor într-o parte a g-galeriei. G-galeria a fost închisă ieri, dar ușa era d-deschisă, fiindcă tehnicianul de l-lumini stătea acolo sus. V-vorbește cu el.

Ochii bulbucăți ai tehnicianului de lumini semănau cu cei ai unui pește de apă adâncă abia adus la suprafață.

— Da, îmi amintesc. Era un tip așezat acolo, înainte de antract. Dacă ne dăm seama din timp că n-o să fie mare aglomerație, vindem numai bilete la parter, dar nu mi s-a părut ciudat să-l văd acolo. Galeria nu-i închisă, chiar dacă biletele sunt pentru stal. Era singur în ultimul rând. Țin minte că m-a surprins că vrea să stea acolo, atât de departe de scenă. Hm... nu era prea multă lumină, dar da, l-am văzut. Când am revenit după pauză nu mai era acolo, am zis deja.

— Putea să intre în spatele scenei pe aceeași ușă ca dumneavoastră?

— Păi... făcu tehnicianul scărpinându-se în cap. Dacă se ducea în camera cu recuzită, ar fi putut evita să fie văzut. Dacă stau să mă gândesc acum, aș zice că omul ăla nu părea, de fapt, într-o formă prea bună. Mda. Știam eu că îmi stă pe creier ceva, o chestie sâcâitoare, care nu se potrivește...

— Știți ce, zise Harry, o să vă arăt o fotografie...

— Apropo, mai era o chestie cu omul ăsta...

— Toate bune și frumoase, îl întrerupse Harry, dar acum aș vrea să vă gândiți la bărbatul pe care l-ați văzut ieri și, când o să vă arăt poza, să nu stați pe gânduri, spuneți primul lucru care vă vine. O să aveți după aceea mai mult timp și poate că o să vă răzgândiți, dar deocamdată vreau

să aveți o reacție instinctivă. OK?

— OK, zise tehnicianul de lumini și închise ochii bulbucăți care-l făceau să arate ca un broscoi. Sunt gata.

Harry îi arătă poza.

— El este! zise omul într-o clipită.

— Mai stați un pic, să vedem dacă vă păstrați impresia.

— Nu-i niciun dubiu. Asta încercam să vă spun, că bărbatul era negru... aborigen. Țsta e omul!

Harry se simțea istovit. Ziua fusese și așa lungă; încerca să nu se gândească la restul. Când un asistent îl introduse în sala de autopsii, silueta mică și durdulie a doctorului Engelsohn era aplecată peste cadavrul unei femei corpolente, pus pe un soi de masă de operații luminată de neoane puternice. Harry nu se simțea în stare să mai aibă de-a face, pe ziua aceea, cu încă o grăsană.

Morocănosul Engelsohn arăta ca un profesor nebun. Puținul păr pe care-l mai avea era răvășit în toate direcțiile și peri blonzi îi erau împrăștiați alandala pe față.

— Da?

Harry își dădu seama că omul uitase de discuția telefonică pe care o avuseseră cu două ore în urmă.

— Mă numesc Harry Holy. V-am sunat pentru rezultatele preliminare ale autopsiei lui Andrew Kensington.

Cu toate că încăperea era plină de mirosuri și chimicale ciudate, Harry izbuti să detecteze izul de gin din răsuflarea medicului.

— A, da. Firește. Kensington. Un caz trist. Am vorbit de câteva ori cu el. Când era viu, adică. Acum tace ca peștele în sertarul ăla.

Engelsohn arăta undeva în spatele lui cu degetul mare.

— Auzi, domnule... cum era?... Holy, da! Am aici niște cadavre care stau la coadă și fiecare mă bate la cap că vrea să aibă întâietate. Bine, nu cadavrele, detectivii. Dar trebuie să stea cuminți și să-și aștepte rândul. Astea-s regulile aici, nu se bagă nimeni în față, s-a înțeles? Când mă sună dis-de-diminează însuși Marele Șef McCormack și zice că avem o sinucidere cu prioritate, atunci încep să-mi pun întrebări. Pe McCormack n-am reușit să-l întreb, dar

poate că dumneata, domnule Horgan, îmi poți spune ce Dumnezeu îl face pe respectivul Kensington atât de special.

Clătină din cap a lehamite și suflă spre Harry încă un damf de gin.

— Păi, speram că ne puteţi spune dumneavoastră, domnule doctor. E special?

— Special? Cum adică special? Dacă are adică trei picioare ori ţâţe pe spate, sau cum?

Harry era frânt de oboseală. Nu-i mai trebuia un legist beat care se purta aiurea fiindcă simţise că cineva îl calcă pe bătăături. Iar oamenii cu facultate aveau tendinţa de a poseda bătăături mai sensibile decât alţii.

— Ceva... neobişnuit? se aventură Harry, încercând să formuleze altfel.

Engelsohn îl privi cu ochi înţeţoşaţi.

— Nu. Nimic ieşit din comun. Deloc ieşit din comun.

Doctorul continuă să se uite la el, cu capul bălăbănindu-i-se dintr-o parte într-alta. Harry ştia că mai avea de tras cu el. Legistul nu făcuse decât să introducă o pauză dramatică, una care, pentru creierul lui îmbibat cu alcool, nici măcar nu părea atât de lungă ca pentru Harry.

— Nu e ceva ieşit din comun, continuă tacticos doctorul, ca un corp să fie plin ochi cu droguri. Cu heroină, în cazul ăsta. Este neobişnuit că-i vorba de un poliţist, dar, de vreme ce pe masa mea ajung foarte puţini colegi, n-aş putea spune şi cât de neobişnuit e.

— Cauza decesului?

— Nu ziceai că l-ai găsit dumneata? Păi de ce se moare când atârni de tavan cu un cablu înfăşurat peste gât? De tuse măgărească?

Harry începea să-şi piardă răbdarea, însă se strădui să n-o arate.

— Deci a murit sufocat, nu de supradoză?

— Bingo, Horgan.

— OK. Următoarea întrebare e ora morţii.

— Să spunem... între miezul nopţii şi două dimineaţa.

— Mai precis nu se poate?

— Te-ai bucura mai tare dacă aş zice unu şi cinci?

Obrajii deja îmbujorați ai doctorului se făcuseră și mai roșii acum.

— Bine, atunci să zicem ora unu și cinci minute.

Harry trase aer adânc în piept de mai multe ori.

— Îmi pare rău dacă m-am exprimat... dacă am părut nepoliticos, domnule doctor. Engleza mea nu este întotdeauna...

— ...cum ar trebui, completă Engelsohn.

— Exact. Sunteți fără îndoială ocupat, așa că n-o să vă mai rețin. Sper, totuși, că-mi puteți confirma că ați luat notă de ce a zis McCormack despre raportul de autopsie: că nu trebuie să treacă prin canalele oficiale, ci să ajungă direct la el.

— Nu se poate. Instrucțiunile mele sunt clare, Horgan. Poți să-i transmiți salutările mele lui McCormack și să-i spui asta din partea mea.

Profesorașul dement se proțăpi înaintea lui Harry cu picioarele depărtate și brațele încrucișate pe piept, tare pe poziție. În ochi îi licărea bucuria luptei.

— Instrucțiuni? Nu știu cum e cu instrucțiunile în Sydney, dar de unde vin eu instrucțiunile sunt ca să li se spună oamenilor ce au de făcut, zise Harry.

— Las-o baltă, Horgan. Etica profesională e clar un subiect cu care nu ești familiarizat, așa că mă îndoiesc că vom putea avea o discuție fructuoasă pe tema asta. Mai bine punem capăt aici și ne luăm la revedere, domnule Horgan, nu crezi?

Harry nu schiță niciun gest. Se uita la un om care credea că nu mai are nimic de pierdut. Un patolog alcoolic, de vârstă mijlocie și de calibru mijlociu, fără speranțe de a fi promovat sau de a ajunge printre cei mai buni și așadar fără teamă de nimeni și de nimic. Fiindcă, până la urmă, ce-i puteau face? Pentru Harry, ziua de azi fusese una dintre cele mai lungi și mai rele din viața lui. Și acum, paharul se umpluse. Îl apucă pe doctor de piepții halatului alb și-l săltă de la pământ.

Cusăturile aproape că pocniră.

— Știi ce cred? Cred că ar trebui să faci un test de sânge

și apoi să vorbești de etica profesională, domnule doctor Engelsohn. Cred că ar trebui să discutăm despre câți oameni pot să depună mărturie că erai beat rangă când ai făcut autopsia lui Inger Holter. Mai cred și că ar trebui să vorbim despre cineva care ar putea să-ți facă vânt – nu doar din slujba asta, ci din orice ocupație care are de-a face cu pregătirea medicală. Ce crezi, domnule doctor Engelsohn? Cum ți se pare acum engleza mea?

Doctorul Engelsohn socoti perfectă engleza lui Harry și, după o matură chibzuință, se declară de părere că, de data asta, ar fi fost posibil ca raportul să treacă prin canale neoficiale.

Trambulina de la Frogner Lido¹¹

McCormack stătea din nou cu spatele la Harry, uitându-se pe fereastră. Soarele cobora, însă tot mai puteai prinde cu privirea un crâmpei de mare albastră, îmbietoare, între zgârie-nori și verdele închis al Grădinii Botanice Regale. Gura lui Harry era uscată și simțea că-l paște o migrenă. Interpretase un monolog argumentat și aproape fără pauză timp de mai bine de trei sferturi de oră. Despre Otto Reichtnagel, Andrew Kensington, heroină, barul Cricket, technicianul de lumini, Engelsohn; pe scurt, tot ce se întâmplase.

McCormack stătea așezat, cu palmele împreunate. Nu mai zisese de mult ceva.

— Știai că pe-acolo, prin Noua Zeelandă, trăiesc cei mai proști oameni din lume? Stau singuri cuc pe-o insulă, n-au vecini care să-i supere, ci doar o grămadă de apă. Și totuși, națiunea aia a participat la aproape toate războaiele importante din secolul XX. Nicio altă țară, nici măcar Rusia în al Doilea Război Mondial, n-a pierdut atâția tineri proporțional cu populația. Surplusul de femei e legendar. Și de ce atâta luptă? Ca să ajute. Să îi apere pe alții. Țărănoii ăia nici măcar n-au luptat pentru ei înșiși – nicidecum. S-au suit în bărci și-n avioane ca să se ducă la mama naibii și să moară. I-au ajutat pe aliați contra Germaniei și Italiei, pe sud-coreeni împotriva nord-coreenilor și pe americani contra japonezilor și nord-vietnamezilor. Tata a fost unul dintre țărănoii ăia.

Întoarse fața de la geam și se uită la Harry.

— Tata mi-a spus o poveste despre un artilerist de pe vasul lui în timpul bătăliei pentru Okinawa, în 1945. Japonezii mobilizaseră piloți kamikaze care atacau în formație potrivit unei tactici numite „căderea frunzelor de nuc peste apă”. Și exact asta făceau. Venea mai întâi un avion, era doborât, apăreau după el alte două, apoi patru și

¹¹ Complex de agrement acvatic din Oslo (N.red.).

tot așa, o piramidă de avioane ce părea să nu se mai termine, azvârlindu-se peste ei. Toată lumea de la bordul vasului pe care se afla tata era înnebunită de frică. Era o demență totală că piloții își doreau moartea, ca să fie siguri că bombele lor nimereau unde trebuie. Puteau fi opriți doar printr-un baraj serios de artilerie, un zid de proiectile antiaeriene. O fisură cât de mică în zid și japonezii îi năpădeau. Se calculase că, dacă un avion nu era doborât în mai puțin de douăzeci de secunde de la apariția în linia de tragere, era prea târziu – avea șanse mari să se izbească de navă. Trăgătorii știau că *trebuiau* să nimerească de fiecare dată, iar uneori asaltul aerian putea dura și câte o zi întreagă. Tata mi-a descris bum-bum-ul regulat al tunurilor și vuietele tot mai ascuțite ale avioanelor în picaj. Zicea că, de atunci, le aude în fiecare noapte.

În ultima zi a luptei, se afla pe punte când au văzut un avion ieșind neatins din barajul de artilerie și îndreptându-se direct spre vasul lor. Artileria a început să tragă, în timp ce avionul se apropia, mărindu-se din clipă în clipă. Au ajuns să vadă clar, până la urmă, carlinga și silueta pilotului dinăuntru. Gloanțele trase de pilot au început să ciuruiască puntea. Apoi niște proiectile antiaeriene și-au atins ținta, lovind aparatul în aripi și fuzelaj. Coada i s-a rupt, după care treptat, cu încetinitorul, avionul s-a dezintegrat în părțile componente, iar la final n-a mai rămas decât un boț de metal prins de motor care a lovit puntea, lăsând o dâră de flăcări și fum. Trăgătorii ceilalți se pregăteau deja pentru alte ținte când un tip din turela aflată chiar în josul punții, un tânăr caporal pe care tata îl știa fiindcă erau amândoi din Wellington, a ieșit, i-a făcut tatei din mână zâmbind și-a zis: „E arșiță azi.” Apoi a sărit peste bord și a dispărut.

Poate că din cauza luminii, Harry avu brusc impresia că McCormack arăta bătrân.

— E arșiță azi, repetă McCormack.

— Natura umană este o pădure întinsă și întunecată, domnule.

McCormack se ridică și începu să se plimbe pe dinaintea ferestrei, un obicei cu care Harry se familiarizase deja.

— Am fost polițist toată viața, Holy, dar tot mă mai uit la colegii din jur și mă întreb ce-i face să continue, ce-i mână în luptele altora? Cine vrea să suporte atâta suferință pentru ca alții să aibă parte de ceea ce socotesc ei justiție? Ei sunt proștii, Holy. Suntem noi. Suntem binecuvântați cu o prostie așa de uriașă, încât ni se pare că putem realiza ceva. Suntem improșcați cu gloanțe, sărim în aer și uneori mai sărim și în mare, dar între timp, în nerozia noastră nesfârșită, credem că cineva are nevoie de noi. Și dacă într-o zi iluzia asta devine evidentă, e deja prea târziu, fiindcă am *devenit* polițiști, suntem în tranșee și nu mai există cale de întoarcere. Ne putem întreba ce naiba s-a întâmplat, în ce moment am luat decizia greșită. Suntem condamnați să fim făcători de bine pentru tot restul vieților noastre și condamnați la eșec. Dar, din fericire, adevărul e o chestiune relativă. Și e flexibil, îl răsucim și îl îndoim până ce găsim un loc pentru el în viețile noastre. Măcar pentru o parte din el. Și, când mai prindem câte un nelegiuit, asta e îndeajuns ca să ne aducă un pic de pace sufletească. Dar toată lumea știe că nu-i tocmai sănătos să te ocupi cu deratizarea pentru prea mult timp. Ajungi să guști din propria otravă.

Deci care-i rostul, Harry? Omul a stat în turela lui toată viața și-acum a murit. Ce mai e de spus? Adevărul e relativ. Nu-i ușor să înțelegi ce poate face cuiva încordarea extremă, dacă nu ți s-a întâmplat chiar ție. Avem psihologi criminaliști care încearcă să facă diferența între cei bolnavi și criminali, care sucesc și răsucesc adevărul ca să încapă în lumea lor de modele teoretice. Avem un sistem legal care, în cel mai bun caz, poate să mai culeagă de pe străzi vreun individ distructiv și mai avem jurnaliști care ar vrea să fie socotiți idealști fiindcă și-au făcut un nume dezvăluind faptele altora, cu credința că fac, într-un fel, dreptate. Dar *adevărul*?

Adevărul e că nimeni nu poate trăi de pe urma adevărului și de aceea nimănui nu-i pasă de adevăr. Adevărul ni-l fabricăm singuri și e doar suma lucrurilor care interesează pe cineva înmulțită cu puterea pe care o

deținem.

Îl privi în ochi pe Harry.

— Cui îi pasă, deci, de adevărul despre Andrew Kensington? Cine ar avea de câștigat dacă am sculpta un adevăr urât, distorsionat, cu țepi ascuțiți, care n-ar conveni nimănui? Nu șefului poliției. Nici politicienilor din consiliul orașenesc. Nici celor care luptă pentru cauza aborigenilor. Nici sindicatului polițiștilor. Nici ambasadelor. Nimănui. Sau poate greșesc?

Lui Harry îi veni să răspundă că părinții lui Inger ar fi vrut să știe acest adevăr, dar se abținu. McCormack se opri lângă un portret înfățișând-o pe regina Elisabeta a II-a în tinerețe.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ce mi-ai spus ar rămâne între noi, Holy. Sper că-ți dai seama de ce e mai bine să lăsăm lucrurile așa.

Harry culese un fir lung și roșu de păr de pe cracul pantalonilor.

— Am discutat despre asta cu primarul, continuă McCormack. Așa că, pentru a nu da de bănuț, cazul Inger Holter o să rămână o prioritate pentru încă o vreme. Apoi, dacă nu mai scormonim, destul de curând lumea o să se mulțumească cu ideea că norvegianca a fost omorâtă de clown. Cine l-a omorât pe clown poate fi o chestiune mai problematică, dar balanța înclină spre o crimă pasională și gelozie – poate vreun iubit secret respins, cine știe? În asemenea cazuri, lumea poate accepta că făptașul scapă. Nimic nu ajunge vreodată să fie confirmat, firește, dar dovezile circumstanțiale sunt clare și, după ceva ani, întreaga poveste e uitată. Un criminal în serie scăpat de sub control a fost doar una dintre teoriile cu care s-a jucat la un moment dat poliția, pentru ca mai târziu s-o abandoneze.

Harry dădu să plece. McCormack tuși.

— Scriu raportul despre tine, Holy. O să-l trimit la șeful tău, la poliția din Oslo, după ce pleci. Parcă mâine ai avionul, nu?

Harry încuviință scurt din cap și ieși.

Adierea blândă a brizei de seară nu-i ușura durerea de cap. Și dispoziția lui morocănoasă nu făcea situația cu nimic mai plăcută. Harry porni fără țință pe străzi. Un animal mic îi tăie calea prin Hyde Park. I se păru mai întâi un șobolan mare, dar, uitându-se mai bine, văzu o lighioană mică și păroasă privindu-l cu ochișori în care se reflecta lumina felinarelor din parc. Nu mai văzuse un asemenea animal, dar presupuse că era un oposum. Făptura nu părea să fie speriată de el, dimpotrivă, adulmeca iscoditor aerul și scotea niște chițăituri bizare.

Harry se aplecă spre oposum.

— Te întrebi ce cauți de fapt aici, în orașul ăsta mare? zise.

Animalul înclină capul, ca și cum ar fi răspuns.

— Ce crezi? Să plecăm mâine acasă ori nu? Tu în pădurea ta, eu într-a mea?

Oposumul o șterse, nu voia să se lase convins să plece nicăieri. Avea casa lui aici, în parc, printre mașini, oameni și coșuri de gunoi.

Ajunse în Woolloomooloo și trecu pe lângă un bar. Sunaseră de la ambasadă. Zisese că o să revină el cu un telefon. Ce credea Birgitta? Nu vorbise prea mult. Iar el n-o întrebase. Nu zisese nimic despre ziua ei de naștere, poate fiindcă își închipuise că lui avea să-i vină vreo idee tâmpită. Că avea să exagereze. Să-i facă un cadou mult prea scump ori să zică chestii fără rost doar fiindcă era ultima lor seară și, în sinea lui, îi părea rău că pleacă. „Ce rost ar avea?”, probabil că se gândise ea.

Cum făcuse și Kristin când se întorsese din Anglia.

Se întâlniseră pe o terasă, la Frogner Kafé, iar Kristin îi spusese că stă acasă două luni. Era bronzată, binevoitoare, cu același zâmbet de altădată, iar el știuse exact ce urma să spună și să facă. Era ca și cum ar fi cântat la pian un cântec de demult, unul pe care credeai că-l uitaseși - nu-l mai aveai în cap, dar degetele încă îl știau. Se îmbătaseră amândoi, dar asta se întâmplase înainte ca băutura să devină rațiunea lui de a fi, așa că Harry își amintea totul

foarte bine. Luaseră tramvaiul către oraș și Kristin reușise cu un zâmbet să evite, pentru amândoi, coada de la intrarea clubului Sardines. Noaptea, asudați de atâta dans, luaseră un taxi înapoi la Frogner, săriseră gardul către piscină, se cățăraseră pe trambulina cea mai înaltă, la zece metri deasupra parcului pustiu, și împărțiseră o sticlă de vin adusă de Kristin în rucsac, privind panorama Oslo-ului și spunându-și unul altuia ce voiau să fie, întotdeauna altceva decât zisese înaintea. Se ținuseră de mână, alergaseră și săriseră în apă. În timp ce cădeau, Harry îi auzise țipătul ascuțit, ca o alarmă de incendiu minunată, scăpată de sub control. El se întinsese apoi râzând pe marginea bazinului, iar ea ieșise din apă și se apropiase, cu rochia lipită de corp.

În dimineața următoare, se treziseră îmbrățișați în patul lui, transpirați, mahmuri și ațâțați, iar el deschisese ușa de la balcon și revenise în pat bălăngănindu-și erecția post-beție, întâmpinată cu încântare de Kristin. I-o trăsese prosteste, i-o trăsese isteț și cu pasiune, iar zgomotele făcute de copiii ce se jucau în curtea din spate fuseseră iarăși acoperite de țiuitul alarmei.

Abia apoi pusese ea întrebarea aceea misterioasă.

„Ce rost are?”

Ce rost avea dacă nu putea fi nimic între ei? Dacă ea se întorcea în Anglia, dacă el era așa de egoist, dacă erau atât de diferiți și niciodată n-aveau să se căsătorească, să aibă copii și să-și clădească un cămin împreună. Dacă toată povestea nu *ducea* nicăieri.

„Dar ultimele douăzeci și patru de ore nu ți se par un motiv suficient?”, a zis atunci Harry. „Dacă mâine îți găsesc o tumoare la sân, ce rost mai are? Dacă ești în casa ta, cu copiii tăi și un ochi vânăt, sperând ca soțul tău să adoarmă înaintea să te bagi tu în pat, atunci care-i rostul? Ești așa de sigură că poți prinde în plasă fericirea cu planul tău cel bine gândit?”

Kristin îl făcuse imoral și hedonist superficial îi zisese că viața înseamnă mai mult decât să ți-o tragi.

„Știi că vrei toate chestiile celelalte”, a zis Harry, „dar

chiar trebuie s-o apuci pe calea nirvanei maritale? Când o să ajungi la azilul de bătrâni, n-o să-ți mai amintești culoarea serviciului de porțelan pe care l-ai primit cadou la nuntă, dar jur că o să-ți amintești trambulina și cum am făcut dragoste după aceea, lângă piscină.”

Ea ar fi trebuit să fie persoana boemă dintre ei doi, însă ultimele vorbe pe care i le aruncase, ieșind afară în trombă, fuseseră că nu pricepea o iotă și că venise vremea să se maturizeze și el un pic.

— Ce rost are? strigă Harry, făcând o pereche de trecători să se uite după el.

Nu știa nici Birgitta ce rost are? Se temea ca lucrurile să n-o ia razna fiindcă el urma să plece a doua zi? De aceea preferase să-și serbeze ziua de naștere vorbind la telefon în Suedia? Sigur că ar fi trebuit s-o întrebe de-a dreptul, dar, ca și altădată, ce rost ar fi avut?

Harry se simțea sleit de puteri și știa că îl aștepta o noapte nedormită. Se răsuci și o porni înapoi spre bar. Pe tavan erau neoane fosforescente, cu insecte moarte înăuntru și aparate de pocher pe lângă pereți. Se așeză la o masă de lângă geam, așteptând să i se ia comanda și hotărând să nu ceară nimic, dacă nu venea niciun chelner la masă. Nu voia decât să stea jos un pic.

Chelnerul veni și-l întrebă ce dorește, iar Harry se uită cu luare-aminte pe meniul de băuturi înainte să ceară o Cola. Își văzu în geam reflexia dublă și își dori ca Andrew să fi fost acolo, ca să aibă cu cine să discute cazul.

Încercase Andrew să-i spună că Otto Reichtnagel o ucisese pe Inger Holter? Și dacă da, de ce? Cum de izbutise Harry să nu priceapă ce voise Andrew să-l facă să priceapă? Felul în care se prezentase, rapoartele șirete, minciuna evidentă despre martorii oculari din Nimbin care-l văzuseră pe White – toate astea ca să-i abată atenția de la White și să-l facă să *vadă*?

Andrew se asigurase că avea să facă parte din echipa desemnată pentru caz și că avea să i se pună la dispoziție și un străin pe care socotise că-l va putea controla. Dar de

ce nu-l oprise Andrew însuși pe Rechnagel? Fuseseră iubiți, de aia? Andrew fusese cel care-i frânsese inima lui Otto? Dacă da, de ce să-l ucizi pe Otto exact înainte să fie arestat? Harry respinse o femeie beată care se apropiase clătînându-se de masa lui cu intenția de a lua loc.

Și de ce să te sinucizi după crimă? Andrew ar fi putut scăpa basma curată. Sau nu? Îl văzuse tehnicianul de lumini, iar Harry știa de prietenia sa cu Otto, plus că Andrew nu avea un alibi pentru perioada în care se făptuise crima.

Mda, poate că până la urmă venise vremea pentru genericul de final. Rahat.

Harry simțea că are o haită de câini sălbatici în mațe.

Andrew își asumase niște riscuri nebunești ca să ajungă la Otto înainte ca Harry și ceilalți să pună mâna pe el. Migrena lui Harry se înrăutățise și avea senzația că cineva îi folosește capul pe post de nicovală. Cu vederea parazitată de un șuvoi de puncte luminoase, încerca să se concentreze asupra unui singur gând, însă îl tot năpădeau gânduri noi, alungându-le pe cele dinainte. Poate că McCormack avusese dreptate – poate că fusese o zi grea pentru un suflet disfuncțional. Harry nu suporta să se gândească la alternativă – că mai era și altceva la mijloc. Că Andrew Kensington avea de ascuns lucruri mai grave decât faptul că-i plăcea, când și când, să-și facă de cap cu bărbați.

Îl acoperi o umbră, făcându-l să ridice capul. Creștetul chelnerului acoperea lumina și, în bezna siluetei lui, Harry avu impresia că vede, ieșită în afară, limba negru-albăstruie a lui Andrew.

— Mai doriți ceva, domnule?

— Văd că aveți ceva numit Șarpe negru...

— Da, Jim Beam și Cola.

În stomacul lui Harry câinii se luau la harță acum.

— Bine. Un Șarpe negru dublu, fără Cola.

Un vechi dușman se trezește

Harry era pierdut. În fața lui erau niște trepte, în spate, apă și alte trepte. Nivelul de haos creștea, catargele din radă se clătinau dintr-o parte într-alta, iar el habar n-avea cum de nimerise aici. Hotărâse să urce. „Sus și tot înainte”, ca să-l citeze pe taică-său.

Nu era ușor, dar izbuti, sprijinindu-se de peretele casei, să suie treptele. Challis Avenue, asta zicea pe un indicator, doar că pentru el nu însemna nimic, așa că merse tot înainte. Încercă să se uite la ceas, dar nu reuși să dea de el. Străzile erau întunecoase și pustii, așa că Harry presupuse că-i târziu. Mai urcă niște trepte, trase concluzia că ajunsese în capăt și făcu stânga pe Macleay Street. Probabil că mersese mult pe jos, fiindcă-și simțea tălpile asudate. Sau poate alergase? O ruptură în pantaloni, în zona genunchiului, sugera o posibilă căzătură.

Trecu pe lângă niște baruri și restaurante, însă erau toate închise. Chiar dacă era târziu, ar fi trebuit să se poată bea un pahar într-o metropolă precum Sydney. Coborî de pe trotuar și făcu semn unui taxi liber. Mașina frână, apoi se răzgândi și își văzu de drum.

Căcat, așa de rău arăt? se întrebă Harry pufnind în râs.

Ceva mai încolo pe stradă apăărură iarăși oameni, auzi un vălmășag de voci, mașini și muzică, apoi, dând colțul, înțelese brusc unde era. Ce noroc, tocmai în King's Cross! Darlinghurst Road i se întindea înainte, neobrăzată și gălăgioasă. Acum, toate opțiunile erau disponibile. I se refuză intrarea în primul bar, dar fu lăsat apoi să intre într-o speluncă mărunță, chinezească, unde-i serviră whisky într-un pahar înalt de plastic. Localul era înghesuit și întunecos, iar zornăitul de la aparatele de jocuri i se părea insuportabil, așa că ieși din nou pe stradă după ce dădu de dușcă paharul. Se ținu de un stâlp, urmărind cum trece șirul de vehicule și încercând să-și reprime o amintire vagă cu el vomitând pe podeaua unui bar, ceva mai devreme în

aceeași seară.

Cum stătea acolo, simți o atingere pe spinare. Se roti pe călcâie și văzu o gură mare și roșie, cu o gaură pricinuită de lipsa unui canin.

— Am auzit de Andrew, îmi pare rău, articulă gura.

Apoi se apucă de mestecat gumă. Era Sandra.

Harry încercă să spună ceva, însă dicția îi era probabil avariata, fiindcă Sandra îi răspunse cu o privire nedumerită.

— Ești liberă? întrebă articulând clar fiecare cuvânt.

Sandra râse.

— Da, dar nu cred că te ține.

— E nevoie? reuși să spună, cu oarecare efort, Harry.

Sandra aruncă o privire în jur. Harry întrevăzu un costum sclipicios în umbre. Teddy Mongabi nu era departe.

— Uite ce, acum lucrez. Poate c-ar trebui să te duci acasă, să tragi un pui de somn. Și vorbim mâine.

— Pot să plătesc, zise Harry scoțându-și portofelul.

— Bagă-l la loc! zise Sandra, încercând să-l împiedice. Vin cu tine și-o să-mi și plătești ceva, dar nu aici, bine?

— Să mergem la hotelul meu, e după colț, hotelul Crescent, zise Harry.

Sandra ridică din umeri.

— Mda, în fine.

Trecură, în drum, pe la un magazin de băuturi de unde Harry cumpără două sticle de Jim Beam.

Când ajunseră la hotel, recepționarul de noapte de la Crescent o cercetă pe Sandra din cap până-n picioare. Păru că vrea să zică ceva, însă Harry i-o luă înainte.

— N-ai mai văzut o polițistă sub acoperire până acum?

Recepționarul, un tânăr asiatic îmbrăcat la costum, schiță un zâmbet.

— Bine, spuse Harry, atunci uită c-ai văzut-o și dă-mi, te rog, cheia de la cameră. Avem treabă.

Harry se îndoia că recepționarul îi crezuse pretextul rostit cu limba împletită, însă acesta îi întinse cheia fără alte obiecții.

În cameră, Harry deschise minibarul și scoase toată băutura din el.

— O să beau asta, zise culegând sticluța de Jim Beam. Tu poți să iei restul.

— Cred că-ți place grozav whisky-ul, zise Sandra desfăcându-și o bere.

Harry o privi, părând confuz.

— Așa crezi?

— Multora le place să-și mai varieze otrăvurile. Să mai schimbe, nu?

— Așa? Tu bei?

Sandra ezită.

— Nu chiar. Încerc s-o las mai moale. Sunt la dietă.

— Nu chiar, repetă Harry. Deci nu știi despre ce vorbești. Ai văzut *Părăsind Las Vegas-ul* cu Nicholas Cage?

— Ce?

— A, nimic. Era un film despre un alcoolic hotărât să se omoare cu băutură. Și-am crezut asta fără să clipesc. Problema era că tipul bea de toate. Gin, vodcă, whisky, bourbon, coniac... ce-i pica în mână. Pot să-nțeleg asta, dacă nu sunt alternative. Dar amicul nostru, în mijlocul celui mai bine aprovizionat magazin cu pileală din lume, în Las Vegas, avea o groază de parale și nicio preferință. Niciun căcat de preferință! Niciodată n-am cunoscut un pilangiu căruia să nu-i pese ce bea. Odată ce ți-ai găsit otrava, rămâi pe ea, nu? A luat până și un Oscar.

Harry dădu capul pe spate, golî sticluța și se duse să deschidă ușa de la balcon.

— Ia o sticlă din plasă și vino încoace. Vreau să stăm pe balcon și să ne uităm la oraș. Tocmai am avut parte de un déjà vu.

Sandra luă două pahare și sticla, apoi se așeză lângă el, cu spatele la perete.

— Să uităm un moment ce-a făcut ticălosul cât a fost viu. Să ridicăm paharul pentru Andrew Kensington.

Harry umplu paharele.

Băură în tăcere. Harry pufni în răs.

— Richard Manuel, de pildă, solistul de la The Band. Avea probleme serioase, nu doar cu băutura, ci cu... ei bine, cu viața. Până la urmă, n-a mai putut îndura și s-a spânzurat

Într-o cameră de hotel. Acasă la el au găsit două mii de sticle, toate aceeași marcă – Grand Marnier. Atâta tot. Îți dai seama? Un nenorocit de lichior de portocale! Omul și-a găsit otrava. Nicholas Cage... pfff! Ciudată lumea asta în care trăim...

Ridică un braț către cerul înstelat de deasupra orașului, apoi mai băură. Ochii lui Harry începeau să se împăienjenească. Sandra îi puse o mână pe piept.

— Auzi, Harry, trebuie să mă întorc la lucru. Cred că ești gata de culcare.

— Cât costă o noapte întreagă? zise Harry turnându-și iar în pahar.

— Nu cred că...

— Stai aici. Bem, apoi ne-o tragem. Promit să termin repede, zise el cu un rânjel.

— Nu, Harry, mă duc acum.

Sandra se ridică și rămase cu brațele încrucișate pe piept. Harry dădu să se pună pe picioare, își pierdu echilibrul și făcu doi pași în spate spre balustrada balconului. Sandra îl prinse, el o luă pe după umerii slabi, se lăsă greu pe ea și șopti:

— Poți să ai grijă de mine, Sandra? Doar în seara asta. De dragul lui Andrew. Ce tot zic? De dragul meu.

— Teddy o să-nceapă să se întrebe unde...

— Teddy o să-și ia banii și-o să-și țină gura. Te rog?

Sandra stătu pe gânduri un pic, apoi oftă și zise:

— Bine, dar mai întâi să scoatem zdrențele astea de pe tine, domnule Holy.

Izbuti să-l tragă către pat, să-i scoată pantofii și să-i dea jos pantalonii. În mod miraculos, cămașa reuși să și-o descheie singur. Cât ai clipi, Sandra își trase peste cap fusta mini. Fără haine era și mai firavă – oasele umerilor și șoldurile îi ieșeau în afară, iar coastele, sub sânii mici, îi erau ondulate ca țiglele pe acoperiș. Când se duse să stingă lumina din cameră, Harry văzu că are vânătăi pe spate și sub fese. Femeia se întinse lângă el și-i trecu palma peste pieptul și stomacul lipsite de păr.

Sandra mirosea slab a sudoare și usturoi. Harry se holbă

în tavan. Era uluit că, în halul în care se afla, încă mai avea simțul mirosului.

— Mirosul, întrebă. E de la tine sau de la bărbații din seara asta?

— Aș zice că amândouă, răspunse ea. Te deranjează?

— Nu, răspunse Harry, fără să știe sigur dacă Sandra se referise la miros sau la ceilalți bărbați.

— Ești cam moleșit, Harry. Nu-i nevoie să...

— Pune mâna, zise Harry și, luându-i palma umedă și fierbinte, o așeză între picioarele lui.

Sandra chicoti.

— Ia te uită. Și mie mi-a spus mama că ăia care beau au mare doar gura.

— Cu mine-i invers, zise Harry. Pileala îmi paralizează limba, în schimb îmi umflă puța. E adevărat. Nu știu de ce, mereu a fost așa.

Sandra se așeză peste el, își trase într-o parte chilotul tanga și-l primi în ea fără să facă nazuri.

Harry o privi cum se hâțână în sus și-n jos. Femeia îi prinse privirea, zâmbi ușor, apoi își întoarse capul. Era genul de zâmbet de care ai parte în tramvai când te uiți, fără să vrei, prea mult la cineva.

Harry închise ochii, ascultând scârțâitul ritmic al patului, gândindu-se că nu era tocmai adevărat - băutura paralizează, de fapt, totul. Excitația care-l făcuse să creadă că avea să termine repede, cum promisese, se evaporase. Sandra își făcea treaba netulburată, în vreme ce gândurile lui Harry se strecurau de sub așternuturi, se ridicau din pat și ieșeau pe fereastră. Minteă îi călători, sub un cer întors cu susul în jos, peste apele mării, până ce ajunse la o fâșie îngustă de nisip pe coastă.

Când începu să coboare, văzu valurile spărgându-se la țărm, iar când se lăsă și mai în jos zări un oraș pe care-l mai vizitase și, pe nisipul plajei, apăru întinsă o fată pe care o știa. Era adormită, așa că ateriză ușor lângă ea, grijuliu să n-o trezească. Se lungi și el pe nisip, închizând ochii. Când se trezi, soarele apunea și lângă el nu mai era nimeni. Pe faleza din spate se plimbau oameni pe care i se părea că-i

recunoaște. Nu-i văzuse pe unii prin filme? Unii purtau ochelari de soare și plimbau în lese căței minuscule și slăbănogi pe lângă fațada înaltă a hotelului care se ridica falnic pe cealaltă parte a străzii.

Harry se apropie de mare, gata să intre în ea, când văzu că apa era plină de meduze. Pluteau la suprafață și își întindeau tentaculele lungi și roșii, iar în oglindirile lor molatice deslușii contururi de fețe. O barcă cu motor se apropia huruind și, brusc, Harry se trezi. Sandra îl zgâlțâia.

— E cineva la ușă! zise în șoaptă.

Harry auzi niște bubuituri.

— Al naibii recepționar! zise trăgându-și o pernă peste mijloc și deschizând ușa.

Era Birgitta.

— Bună! zise fata, însă zâmbetul îi îngheță văzând expresia chinuită a lui Harry.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, Harry?

— Da, zise el. E ceva în neregulă.

Capul îi zvâcnea și simțea, la fiecare bătaie de inimă, că i se întunecă mintea.

— Ce cauți aici?

— N-ai mai sunat. Am așteptat o grămadă și-apoi am sunat eu acasă, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că n-au înțeles bine cum e cu fusul orar și m-au sunat când eram la lucru. Ora de vară și toate cele. S-au încurcat. Așa face tata mereu.

Vorbea repezit și încerca, evident, să se comporte ca și cum era cel mai firesc lucru din lume să se afle pe un hol de hotel, în miez de noapte, discutând fleacuri cu un bărbat care, evident, n-avea de gând s-o lase înăuntru.

Rămaseră așa, privindu-se.

— Ai pe cineva înăuntru? întrebă ea.

— Da, zise Harry.

Palma sună pe obrazul lui ca și cum s-ar fi rupt un vreasc.

— Ești beat! zise ea, cu lacrimi în ochi.

— Uite, Birgitta...

Fata îi dădu un brânci zdravăn care-l propulsă înapoi în cameră, după care intră și ea. Sandra apucase să-și tragă

fusta pe ea și stătea pe pat, încercând să se încalțe. Birgitta se îndoi de spate de parcă ar fi avut crampe la stomac.

— Curvo! țipă.

— Ai nimerit-o, replică sec Sandra.

Aborda situația cu mult mai mult calm decât ceilalți doi, însă își pregătea o ieșire grabnică.

— Ia-ți lucrurile și șterge-o! țipă Birgitta cu voce înăbușită, apucând poșeta de pe scaun și aruncând-o în Sandra.

Geanta se izbi de pat și își vărsă conținutul pe jos. Harry rămase în mijlocul camerei, gol și nesigur pe picioare. Văzu, spre uimirea sa, un pechinez așezat pe pat. Pe lângă obiectul pufos, mai erau o perie de păr, țigări, chei, o bucată de kriptonită verde și lucioasă, precum și cea mai mare varietate de prezervative pe care o văzuse vreodată. Sandra își dădu ochii peste cap, apucă pechinezul de după ceafă și-l îndesă în geantă.

— Dar paralele mele, dragă? zise ea.

Harry nu se mișcă, așa că femeia îi luă pantalonii și scoase portofelul. Birgitta se lăsase pe un scaun și, pentru o clipă, nu se auziră decât murmurul concentrat al vocii Sandrei, care își număra banii, și suspinele înfundate ale Birgittei.

— Am luat-o din loc, rosti Sandra după ce îi ieșiră socotelile.

— Stai! zise Harry, dar era prea târziu.

Ușa se închise cu zgomot.

— Stai? făcu Birgitta. I-ai zis să stea? țipă ridicându-se de pe scaun. Curvarule! Bețivan jegos! N-ai niciun drept să...

Harry încercă s-o ia în brațe, dar ea îl respinse. Se înfruntau ca doi luptători în ring. Birgitta părea să fi intrat într-un soi de transă, ochii îi erau încețoșați de ură și buzele îi tremurau de furie. Harry își dădu seama că, dacă ar fi vrut să-l omoare cumva, ar fi putut s-o facă acolo, pe loc, fără ezitare.

— Birgitta, eu...

— Bea până crăpi, n-ai decât, și pleacă din viața mea! zise ea, răsucindu-se pe călcâie, și ieși în trombă din

cameră.

Odaia se cutremură când trânti ușa.

Sună telefonul. Era de la recepție.

— Ce se întâmplă, domnule Holy? Doamna din camera de alături a sunat și...

Harry puse receptorul în furcă. Simți cum urcă în el o furie bruscă, de nestăvilit, și își aruncă împrejur privirea împăienjenită, căutând ceva de făcut zob. Înșfăcă sticla de whisky de pe masă și era pe punctul să dea cu ea de perete, însă se răzgândi în ultima clipă.

O viață dedicată autocontrolului, își zise deschizând sticla și ducând-o la gură.

36

Serviciu în cameră

Se auzi un zăngănit de chei și Harry fu trezit de sunetul ușii deschizându-se.

— Nu vreau serviciu în cameră acum. Întoarce-te mai târziu, te rog! răcni în pernă Harry.

— Domnule Holy, reprezint conducerea acestui hotel.

Harry se întoarse cu fața către voce. Doi indivizi la sacou intraseră în odaie. Stăteau la o distanță respectuoasă de pat, însă păreau teribil de hotărâți. Harry îl recunoscuse pe unul - recepționarul de noaptea trecută. Celălalt continuă să vorbească.

— Ați încălcat regulile hotelului și regret să vă informez că suntem nevoiți să vă cerem să predați camera cât mai curând și să părăsiți acest imobil, domnule Holy.

— Regulile hotelului? Îngăimă Harry simțind că-i vine să verse.

Omul cu sacou tuși.

— Ați adus în cameră o femeie care, bănuim, era o... în fine, o prostituată. Nu doar atât, dar ați trezit jumătate din oaspeții de pe etaj cu gălăgia. Suntem un hotel respectabil și nu putem îngădui acest gen de comportament. Sunt sigur că înțelegeți, domnule Holy.

Harry mârâi ceva drept răspuns și le întoarse spatele.

— Foarte bine, domnule Reprezentant al Conducerii. Oricum plec astăzi. Lasă-mă să dorm în pace până se face ora.

— Deja ar fi trebuit să dați camera în primire, domnule Holy, zise recepționarul.

Harry își privi ceasul cu ochi întredeschiși. Era două și un sfert.

— Am tot încercat să vă trezesc.

— Avionul... zise Harry dând să-și urnească picioarele din pat.

Izbuti să atingă podeaua după două încercări și se ridică în picioare. Uitase că-i gol pușcă, iar recepționarul și celălalt

se retraseră înfricoșați. Harry se simțea amețit, tavanul începea să se rotească, așa că trebui să se așeze iarăși pe marginea patului. Apoi începu să vomite.

Bubbur

Doi bodyguarzi

Chelnerul de la Bourbon & Beef luă farfuria neatinsă cu ouă Benedict și-i aruncă mușterului o privire înțelegătoare. Venise aici în fiecare dimineață în ultima săptămână, citise ziarul și luase micul dejun. În unele zile părăsise obosit, era drept, dar chelnerul nu-l mai văzuse, până atunci, într-un asemenea hal. Plus că de data asta se făcuse aproape două și jumătate până să apară.

— Noapte grea, domnule?

Clientul stătea la masă cu valiza alături, uitându-se în gol, nebărbierit și cu ochii înroșiți.

— Mda. Așa-i, a fost o noapte grea. Am făcut... tot felul de chestii.

— Foarte bine. Pentru asta avem King's Cross. Mai doriți ceva?

— Nu, mersi. Trebuie să prind un avion...

Chelnerul primi vestea cu regret. Începuse să-l placă pe norvegianul cel calm care părea un pic cam singuratic, dar era totuși prietenos și lăsa bacșișuri frumușele.

— Da, am văzut valiza. Dacă asta înseamnă că-i ultima oară când o să mai treceți pe-aici în viitorul apropiat, fac cinste. Sigur nu vă pot oferi ceva de băut, un whisky? Înainte de plecare.

Norvegianul ridică ochii uimit, ca și când chelnerul ar fi sugerat ceva ce clientul nu fusese în stare să gândească singur, dar care fusese evident de la bun început.

— Unul dublu, te rog.

Kristin se întorsese la Oslo după câțiva ani. Harry aflate de la prieteni că are o fetiță de doi ani, dar că englezul rămăsese la Londra. Apoi a văzut-o într-o seară la Sardines. Se apropiase de ea și o găsisese schimbată. Pielea îi era palidă și părul îi atârna lipsit de vlagă. L-a văzut și ea și a schițat un soi de surâs terorizat. Harry l-a salutat pe un tip numit Kjartan, aflat lângă ea, un „prieten muzician” pe care

i se părea că-l știa de undeva. Kristin a început să vorbească precipitat despre tot soiul de chestii fără legătură cu nimic, nelăsându-l pe Harry să pună întrebările pe care știa că vrea să le pună. A continuat să vorbească despre planuri de viitor, însă n-avea sclipiri în ochi și felul avântat în care gesticula altădată fusese înlocuit de mișcări lente, apatice.

Lui Harry i s-a părut c-o vede plângând la un moment dat, dar era deja atât de beat, încât nu putea fi sigur.

Kjartan, care plecase o vreme, s-a întors și i-a șoptit ceva la ureche, eliberându-se din îmbrățișarea ei cu un zâmbet condescendent adresat lui Harry. Apoi toată lumea plecase, lăsându-i pe Harry și Kristin în încăperea pustie, printre pachete de țigări goale și cioburi de sticlă, până ce fuseseră dați afară. Greu de spus cine sprijinise pe cine sau cine venise cu sugestia să se ducă la un hotel, dar izbutiseră să ajungă la Savoy, unde-și mai făcură de lucru un pic pe la minibarul din cameră înainte să se bage în pat. Harry își făcuse datoria și încercase, fără a reuși, s-o penetreze, dar era prea târziu. Firește că era prea târziu. Kristin își cufundase fața în pernă, plângând în hohote. La trezire, Harry se furișase afară și luase un taxi până la Postcafé, un local care se deschidea cu o oră mai devreme decât alte spelunci. Și se așezase la o masă, întrebându-se cât de târziu era.

Proprietarul de la Springfield Lodge se numea Joe, un tip relaxat și supraponderal care, economicos și cu prudență, își condusesese vreme de douăzeci de ani stabilimentul mic și un pic ponosit din King's Cross. Nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare alt hotel cu preț mic din zonă și avusese puține plângeri. Unul dintre motive fiind, cum s-a menționat, că Joe era un tip relaxat. Un altul era că insista întotdeauna ca musafirii să vadă mai întâi camera și că făcea o reducere de cinci dolari dacă plăteau pentru mai mult de o noapte. Al treilea și poate cel mai important motiv era că, în general, izbutea să țină departe de hotelul lui hipioții nomazi, bețivii, drogații și prostituatele...

Chiar și celor refuzați le venea greu să nu-l placă pe Joe. Fiindcă la Springfield Lodge nimeni nu era primit cu uitături dușmănoase ori cu cerințe răstite de a elibera locul; aveau parte doar de un zâmbet plin de regret și de scuza că hotelul era plin – poate că săptămâna viitoare apărea vreo anulare, erau bine-veniți să încerce iarăși atunci. Mulțumită considerabilei capacități a lui Joe de a citi fețe și de a-și cataloga scurt și cuprinzător sollicitanții de cazare, omul executa această sarcină fără pic de ezitare, având așadar rareori de furcă cu vreun recalcitrant. Doar de câteva ori greșise Joe în evaluarea clienților potențiali și regretase amar.

Îi trecură prin minte câteva incidente de acest gen în vreme ce încerca să-și ordoneze impresiile contradictorii prilejuite de bărbatul înalt și blond din fața lui. Calitatea hainelor sugera că nu duce lipsă de bani, dar că nu e nici mână spartă. Faptul că era străin cântărea ca un plus major; de obicei, australienii erau cei care făceau probleme. Hipioții cu saci de dormit însemnau adesea petreceri dezlănțuite și prosoape lipsă, însă omul ăsta avea o valiză ce părea în stare bună, lucru care sugera că nu se afla tot timpul pe drumuri.

Nu se bărbierise, era drept, dar nici nu trecuse prea mult timp de când părul lui avusese parte de atenția unui frizer. Pe lângă asta, unghiile îi erau curate și tăiate, iar pupilele păreau de dimensiuni relativ normale.

Rezultatul acestor impresii și faptul că bărbatul tocmai pusese pe masă un card VISA, împreună cu o legitimație de polițist norvegian, fu că obișnuitul său „îmi pare rău, dar...” i se opri în gât.

Fiindcă, totuși, tipul era fără îndoială beat. Ba chiar beat turtă.

— Știu că știi c-am tras la măsea, zise bărbatul într-o engleză surprinzător de bună, deși cu voce împleticită, când observă șovăiala lui Joe. Să presupunem că o iau razna în cameră. Să presupunem. Sparg televizorul, oglinda din baie și vomit pe mochetă. S-au mai întâmplat chestii din astea. Ar fi suficientă o garanție de o mie de dolari? În orice

caz, am de gând să rămân așa de beat că nu prea o să fac gălăgie, n-o să deranjez alți oaspeți și nici n-o să-mi arăt mutra pe culoare ori la recepție.

— Mă tem că toate camerele sunt ocupate în acest weekend. Poate...

— Greg de la Bourbon & Beef mi-a recomandat locul ăsta și mi-a spus să-i transmit salutări lui Joe. Tu ești?

Joe îl studie pe tip.

— Nu mă face să-mi regret decizia, zise întinzându-i cheia de la camera 73.

— Alo?

— Bună, Birgitta, sunt Harry. Am...

— E cineva în vizită la mine, Harry. Nu-i un moment potrivit.

— Voiam doar să spun că n-am vrut să...

— Uite ce, Harry. Nu-s furioasă și nu s-a produs nicio pagubă. Din fericire, suferința e limitată când ai cunoscut un tip doar de o săptămână. Aș prefera să nu mă mai cauți. OK?

— Păi nu, de fapt nu...

— Am un musafir, cum îți spuneam, așa că... baftă cât mai stai pe-aici și sper să te întorci cu bine în Norvegia. Pa.

— Pa.

Lui Teddy Mongabi nu-i picase bine că Sandra își petrecuse noaptea cu polițistul scandinav. Îi mirosea a pericol. Când îl văzuse umblând pe Darlinghurst Road, cu genunchii muiți și brațele bălăngănindu-se, primul său impuls fusese să se piardă în mulțime. Însă curiozitatea sa câștigase, așa că se puse în calea norvegianului cel nebun. Omul încercă să treacă de el, însă Teddy îl apucă de-un umăr și-l răsucise spre el.

— Nu-ți saluți prietenii, amice?

Amicul îl privi cu ochi împăienjeniți.

— Proxenetul...

— Sper că Sandra s-a ridicat la înălțimea așteptărilor, șefu'.

— Sandra? Să vedem... Sandra a fost în regulă. Unde-i?

— Are liber în seara asta. Dar aş putea să-l tentez pe domnul poliţist cu altceva?

Harry se aplecă în faţă, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Bine. Bine. Haide, proxenetule. Tentează-mă.

Teddy pufni în râs.

— Pe aici, şefu'.

Îl ajută să coboare scările spre club şi-l așeză la o masă cu vedere spre scenă. Apoi Teddy pocni din degete şi o doamnă îmbrăcată sumar apăru imediat.

— Două beri, Amy, te rog. Şi spune-i lui Peri să danseze pentru noi.

— Următorul număr de dans e abia la opt, domnule Mongabi.

— Spune-i că e o reprezentaţie extraordinară. Acum, Amy.

— În regulă, domnule Mongabi.

Poliţistul avea pe chip un rânet prostesc.

— Ştiu cine vine, zise. Criminalul. Vine criminalul.

— Cine?

— Nick Cave.

— Nick cine?

— Şi cântăreaţa blondă. Cred că poartă şi ea perucă. Ascultă...

Muzica disco bubuitoare fusese oprită. Poliţistul ridică degetele arătătoare, gata să dirijeze o orchestră simfonică imaginară, însă nu urmă niciun sunet.

— Am auzit despre Andrew, zise Teddy. Groaznic. N-am cuvinte. Pur şi simplu groaznic. Am înţeles că s-ar fi spânzurat. De ce-ar face asta, totuşi, un tip așa de voios ca el...?

— Sandra poartă perucă, zise poliţistul. I-a căzut din geantă. De aia n-am recunoscut-o când am întâlnit-o. Chiar acolo! Andrew şi cu mine stăteam acolo. Şi-am mai văzut-o înainte prin Darlinghurst, dar purta perucă. O perucă blondă. De ce n-o mai poartă?

— Aha, deci domnu' şef preferă blondele. Păi cred că aş

avea ceva ce ți-ar plăcea...

— De ce?

Teddy ridică din umeri.

— Sandra? Păi... a cam băgat-o un gagi în sperieți, nu de mult. Sandra a zis că are de-a face cu peruca și-a hotărât s-o lase deoparte un timp. În caz că individul apare iarăși.

— Cine?

— Nu știu. Și, chiar dacă aș ști, n-aș spune. În branșa noastră discreția e o virtute. Una pe care, sunt sigur, o apreciezi și dumneata. Uit mereu numele, nu te cheamă, parcă, Ronny?

— Harry. Trebuie să stau de vorbă cu Sandra, zise el, ridicându-se cu greu în picioare, cât pe ce să răstoarne tava cu berile aduse de Amy, și lăsându-se peste tăblia mesei.

— Ai numărul ei de telefon, proxenetule?

Teddy îi făcu semn lui Amy să plece.

— Principiul nostru e să nu dăm clienților numerele de telefon sau adresele fetelor. Din motive de siguranță, înțelegi, nu-i așa?

Teddy regreta acum că nu-și urmăse instinctul inițial - ar fi trebuit să se țină deoparte de norvegianul ăsta beat și dificil.

— Înțeleg. Acum dă-mi numărul.

Teddy zâmbi.

— Cum spuneam, nu dăm...

— Acum! răcni Harry și-l apucă de reverele sacoului cenușiu și lucios, trimițând un damf de whisky și vomă în fața lui Teddy.

O muzică liniștitoare, de instrumente cu coarde, începu să se prelingă din boxe.

— Număr până la trei, domnule agent de poliție. Dacă nu-mi dai drumul până atunci, o să-i chem pe Ivan și Geoff. Asta o să însemne o ieșire aeriană pe ușa din dos. Și după ușă sunt trepte. Un șir de douăzeci de trepte de beton.

Harry rânji și își spori strânsoarea.

— Ar trebui să mă sperie chestia asta, codoș împuțit? Uită-te la mine. Sunt așa de varză că nu mai simt nimic.

Sunt indestructibil, ce pizda mă-sii. Geoff! Ivan!

După bar se foiră niște umbre. Harry întoarse capul să se uite, iar Teddy profită de ocazie ca să se smulgă din strânsoare și să-i dea un brânci, făcându-l să se împiedice și să cadă, dărâmând scaunul și masa. În loc să se ridice, rămase unde era, hlizindu-se, până ce sosiră Geoff și Ivan, aruncându-i priviri întrebătoare lui Teddy.

— Dați-l afară pe ușa din dos, zise Teddy și urmări cum polițistul era cules ca o păpușă de cârpe și aruncat peste umărul unui agent de pază îmbrăcat în smocking.

— Nu știu ce naiba a pățit lumea în ziua de azi, zise Teddy, îndreptându-și reverele sacoului.

Ivan deschise drumul, apoi ușa.

— Ce naiba a băgat în el gagiul? zise Geoff. Se zgâlțâie de râs.

— Să vedem acuși cum mai râde, zise Ivan. Lasă-l jos aici.

Geoff îl lăsă pe Harry pe picioarele lui și acesta rămase legănându-se în fața celor doi.

— Șefu', poți să ții un secret? zise Ivan cu un zâmbet rușinat. Știu că-i un clișeu din filmele cu gangsteri, dar urăsc violența.

Geoff pufni batjocoritor.

— Pe bune, Geoff. Chiar așa e. Poți să-ntrebi pe oricine mă știe. Nu suportă violența, asta o să-ți zică toți. Ivan nu poate dormi, se deprimă. Lumea e și așa un loc dur pentru amărății ăștia, n-are sens să ne mai ținem și noi de rupt mâini și picioare, nu? Du-te deci acasă, omule, și lucrurile rămân așa. OK?

Harry încuviință și se apucă să se caute prin buzunare.

— Cu toate că, în seara asta, tu ești gangsterul, zise Ivan. Tu!

Îl împunse pe Harry cu un deget în piept.

— Tu! repetă Ivan și-l împunse ceva mai tare, făcându-l să se clatine primejdios.

— Tu!

Harry se legănă pe călcâie, cu mâinile fluturând. Nu se răsuci să vadă ce era în spatele lui, părea să știe deja. Un

zâmbet i se lăți pe chip când ochii împăienjeniți întâlnește
privirea lui Ivan. Căzu pe spate și gemu când se lovi de
primele trepte. Apoi, până jos, nu mai scoase un sunet.

Un tip pe nume Rapidu'

Joe auzi ceva zgreptănând la intrare și, când se uită prin gemulețul de sticlă la noul client, îndoit de mijloc, știu că făcuse una dintre rarele sale greșeli. Deschise ușa și clientul căzu peste el. Dacă Joe n-ar fi avut centrul de greutate atât de jos, s-ar fi prăbușit amândoi. Joe reuși să-și treacă pe după umeri brațul lui Harry și să-l târască pe un scaun la recepție, unde să-l poată examina mai bine. Nici când își luase în primire camera blondul nu arătase prea bine, însă acum arăta groaznic. Avea o tăietură adâncă la un cot – Joe văzu licărul roșu al cărnii despicate – și un obraz umflat, iar din nas îi picura sânge pe pantalonii mânjiți. Cămașa îi era ruptă și, ori de câte ori respira, din piept îi ieșea un șuier zgomotos. Însă măcar respira.

— Ce s-a întâmplat? zise Joe.

— Am căzut pe niște scări. N-am pățit nimic, trebuie doar să mă odihnesc un pic.

Joe nu era doctor, dar, judecând după șuierul acela, ar fi zis că i se paradiseră cel puțin vreo două coaste. Găsi niște unguent antiseptic și plasturi, își bandajă oaspetele cât de bine putu și, la final, îi băgă un dop de vată într-o nară. Când Joe încercă să-i dea și ceva împotriva durerii, Harry scutură din cap.

— Am chestii pentru durere în cameră, zise cu un icnet.

— Ai nevoie de un doctor, zise Joe. O să...

— Fără doctori. Îmi revin în câteva ore.

— Respirația ta nu sună deloc bine.

— Așa a fost mereu. Astm. Mă-ntind două ore în pat și ai scăpat de mine.

Joe oftă. Știa că-i pe cale să facă greșeala cu numărul doi.

— Las-o baltă, zise. Îți trebuie mai mult de două ore. Și nu-i vina ta că treptele sunt așa de abrupte în orașul ăsta, fir-ar a dracului. O să trec dimineață pe la tine.

Își ajută clientul să ajungă în cameră, îl așează pe pat și-i

trase pantofii din picioare. Pe masă erau trei sticle goale și două neîncepute de Jim Beam. Joe nu punea alcool în gură, însă trăise destul ca să știe că nu se poate sta de vorbă cu un alcoolic. Desfăcu o sticlă și-o așeză la căpătâiul patului. Tipul avea să se simtă oribil când făcea ochi.

— Castelul de Cristal. Vă rog.

— Alo, aş putea vorbi cu Margaret Dawson?

— La telefon.

— Îl pot ajuta pe fiul dumitale, dacă-mi spui că a omorât-o pe Inger Holter.

— Ce? Cine-i acolo?

— Un prieten. Trebuie să ai încredere în mine, doamnă Dawson. Dacă nu, fiul dumitale e pierdut. Înțelegeți? A ucis-o pe Inger Holter?

— Cine-i acolo? E cumva o glumă? Cine e Inger Holter?

— Ești mama lui Evans White, doamnă Dawson. Inger Holter avea și ea o mamă. Noi doi suntem singurii care-l putem ajuta pe fiul dumitale. Spune-mi că el a omorât-o pe Inger Holter! M-ai auzit?

— Aud că ai băut. O să sun la poliție.

— Hai, spune!

— O să închid telefonul acum.

— Spune odată... vacă afurisită!

La intrarea Birgittei în birou, Alex Tomaros își duse brațele la ceafă și se lăsă pe speteaza scaunului.

— la loc, Birgitta.

Fata se așeză pe scaunul de dinaintea birouașului, iar Alex profită de ocazie ca să se uite la ea cu mai multă luare-aminte. I se păru obosită. Avea pungi negre sub ochi, părea iritată și chiar mai albă la față decât de obicei.

— Acum câteva zile, a venit un polițist să mă ia la întrebări, Birgitta. Un anume domn Holy, un străin. Pe parcursul conversației, a ieșit la iveală că vorbise cu niște angajați de aici și că avea informații... hm... din soiul celor indiscrete. Ne interesează pe toți, firește, să fie găsit ucigașul lui Inger. Dar aş vrea să îți atrag atenția asupra

faptului că, pe viitor, alte declarații similare vor fi considerate... lipsite de loialitate. Și nu mai e nevoie să-ți spun că, la cât de greu merg afacerile acum, nu ne permitem să plătim oameni în care nu putem avea încredere.

Birgitta nu scoase o vorbă.

— Un bărbat a sunat azi, ceva mai devreme, și întâmplător am răspuns eu. A încercat el să bâiguie ca să-și ascundă vocea, dar i-am recunoscut accentul. Același domn Holy. Și a cerut să vorbească cu tine, Birgitta.

Birgitta săltă capul.

— Harry? Azi?

Alex își scoase ochelarii.

— Știi că am o slăbiciune pentru tine, Birgitta, și recunosc că am luat toate astea... hm... un pic personal. Sperasem să ajungem, cu timpul, prieteni buni. Așa că să nu fii proastă și să distrugi totul.

— A sunat din Norvegia?

— Aș vrea să-ți pot confirma asta, însă din păcate părea o legătură cât se poate de locală. Știi prea bine că n-am nimic de ascuns, Birgitta – nimic, cel puțin, care să aibă vreo relevanță pentru cazul ăsta. Și ei asta urmăresc, nu? Pe Inger n-o s-o ajute dacă te apuci de trăncănit despre celelalte chestii. Așadar, mă pot baza pe tine, draga mea Birgitta?

— Despre ce alte chestii e vorba, Alex?

Păru surprins.

— Mă gândeam că Inger ți-a spus. Despre condusul acasă cu mașina.

— Ce condus?

— După lucru. Aveam senzația că Inger, pe undeva, mă încurajează, așa că lucrurile au scăpat oarecum de sub control. N-aveam de gând decât s-o conduc acasă cu mașina, nu s-o sperii, dar ea, mă tem, a luat mica mea glumă prea în serios.

— Habar n-am despre ce vorbești, Alex, și nici nu sunt sigură că vreau să am habar. A spus Harry pe unde e? Urma să revină cu alt telefon?

— Hei, stai așa. Te tutuiești cu tipul ăsta și obrajii ți se îmbujorează ori de câte ori îi pronunț numele. Care-i de fapt treaba aici? E ceva între voi sau ce?

Birgitta începu să-și frece agitată palmele.

Bărbatul se aplecă peste birouaș și întinse o mână ca s-o mângâie pe cap, însă ea i-o dădu deoparte cu un gest iritat.

— Termină, Alex. Ești un idiot și ți-am mai spus-o. Nu mai fi așa de idiot data viitoare când sună, te rog. Și întreabă cum pot să dau de el, bine?

După care se ridică și, cu pași grei, ieși din încăpere.

Rapidu' abia dacă-și putu crede ochilor când intră în Cricket. Borroughs, de după bar, ridică din umeri.

— De două ore stă acolo, zise. E machit zdravăn.

Exact în colț, la masa lor obișnuită, se afla bărbatul care era cauza indirectă pentru care doi dintre amicii lui ajunseseră la spital. Rapidu' își pipăi noul pistol HK de calibrul 45, pus în tocul de pe gambă, și se apropie de masă. Bărbatul stătea cu bărbia în piept și părea să fi adormit. Pe masă, în fața lui, era o sticlă de whisky pe jumătate goală.

— Salutare, ți-pă Rapidu'.

Bărbatul ridică cu greu capul și-i trimise un surâs de imbecil.

— Te-am așteptat, îngăimă.

— Te-ai așezat la masa greșită, zise cu fermitate Rapidu'.

Îl aștepta o seară încărcată și nu putea risca să fie întârziat de idiotul ăsta. În orice moment puteau apărea clienții.

— Mai întâi vreau să-mi spui ceva, zise bărbatul.

— De ce-aș face asta? zise Rapidu', simțind apăsarea pistolului prin pânza pantalonilor.

— Fiindcă aici ai negoțul, fiindcă abia ai intrat pe ușă și deci e perioada din zi în care ești cel mai vulnerabil, fiindcă ai marfa la tine și fiindcă n-ai vrea să te percheziționez în fața atâtor martori. Stai unde ești.

Abia atunci văzu Rapidu' țeava unui pistol High Power pe care bărbatul îl ținea în poală, îndreptat cu nonșalanță chiar

În direcția lui.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cât de des cumpăra de la tine Andrew Kensington și când a cumpărat ultima oară.

— Mă înregistrezi cumva, gabore?

Gaborul zâmbi.

— Relaxează-te. Mărturiile făcute sub amenințarea armei nu se pun la socoteală. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să trag în tine.

— OK, OK.

Rapidu' simțea că-l trec sudorile. Încercă să evalueze în minte distanța până la tocul de pe picior.

— Dacă nu cumva am auzit eu minciuni, a murit. Așa că nu văd de ce nu ți-aș spune. Era precaut, nu lua niciodată prea mult. Cumpăra de două ori pe săptămână, de fiecare dată câte o punguță. Aceeași rutină.

— Când a cumpărat ultima oară înainte să se apuce de jucat crichet pe-aici?

— Cu trei zile înainte. Urma să cumpere iar peste încă o zi.

— Cumpăra vreodată de la ceilalți?

— Niciodată, știu asta sigur. Chestia asta e personală - o treabă confidențială, ca să spun așa. Plus că era polițist și nu putea risca să fie dat în vileag.

— Deci când a fost aici, proviziile îi erau pe sfârșite? Și totuși, câteva zile după aceea, se pare că a avut destul pentru o supradoză care probabil l-ar fi omorât, dacă nu l-ar fi sugrumat mai înainte cablul. Cum îți explici?

— A ajuns la spital. A șters-o de-acolo fiindcă îi ardea buza după o doză. Cine știe, poate a avut ceva și în salon.

Polițistul oftă extenuat.

— Ai dreptate, zise băgând pistolul în buzunarul interior al hainei și apucând paharul de pe masă. Totul pe lumea asta e îmbibat cu *poate*. De ce nu vrea lumea să termine cu rahaturile și să spună uite, așa stau lucrurile, gata, unu și cu unu fac doi, asta-i treaba. Ar face multora viața mai ușoară, crede-mă.

Rapidu' dădu să-și ridice cracul pantalonului, dar se

răzgândi.

— Și ce s-a întâmplat cu seringă? îngână polițistul ca pentru el.

— Ce?

— N-am găsit nicio seringă la locul faptei. Poate a aruncat-o la toaletă. Cum spui – un tip precaut. Chiar și când era pe moarte.

— Îmi dai și mie? întrebă Rapidu' trăgându-și un scaun.

— E ficatul tău, zise polițistul și împinse sticla spre el.

Tara norocului

Harry pătrunse în fugă, prin fum, în pasajul îngust. Trupa cânta atât de tare, încât totul în jurul lui vibra. În aer pluteau un miros acru de sulf și norișori de fum atât de joși, încât îi putea atinge cu capul. Prin vacarm se distingeau totuși un sunet, un hureit intens care-și găsisese o frecvență neutilizată. Era alcătuit din clănțăneli de dinți și lanțuri târâte pe asfalt. În spatele lui, schelălăind prelung, gonea o haită de câini.

Pasajul se făcu tot mai strâmt, așa că până la urmă trebui să alerge cu brațele întinse în față, ca să nu se izbească de zidurile înalte și roșii. Ridică privirea. De la ferestre, de sus, se șteau capete mici. Lumea flutura drapele cu verde și auriu și fredona muzica asurzitoare.

„Asta e tara norocului, e tara norocului, trăim în tara norocului.”

Harry auzi, în spatele lui, dinți scrâșnind. Țipă și se prăbuși. Spre uimirea sa, totul în jur se întunecă și, în loc să aterizeze dur pe asfalt, continuă să cadă. Probabil că nimerise într-o groapă. Și ori se mișca Harry foarte încet, ori groapa era o adevărată prăpastie, deoarece căderea continua. Muzica de la suprafață se auzea la tot mai mare distanță și, pe măsură ce ochii i se adaptară la beznă, începu să-și dea seama că laturile gropii aveau ferestre prin care se zăreau alți oameni.

Dumnezeule, o să cad până în mijlocul pământului? se întreabă Harry.

— Ești suedez, zise o voce de femeie.

Harry se uită împrejur și, când făcu asta, lumina și muzica reveniră. Se afla în aer liber, într-un scuar, era noapte și o trupă cânta pe scena din față. Se uita la o vitrină, mai precis una de la un magazin de televizoare, cu o duzină de aparate pornite pe diverse canale.

— Deci sărbătorești și dumneata Ziua Australiei? rosti o altă voce, de data asta bărbătească, într-o limbă familiară.

Harry se întoarce înspre voce și văzu un cuplu care zâmbea încurajator. Ordonă și el gurii sale să suradă, sperând că porunca avea să-i fie ascultată. O anume tensiune facială sugera că își poate controla, deocamdată, corpul. La alte funcții trebuise să renunțe. Subconștientul i se răzvrătise și, în chiar clipa aceea, în mintea lui se ducea o luptă pentru auz și văz. Creierul îi lucra la capacitate maximă ca să descopere ce se petrecea, însă nu era ușor, fiindcă era mereu bombardat cu informații distorsionate și uneori absurde.

— Noi suntem danezi, apropo. Pe mine mă cheamă Poul și ea e soția mea, Gina.

— De ce credeți că-s suedez? se auzi Harry rostind.

Danezii se uitară unul la altul.

— Vorbeai singur. Nu ți-ai dat seama? Te uitai la televizor și te întrebai dacă Alice o să cadă până în mijlocul pământului. Și chiar a căzut, nu? Ha, ha!

— Da, a căzut, zise Harry, nedumerit de-a binelea.

— Nu e ca un festival scandinav al verii, totuși. Te umflă râsul, nu alta. Auzi focurile de artificii, dar nu se vede nimic din cauza pâclei. Ar putea, foarte bine, să dea foc cu ele la zgârie-nori! Ha, ha! Simți mirosul de praf de pușcă? Din cauza umezelii se lasă în jos. Ești și tu turist?

Harry stătu să se gândească. Și probabil chibzui pe îndelete, fiindcă, atunci când fu gata să le răspundă danezilor, văzu că aceștia dispăruseră.

Își îndreptă iarăși atenția către ecranele televizoarelor. Pe unul ardeau copaci, iar pe altul se desfășura un meci de tenis. Era apoi o emisiune de știri unde apăreau imagini cu windsurferi, o femeie plângând și bucăți dintr-un costum galben de scufundări presărat cu urme de mușcăături uriașe. La televizorul de alături, banda de delimitare albastru cu alb a poliției flutura în vânt la marginea unei păduri, în vreme ce agenți în uniforme umblau încoace și încolo cu saci de plastic. Era și o fotografie prost făcută care înfățișa o fată blondă, urâtică. Avea o expresie tristă, de parcă ar fi fost supărată că nu-i mai atrăgătoare.

— Atrăgătoare, zise Harry. Ciudată chestie. Știai că...?

Îl văzu pe Lebie trecând prin spatele unui agent de poliție care dădea o declarație la televizor.

— Căcat! țipă Harry. Pastele mă-sii!

Și începu să bată cu palmele în vitrină.

— Dă mai tare! Dați volumul mai tare! Cineva...

Imaginea se schimbase într-o hartă meteo înfățișând coasta estică a Australiei. Harry își turti nasul de geamul vitrinei și văzu, în oglindirea unuia dintre ecranele stinse, chipul lui John Belushi.

— Mi-am imaginat asta, John? Nu uita că sunt acum sub influența unui halucinogen foarte puternic.

— Dați-mi drumul! Trebuie să vorbesc cu ea.

— Du-te acasă și culcă-te. Nu lăsăm oameni beți... hei!

— Lăsați-mă înăuntru! Sunt prieten cu Birgitta, vă spun. Lucrează la bar.

— Știm, dar treaba noastră e să nu lăsăm să intre din ăștia ca tine, pricepi, blondule?

— Au!

— Pleacă de-aici fără gălăgie și nu mă sili să-ți rup brațul, că... au! Bob! Bob!

— Pardon, dar m-am săturat să fiu luat pe sus. O seară frumoasă vă doresc.

— Ce-i, Nicky? E ăla de colo?

— Lasă-l să se ducă. Căcat! S-a smuncit și mi-a ars una în stomac. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

— Orașul ăsta cedează pe la cusături. Cred c-o să mă mut naibii înapoi în Melbourne. Ai văzut la știri? Încă o fată violată și sugrumată. Au găsit-o în după-amiaza asta în Centennial Park.

Harry se trezi cu o durere de cap teribilă. Lumina îi rănea ochii și, îndată ce băgă de seamă că stătea lungit sub o pătură, trebui să se lase rapid într-o parte. Voma veni în valuri iuți și conținutul stomacului său plescăi pe dalele de piatră. Se lăsă iarăși pe bancă, simțind în nări izul acru de acid gastric, în vreme ce-și punea clasica întrebare: unde naiba sunt?

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se dusesese în Green Park și că o barză îl privise acuzator. Părea acum să fie într-o încăpere circulară cu bănci și mese mari de lemn. Pe lângă pereți erau sprijinite unelte, hârlețe, greble și un furtun de grădină, iar în mijloc era o gură de canal.

— Bună dimineața, frate alb, zise o voce groasă pe care o recunosc.

Era Joseph, aborigenul cărunt din tribul Ciorilor.

Deschise un robinet din perete, luă furtunul și mătură voma în canal cu jetul de apă.

— Unde sunt? întrebă Harry ca să înceapă de undeva.

— În Green Park.

— Dar cum...

— Stai cuminte, că am cheile de-aici. E a doua mea casă, zise Joseph și aruncă o privire pe geam. E o zi frumoasă. Ce-a mai rămas din ea.

Harry ridică ochii spre Joseph, care părea într-o dispoziție senzațional de bună pentru un vagabond.

— Îngrijitorul parcului și cu mine ne știm de ceva timp și avem un soi de aranjament special, explică Joseph. Uneori, se mai dă bolnav și mă ocup eu de ce trebuie făcut – strâng gunoaiile, golesc coșurile, tai iarba, genul ăsta de chestii. Și-n schimb pot să mă adăpostesc din când în când pe-aici. Uneori îmi lasă și câte-o sticlă de pileală, dar mă tem că azi nu.

Harry încercă să se gândească la altceva de spus decât „dar”, însă renunță. Joseph, pe de altă parte, avea chef de

vorbă.

— Sincer să fiu, la aranjamentul ăsta cel mai mult îmi place că-mi dă chestii de făcut. Îmi umple ziua și mă face să mă gândesc la alte lucruri, cumva. Uneori, mi se pare că-s chiar util.

Joseph surâse și scutură din cap. Harry nu reușea să priceapă odată că era același om care cu puțin timp în urmă stătuse pe bancă înțepenit de băutură și cu care încercase zadarnic să comunice.

— Nu mi-a venit a crede când te-am văzut ieri, zise Joseph. Nu mi-a venit a crede că ești același tip treaz și alert de la care-am cerut țigări deunăzi. Și ieri nu puteam să vorbesc nimic cu tine. Ha, ha!

— M-ai prins, replică Harry.

Joseph plecă și reveni cu o pungă de cartofi prăjiți fierbinți și un pahar de Cola. Îl privi pe Harry cum înghite cu greutate mâncarea aceea simplă, însă uluitor de eficientă.

— Precursorul de la Coca-Cola a fost descoperit de un chimist american care căuta o combinație bună contra mahmurelii, zise Joseph. Dar presupun că nu i-a ieșit și a vândut rețeta pe opt dolari. Dacă mă-ntrebi pe mine, n-a descoperit încă nimeni ceva mai bun.

— Jim Beam, răspunse printre înghițituri Harry.

— Da, în afară de Jim. Și Jack și Johnnie și alți câțiva băieți. Ha, ha. Cum te simți?

— Mai bine.

Joseph puse două sticle pe masă.

— Cel mai ieftin vin roșu de la Hunter's Valley. Bei un pahar cu mine, albiciosule?

— Mersi, Joseph, dar vinul nu este... Ai altceva? Ceva maro la culoare?

— Crezi că am depozit aici?

Joseph părea un pic insultat de refuzul ofertei sale generoase.

Harry se ridică cu greu. Încercă să-și umple golul din memorie dintre momentul când ațintise arma asupra lui Rod Stewart și momentul când, literalmente, se aruncaseră

unul în brațele celuilalt, prieteni la cataramă, și luaseră niște LSD. Ce provocase o asemenea fericire și atracție reciprocă n-ar fi putut spune, dacă nu punea la socoteală explicația cea mai la îndemână – sticla de Jim Beam. Își amintea, totuși, că-l pocnise pe bodyguardul de la Albury.

— Harry Hole, ești un bețivan de doi bani, îngână.

leșiră din magazie și se întinseră pe iarbă. Soarele îi înțepa ochii, iar alcoolul de cu o zi înainte îi înțepa porii pielii, însă altminteri nu era deloc rău. Adia un vânt ușor, iar ei, întinși pe spate, priveau la crâmpenele de nori albi ce hoinăreau în înaltul cerului.

— Azi e vreme de făcut sărituri, zise Joseph.

— N-am nicio intenție să mă pun pe țopăit, zise Harry. O să stau absolut nemișcat, în cel mai rău caz o să dau o tură mică pe-aici.

Joseph stătea cu ochii mijiti.

— Nu la genul ăla de sărituri mă gândeam, ci la săritul de sus, cu parașuta.

— Uau, ești parașutist cumva?

Joseph dădu din cap că da.

Harry își umbri ochii cu palma și se uită către cer.

— Și norii? Nu sunt o problemă?

— Deloc. Sunt nori cirus, cam la cinci mii de metri altitudine.

— Mă surprinzi, Joseph. Nu știu cum ar trebui să arate un parașutist, dar n-aș fi zis că e un...

— Bețiv?

— De pildă.

— Ha, ha. Sunt două fețe ale aceleiași monede.

— Cum adică?

— Ai fost vreodată singur în aer, Harry? Ți s-a întâmplat să zbori? Ți-ai dat drumul de la mare înălțime, ai simțit cum aerul încearcă să te țină, să te prindă și să te mângâie?

Joseph avansase deja cu prima sticlă și vocea îi căpătase un ton mai cald. Ochii îi scânteiau în vreme ce-i descria lui Harry frumusețea unei căderi în gol.

— Îți deschide toate simțurile. Tot trupul ți-pă, îți spune că poți să zbori. „Dar n-am aripi”, strigă la tine, încercând să

acopere vântul care-ți şuieră pe la urechi. Corpul tău e convins că o să moară și intră în modul de alarmă generală – își deschide la maximum simțurile, încearcă să descopere o scăpare. Creierul e cel mai mare computer din lume, înregistrează totul: pielea simte cum crește temperatura pe măsură ce cazi, urechile simt cum sporește presiunea și devii conștient de toate încrețiturile reliefului și de nuanțele de dedesubt. Poți chiar să miroși planeta pe măsură ce se apropie. Și, dacă-ți poți împinge frica de moarte în fundalul minții, Harry, ești înger timp de o clipă. Trăiești o viață întreagă în patruzeci de secunde.

— Și dacă nu poți?

— N-o îndepărtezi cu totul, doar nu te mai gândești la ea. Fiindcă trebuie să fie acolo, pe fundal, o notă clară și stridentă, ca apa rece pe piele. Nu căderea, ci frica de moarte îți deschide simțurile. Începe ca un șoc, un val de adrenalină prin vene, când părăsești avionul. Ca o injecție. Îndată se amestecă în sânge și te face să te simți bucuros și puternic. Dacă închizi ochii, poți s-o vezi ca pe un minunat șarpe veninos, pândindu-te cu ochii lui șerpești.

— Sună de parcă te-ai droga, Joseph.

— Dar chiar *este* ca un drog! făcu Joseph, care începea acum să fluture din mâini în toate direcțiile. Vrei să dureze o veșnicie căderea și, dacă ai sărit de destule ori cu parașuta, observi că e din ce în ce mai greu să tragi mânerul de declanșare. Până la urmă, ajungi să te temi că într-o zi o să iei o supradoză, că n-o să mai declanșezi parașuta, așa că te oprești din sărit. Și atunci știi că ești prins fără scăpare. Abstenența te macină, viața ți se pare fără rost, banală, și una-două te trezești înghesuit lângă pilot într-o rablă de avion Cessna căruia îi ia o eternitate să ajungă la trei mii de metri și care-ți mănâncă toate economiile.

Joseph trase o gură mare de aer și închise ochii.

— Pe scurt, Harry, sunt două fețe ale aceleiași monede. Viața devine iadul pe pământ, dar alternativa e și mai rea. Ha, ha.

Joseph se săltă într-un cot și luă un gât de vin.

— Eu sunt o pasăre nezburătoare. Știi ce-i ăla un emu, Harry?

— Un struț australian.

— Deștept băiat.

Când Harry închise ochii, avu impresia că aude vocea lui Andrew. Deoarece, firește, Andrew era cel care stătea întins lângă el, ținându-i prelegeri despre ce era important și ce era mai puțin important.

— Știi de ce pasărea emu nu poate zbura? Ai auzit povestea?

Harry făcu semn că nu.

— OK, fii atent la mine, Harry, băiatule. În Vremea Visului, Emu avea aripi și putea să zboare. Locuia cu soața lui pe malul unui lac, iar fiica lor se măritase cu Jabiru, un cocor. Într-o zi, Jabiru și soția lui s-au întors de la pescuit cu o pradă frumoasă; au mâncat aproape totul și-au uitat, în grabă, să păstreze bucățile cele mai bune pentru părinții ei, cum făceau de obicei. Când fiica i-a dus tatălui ei, Emu, ce mai rămăsese din pește, acesta s-a înfuriat. „Nu-ți dau mereu cele mai bune bucăți de vânat?”, a zis. A pus mâna pe-o măciucă și pe sulită și-a zburat la Jabiru să-i tragă o mamă de bătaie.

Jabiru, însă, n-avea de gând să se lase bătut fără să opună vreo rezistență, așa că a luat o creangă foarte mare și i-a smuls cu ea măciuca. Și-a lovit apoi socrul mai întâi peste aripa stângă, apoi peste cea dreaptă, rupându-i-le pe amândouă. Emu s-a ridicat cu greu în picioare și a azvârlit sulita spre ginerele său. I-a străpuns spinarea și i-a ieșit prin gură. Înnebunit de durere, cocorul, a zburat către mlaștini, unde s-a dovedit că sulita era folositoare la prins pește. Emu s-a dus către câmpiile aride, unde și-n ziua de azi îl poți vedea alergând și purtându-și cioturile de aripi incapabile să zboare.

Joseph duse sticla la gură, însă mai rămăseseră doar câteva picături. O cercetă cu o mutră tristă și-i puse dopul la loc. Apoi deschise a doua sticlă.

— Asta seamănă, mai mult sau mai puțin, cu povestea ta, Joseph?

— Păi, ăă...

Se auzi un gălgâit, apoi Joseph fu gata să-și depene povestea.

— Am lucrat ca instructor de parașutism în Cessnok timp de opt ani. Eram o gașcă pe cinste, o atmosferă de lucru minunată. Nu se îmbogățea nimeni, nici noi și nici patronii; clubul era mânat de entuziasm pur. Cea mai mare parte a banilor câștigați îi cheltuiam pe propriile noastre sărituri. Eram un instructor bun. Unii mă socoteau cel mai bun. Și totuși, mi-au retras licența din cauza unui incident nefericit. Cică eram beat când am făcut un salt cu un participant la curs. De parcă aș fi stricat eu bunătate de săritură cu pileală!

— Ce s-a întâmplat?

— Cum adică? Vrei amănunte?

— De ce, ai vreo treabă urgentă?

— Ha, ha. Bine, îți spun.

Sticla luci în soare.

— Așa... Uite cum s-a întâmplat. A fost de la o convergență improbabilă de circumstanțe nefavorabile, nu de la pileală. Era, mai întâi, chestia cu vremea. Când am decolat, era un strat de nori cam la două mii cinci sute de metri. Nu-i o problemă dacă norii sunt așa de sus, fiindcă oricum nu trebuie să deschizi parașuta înainte de o mie două sute de metri. Cel mai important e să vezi pământul înainte să deschizi parașuta, ca să n-o iei razna și s-o pornești spre Newcastle. Cursanții trebuie să vadă semnalele terestre ca să știe încotro să cârmească parașuta, potrivit cu vântul și terenul, și să aterizeze în siguranță în zona desemnată, da? Când am început să urcăm, apăruseră niște nori, e drept, dar încă păreau departe. Problema era că la clubul nostru se folosea un avion Cessna străvechi, ținut laolaltă cu bandă adezivă, rugăciuni și bunăvoință. I-a trebuit mai bine de douăzeci de minute să ajungă la trei mii de metri, înălțimea de la care urma să facem saltul. După ce-am decolat, s-a întezit vântul, apoi am trecut de norii de la două mii cinci sute de metri și, ce să vezi, a venit spre noi al doilea strat de nori,

dedesubtul primului, unul pe care nu-l văzusem. Ai înțeles?

— Dar nu ținai legătura cu solul? Nu-ți puteau spune ei că sunt nori la altitudine joasă?

— Prin radio, da. Ha, ha. O altă chestie pe care-au ținut-o la cutie după aia. Vezi tu, pilotul își punea întotdeauna muzică în carlingă, la volum maxim, când ajungeam la trei mii de metri, ca să-i pună pe cursanți în mișcare, să-i facă agresivi, nu căcați pe ei de frică. Dacă ne-or fi trimis vreun mesaj de jos, nu l-am recepționat.

— Și n-ai vrut să-ți confirme că-i în regulă înainte să faci saltul?

— Harry, nu face povestea mai complicată decât e deja. Bine?

— Bine.

— A doua chestie care a mers prost a fost harababura cu altimetrul. Trebuie pus pe zero înainte de decolare, ca să arate apoi înălțimea relativă în raport cu solul. În momentul în care trebuia să executăm saltul, am descoperit că-mi uitasem altimetrul jos, însă pilotul avea mereu echipament complet de parașutism cu el, așa că l-am împrumutat pe al lui. Se temea și el, ca și noi ceilalți, că avionul avea să se facă bucăți într-o zi. Eram deja la trei mii de metri, așa că trebuia să ne mișcăm repede. A trebuit să mă grăbesc și n-am avut timp să-mi compar altimetrul cu al cursantului – pe care-l verificasem înainte, la sol, asigurându-mă că e pus pe zero. Am presupus că cel al pilotului era cât de cât precis, chiar dacă nu-l puneam pe zero de fiecare dată când decolam. Asta nu mă deranja prea tare – când ai făcut mai mult de cinci mii de salturi, ca mine, poți evalua vizual altitudinea îndeajuns de precis doar uitându-te în jos.

Stăteam pe aripă, cursantul mai sărise de trei ori, așa că nu-mi făceam griji. Ieșirea nu era o problemă, am sărit cu brațele și picioarele desfăcute și l-am văzut plutind, stabil, în vreme ce alunecam spre primul strat de nori. Am avut un moment de blocaj când am văzut și al doilea strat dedesubt, dar mi-am zis că putem face ce activități aveam programate și-apoi să vedem, când ne mai apropiem, la ce altitudine suntem. Cursantul a făcut niște răsuciri la

nouăzeci de grade și niște deplasări orizontale ca la carte, revenind apoi la poziția standard în formă de X. Altimetrul meu arăta o mie opt sute de metri când cursantul a dat să tragă de mânerul parașutei, așa că i-am făcut semn să aștepte. S-a uitat la mine, dar nu e ușor să citești expresiile faciale ale unui tip cu urechile și buzele fâlfâind în vânt ca cearșafurile pe sârmă.

Joseph se opri și înclină mulțumit din cap.

— În vânt ca cearșafurile pe sârmă, repetă. Nu sună deloc rău. Hai noroc.

Sticla fu iarăși înclinată spre gură.

— Am văzut deci o mie cinci sute de metri pe cadran când am ajuns la stratul al doilea de nori, continuă el după ce-și recăpătă suflul. După alți trei sute de metri, ar fi trebuit să deschidem parașutele. L-am apucat bine pe cursant, cu ochii pe altimetru, în caz că norii se îndeseau și trebuia să deschidem parașutele în pâclă, dar am ieșit iute de-acolo. Am simțit că-mi stă inima-n loc când am văzut pământul gonind spre noi; copaci, iarbă, asfalt, era ca și cum ai fi focalizat cu un aparat de fotografiat. Am tras de corzi și-am deschis parașutele amândurora. Dacă vreuna dintre parașutele principale ar fi cedat, n-am mai fi avut timp s-o activăm pe cea de rezervă. Norul cel jos părea mai degrabă undeva la șase sute de metri înălțime. Cei de la sol cred că s-au făcut albi la față când ne-au văzut ieșind din nor fără parașute. Pe lângă asta, idiotul de cursant s-a speriat după ce i s-a deschis parașuta și s-a dus direct într-un copac. Asta în sine nu era grav, dar s-a încurcat în crengi, la patru metri înălțime și, în loc să aștepte să fie ajutat, s-a desfăcut din curele, a căzut și s-a ales cu un picior rupt. A făcut o plângere oficială în care zicea că miroseam a alcool, iar comitetul clubului a luat decizia. Am fost suspendat pe viață.

Joseph dădu pe gât ce mai rămăsese în sticla numărul doi.

— Și ce s-a mai întâmplat?

— Asta, zise și aruncă sticla deoparte. Asistență socială, tovărășie proastă și vin prost.

Începea să vorbească neclar.

— Mi-au rupt aripile, Harry. Sunt din tribul Ciorilor; nu-s făcut să trăiesc ca un emu.

Umbrele din parc, care mai înainte fuseseră înghesuite unele într-altele, începeau să se lungească acum. Harry se trezi cu Joseph la căpătâi.

— Mă duc acasă, Harry. S-ar putea să-ți trebuiască niște chestii din pavilion înainte să încui.

— Rahat, da. Arma. Și haina.

Harry se ridică. Era vremea să bea ceva. După ce Joseph încuie, rămaseră o vreme pe loc, mutându-se de pe un picior pe altul și sugându-și dinții.

— Zici că o să te-ntorci curând în Norvegia? spuse Joseph.

— Azi-mâine, da.

— Sper să prinzi avionul de data asta.

— Mă gândeam să sun la compania aviatică în după-amiaza asta. Și la slujbă. Probabil că se-ntreabă ce s-a ales de mine.

— Căcat, făcu Joseph plesnindu-se peste frunte și scoțând iarăși cheile. Am senzația că-i prea mult tanin în vinul ăsta roșu. Îți mănâncă celulele din creier. Nu mai țin minte dacă am stins ori nu lumina și îngrijitorul se cam nervează dacă vine și vede că am uitat-o aprinsă.

Descuie ușa. Lumina era stinsă.

— Ha, ha. Știu cum e când cunoști un loc ca pe buzunarele tale, când stingi automat lumina și nici nu te gândești la asta. Și apoi nu-ți mai amintești, al naibii, dacă ai stins-o ori nu... nebunie curată, Harry, nu crezi?

Spinarea lui Harry înțepenise și ochii îi erau fixați asupra lui Joseph.

O sofa barocă

Omul de serviciu de la teatrul St George scutură neîncrezător din cap și-i mai turnă lui Harry niște cafea.

— N-nu am mai văzut așa ceva. E plin în f-fiecare seară. Când fac numărul cu g-ghilotina, lumea o ia razna, țipă și tropăie. Acum e și pe afiș. „Ghilotina ucigașă – așa cum ați văzut-o în presă și la televizor. Nu e la prima sa victimă”... Ce mama naibii, devine vedeta spectacolului. Ciudată chestie.

— Chiar că ciudată. Au găsit deci un înlocuitor pentru Otto Rechtenagel și fac același spectacol?

— Da, în mare. Înainte nu aveau un asemenea s-succes.

— Și numărul cu pisica împușcată?

— Au r-renunțat la ăla. Nu părea să placă.

Harry se foi. Sudoarea îi curgea pe sub cămașă.

— Hm, de la bun început mi s-a părut o idee neinspirată...

— A fost propunerea lui Rechtenagel. Am în-încercat și eu să mă f-fac clovn în tinerețe, așa că sunt atent la ce se petrece pe scenă când circul e-n oraș și țin minte că numărul ăsta nu făcea parte din spectacol până la repetiția de cu o zi înainte.

— Da, mi s-a părut mie că Otto și-a băgat nasul.

Harry își scărpină bărbia proaspăt rasă.

— Am o problemă care nu-mi dă pace. Mă întreb dacă mă poți ajuta. S-ar putea s-o fi luat razna, dar ascultă teoria mea și zi-mi ce crezi. Otto știe că sunt în public, știe un lucru pe care eu nu-l știu și încearcă să mi-l spună, doar că n-o poate face deschis. Din diverse motive. Poate fiindcă este el însuși implicat. Deci numărul ăla este conceput pentru mine. Vrea să-mi spună că persoana pe care o urmăresc este ea însăși un vânător, că e cineva ca mine, un coleg. Știu că sună cam ciudățel, dar știi cât de excentric putea fi Otto. Ce crezi? Ți se pare genul de chestie pe care ar fi făcut-o?

Îngrijitorul îl cercetă îndelung cu privirea.

— Domnule detectiv, cred că ar trebui să mai bagi niște c-cafea. Numărul ăla nu încerca să-ți spună nimic. E un scheci clasic de-al lui Jandy Jandaschewsky. Toată lumea din circ îți poate spune asta. Nici mai mult, nici mai puțin. Îmi pare rău dacă-ți dă peste cap t-teoria, dar...

— Dimpotrivă, zise cu ușurare Harry. Asta, de fapt, și speram să aud. Acum pot exclude liniștit ipoteza. Ziceai că mai e cafea?

Ceru apoi să vadă ghilotina și omul de serviciu îl duse în camera cu recuzită.

— Încă mă trec f-fiori când intru aici, dar acum cel puțin r-reușesc să dorm n-noaptea, zise descuind ușa. S-a făcut curățenie de-atunci.

Un curent rece de aer se iscă la deschiderea ușii.

— Sus izmana, zise îngrijitorul și aprinse lumina.

Acoperită cu o prelată, ghilotina domina încăperea cu masivitatea sa, ca o divă proptită într-o rână.

— Sus izmana?

— A, e o glumiță de-a n-noastră. Zicem asta de obicei, la St George, când i-intrăm într-o încăpere întunecată.

— De ce? zise Harry ridicând prelata și pipăind lama ghilotinei.

— E-o poantă veche, de prin anii șaptezeci. Pe a-atunci, șeful era un belgian, Albert Mosceau, un bărbat cu sânge fierbinte, dar subalternii îl plăceau în mare măsură, era un adevărat om de t-teatru, odihnească-se în pace. Lumea zice, știi doar, că ăștia din teatru sunt niște dezmațați, niște l-libertini și se prea poate să f-fie adevărat. Oricum, la vremea aceea, aveam în trupă un actor f-faimos, arătos, nu dau n-nume, mascul feroce. Femeile îi picau la picioare și b-bărbații erau geloși. Când și când, obișnuiam să plimbăm lumea prin teatru dacă ne solicita cineva și, într-o zi, ghidul a venit cu o clasă de c-copii în camera cu recuzită. A aprins lumina și... l-au văzut acolo, pe sofaua barocă pe care-o foloseam în *Menajeria de sticlă* a lui Tennessee Williams, trăgându-i-o uneia dintre f-femeile de la cantină.

Ghidul, firește, ar fi putut să-l scape de rușine, fiindcă

faimosul actor, nu dau n-nume, era întins pe burtă. Însă ghidul, un băietan care s-spera să ajungă și el actor, era, cum sunt de obicei oamenii din teatru, un nătărău vanitos. Și nu purta ochelari, deși era extrem de miop. În orice caz, s-o scurtez, nu a v-văzut nimic din ce se petrecea pe sofa și trebuie să fi crezut că brusca îmbulzeală din ușă se datora faptului că era el așa un b-bun vorbitor, sau ceva de genu'. Și cum continua el cu t-trăncăneala despre Tennessee Williams, libidinosul de pe sofa a tras o s-sudalmă, având grijă totuși să nu-și expună fața, ci doar bucle păroase. Însă ghidul i-a recunoscut glasul și-a exclamat: „Doamne sfinte, ce faci acolo, Bruce Lieslington?”

— Omul de serviciu își mușcă buza de jos.

— Fir-ar să fie...

Harry râse, ridicând spre el palmele.

— E OK, am și uitat numele.

— Oricum, în ziua u-următoare, Mosceau a chemat pe toată lumea la el. A explicat ce se întâmplase și a z-zis că socotește întâmplarea o chestiune extrem de gravă. „Nu ne permitem genul ăsta de publicitate. Așa că, vă informez cu regret, t-turul ăsta ghidat n-o să se mai țină de-acum înainte.”

Hohotele omului de serviciu răsunară între pereții camerei cu recuzită. Harry trebui să zâmbească. Doar diva înclinată din oțel și lemn rămânea la fel de tăcută și intangibilă.

— Acum înțeleg de unde vine „sus izmana”. Și de nefericitul ghid ce s-a ales? A ajuns actor până la urmă?

— Din nefericire p-pentru el și din fericire pentru scenă, nu. Dar a rămas în b-branșă, iar astăzi e tehnician de lumini aici, la teatrul nostru. A, da, am uitat că ați făcut cunoștință.

Harry se strădui să tragă încetisor aer în piept. Stomacul îi mârâia și se smucea ca o sălbăticiune în lanț. Căcat, căcat, căcat, ce căldură!

— Da, așa-i. Probabil că poartă lentile de contact acum, nu?

— Nu. Zice că l-lucrează mai bine dacă vede scena ca p-

prin ceață. Zice că așa se poate concentra asupra întregului, fără să fie r-reținut de detalii. Un t-tip tare ciudat.

— Chiar că ciudat, zise Harry.

— Da?

— Scuze că sun așa de târziu, Lebie. Harry Holy sunt.

— Holy? Dumnezeule mare, cât e ceasul în Norvegia acum?

— Habar n-am. Nu-s în Norvegia. Au fost ceva probleme cu avionul.

— Ce probleme?

— A plecat mai devreme, ca să zic așa, și nu mi-a fost ușor să obțin alt loc. Am nevoie de un pic de ajutor.

— Spune.

— Trebuie să ne vedem în apartamentul lui Otto Rechnagel. Ia și un levier dacă nu te pricepi la descuiat cu șperaclul.

— OK. Chiar acum?

— Ar fi drăguț. Mersi mult, omule.

— Oricum n-aveam somn.

— Alo?

— Domnul doctor Engelsohn? Am o întrebare despre un cadavru. Mă numesc...

— Mi se rupe cine ești, e... ora trei dimineața și n-ai decât să-l întrebi pe doctorul Hansson, e tura lui. Noapte bună.

— Ești surd? Am spus noap...

— Holy la telefon. Nu închideți iar, vă rog.

— Holy ăla?

— Mă bucur că păreți în sfârșit să vă amintiți cum mă cheamă. Am descoperit ceva interesant în apartamentul unde a fost găsit Andrew Kensington. Trebuie să-l văd - să văd, adică, hainele pe care le purta când a murit. Le mai aveți încă, nu?

— Da, dar...

— Ne întâlnim în față la morgă, în jumătate de oră.

- Dragă domnule Holy, chiar nu văd cum...
- Nu mă faceți să mă repet, domnule doctor. Cum v-ar plăcea să fiți zburat din Colegiul Medicilor, să fiți dat în judecată de rudele victimelor, să apăreți prin ziare... să continui?
- Păi... n-am cum să ajung acolo în jumătate de oră.
- La ora asta nu prea se circulă, domnule doctor. Am o bănuială c-o să reușiți.

Un vizitator

McCormack intră în birou, închise ușa după el și se apropie de fereastră. Vremea de vară din Sydney era cam schimbătoare; plouase întreaga noapte. McCormack avea peste șaizeci de ani, trecuse de vremea pensionării în poliție și începuse, cum fac adesea pensionarii, să vorbească de unul singur.

În mare parte, era vorba despre observații minore, cotidiene, pe care se îndoia că alții știau cu adevărat să le aprecieze. De pildă: „Se pare că azi o să se lumineze cerul, mda.” Privi orașul, legănându-se pe călcâie. Sau: „Iar am ajuns primul astăzi, păi da.”

Abia când își atârână haina în cuierul din spatele mesei de lucru băgă de seamă sunetele ce veneau dinspre sofa. Un bărbat tocmai se ridica în capul oaselor.

— Holy? făcu McCormack, privindu-l uluit.

— Îmi pare rău, domnule. Sper că nu vă deranjează că v-am împrumutat canapeaua...

— Dar cum ai intrat?

— N-am mai apucat să înapoiez legitimația, așa că portarul de noapte m-a lăsat înăuntru. Ușa de la biroul dumneavoastră era deschisă și, de vreme ce cu dumneavoastră voiam să vorbesc, am ațipit aici.

— Ar trebui să fii în Norvegia. A sunat șeful tău. Arăți groaznic, Holy.

— Ce i-ați spus?

— Că ai rămas la înmormântarea lui Kensington. Ca reprezentant al Norvegiei.

— Dar cum...?

— Cei de la compania aviatică aveau numărul tău, așa că, atunci când au sunat cu jumătate de oră înainte de plecare, fiindcă nu apăruseși să te îmbarci, am prins mișcarea. Restul l-am aflat dând un telefon la hotelul Crescent și purtând o conversație confidențială cu directorul. Am tot încercat să dăm de tine, dar n-am reușit,

Înțeleg cum te simți, Holy, și îți sugerez să-ți revii și să nu mai faci atâtea valuri. Știm cu toții că există reacții după asemenea evenimente. Important e să-ți vii în fire și să te urcăm într-un avion.

— Mulțumesc, domnule.

— Nu-ți face griji. O s-o rog pe secretara mea să vorbească la companie.

— Încă două lucruri înainte de asta, domnule. Am lucrat un pic peste noapte, iar rezultatele nu vor fi cunoscute până nu apar criminaliștii să le verifice. Eu, totuși, sunt destul de sigur de ce-o să iasă.

Bătrânul ventilator, cu toți lubrifianții investiți, își dăduse până la urmă duhul și fusese înlocuit cu unul nou, mai mare și mai puțin gălăgios. Harry avu confirmarea că lumea continuase să existe și în absența lui.

Dintre cei prezenți, doar Watkins și Yong nu știau acum amănuntele, dar Harry o luă oricum de la început.

— Nu ne-am gândit nicio secundă la asta când l-am găsit pe Andrew, fiindcă era în miezul zilei. Nu m-am prins nici când am aflat ora decesului. Abia mai târziu mi-am dat seama că lumina fusese stinsă când am ajuns la Rechtenagel în apartament. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut cum am crezut noi, filmul evenimentelor ar fi fost așa: Andrew a stins lumina de la întrerupătorul de lângă ușă, a reușit să ajungă la scaun pe pipăite, sub influența heroinei – în cameră e beznă la două dimineața –, s-a suit pe scaunul șubred și și-a pus lațul de gât.

În tăcerea ce urmă deveni evident că, în pofida celor mai noi tehnologii existente, era complicată fabricarea unui ventilator care să nu scoată un zumzet iritant, chiar dacă nu foarte puternic.

— Nu-mi sună bine, zise Watkins. Poate că nu era beznă, poate că becurile din stradă sau altceva lumina camera din afară?

— Am fost acolo cu Lebie, la două dimineața, și-am verificat. Salonul era întunecat ca un mormânt.

— E posibil ca lumina să fi fost aprinsă când l-ați găsit?

Întrebă Yong. Era, totuși, miezul zilei. Poate că vreun polițist a stins mai târziu lumina.

— L-am dat jos de-acolo pe Andrew cu un cuțit, zise Lebie. M-aș fi ales cu un șoc electric, așa că am verificat să fie stinsă lumina.

— OK, zise Watkins. Să presupunem că a preferat să se spânzure pe întuneric și că asta îl face pe Kensington un tip ceva mai neobișnuit. Dar ce-i nou aici?

— Doar că nu s-a spânzurat pe întuneric, zise Harry.

McCormack tuși din fundul încăperii.

— Iată ce am găsit în apartamentul lui Rechnagel, zise Harry, arătându-le un bec pe care-l ținea în mână. Vedeți pata maro? Aia e viscoză arsă.

Ridică apoi un obiect vestimentar de culoare albă.

— Și asta e cămașa pe care o purta Andrew când l-am găsit. Material care nu trebuie călcat. Șaizeci la sută viscoză. Viscoza se topește la 260 de grade. Un bec cu incandescență are cam 450 de grade la suprafață. Vedeți pata maro de deasupra buzunarului de la piept? Aici becul atingea cămașa, când l-am găsit noi.

— Impresionante detalii, Holy, făcu Watkins. Acum spune-mi ce crezi că s-a întâmplat.

— Una din două, zise Harry. Cineva a ajuns acolo înaintea noastră, l-a văzut pe Andrew spânzurat, a stins lumina și-a plecat. Dar faza e că singurele două chei au fost găsite la Otto și la Andrew.

— Ușa de la apartament se încuia când o trăgeai după tine, nu? Poate că persoana asta a descuiat ușa și a pus cheia în buzunarul lui Andrew... Nu, atunci Andrew n-ar fi avut cum să intre de la bun început, zise înroșindu-se la față.

— Totuși e ceva în ce spui, zise Harry. Teoria mea este că Andrew n-avea cheia de la apartament. Altcineva, care era deja acolo, i-a dat drumul în casă, cineva care avea deja cealaltă cheie. Persoana asta a fost de față la moartea lui Andrew. A pus după aceea cheia în buzunarul lui Andrew, ca să pară că ar fi intrat singur în apartament. Apoi a stins lumina și-a tras ușa după el, încuind-o, la plecare.

Tăcere.

— Spui că Andrew Kensington a fost omorât? Întrebă Watkins. Dacă da, cum?

— Cred că Andrew a fost silit să se injecteze cu heroină, o supradoză, probabil sub amenințarea armei.

— De ce n-ar fi putut să facă asta înainte să vină? Întrebă Yong.

— Mai întâi, nu cred că un dependent cu autocontrol bun și cu experiență ca Andrew și-ar face, deodată, o supradoză accidentală. În al doilea rând, Andrew nu mai avea suficiente provizii pentru o supradoză.

— Dar de ce să-l spânzure?

— Supradoza nu-i tocmai o știință exactă. Nu-i întotdeauna ușor să-ți dai seama cât de rezistent e organismul. Poate că ar fi putut supraviețui suficient cât să fie găsit în viață. Deși probabil că injecția a fost făcută mai mult ca să-l moleșească, să nu opună rezistență când e suit pe-un scaun și i se înfășoară cablul în jurul gâtului. A, apropo de cablu. Lebie?

Lebie își mută, cu o strâmbătură, scobitoarea în colțul gurii.

— I-am pus pe băieții de la laborator să se uite la cablu. Cablurile electrice sunt arareori spălate, nu-i așa, și ne-am gândit că o să ne fie ușor să găsim amprente. Dar era curat ca o... ăă... făcu Lebie gesticulând cu brațul.

— Ca o chestie foarte curată? sugeră îndatoritor Yong.

— Exact. N-au găsit decât amprentele noastre.

— Așa că, dacă nu cumva Andrew a șters cablul înainte să se spânzure, concluzionă Watkins, și și-a băgat capul în laț fără să-și folosească degetele, altcineva a făcut asta în locul lui. Asta spui?

— Așa pare, șefu'.

— Dar dacă tipul ăsta e așa de deștept pe cât ziceți, de ce a stins lumina la plecare?

Watkins își desfăcu brațele, cu palmele-n sus, și privirea lui trecu iscoditoare peste chipurile celor de la masă.

— Fiindcă, zise Harry, e o reacție automată. O face fără să se gândească. Cum fac oamenii de obicei când ies din

case. Sau din case pentru care au o cheie, în care s-au obișnuit să intre și să iasă când vor.

Harry își lipi iarăși spinarea de spătarul scaunului. Asuda din belșug, neștiind cât mai putea să aștepte până la următorul pahar de băutură.

— Cred că omul pe care-l căutăm este iubitul secret al lui Otto Rechnagel.

Lebie intră lângă Harry în ascensor.

— Ieși să mănânci de prânz? Întrebă.

— Așa mă gândeam, zise Harry.

— Te deranjează dacă vin și eu?

— Deloc.

Lebie era un tovarăș bun dacă n-aveai chef să te întinzi la vorbă.

Găsiră o masă la Southern's, pe Market Street. Harry ceru un Jim Beam. Lebie cercetă meniul.

— Două salate cu barramundi¹², cafea și pâine proaspătă, vă rog.

Harry îi aruncă o privire surprinsă.

— Mersi, dar cred că nu vreau să mănânc chiar acum.

— Comanda rămâne, zâmbi Lebie. Prietenul meu o să se răzgândească după ce gustă peștele de-aici.

Chelnerul plecă și Harry îl privi pe Lebie. Își pusese amândouă palmele pe masă, cu degetele răsfirate, și privirea i se plimba peste ele de parcă le-ar fi comparat.

— Am fost, în tinerețe, într-o excursie pe coastă la Cairns, pe lângă Marea Barieră de Corali, zise către dosurile netede ale palmelor. Am cunoscut, la un hostel ieftin, două fete din Germania care făceau ocolul lumii. Închiriaseră o mașină și conduseseră de la Sydney până acolo. Mi-au povestit cu amănunte despre toate locurile pe care le văzuseră, cât stătuseră pe-acolo și din ce motive, plus ce plănuiau pentru restul călătoriei. Era limpede că nu lăsaseră prea multe la voia întâmplării. Poate că așa gândesc nemții. Și, când am întrebat dacă văzuseră vreun cangur în excursie, s-au hlizit și mi-au zis că da, firește. Era limpede că bifaseră asta pe

¹² Specie de pești care trăiesc în fluviile australiene (N.red.).

lista lor cu „lucruri de făcut”. „V-ați oprit să le dați de mâncare?”, am întrebat, dar s-au uitat prostite una la alta, apoi iarăși la mine. „Nu, nu le-am dat!” „De ce nu? Sunt chiar simpatici, să știți.” „*Aber*¹³... erau morți!”

Harry fu așa uimit de monologul lui Lebie că uită să zâmbescă.

Chelnerul reveni și puse băutura în fața lui Harry. Lebie se uită la pahar.

— Alaltăieri, am văzut o fată care era atât de drăguță că-mi venea s-o ciupesc de obrăjori și să-i zic o vorbă bună. Douăzeci și ceva de ani, cu rochie albastră și desculță. *Aber... era moartă*. După cum știi, era blondă, a fost violată și avea vânătăi pe gât de la strangulare. Și noaptea trecută am visat că fetele astea prea tinere și fără noimă de frumoase se înșiruie pe toate marginile drumurilor, prin toată Australia – de la Sydney la Cairns, de la Adelaide la Perth, de la Darwin la Melbourne. Și totul pentru un unic motiv. Ne-am ținut ochii închiși fiindcă n-am putut suporta adevărul. Și adevărul e că n-am făcut destul. Că ne-am îngăduit să fim slabi și umani.

Harry știa unde voia Lebie să ajungă. Chelnerul veni cu peștele.

— Tu, dintre noi toți, ești cel care s-a apropiat cel mai mult de el, Harry. Ai stat cu urechea lipită de pământ și s-ar putea să-i recunoști vibrația pașilor dacă se apropie din nou. Mereu o să fie o puzderie de motive bune ca să te îmbeți, dar dacă zaci fără vlagă prin vreo cameră de hotel n-o să fii de folos nimănui. Trebuie să fim dârji, să arătăm că putem rezista, zise Lebie desfăcându-și șervetul. Dar mai întâi trebuie să mâncăm.

Harry duse la gură paharul și-l bău cu încetineală, privindu-l pe Lebie în tot acest timp. Așeză apoi pe masă paharul gol, se strâmbă și apucă furculița și cuțitul. Mâncară, apoi, în liniște.

¹³ *Aber* înseamnă „dar” în germană (N.t.).

43

Un pește mare

O zări pe Sandra în locul ei obișnuit. Nu-l recunosc până ce nu ajunge aproape.

— Mă bucur să te văd iarăși, zise către ochii ei goi, cu pupile micșorate.

Intrară apoi la Bourbon & Beef, unde chelnerul dădu fuga și-i ținu Sandrei scaunul ca să se așeze.

Harry o întreabă pe Sandra ce vrea și comandă o Cola și un whisky dublu.

— Doamne, am crezut că se aruncă așa spre mine ca să-mi facă vânt afară, zise ea cu ușurare în glas.

— Sunt un fel de obișnuit al locului, explică Harry.

— Ce mai face iubita ta?

— Birgitta? zise Harry și tăcu preț de câteva clipe. Nu știu. Nu vrea să stea de vorbă cu mine. Sper că se simte groaznic.

— De ce să speri că se simte groaznic?

— Fiindcă sper că mă iubește, normal.

Sandra scoase un hohot aspru.

— Și tu ce mai faci, Harry Holy?

— Groaznic, răspunse el zâmbind cu tristețe. Dar m-aș simți mult mai bine dacă aș prinde un criminal în capcană.

— Și crezi că te pot ajuta eu? zise ea aprinzându-și o țigară.

Fața femeii, dacă era cu puțință, era și mai palidă, și mai trasă decât de obicei, iar ochii îi erau tiviți cu roșu.

— Ce bine semănăm, zise Harry arătând cu degetul spre oglinzile lor în fereastră întunecată de lângă masă.

Sandra nu răspunse.

— Țin minte, chiar dacă un pic în ceață, că Birgitta ți-a aruncat geanta pe pat și că tot ce era în ea s-a răsturnat pe așternuturi. La început, am crezut că ai un pechinez în geantă. Spune-mi, urmă el după un mic răgaz, la ce-ți trebuie o perucă blondă?

Sandra se uita pe geam, cu ochi goi. Adică se uita la

geam, posibil la propria-i reflexie.

— Mi-a cumpărat-o un client. Voia s-o port când venea la mine.

— Cine...?

Sandra clătină din cap.

— Las-o baltă, Harry. Nu-ți spun. Nu-s prea multe reguli în profesia mea, dar să-ți ții gura în privința mușterilor e una dintre ele. Și-i o regulă de aur.

Harry oftă.

— Te temi, zise.

Ochii Sandrei scăpărară.

— Nu încerca, Harry. N-o să scoți nimic de la mine, da?

— Nu e nevoie să-mi spui cine e, Sandra. Știu. Voiam să verific, mai întâi, dacă te temi să spui.

— *Știu*, îl maimuțări Sandra, care, era limpede, se înfuriase. Și de unde știi, mă rog?

— Am văzut piatra căzându-ți din geantă, Sandra. Cristalul verde. Am recunoscut semnul. El ți l-a dat. E de la magazinul maică-sii, Castelul de Cristal.

Sandra îl fixă cu ochii ei mari, negri. Gura dată cu ruj îi înțepenise într-un rânjel urât. Harry își lăsă cu grijă palma pe brațul ei.

— De ce te sperie așa de tare Evans White, Sandra? De ce nu vrei să-l dai în vileag?

Sandra își retrase brusc brațul, apoi se întoarse iarăși cu fața spre fereastră. Scoase un suspin, așa că Harry îi întinse o batistă pe care, inexplicabil, o avea în buzunar.

— Sunt o mulțime de oameni care se simt groaznic, să știi, șopti în cele din urmă femeia, cu ochii încă și mai roșii acum. Știi ce-i asta?

Își trase în sus mâneca rochiei și-i arătă un antebraț plin de semne inflamate, roșii, unele dintre ele cu crustă.

— Heroină?

— Morfină, zise ea. Nu foarte multă lume din Sydney îi face față, așa că majoritatea ajung pe heroină oricum. Dar eu sunt alergică la heroină. Corpul meu n-o poate suporta. Am încercat și-a fost cât pe ce să mor. Așa că otrava mea e morfina. Și anul trecut o singură persoană din King's Cross

a fost capabilă să furnizeze destulă. Iar omul ăsta vrea să fie plătit printr-un soi de joacă cu costume. Mă machiez și-mi pun peruca cea albă. Nu-mi pasă, e treaba lui în ce fel îl ațâță treaba asta, atâta vreme cât primesc ce-mi trebuie. Și să știi că sunt și demenți mai mari decât ăia care încearcă să te îmbrace ca pe mama lor.

— Mama?

— Cred c-o urăște. Sau o iubește mai mult decât e normal. Una din două, nu știu sigur, nu vrea să vorbească despre asta și Dumnezeu știe că nici eu nu vreau!

Râse prelung, găunos.

— De ce crezi că o urăște?

— Ultimele dăți a fost mai dur ca de obicei. Mi-a lăsat vânătăi.

— Pe gât?

Sandra clătină din cap.

— A încercat. După ce-a apărut prin ziare cazul fetei norvegiene sugrumate. M-a apucat de gât și mi-a zis să nu mă mișc și să nu-mi fie frică. Nu m-am mai gândit la asta după.

— De ce nu?

Sandra ridică din umeri.

— Oamenii sunt influențați de ce citesc și văd. De pildă, *Nouă săptămâni și jumătate*, când a fost la cinema. Brusc, o mulțime de mușterii au început să ne vrea târându-ne goale pe podele și ei să se uite.

— Film de căcat, zise Harry. Ce s-a întâmplat după aceea?

— M-a apucat de gât cu amândouă mâinile, a început să-și miște degetele mari peste laringele meu. Nimic violent. Dar mi-am dat jos peruca și-am zis că n-am chef de jocul ăla. Și-a venit în fire și-a zis că-i în regulă. Că-i venise așa, o toană. Că nu înseamnă nimic.

— Și l-ai crezut?

Sandra strânse din umeri.

— Nu știi tu cum un pic de independență poate să-ți afecteze viziunea asupra lucrurilor, spuse terminându-și paharul de whisky.

— Nu știi? răspunse Harry, aruncând o privire dezaprobatore sticlei de Coca-Cola încă neatinse.

McCormack bătea darabana nerăbdător pe tăblia mesei. Harry transpira, cu toate că ventilatorul funcționa la capacitate maximă. Vecina lui Otto Rechnagel avusese multe să-i spună lui Yong. Mult prea multe. Din păcate, nimic din ce spusese nu se dovedise relevant. Yong părea să fi avut greutate în a se comporta ca un bun ascultător în compania nu foarte plăcută a femeii.

— Un cur umflat, răspunse zâmbind când Watkins îl întreabă ce impresie îi făcuse femeia.

— Ceva nou despre fata din Centennial Park? zise McCormack.

— Nu prea, răspunse Lebie. Doar că nu era tocmai o fetiță cuminte - lua amfetamină și tocmai începuse să lucreze la un club de striptease din King's Cross. Se îndrepta spre casă când a fost omorâtă.

— Altceva?

— Deocamdată nu, domnule.

— Harry, zise McCormack ștergându-și fruntea de sudoare, care-i teoria ta?

— Cea mai recentă, mormăi Watkins suficient de tare ca să fie auzit de toți.

— Așadar, începu Harry, n-am reușit până la urmă să găsim martorul care, din ce spunea Andrew, l-ar fi văzut pe Evans White în Nimbin în ziua în care a fost omorâtă Inger Holter. Ce știm e că lui White îi lasă gura apă după blonde, că a avut o copilărie dezechilibrată și că ar fi interesant să-i cercetăm relația cu maică-sa. N-a avut niciodată un serviciu stabil sau vreo locuință permanentă, așa că e dificil să-i urmărim mișcările. Nu e imposibil să fi avut o relație clandestină cu Otto Rechnagel și nu-i cu neputință să-l fi însoțit pe Otto în călătoriile sale. Posibil să-și fi închiriat o cameră de hotel și să-și fi găsit victimele printre femeile care-i ieșeau în cale. E doar o teorie, firește.

— Poate că Otto e criminalul în serie, se lansă Watkins în speculații. Poate altcineva i-a lichidat pe el și pe

Kensington, fără să aibă nimic de-a face cu celelalte omoruri?

— Centennial Park, zise Lebie. Ăla e criminalul nostru în serie. Aș paria tot ce am. Nu prea am eu mare lucru, e drept...

— Lebie are dreptate, zise Harry. Făptașul nostru e încă în libertate.

— OK, zise McCormack. Îl aud pe amicul nostru Holy folosind acum expresii gen *nu e imposibil* și *nu-i cu neputință* ca să-și lanseze teoriile, ceea ce e, poate, un lucru înțelept. N-avem nimic de câștigat dacă ne ținem cu nasul pe sus. Mai mult, ar trebui să ne fie tuturor clar că avem de-a face cu un tip foarte inteligent. Și încrezător în forțele proprii. Ne-a oferit răspunsurile de-a gata pe care le căutam, ne-a dat un criminal pe tavă și-acum presupune că răspunsurile astea ne-au răcorit și că socotim cazul rezolvat, de vreme ce făptașul a murit de propria-i mână. Arătându-l cu degetul pe Kensington, știa desigur că vom decide să punem surdina la toată povestea - chestie care, trebuie să recunoașteți, e deșteaptă.

Zicând ultimele cuvinte, McCormack îi aruncă o privire lui Harry.

— Avantajul nostru constă în faptul că el se crede în siguranță. Cei care se cred în siguranță devin adesea neglijenți. Acum, totuși, a venit vremea să decidem cum abordăm chestiunea. Avem un nou suspect și nu ne putem permite s-o dăm iarăși în bară. Problema ar fi că, dacă facem prea multe valuri, riscăm să speriem peștele cel mare. Trebuie s-avem nervi de oțel și să stăm neclintiți până ce peștele cel mare a ajuns prin preajmă, până se vede atât de limpede că nu poate fi confundat și e atât de aproape că nu-l putem rata. Atunci și numai atunci putem arunca harponul.

Îi privi pe rând pe cei din jur. Toți dădură din cap ca să confirme indiscutabilul bun-simț al șefului.

— Și ca s-o facem, trebuie să lucrăm precaut, în liniște și sistematic.

— Nu-s de acord, spuse Harry.

Ceilalți se întoarseră către el.

— Mai există o cale de a prinde pește fără să faci valuri, continuă el. Un fir și un cârlig în care să punem o momeală care știm că-l poate atrage.

O meduză-cutie

Vântul ridica nori de praf care se învâртеjeau pe drumul de pietriș, peste zidul scund de piatră ce înconjura cimitirul și printre îndoliați. Harry trebui să strângă din pleoape ca să nu se aleagă cu praf în ochi. Aerul învolburat se opintea în fuste și sacouri, făcându-i pe membrii adunării să pară, de la distanță, că dansează pe mormântul lui Andrew Kensington.

— Vântul iadului, șopti Watkins în timp ce preotul își recita versetele.

Harry se gândi la cuvintele alese de Watkins, sperând că nu așa stăteau lucrurile. Era dificil, firește, să spui din ce direcție venea vântul, însă era cu siguranță unul grăbit. Și, dacă se înființase ca să ia sufletul lui Andrew, nu se putea spune că își făcea superficial treaba. Paginile cărții cu imnuri fâlfâiau, prelata verde și plină de pământ de lângă groapă se zbătea cu zgomot, iar persoanele fără pălării aveau coafurile răvășite.

Harry nu-l asculta pe preot, ci se uita cu ochi mijiți către cealaltă parte a gropii. Părul Birgittei era propulsat în spate ca o flacără roșie. Răspunse uităturii lui cu o expresie încremenită. O bătrână căruntă stătea tremurând pe un scaun, cu bastonul pe genunchi. Pielea îi era galbenă și vârsta nu-i putea ascunde trăsăturile cabaline, tipic englezești. Vântul îi strâmbase pălăria. Harry aflase că femeia era mama adoptivă a lui Andrew, însă era atât de vârstnică și de fragilă că abia dacă băgase de seamă condoleanțele lui Harry lângă biserică – nu făcuse decât să dea ușor din cap și să bâiguie, iarăși și iarăși, aceeași frază nedeslușită. În spatele ei, în picioare, abia vizibilă, era o femeie de culoare ținând de mână două fete.

Preotul aruncă pământ în groapă, în stil luteran. Lui Harry i se spusese că Andrew ținea de Biserica anglicană, care, împreună cu cea catolică, erau cele mai mari congregații din Australia, însă lui Harry, care nu fusese la prea multe

Înmormântări la viața lui, i se păru că slujba funerară nu era prea diferită de cele care se țineau în Norvegia. Până și vremea era la fel. Când o îngropaseră pe mama lui, cerul fusese plin de nori agitați, albaștrui, însă, din fericire, prea grăbiți ca să sloboade ploaie. Când îl îngropaseră pe Ronny, fusese soare afară. Însă atunci Harry era internat, cu jaluzelele trase, fiindcă lumina îi provoca dureri de cap. Exact ca astăzi, polițiștii fuseseră și atunci majoritari la înmormântare. Poate că și cântaseră, la final, același imn: „Mai aproape, Doamne, de Tine!”

Grupul de oameni se împrăștie și lumea porni spre mașini. Harry se ținu după Birgitta, care se opri, lăsându-l să o ajungă din urmă.

— Arăți de parcă ai fi bolnav, zise ea fără să ridice ochii.

— Habar n-ai tu cum arăt când sunt bolnav.

— Nu arăți bolnav când ești bolnav? Eu zic doar că arăți bolnav. Dar ești?

Vântul suflă, ridicând cravata lui Harry și lipindu-i-o de față.

— Poate că-s bolnav un pic. Nu foarte. Tu arăți ca o meduză cu părul ăsta al tău care... îmi vine în față, zise el scoțându-și din gură o şuviță de păr roșcat.

Birgitta zâmbi.

— Ar trebui să mulțumești cerului că nu-s o meduză-cutie, zise.

— O... ce?

— O meduză-cutie, repetă Birgitta, Sunt foarte des întâlnite în Australia. Sunt mai otrăvitoare decât meduzele obișnuite, s-ar putea spune...

— Meduză-cutie? auzi Harry o voce familiară în spate.

Era Toowoomba.

— Cum îți merge? zise Harry și îl lămurii că părul Birgittei, suflat de vânt peste fața lui, îi sugerase comparația.

— Ehei, dacă era o meduză-cutie, ți-ar fi lăsat dungi roșii pe față și-ai fi tipat acum ca unul care s-a ales cu douăzeci de bice la spinare, zise Toowoomba. Și, în câteva secunde, ai fi căzut lat, veninul ți-ar fi paralizat plămânii, ai fi început să te sufoci și, dacă n-ai fi avut imediat parte de îngrijiri

medicale, ai fi murit de-o moarte extrem de dureroasă.

Harry ridică defensiv palmele.

— Mersi, am avut parte de destulă moarte pe ziua de azi.

Toowoomba încuviință. Purta un sacou negru de mătase, cu papion. Observă privirea lungă a lui Harry.

— E singura chestie care seamănă cât de cât a costum. Plus că de la el l-am moștenit, zise arătând cu bărbia spre groapă. Nu recent, ci cu niște ani în urmă. Andrew mi-a zis că i-a rămas mic. Dar nici vorbă de așa ceva, normal. Nu voia el să recunoască, dar știu că l-a cumpărat atunci, pentru banchetul de după campionatul Australiei. Și probabil spera să am parte de experiența vestimentară de care nu se putuse bucura el.

Porniră pe poteca de pietriș, cu mașini trecând încetișor pe lângă ei.

— Pot să-ți pun o întrebare personală, Toowoomba? zise Harry.

— Unde zici că o să ajungă Andrew?

— Cum adică?

— Crezi că sufletul lui o s-o apuce în sus ori în jos?

Toowoomba răspunse, arborând o expresie gravă:

— Sunt un om simplu, Harry. Nu știu prea multe despre lucruri de felul ăsta și nici la suflete nu mă pricep. Știu totuși vreo două lucruri despre Andrew Kensington și, dacă e ceva sus și acel ceva caută suflete frumoase, atunci acolo îi e locul.

Zâmbi și continuă:

— Dar dacă nici jos nu-i de lepădat, cred că acolo ar prefera. Nu-i plăceau deloc locurile plicticoase.

Chicotiră încetișor.

— Și de vreme ce-i o întrebare personală, Harry, o să-ți dau un răspuns personal. Cred că părinții lui Andrew și ai mei nu greșeau într-un totul. Viziunea lor asupra morții era una sobră. Deși e adevărat că multe triburi credeau în viața de după moarte, unele credeau în reîncarnare, în sufletul ce migrează de la un om la altul, iar altele că sufletele se pot întoarce sub formă de spirite. Niște triburi credeau că sufletele morților apăreau pe cer sub formă de stele. Și așa

mai departe. Însă elementul comun era că toți socoteau că oamenii, mai devreme sau mai târziu, după ce treceau prin stadiile astea, mureau de o moarte adevărată, definitivă. Și, nu știu de ce, îmi place să văd așa lucrurile. Ideea de eternitate e cam obositoare, nu crezi?

— Cred că sună de parcă Andrew nu ți-ar fi lăsat moștenire doar smochingul, zise Harry.

Toowoomba râse:

— Se aude așa de clar?

— Vocea lui hipnotică, zise Harry. Omul ăsta ar fi trebuit să se facă preot.

Se opriră lângă o mașină mică și prăfuită, care era evident a lui Toowoomba.

— Știi ce, s-ar putea să am nevoie de cineva care îl cunoștea pe Andrew, zise Harry reacționând la o intuiție de moment. Cum gândea. De ce-a făcut ce-a făcut.

Își îndreptă umerii și privirile li se întâlniră.

— Cred că Andrew a fost omorât, zise Harry.

— Pe naiba! izbucni Toowoomba. Nu crezi, știi! Oricine l-a cunoscut pe Andrew știe că n-ar fi plecat de la petrecere de bunăvoie. Pentru el viața era cea mai mare petrecere. Nu știu pe nimeni să fi iubit viața mai mult ca el. Cu bune și cu rele. Dacă avea de gând să dea în primire, ar fi avut și până atunci o mulțime de ocazii – și motive.

— Atunci suntem de acord, zise Harry.

— De obicei, mă găsești la numărul ăsta, zise Toowoomba, mâzgălind ceva pe o cutie de chibrituri. E un număr de mobil.

Toowoomba, care avea drum către nord, o luă din loc în mașinuța lui albă, hârbuită. Birgitta și Harry rămaseră acolo, privindu-l cum se îndepărtează, apoi Harry avu ideea să găsească vreun coleg cu mașină care să-i ducă și pe ei în oraș. Părea însă că majoritatea plecaseră deja. Apoi un Buick magnific, vechi, opri înaintea lor, șoferul coborî geamul și scoase o față roșie și un nas băcător la ochi – arăta ca un cartof cu mai mulți tuberculi lipiți unul de altul și era, posibil, chiar mai roșu decât restul feței străbătute de o rețea de vinișoare.

— Mergeți în oraș, oameni buni? Întrebă nasul, apoi le spuse să urce.

— Mă cheamă Jim Connolly. Ea e soția mea, Claudia, zise după ce se așezară pe bancheta lată din spate.

O fețișoară negricioasă, cu un surâs luminos, se întoarse către ei de pe scaunul din față. Femeia părea de origine indiană și era atât de mărunță, că abia dacă i se zărea creștetul pe deasupra tetierei.

Jim îi studie pe Harry și Birgitta în oglinda retrovizoare.

— Prieteni de-ai lui Andrew? Colegi?

Conducea grijuliu străvechea mașină pe drumul de pietriș în vreme ce Harry îi explică ce legătură avuseseră cu mortul.

— Așa, deci tu ești din Norvegia și tu din Suedia. Departe rău. Mda, păi cam toată lumea de pe-aici vine de undeva de departe. Claudia, de pildă, e din Venezuela, unde se țin toate concursurile de Miss Univers. Câte titluri ați luat, Claudia? Inclusiv al tău. Ha, ha.

Râdea cu atâta poftă, că ochii îi dispărură sub pielea încrețită a arcadelor. Claudia îi ținu hangul.

— Eu sunt australian, continuă Jim. Stră-stră-străbunicul meu a venit aici din Irlanda. Era un criminal și-un hoț. Ha, ha, ha. Cândva, oamenilor nu le plăcea să admită că-s descendenți de ocnași, chiar dacă asta a fost cu două sute de ani în urmă. Eu, unul, m-am mândrit mereu cu asta. Condamnații, plus o mână de marinari, au întemeiat țara asta. Și încă ce țară minunată. Pe-aici îi spunem țara norocoasă. Da, da, lucrurile se schimbă. Acum aud că-i „marfă” să-ți urmărești descendența până la condamnați. Ha, ha, ha. Mare păcat de Andrew, nu?

Jim era ca o mitralieră verbală, așa că Harry și Birgitta nu apucară să zică prea multe înainte ca omul să se pornească din nou. Și, cu cât mai repede vorbea, cu atât mai lent conducea. Ca David Bowie pe casetofonul cel vechi al lui Harry, cu baterii. Îl primise de la tatăl lui, cu ani în urmă, și, cu cât dădeai mai tare volumul, cu atât se învârtea mai greu caseta.

— Andrew și cu mine umblam împreună cu echipa de

boxeri a lui Jim Chivers. Știi, Andrew n-a avut niciodată nasul rupt. Nici vorbă să-i întineze cineva virtutea pugilistică. Tipii ăștia aborigeni au nasurile al naibii de aplatizate, poate de aia nici nu-și bătea nimeni capul. Dar Andrew era sănătos și în formă. Avea inima sănătoasă și nasul sănătos. Bine, cât de sănătoasă poate fi o inimă după ce te-au răpit autoritățile la naștere. Și inima nu i-a mai fost așa de sănătoasă după scandalul de la campionatul Australiei de la Melbourne. Presupun c-ai auzit câte ceva despre asta, nu? A avut mult de pierdut atunci.

Mergeau acum cu mai puțin de patruzeci la oră.

— Campionul, Campbell... ei bine, gagica lui era în limbă după Andrew, în genunchi era, dar probabil că fusese toată viața ei de-o frumusețe așa de răpitoare că nu avusese niciodată parte de respingere. Fiindcă, dacă ar fi știut să reacționeze la respingere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar când a bătut la ușa lui Andrew în seara aia și el a rugat-o frumos să plece, n-a putut îndura asta; s-a dus glonț înapoi la iubitul ei și i-a spus că Andrew a pipăit-o. Au sunat la el în cameră și i-au zis să coboare în bucătărie. Încă umblă bârfe despre bătaia de-acolo. Viața lui Andrew a luat-o în jos dup-aia. Dar de nasul lui nu s-au putut atinge. Ha, ha, ha. Sunteți împreună?

— Nu chiar, izbuti să îngaime Harry.

— Mie mi se pare că sunteți, zise Jim privindu-i în oglindă. Poate nu știți voi încă, dar, chiar dacă păreți cam pleoștiți de gravitatea circumstanțelor astăzi, e o scânteie acolo. Corecțați-mă dacă greșesc, dar arătați ca mine și Claudia când eram tineri și îndrăgostiți, cum am fost în primii douăzeci-treizeci de ani. Ha, ha, ha. Acum suntem doar îndrăgostiți. Ha, ha, ha.

Claudia își privi soțul cu ochi scăpărători.

— Pe Claudia am cunoscut-o la unul dintre bâlciurile la care mergeam. Era contorsionistă. Chiar și azi se poate plia ca o foaie de hârtie. Așa că nu știu la ce-mi trebuie Buickul ăsta baban. Ha, ha, ha. M-am ținut după ea mai bine de-un an până să mă lase s-o sărut măcar. Și apoi mi-a zis că se îndrăgostise de mine la prima vedere. Asta în sine era o

chestie senzațională, dacă ți-neți seama că nasul ăsta al meu luase deja o groază de bătaie. Apoi a făcut-o pe mironosița un an lung și greu. Uneori femeile mă sperie de moarte. Ce părere ai, Harry?

— Păi, zise Harry, cam înțeleg ce vrei să spui.

O privi pe Birgitta, care surâse.

După ce petrecură trei sferturi de oră ca să parcurgă o distanță ce le-ar fi luat în mod obișnuit doar douăzeci de minute, opriră la primărie, unde Harry și Birgitta îi mulțumiră pentru transport și se dădură jos. Vântul se înțețise și aici. Se opriră, loviți de rafale, neștiind ce să-și spună, cuprinși de o stânjeneală palpabilă.

— Un cuplu nu tocmai obișnuit, zise Harry.

— Da, spuse Birgitta. Sunt fericiți împreună.

Vântul bătea cu putere, zguduind un copac din parc. Harry își imagină că vede o siluetă păroasă dând fuga să se ascundă.

— Ce facem acum? zise Harry.

— Vii la mine acasă.

— În regulă.

După faptă și răsplată

Birgitta îi vârî lui Harry o țigară între buze și i-o aprinse.

— Ai meritat-o.

Harry cugetă la asta. Nu se simțea tocmai rău. Trase cearșaful pe el.

— Ești jenat? râse Birgitta.

— Nu-mi plac privirile tale pofticioase. Poate că n-o să crezi, dar de fapt nu sunt o mașină.

— Chiar așa? făcu Birgitta mușcându-i în joacă buza de jos. Pe mine m-ai păcălit. Pistonul ăla...

— Bine, bine. Trebuie să fii așa de vulgară acum, când viața a ajuns o binecuvântare, scumpo?

Fata i se cuibări alături și își lăsă capul pe pieptul lui.

— Mi-ai promis altă poveste, șopti.

— Așa e, recunosc Harry și trase aer adânc în piept. Să vedem... Începe așa. Eram într-a opta și a venit o fată nouă într-o clasă paralelă. O chema Kristin și a durat doar trei săptămâni până să se combine oficial cu cel mai bun amic al meu, Terje, băiatul cu cei mai albi dinți din școală, care cânta la chitară într-o trupă. Problema era că fata era totodată și cea pe care o așteptasem întreaga viață.

Se opri din vorbit.

— Și ce-ai făcut?

— Nimic. Am continuat să aștept. Între timp, m-am împrietenit cu Kristin - putea vorbi cu mine câte-n lună și în stele, așa simțea. Îmi făcea confesiuni despre lucrurile care nu mergeau între ea și Terje, fără să-și dea seama că amicul ei era, pe furiș, cât se poate de mulțumit și că aștepta momentul în care să treacă la atac.

Harry făcu o grimasă.

— Doamne, ce mult mă uram.

— Sunt bulversată, îngână Birgitta mângâind-i afectuos părul.

— Un prieten ne-a invitat, în gașcă, la ferma nelocuită a bunicilor săi în același weekend în care trupa lui Terje avea

o cântare. Am băut vin de casă și am stat pe sofa cu Kristin, vorbind până târziu în noapte. Am decis, după un timp, să explorăm casa și am urcat în mansardă. Ușa era încuiată, însă Kristin a descoperit o cheie atârnată de un cârlig și a descuiat-o. Ne-am întins unul lângă altul pe cuvertura de pe un pat cu baldachin, unul cam micuț. În cutele lenjeriei, am văzut niște dâre negre și-am tresărit scârbit când mi-am dat seama că erau muște moarte. Probabil cu miile. Am văzut cum fața ei se apropie de a mea, tivită cu muște negre pe perna albă, scăldată în lumina albăstruie a lunii, o lună rotundă, uriașă care-i făcea pielea să pară transparentă.

— Pf! făcu Birgitta și se rostogoli peste el.

Se priviră îndelung în ochi.

— Am vorbit despre tot soiul de nimicuri. Am stat așa, fără să ne mișcăm, ascultând liniștea. Am auzit o mașină trecând pe drum și luminile farurilor au brăzdat tavanul, proiectând în odaie tot soiul de umbre stranii. Kristin a terminat-o cu Terje la două zile după aceea.

Harry se întoarse pe-o parte, cu spatele la Birgitta, care se lipi îndată de el.

— Și ce s-a mai întâmplat după aceea, Valentino?

— Am început să ne întâlnim în secret. Până ce n-a mai fost secret deloc.

— Cum i-a picat lui Terje?

— Păi... unii reacționează ca la carte. Terje le-a cerut prietenilor să aleagă: el sau eu. Cred că a fost o victorie zdrobitoare. Obținută de băiatul cu cei mai albi dinți din școală.

— Cred că a fost groaznic. Și te-ai simțit singur?

— Nu știu ce-a fost mai aiurea. Sau de cine-mi era mai milă, de mine sau de Terje.

— Măcar tu și Kristin vă aveți unul pe celălalt.

— Așa-i, dar se dusesse vraja. Fata ideală, vezi tu, dispăruse.

— Cum adică?

— Aveam o fată care părăsise un băiat pentru cel mai bun prieten al lui.

— Și tu erai, pentru ea, băiatul care-și folosisese fără scrupule cel mai bun prieten ca să fie cu ea.

— Exact. Și chestia asta avea să rămână pentru totdeauna între noi. Nu la suprafață, poate, însă mocnea undeva în fundal, emanând dispreț reciproc. De parcă eram complici la un omor scandalos.

— Deci a trebuit să te descurci cu o relație care nu era perfectă. Bun venit în realitate!

— Nu mă înțelege greșit. Cred că păcatele noastre comune au fost, în multe feluri, un liant. Cred că ne-am iubit cu adevărat o vreme. Unele zile erau... perfecte. Ca niște picături de apă. Ca un tablou minunat.

Birgitta râse.

— Îmi place să te aud vorbind, Harry. Ți se luminează ochii când vorbești așa. De parcă ai re trăi momentele alea. Ți-e dor să te întorci?

— La Kristin? Poate că tânjesc după vremurile când eram împreună, dar să mă întorc la Kristin? Oamenii se schimbă. Persoana după care tânjești s-ar putea să nu mai existe. Ce naiba, doar ne schimbăm cu toții. Odată ce-ai avut o experiență, e prea târziu, nu mai poți să ai vreodată senzația că încerci lucrul ăla pentru prima oară. E trist, dar așa stau lucrurile.

— Ca atunci când te îndrăgostești întâia oară? zise încetișor Birgitta.

— Ca atunci... când te îndrăgostești întâia oară, zise Harry mângâind-o pe obraz.

Apoi trase din nou adânc aer în piept.

— Aș vrea să te rog ceva, Birgitta. Să-ți cer o favoare.

Muzica era asurzitoare și Harry trebui să se aplece spre el ca să audă ce-i spunea. Teddy o ridica în slăvi pe noua sa vedetă, Melissa, care avea nouăsprezece ani și care, în clipa aceea, încingea la roșu atmosfera. Nu era nicio exagerare, trebui să admită Harry.

— Zvonurile. Ele fac treaba, zise Teddy. Poți să-ți faci tu reclamă cât poțezi, dar până la urmă o singură chestie vinde, zvonul care circulă din gură-n gură.

Și zvonurile își făcuseră bine treaba, fiindcă pentru prima oară după multă vreme clubul era aproape plin. După numărul în care Melissa întruchipă o văcăriță cu lasou, bărbații ovaționară cu entuziasm, ba chiar și minoritatea femeiască aplaudă politicos.

— Vezi, urmă Teddy, n-are succes fiindcă a născocit un număr nou – doar e striptease clasic, Dumnezeu știe că-i așa. Am mai avut pe-aici o duzină de fete care făceau același număr și niciun client nu dădea vreun semn că i-ar păsa măcar atâtica. Motivul e altul, e vorba de inocentă și emoție.

Din experiență, totuși, Teddy știa că asemenea valuri de popularitate erau, din păcate, trecătoare. Pe de o parte, publicul era mereu în căutare de ceva nou; pe de alta, branșa asta avea o neplăcută tendință de a-și devora propriile odrasle.

— Pentru dansul la bară ai nevoie de entuziasm, răcni Teddy peste bubuitul ritmurilor disco. Nu foarte multe dintre fete reușesc să-și păstreze entuziasmul, oricât de tare ar încerca. Patru spectacole în fiecare zi nenorocită. Îți pierzi interesul și uiți de public. Am văzut asta întâmplându-se de-o mulțime de ori. Nu contează cât de populară ești, un ochi exersat își dă seama când se stinge o stea.

— Cum?

— Păi sunt dansatoare, nu? Trebuie s-asculte muzica, să o interiorizeze, din astea. Când se „agită” și-s un pic înaintea ritmului nu e ce-ai putea crede, adică un semn că-s prea entuziaste. Dimpotrivă, e un semn că li s-a făcut lehamite și că vor să scape cât mai rapid. Și, adesea subconștient, își reduc din mișcări, așa că detaliile dansului sunt diminuate. E la fel cu cei care au spus același banc de multe ori; încep să lase pe dinafară amănuntele mici, dar semnificative care te fac să râzi când vine poanta. Și în privința chestiei ăsteia e greu de făcut ceva – limbajul trupului nu minte și se transmite audienței. Fetele sunt conștiente de asta și, ca să condimenteze spectacolul, să-ri ridice nivelul, beau câteva pahare înainte să urce pe scenă. Uneori prea multe. Iar după o vreme...

Teddy își lipi un deget de o nară și mimă trasul pe nas.

Harry încuviință. Era o poveste familiară.

— Descoperă prafurile. Și astea, spre deosebire de alcool, le fac viaie. Plus că au auzit ele că le și ajută să se mențină zvelte. Și îndată ajung să ia tot mai mult ca să obțină starea care le trebuie ca să dea, seară de seară, ce au mai bun din ele. Ajung rapid să nu-și mai poată face numărul fără. Apoi, nu după multă vreme, efectele devin vizibile, fetele observă că-și pierd concentrarea și încep să urască gloata de bețivani voioși. Și într-o noapte ies de pe scenă, furioase, înlăcrimate. Se ceartă cu directorul, își iau o săptămână de concediu și-apoi se întorc. Dar nu mai pot simți atmosfera, pâlparea aceea interioară care le-a ajutat cândva să se sincronizeze. Publicul începe să tropăie nemulțumit și, până la urmă, vine vremea să termini cu meseria asta și să-ți vezi de viață.

Da, Teddy se afla în miezul palpitând al lucrurilor. Dar toate acestea se găseau în viitor. Acum, era timpul să mulgă vaca, pe cea care stătea acum pe scenă cu ochi mari și ugere pline mai să plesnească și care era probabil – ținând seama de împrejurări – o vacă foarte fericită.

— Nu ți-ar veni să crezi dacă ți-aș spune cine vine pe-aici ca să vadă ce prospătură avem, chicoti Teddy, scuturându-și cu un bobârnac reverul hainei. Unii fac parte chiar din breasla ta, ca să spun așa. Și nu-s tocmai băieți din josul ierarhiei.

— Un pic de striptease nu face rău nimănui, cred.

— Păăăi, trăgăna Teddy. Nu știu ce să zic despre asta. Atâta vreme cât plătesc pagubele după aia, presupun că o zgârietură pe ici, pe colo nu-i chiar așa de gravă.

— Ce vrei să spui?

— Mai nimic. Destul cu asta. Ce te-aduce înapoi, domnule detectiv?

— Două lucruri. Fata care a fost găsită în Centennial Park s-a dovedit a nu fi chiar inocența întruchipată, cum părea la prima vedere. Probele de sânge au arătat că era plină de amfetamine și, la o cercetare mai amănunțită, urmele ne-au adus aici. Am descoperit, de fapt, că a fost pe scenă în

seara aceea, înainte să dispară.

— Barbara, da. Tragic, într-adevăr, făcu Teddy străduindu-se să se arate îndurerat. Nu era ea cine știe ce dansatoare, dar era o fată extraordinară. Ați aflat ceva?

— Speram să ne poți ajuta tu, Mongabi.

Cu un gest nervos, Teddy își trecu mâna prin părul pieptănat pe spate și dat cu gel.

— Îmi pare rău, șefu'. Nu era în turma mea. Cu Sammy trebuie să vorbești. Apare mai târziu.

O pereche de țâțe enorme, înveșmântate în satin, îi bloca ră vederea pentru o clipă, apoi își văzură de drum și, când se uită, Harry băgă de seamă că pe masă, lângă el, răsărise un cocteil pestriț.

— Ziceai că ai venit pentru două lucruri, șefu'. Care era al doilea?

— A, da. O chestiune absolut privată, Mongabi. Mă întrebam dacă l-ai mai văzut până acum pe amicul meu de colo? Întrebă Harry și arătă spre bar, unde o siluetă înaltă, în smoching, le făcu din mână.

Teddy clătină din cap.

— Ești absolut sigur, Mongabi? E destul de bine cunoscut. În curând o să ajungă campionul la box al Australiei.

Urmă un moment de tăcere. Ochii lui Teddy Mongabi sclipiră alert.

— Ce vrei să...?

— Categoria grea, se înțelege de la sine.

Harry descoperi paiul printre umbreluțele și feliile de lămâie din pahar și sorbi din cocteilul de fructe.

Teddy se sili să zâmbească.

— Domnule detectiv, mă-nșel eu sau până acum am avut o conversație plăcută?

— Chiar așa, plăcută. Dar nu totul în viață e plăcut. Momentul plăcut s-a terminat.

— Uite ce-i, detectiv Holy, și eu cred că nimic din ce s-a întâmplat recent n-a fost tocmai plăcut. Îmi pare rău. Deși ar trebui să-ți asumi și tu o parte din vină, să știi. Când ai intrat aici, în seara asta, am crezut că se înțelege de la sine că trecutul a rămas în urma noastră. Cred că sunt niște

lucruri în privința cărora ne putem înțelege. Vorbim aceeași limbă, șefu’.

Se lăasă o tăcere scurtă și, dintr-odată, muzica disco se opri. Teddy ezită. Cu un bolborosit zgomotos, Harry trase cu paiul ultimele picături de suc.

Teddy înghiți în sec.

— Știu, de exemplu, că Melissa nu are vreun program special pe restul serii, zise aruncându-i o privire imploratoare lui Harry.

— Mulțumesc, Mongabi, apreciez că te-ai gândit la mine. Dar n-am, pur și simplu, timp acum. Trebuie să termin cu povestea asta și-apoi am șters-o de aici.

Scoase din haină un baston negru de poliție.

— Așa de ocupați suntem că nici nu știu dacă o să am timp să te omor ca lumea, zise Harry.

— Ce naiba...?

Harry se ridică în picioare.

— Sper că Geoff și Ivan sunt de serviciu în seara asta. Prietenul meu abia așteaptă să-i cunoască, să știi.

Teddy se ridică și el.

— Închide ochii, zise Harry și lovi.

Momeală

— Mdaa?

— Alo, cu Evans vorbesc?

— Posibil. Cine întreabă?

— Salut, sunt Birgitta, prietena lui Inger. Ne-am întâlnit de vreo două ori la Albury. Am păr lung, blond, un pic roșcat. Mă ții minte?

— Sigur că te țin minte. Ce mai faci? De unde ai făcut rost de numărul meu?

— Sunt bine. Cu sușuri și coborâșuri, îți dai seama. Cam deprimată din cauza lui Inger și restul, dar nu vreau să te bat la cap cu asta. Inger mi-a dat numărul tău, în caz că era nevoie s-o sunăm când se ducea în Nimbin.

— Înțeleg.

— Da, și chestia e că ai ceva ce-mi trebuie, Evans, știu că ai.

— Așaa, ce?

— Chestii.

— Am priceput. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar mă îndoiesc că am ce cauți tu. Ascultă... ăă... Birgitta...

— Nu înțelegi, trebuie să ne întâlnim!

— Ușurel. Pentru ce-ți trebuie ție sunt încă o sută de furnizori și asta nu-i o linie sigură, așa că-ți sugerez să nu te ia gura pe dinainte. Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Ce-mi trebuie mie începe cu „m”, nu cu „h”. Și ești singura persoană care are așa ceva.

— Prostii.

— Bine, mai sunt vreo câțiva, dar n-am încredere în niciunul. Cumpăr pentru mai multă lume. Am nevoie de multă și plătesc bine.

— Sunt cam prins acum, Birgitta. Nu mai suna aici, te rog.

— Stai! Pot să... știu niște lucruri. Știu ce-ți place.

— Ce-mi place?

— Ce-ți... place cu adevărat. Ce te stârnește.

— ...

— Scuze, a trebuit să invit pe cineva afară din cameră. Îmi dai dureri de cap, nu alta. Așadar... ce crezi tu că-mi place, Birgitta?

— Nu pot să spun la telefon, dar... sunt blondă și... îmi place și mie chestia aia.

— Fir-ar, ce bârfesc fetele! Mereu surprinzătoare. Credeam că Inger și-a ținut gura în privința asta.

— Când ne putem vedea, Evans? E urgent.

...

— O să ajung în Sydney poimâine, dar probabil c-ar trebui să am în vedere un zbor mai devreme de-atât...?

— Da!

— Hm.

— Când putem să...?

— Șș, Birgitta, mă gândesc.

...

— Bun, ascultă cu atenție. Ia-o pe Darlington Road mâine seară la opt. Oprește pe stânga, la Hungry Jack's. Uită-te după un Holden negru, cu geamuri fumurii. Dacă nu-i acolo până în opt și jumătate, poți să pleci. Și ai grijă să-ți pot vedea părul.

— Ultima oară? Să vedem... Kristin m-a sunat acasă într-o seară, din senin. Cred că băuse un pic. M-a făcut cu ou și cu oțet pentru o chestie, nu mai țin minte ce. Probabil pentru că-i distrusesem viața. Avea tendința să creadă că oamenii din jur distrug mereu lucrurile pe care ea le-a plănuț cu atâta grijă.

— Așa e cu fetele care au crescut singure, jucându-se cu păpușile.

— Poate. Dar, cum îți spuneam, nu mai țin minte. Rar se întâmpla să fiu treaz pe-atunci.

Harry se ridică în coate pe nisip și cercetă din priviri marea. Coamele albe ale valurilor se înălțau și, atunci când cădeau la loc, zdrobindu-se de stâncile abrupte aflate dincolo de plaja Bondi, spuma stăruia în aer încă o clipă și lichărea în soare ca sticla pisată.

— Dar am mai văzut-o încă o dată. M-a vizitat la spital după accident. Mai întâi, când am deschis ochii, mi s-a părut că visez când am văzut-o la căpătâiul patului, palidă, aproape transparentă. Era la fel de frumoasă ca întâia oară când o văzusem.

Birgitta îl împunse cu degetul în coaste.

— Am cam exagerat cu sentimentalismul?

— Deloc, continuă.

Stătea pe burtă și se hlizea.

— Păi cum așa? Ar trebui să fii un pic geloasă când vorbesc despre o iubire de altădată. Dar cu cât intru mai mult în detalii despre trecutul meu romantic, cu atât pare să-ți placă mai mult.

Birgitta îi aruncă o privire pe deasupra ochelarilor de soare.

— Îmi place să aflu că polițaiul meu cel bărbătos a avut o viață sentimentală. Chiar dacă a avut-o cu ceva timp în urmă.

— Cu ceva timp în urmă? Păi acum ce se cheamă că e?

Ea râse.

— Acum este vorba despre o legătură de vacanță matură, bine chibzuită, care nu devine prea intensă, dar are la pachet suficient sex cât să merite osteneala.

Harry scutură din cap.

— Nu-i adevărat, Birgitta, și știi asta.

— E adevărat, dar e în regulă, Harry. Deocamdată. Continuă-ți povestea. Dacă detaliile devin prea personale, o să te anunț. Și, oricum, o să-mi vină și mie rândul dup-aia, când o să-ți povestesc despre fostul meu iubit, zise ea foindu-se pe nisipul fierbinte cu o expresie mulțumită pe figură. Foștii mei iubiți, de fapt.

Harry îi îndepărtă cu palma nisipul de pe spatele alb.

— Sigur n-o să te arzi? La soarele ăsta, cu pielea ta...

— Doar tu însuși m-ai dat cu loțiune, herr Hole!

— Mă întreb dacă are un factor de protecție suficient de ridicat. OK, las-o baltă. Pur și simplu nu voiam să te alegi cu arsuri.

Harry se uită lung la pielea ei albă, sensibilă la lumină. Când îi ceruse favorul, Birgitta zisese da pe loc – fără vreo ezitare.

— Relaxează-te, tati, și spune povestea.

Ventilatorul nu funcționa.

— Rahat, era nou-nouț! se lamentă Watkins, arzându-i aparatului o scatoalcă, în vreme ce apăsa fără folos întrerupătorul.

Însă ventilatorul devenise o masă de aluminiu tăcut și electricitate moartă.

McCormack mârâi.

— Lasă-l, Larry. Cere-i Laurei unul nou. Azi e Ziua Z și avem pe cap lucruri mai importante. Larry?

Watkins, iritat, mută ventilatorul într-o parte.

— Totul e gata, șefu'. Avem trei mașini în zonă. Domnișoara Enquist va avea un transmițător radio, ca să ne putem da seama unde e în orice moment, plus un microfon, ca să putem auzi și evalua situația. Planul este că îl aducem la ea în apartament, unde Holy, Lebie și cu mine o să fim

ascunși în șifonierul din dormitor, pe balcon și, respectiv, pe coridor. Dacă se întâmplă ceva în mașină sau dacă schimbă traseul, o să se țină după ei trei echipaje.

— Ce strategie abordăm?

Yong își îndreaptă ochelarii.

— Treaba ei este să-l facă să zică ceva despre crime, șefu'. O să mărească presiunea asupra lui amenințându-l că se duce la poliție să spună ce știe de la Inger despre năravurile lui sexuale. Dacă e sigur că fata nu poate să scape, e posibil ca White să-și dea drumul la gură.

— Cât așteptăm înainte să intervenim?

— Până ce avem pe bandă dovezi concrete. În cel mai rău caz, până încearcă s-o agreseze.

— Risc?

— Sunt niște riscuri, normal, dar nu poți să strângi pe cineva de gât cât ai bate din palme. Suntem, oricum ar fi, la câteva secunde distanță.

— Dar dacă are o armă?

Yong ridică din umeri.

— Din ce știm, ar fi un comportament atipic pentru persoana în cauză, șefu'.

McCormack se ridicase de pe scaun și începuse să se preumbe încoace și-ncolo prin încăperea micuță. Îi amintea lui Harry de un leopard bătrân și gras pe care-l văzuse, copil fiind, la zoo. Cușca era atât de mică încât începea să-și răsucescă partea anterioară a corpului înainte ca partea posterioară să fi terminat răsucirea precedentă. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

— Dar dacă vrea sex înainte să spună sau să facă ceva?

— O să-l refuze. O să spună că s-a răzgândit, că a zis doar așa, ca să facă rost de morfină.

— Și după aia îl lăsăm în pace?

— Nu facem valuri decât dacă știm că-l avem cu ceva la mână, șefu'.

McCormack își supse buza de sus.

— De ce a fost ea de acord să facă asta?

Tăcere.

— Fiindcă nu-i plac violatorii și criminalii, zise după o

pauză lungă Harry.

— În afară de asta.

O tăcere încă și mai lungă.

— Fiindcă am rugat-o eu, spuse în cele din urmă Harry.

— Pot să te deranjez, Yong?

Yong Sue ridică privirea de pe ecranul computerului, zâmbind.

— Sigur, amice.

Harry se lăsă greoi pe un scaun. Polițistul cel ocupat își văzu de bătut la tastatură, cu un ochi la ecran și cu unul spre el.

— Ar fi drăguț dacă asta ar rămâne între noi, Yong, dar să știi că mi-am pierdut credința.

Yong se opri din țcănit.

— Cred că Evans White e o pistă falsă, continuă Harry.

Yong păru uluit.

— De ce?

— E cam greu de explicat, dar sunt niște lucruri pe care nu mi le pot scoate din minte. Andrew a încercat să-mi spună ceva la spital. Ba chiar și mai înainte.

Se opri. Yong îi făcu semn să continue.

— Încerca să-mi spună că soluția era mai aproape de casă decât îmi închipuiam. Cred că vinovatul e cineva pe care Andrew, dintr-un motiv oarecare, nu l-a putut aresta el însuși. Îi trebuia o persoană din afară. Unul ca mine – un norvegian apărut pe nepusă masă și care apoi trebuie să ia următorul avion înapoi. Am ajuns la concluzia asta pe când credeam că Otto Reichtnagel e criminalul și că, întrucât era un prieten apropiat, Andrew voia ca altcineva să-l oprească. Însă ceva în toată povestea asta nu-mi pica bine. Acum îmi dau seama că nu Otto era persoana pe care voia Andrew să pun mâna, ci altcineva.

Yong își dresе vocea.

— N-am mai adus vorba despre asta, Harry, dar am fost surprins când Andrew a venit cu martorul ăsta care-l văzuse pe Evans White în Nimbin în aceeași zi în care a fost omorâtă Holter. Acum, dacă stau să mă gândesc, am avut

senzația că poate Andrew avea un alt motiv să mute atenția noastră de la Evans White – tipul îl avea cu ceva la mână. Evans White știa că Andrew consuma heroină și ar fi putut, cu asta, să facă să fie dat afară din poliție și băgat la închisoare. Nu-mi place ideea asta, dar te-ai gândit la posibilitatea ca Andrew și White să fi ajuns la o înțelegere? Că Andrew avea să se asigure că Evans White era ocolit de anchetă?

— Începe să devină încurcată treaba, Yong, dar... mda, m-am gândit și eu la posibilitatea asta. Și am respins-o. Nu uita că Andrew ne-a ajutat să-l identificăm și să-l găsim pe Evans White, după fotografie.

— Hm, făcu Yong scărpinându-se la ceafă cu un creion. Am fi reușit și fără el, dar ne-ar fi luat mai mult. Știi care-s șansele, raportat la toate cazurile, ca partenerul unei persoane omorâte să fie făptașul? Patruzeci și opt la sută. Andrew știa că vom investi resurse substanțiale ca să-l găsim pe iubitul secret al lui Inger Holter, după ce traduceam scrisoarea. Așa că, dacă voia cu adevărat să-l apere pe White și să-l țină totodată sub radar, putea la fel de bine și să fie de ajutor. De dragul aparențelor. Ție ți s-a părut remarcabil, de pildă, că a putut recunoaște imediat niște pereți într-un loc în care nu mai fusese decât o dată, drogat, acum vreo sută de ani.

— Poate că ai dreptate, Yong, nu știu. Oricum, nu cred că are rost să ridicăm prea multe semne de întrebare acum, când băieții știu ce au de făcut. Poate că, strâns cu ușa, Evans White o să se dovedească până la urmă a fi omul nostru. Dar, dacă aș fi crezut asta cu adevărat, n-aș fi rugat-o niciodată pe Birgitta să participe.

— Cine crezi, deci, că e omul nostru?

— Adică cine cred de data *asta*, nu?

Yong zâmbi.

— Ceva de genu'.

Harry își frecă îngândurat bărbia.

— Am dat deja alarma de două ori, Yong. Și, din ce știu, a treia oară când băiatul a strigat „Lupul!”, n-a mai dat nimeni fuga la stână. Așa că e necesar, de data asta, să fiu

sută la sută sigur.

— De ce ai venit la mine cu asta, Harry? De ce nu te-ai dus la unul dintre șefi?

— Fiindcă poți să faci vreo două chestii pentru mine, să investighezi discret și să găsești datele care-mi trebuie fără să se prindă nimeni altcineva din clădirea asta.

— Să nu mai știe nimeni, adică?

— Știu că sună cam dubios. Și știu că ai mai multe de pierdut decât majoritatea, dar ești singurul care mă poate ajuta, Yong. Ce spui?

Yong îl măsoară îndelung cu privirea.

— O să ne ajute să găsim criminalul, Harry?

— Așa sper.

Planul

— Bravo, recepție.

Stația radio pârâi.

— Radioul merge cum trebuie, zise Lebie. Care-i treaba înăuntru?

— E-n regulă, răspunse Harry.

Stătea pe patul făcut, studiind o fotografie a Birgittei aflată pe noptieră. Era o poză de la ceremonia de confirmare religioasă. Arăta serioasă, tânără și ciudată, cu păr cârlionțat și fără pistrui, din pricină că fotografia fusese supraexpusă. Nu arăta bine. Birgitta îi spusese că păstra poza ca pe o îmbărbătare pentru zilele proaste, ca dovadă că izbutise să progreseze în ciuda a tot și toate.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Lebie.

— Birgitta termină lucrul în cincisprezece minute. Ai noștri sunt la Albury chiar acum, îi pun microfonul și emițătorul.

— O s-o ducă cu mașina până pe Darlinghurst Road?

— Nu. Nu știm pe unde e White, exact. S-ar putea s-o vadă coborând dintr-o mașină și să intre la bănuiele. O să meargă pe jos de la Albury.

Vocea lui Watkins se auzi de pe coridor.

— Perfect. Pot să mă postez după colț, dincolo de intrare, și să-i urmăresc fără să fiu văzut. Așa o să avem contact vizual tot drumul. Tu unde ești, Holy?

— Aici, înăuntru, domnule. V-am auzit. Mă bucur să aud asta, domnule.

— Cum stăm cu legătura radio, Lebie?

— E funcțională, domnule. Toată lumea e pe poziție. Așteptăm.

Harry răsucise gândul pe toate părțile. Din toate perspectivele. Își adusese singur argumente și contraargumente, încercase toate abordările cu putință și decisese, până la urmă, că nu-i păsa dacă ea avea să vadă

În asta un clișeu oribil, o formă copilărească de exprimare sau un fel comod de evadare. Desfăcu din ambalaj trandafirul sălbatic pe care-l cumpărase și-l puse în paharul cu apă aflat lângă poza de pe noptieră.

Șovăi. Poate că avea să-i distragă atenția? Poate că Evans White avea să pună întrebări, dacă vedea un trandafir lângă patul ei? Își trecu degetul arătător peste unul dintre spini. Nu. Birgitta avea să aprecieze încurajarea; vederea trandafirului avea s-o facă să se simtă mai puternică.

Se uită la ceas. Era ora opt.

— Bine, hai să-i dăm drumul! strigă înspre salon.

O plimbare prin parc

Ceva nu era în regulă. Harry nu auzea ce spun, auzea însă, din salon, pârâiturile stației. Și era prea mult. Toți știa dinainte ce aveau de făcut, așa că, dacă ar fi mers totul după plan, n-ar fi fost necesară atâta vorbărie în stații.

— Futu-i, futu-i, futu-i, zise Watkins.

Lebie își îndepărtă căștile de pe urechi și se întoarse spre Harry.

— N-a apărut, zise.

— Cum?

— A ieșit din Albury la exact opt și un sfert. Nu i-ar fi luat mai mult de zece minute de mers până în King's Cross. Asta era acum douăzeci și cinci de minute.

— Credeam că o să fie sub supraveghere tot timpul!

— Odată ajunsă la locul de întâlnire, da. De ce ar fi...?

— Și microfonul ei? Îl avea pornit când a plecat, nu?

— Au pierdut legătura cu ea. La un moment dat, nu s-a mai auzit nimic. Niciun sunet.

— Ai o hartă pe undeva? Pe ce drum a apucat-o? întrebă Harry repede, cu voce scăzută.

Lebie scoase atlasul străzilor din geantă și i-l întinse lui Harry, care răsfoi până la pagina cu Paddington și King's Cross.

— Pe unde ar fi putut s-o ia? întrebă Lebie prin stație.

— Pe cel mai simplu drum, pe Victoria Street, veni răspunsul.

— Uite, zise Harry. Pe după colț, pe Oxford Street, pe Victoria, pe lângă spitalul St Vincent, prin Green Park, apoi pe la intersecție, unde începe Darlington Road și încă două sute de metri pe ea, până la Hungry Jack's. Mai simplu nici că se putea, ce naiba!

Watkins luă microfonul stației.

— Smith, trimite două mașini pe Victoria Street s-o găsească pe fată. Zi-le celor de la Albury să dea o mână de ajutor. O mașină să rămână în fața localului, în caz că apare

totuși. Mișcați-vă rapid și nu faceți zarvă. Raportați imediat ce aflați ceva.

Lăasă deoparte microfonul.

— Futu-i, futu-i și iar futu-i! Ce pizda mă-sii se întâmplă? A dat vreo mașină peste ea? Au jefuit-o? Au violat-o? Căcat, căcat, căcat.

Lebie și Harry schimbă priviri.

— Poate că Evans White a trecut cu mașina pe Victoria, a văzut-o și a luat-o cu el, sugeră Lebie. Știe cum arată, de la Albury, și poate c-a recunoscut-o.

— Transmițătorul radio, zise Harry, ar trebui să funcționeze încă!

— Bravo, Bravo! Watkins, recepție. Primiți vreun semnal de la transmițătorul ei?... Da?... Înspre Albury? Atunci nu-i departe. Iute, iute, iute. Foarte bine! Terminat!

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți. Lebie îi aruncă o privire lui Harry.

— Întreabă dacă au văzut mașina lui White, zise Harry.

— Bravo, recepție. Aici Lebie. Ce se știe de Holdenul negru? L-a văzut cineva până acum?

— Negativ.

Watkins sări de pe scaun și începu să se plimbe prin încăpere, înjurând încet. Harry stătuse pe vine încă de când intrase în salon și abia acum observă că îl dureau mușchii încordați.

Radioul pâraie.

— Charlie, aici Bravo. Recepție.

Lebie apăsă butonul microfonului.

— Aici Charlie, Bravo. Spune-mi.

— Aici Stolz. Am găsit geanta cu transmițătorul și microfonul în Green Park. Fata s-a făcut nevăzută.

— În geantă? zise Harry. Nu trebuia să le aibă lipite de ea cu bandă adezivă?

Watkins se foi.

— Probabil am uitat să zic, dar am discutat ce s-ar întâmpla dacă ar intra în contact fizic cu ea... dacă o ia în brațe și... înțelegi tu – se dă la ea. Domnișoara Enquist a fost de acord că ar fi mai sigur să țină echipamentul în

geantă.

Harry își trăsese deja geaca pe el.

— Unde te duci? Întrebă Lebie.

— O aștepta, spuse Harry. Poate c-a urmărit-o de la Albury. Nici măcar nu i-a dat vreo șansă să țipe. Aș zice că a folosit și aici o cârpă cu eter. Ca în cazul lui Otto Rechnagel.

— Pe stradă? Întrebă sceptic Lebie.

— Nu. În parc. Am plecat. Știu pe cineva acolo.

Joseph clipea fără oprire. Era incredibil de beat.

— Cred că s-au oprit aici să se pupăcească, Harry.

— Ai mai zis asta de patru ori, Joseph. Cum arăta bărbatul? Unde se duceau? Avea mașină?

— Când am văzut-o cât de împleticit merge, Mikke și cu mine am zis că-i mai beată ca noi. Cred că Mikke e invidios. He, he. Salută-l pe Mikke. E din Finlanda.

Mikke zăcea pe cealaltă bancă, deja căzut în inconștiență.

— Uită-te la mine, Joseph! Uită-te la mine. Trebuie s-o gădesc. Înțelegi? Tipul ăla e probabil un ucigaș.

— Încerc, Harry. Chiar încerc. Rahat, aș vrea să te pot ajuta.

Joseph strânse din pleoape și gemu, izbindu-și fruntea cu pumnul.

— Lumina-i așa de proastă în parcul ăsta, că n-am văzut mare lucru. Cred că era un tip solid.

— Gras? Slab? Blond? Brunet? Șchiop? Ochelari? Barbă? Șapcă pe cap?

Joseph, în loc să răspundă, își dădu ochii peste cap.

— Ai un tabacioc, moșule? Îmi limpezește mintea.

Dar toate țigările din lume n-ar fi reușit să spulbere pâcla de alcool ce-i înțețoșa creierul lui Joseph. Harry îi lăsă restul pachetului și-i spuse să-l întrebe pe Mikke, după ce-și revenea, dacă-și amintește ceva. Dar nu se aștepta la cine știe ce.

Când Harry se întoarse în apartamentul Birgittei, se

făcuse deja ora două dimineața. Lebie, care stătea lângă stație, îl întâmpină cu o privire plină de milă.

— Ai luat-o la suceală prin zonă, nu? Și... nimic?

Suceală? Lui Harry îi scăpa înțelesul expresiei, însă încuviință din cap.

— Nimic, zise el, prăbușindu-se pe un scaun.

— Care era atmosfera la secție? Întrebă Lebie.

Harry se căută de țigări, apoi își aminti că-i lăsase pachetul lui Joseph.

— Nebunie totală. Watkins e pe cale s-o ia razna și mașinile gonesc prin Sydney aiurea, ca niște găini fără cap, cu sirenele pornite. Despre White se știe doar că a plecat azi din apartamentul lui din Nimbin și a luat zborul de ora patru spre Sydney. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Îi ceru lui Lebie o țigară și fumară în tăcere.

— Du-te acasă și dormi vreo câteva ceasuri, șefu'. Rămân eu aici în caz că Birgitta se întoarce. Las stația pornită, să fiu la curent cu ce se mai întâmplă.

— Pot să dorm și aici, Harry.

Harry scutură din cap.

— Du-te acasă. Te sun dacă apare ceva nou.

Lebie își puse pe craniul lucios o șapcă cu însemnele echipei Sydney Bears și porni spre ușă.

— O găsim noi. Simt asta în măduva oaselor. Rezistă, prietene.

Harry se uită la Lebie. Era greu de spus dacă omul credea ce spusese.

De îndată ce rămase singur, deschise geamul și aruncă o privire peste acoperișuri. Afară se mai răcorise, totuși aerul încă era călduț, amestecat cu mirosul orașului, al oamenilor și al mâncărilor din lumea largă. Era una dintre cele mai frumoase nopți de vară de pe pământ, într-unul dintre cele mai frumoase orașe de pe pământ. Ridică privirea spre cerul înstelat. O infinitate de luminițe mărunte și scăpărătoare ce păreau să pulseze de viață dacă le priveai îndeajuns de mult. Toată frumusețea asta fără noimă.

Își testă sentimentele. Nu-și putea îngădui să se lase purtat de ele. Nu încă, nu acum. Mai întâi sentimentele

bune. Chipul Birgittei cuprins între palmele lui, ochii ei rătători. Apoi sentimentele rele. Pe acelea trebuia să le țină la distanță, însă încercă marea cu degetul ca să-și formeze o impresie despre tăria lor.

Se simțea de parcă s-ar fi aflat într-un submarin, pe fundul unui ocean foarte adânc. Presiunea apei îl apăsa; în jurul său începuseră deja pocnetele și scrâșnetele. Spera doar ca submarinul să rămână etanș, că o viață întreagă de antrenament într-ale autodisciplinei avea să-și arate, în cele din urmă, roadele. Harry se gândi la sufletele care se făceau stele atunci când lutul trupului murea. Izbuti să se abțină și să nu caute o anumită stea.

După accident, Harry se întrebase de nenumărate ori dacă, presupunând că ar fi fost cu puțință, ar fi acceptat să facă schimb de destine. Ca el să fi fost cel care îndoise stâlpul în Sørkedalsveien, cel care fusese înmormântat cu onoruri militare și părinți îndurerați, cel a cărui fotografie fusese pusă pe un perete al secției de poliție din Grønland și care ajunsese, cu timpul, o amintire încețoșată, dar prețioasă pentru colegi și rude. Nu era asta oare o alternativă tentantă la minciuna în care trebuia să trăiască, în multe feluri mai umilitoare decât acceptarea vinovăției și a rușinii?

Harry știa însă că n-ar fi dorit să-și înlocuiască soarta. Era bucuros că-i viu.

În fiecare dimineață când se trezise în spital, cu mintea încleiată de pastile și golit de gânduri, o făcuse cu senzația că se petrecuse ceva teribil. Îi lua de obicei vreo două secunde de amorțeală până să i se reactiveze amintirile, până ce creierul îi spunea cine și unde era, reconstituind neîndurător grozăvia. Următorul gând era, mereu, că rămăsese în viață. Că parcursul său continua, nu se sfârșise încă.

După externare, făcuse consiliere cu un psihiatru.

— Adevărul e că ai cam întârziat, zisese psihiatrul. Subconștientul tău probabil a ales deja cum vrea să proceseze ce s-a întâmplat, așa că nu-i putem influența prima decizie. Se poate, de pildă, să fi ales să respingă, să nege evenimentele. Dar, dacă a făcut o asemenea alegere, putem încerca să-i schimbăm părerea.

Însă Harry știa doar că subconștientul îl informase că e bine să fii viu și n-ar fi vrut să-și asume riscul de a lăsa un psihiatru să-l facă să se răzgândească, așa că acea primă sesiune de terapie fusese și ultima.

În următoarele zile, ajunsese să-și spună că era de asemenea o strategie proastă să lupte, în același timp, cu

tot ce simțea. Întâi de toate, nu era tocmai sigur de ce simțea – sau cel puțin nu avea imaginea de ansamblu, așadar era ca și cum ar fi stârnit un monstru pe care nici măcar nu-l văzuse. În al doilea rând, șansele de a învinge creșteau dacă împărțea războiul în mici înfruntări din care ar fi putut să capete mai multe informații despre inamic, să-i găsească punctele slabe și, cu timpul, să-l doboare. Era ca și cum ai fi băgat foi într-un aparat de mărunțit hârtie. Dacă băgai prea multe deodată, mașinăria intra în panică, tușea și se oprea cu un clănțănit. Și trebuia s-o iei de la început.

Un prieten de-al unui coleg, pe care Harry îl cunoscuse la unul dintre rarele dineuri la care participase, era psiholog la consiliul local. Îi aruncase o privire întrebătoare când Harry vorbise despre metoda sa de combatere a emoțiilor.

— Război? zisese. Aparat de mărunțit?

Păruse îngrijorat de-a binelea.

Harry deschise ochii. Primele raze de soare ale dimineții se strecurau prin perdele. Se uită la ceas. Ora șase. Stația radio pâraî.

— Aici Delta. Charlie, recepție.

Harry sări de pe canapea și apucă microfonul.

— Delta, aici Holy. Care-i treaba?

— L-am găsit pe Evans White. Am primit o informare anonimă de la o femeie care îl văzuse în King's Cross, așa că am trimis trei echipaje și l-am cules. E interogată acum.

— Ce-a spus?

— A negat totul până i-am pus înregistrarea conversației cu domnișoara Enquist. Ne-a zis că a trecut pe lângă Hungry Jack's de trei ori, după ora opt, într-o Honda albă. Dar a renunțat, fiindcă n-a văzut-o și s-a întors cu mașina la apartamentul închiriat în care stă. Apropo, informatoarea a întrebat de tine.

— Mă gândeam eu. O cheamă Sandra. Ați percheziționat apartamentul?

— Mda. Nimic. Zero barat. Și Smith zice că a văzut aceeași mașină Honda trecând pe lângă el de trei ori, aproape de Hungry Jack's.

— De ce n-a luat Holdenul negru, cum a spus?

— White spune că a mințit-o pe domnișoara Enquist în privința mașinii, în caz că cineva ar încerca să-i însceneze vreo chestie, ca să se poată învârti pe-acolo un pic și să verifice că nu-l paște vreun pericol.

— Bine. Vin și eu acum. Sună-i pe ceilalți și trezește-i, te rog.

— Au plecat acasă acum două ore, Holy. Au stat trei toată noaptea și Watkins ne-a spus...

— Mă doare-n cur de ce-a spus Watkins. Sună-i.

Puseseră la loc ventilatorul cel vechi. Era greu de spus dacă pauza de funcționare îi fusese de vreun ajutor; în orice caz, scrâșnea amarnic, protestând că fusese reactivat.

Întrunirea se terminase, dar Harry încă mai stătea pe scaun în sala de conferințe. Cămașa lui avea pete mari de umezeală la subsuori, iar pe masă avea un telefon, închise ochii și îngână ceva ca pentru el. Apoi ridică receptorul și formă numărul.

— Alo?

— Harry Holy la telefon.

— Harry! Mă bucur să aud că te-ai trezit devreme. Un obicei bun. Așteptam să suni. Ești singur?

— Singur.

La amândouă capetele liniei se auzeau răsufări grele.

— Ești pe urmele mele, așa-i, omule?

— Mi-am dat seama de ceva timp, da.

— Ai făcut treabă bună, Harry. Și acum suni fiindcă am ceva ce-ți dorești, așa-i?

— Corect, zise Harry ștergându-și fruntea asudată.

— Înțelegi că a trebuit s-o iau, Harry?

— Nu, nu înțeleg.

— Haide, Harry, că nu ești prost. Când am auzit că cineva scormonește, am știut, firește, că tu ești ăla. Sper, pentru binele tău, că ai fost suficient de isteț să-ți ții gura în privința asta. Așa-i, Harry?

— Da, mi-am ținut gura.

— Deci încă ar mai fi o șansă s-o revezi pe prietena ta

cea roșcată.

— Cum ai făcut? Cum ai luat-o?

— Știam când termină programul la Albury, am așteptat afară în mașină și m-am luat după ea. Când a intrat în parc, mi-am zis că cineva ar fi trebuit s-o sfătuiască să nu pună piciorul acolo noaptea. Așa că am coborât din mașină și-am alergat după ea. I-am dat să miroasă o cârpă pe care o aveam cu mine și a trebuit, după aceea, s-o ajut să intre în mașină.

Harry își dădu seama că răpitorul nu descoperise transmițătorul din geantă.

— Și ce vrei să fac acum?

— Pari agitat, Harry. Relaxează-te. Nu vreau să cer mare lucru. Treaba ta e să prinzi criminali și exact asta îți cer să faci. Să-ți faci treaba mai departe. Vezi tu, Birgitta mi-a zis că suspectul principal era un traficant de droguri, un oarecare domn Evans White. Nevinovat ori nu, în fiecare an el și alții ca elucid mult mai multă lume decât am ucis eu vreodată. Și nu-i o cifră tocmai mică. Ha, ha. Nu cred că trebuie să intru în detalii. Vreau doar ca tu să te asiguri că Evans White e condamnat pentru crimele lui. Plus vreo câteva de-ale mele. Și dovada de căpătâi ar putea fi urmele de sânge și piele aparținând lui Inger Holter din apartamentul lui Evans. Dacă tot îl știi pe patolog, ți-ar putea furniza niște mostre din aceste probe și le-ai putea planta la locul faptei, nu? Ha, ha. Glumesc, Harry. Să-ți fac eu rost? Poate am urme de sânge și piele de la diverse victime, ba chiar și ceva păr, pus frumușel la păstrare în punguțe de plastic. În caz de ceva. Fiindcă nu se poate ști, până la urmă, când e nevoie să trimiți pe cineva pe o pistă greșită. Ha, ha.

Harry strânse receptorul lipicios de sudoare. Încerca să gândească. Era evident că omul nu știa că poliția era informată de răpirea Birgittei și că își schimbaseră perspectiva asupra posibilului criminal. Asta putea însemna doar că Birgitta nu-i spusese că era pe cale să se vadă cu White sub supravegherea poliției. O săltase chiar de sub nasul a o duzină de agenți, fără ca ei să-și dea măcar

seama.

Vocea îl readuse în momentul prezent.

— O posibilitate ispititoare, nu-i așa, Harry? Criminalul te ajută să pui după gratii un alt dușman al societății. Păi... să ținem legătura. Ai... patruzeci și opt de ore ca să faci arestarea. O să aștept, să aud veștile bune la știrile de vineri seara. Între timp, îți promit s-o tratez pe roșcată cu tot respectul ce se poate aștepta din partea unui gentleman. Dacă nu aud nimic, mă tem că nu va supraviețui până sâmbătă. Dar pot să-i promit o noapte de vineri dată naibii.

Harry puse telefonul în furcă. Ventilatorul scrâșnea și gemea. Își privi mâinile. Tremurau.

— Ce credeți, domnule? Întrebă Harry.

Spinarea lată și nemișcată care se aflase în tot acest timp în fața panoului se urni.

— Cred c-ar trebui să săltăm jigodia aia, zise McCormack. Înainte să-i chemăm înapoi pe ceilalți, spune-mi exact cum de-ai știut că el a fost.

— Sincer să fiu, n-am fost sută la sută sigur. Era doar una dintre multele teorii care-mi umblau prin cap și în care, la început, n-am avut cine știe ce încredere. După înmormântare, m-a luat cu mașina Jim Connolly, un fost coleg de box de-al lui Andrew. Cu el era și soția, despre care a zis că era contorsionistă la circ atunci când a cunoscut-o. A zis că, timp de un an, i-a făcut curte zi de zi până să apară vreun rezultat. La început, n-am dat atenție detaliului, apoi m-am gândit c-o spusese literalmente - că, adică, cei doi avuseseră ocazia să se vadă zi de zi vreme de un an. Mi-a venit apoi în cap că echipa Jim Chivers era într-un cort mare când am văzut-o împreună cu Andrew și că era și un bâlci acolo. L-am rugat deci pe Yong să sune la agentul lor de pariuri ca să verifice. Și am avut dreptate. Când echipa Jim Chivers pornește în turneu, aproape întotdeauna e parte a unui circ sau bâlci itinerant. Yong a pus să ni se trimită, în dimineața asta, lista cu fostele itinerarii și s-ar părea că bâlciul cu care boxerii Jim Chivers

au călătorit în ultimii ani avea totodată și-o trupă de circ. Trupa lui Otto Rechnagel.

— Așa. Deci boxerii Jim Chivers au fost și la locurile faptelor, la datele potrivite. Dar câți dintre ei îl știau pe Andrew?

— Andrew mi-a făcut cunoștință doar cu unul dintre ei, și-ar fi trebuit, la naiba, să-mi dau seama că nu mă cărase până la Lithgow ca să ne vârm nasul într-un caz neconcludent de viol. Era ca un fiu pentru Andrew. Avuseseră parte de-atâtea experiențe similare și erau legături atât de puternice între ei, încât se poate să fi fost singura persoană de pe lume pe care orfanul Andrew Kensington o simțea ca pe o rudă adevărată. De aceea, Andrew nu-l putea aresta el însuși. Codul lui moral înăscut intra în coliziune cu devotamentul față de cei din neamul lui și dragostea pentru Toowoomba. Greu de imaginat ce conflict brutal trebuie să fi fost pentru el. De aceea avea nevoie de mine, un om din afară pe care-l putea îndrepta către țintă.

— Toowoomba?

— Toowoomba. Andrew aflate că el era autorul tuturor omorurilor. Poate că iubitul respins și disperat, Otto Rechnagel, i-a spus asta lui Andrew după ce Toowoomba l-a părăsit. Poate că Andrew l-a făcut pe Otto să-i promită că n-o să se ducă la poliție, zicând c-o să rezolve cazul fără să-i implice pe vreunul dintre ei. Dar cred că Otto era pe cale să dea totul pe față. Și avea și de ce - începuse să se teamă pentru viața lui, dându-și seama că Toowoomba nu era prea încântat de perspectiva de-a avea în preajmă un fost iubit care ar fi putut să-l dea de gol. Așa că a plănuit să-l omoare pe Otto în timpul spectacolului. De vreme ce călătoriseră împreună, cu un spectacol aproape identic, Toowoomba știa exact când să lovească.

— Dar de ce să n-o facă în apartamentul lui Otto? Avea, în fond, cheile.

— M-am întrebat și eu asta, zise Harry și se opri. McCormack dădu din mână.

— Harry, ce-ai zis tu e deja așa de mult de procesat

pentru un polițai bătrân, încât, dacă adaugi niște teorii noi, n-o să fiu cu mult mai lămurit.

— Factorul „cocoș”.

— Cocoș?

— Toowoomba nu e doar un psihopat, ci și un tip căruia îi place să se umfle în pene. Și nu poți subestima vanitatea unui asemenea îngâmfat. În vreme ce crimele sale sexuale alcătuiesc un tipar de conduită compulsivă, uciderea clovnului e mult diferită, e o crimă necesară rațional. Comiterea aceluia asasinat îi oferea deodată mână liberă, nu mai era stânjenit de psihozele care-i stabiliseră tiparul celorlalte omoruri. Avea ocazia să facă ceva cu adevărat spectaculos, să-și încoroneze opera de-o viață. Uciderea clovnului va fi ținută minte mult timp după ce fetele ucise de el vor fi uitate.

— Bine. Și Andrew a ieșit din spital ca să oprească poliția, când și-a dat seama că o să-l arestăm pe Otto?

— Aș spune că s-a dus direct la Otto acasă, să discute cu el, să-l convingă că deocamdată e extrem de important să nu sufle o vorbă despre Toowoomba. Să-l calmeze spunându-i că Toowoomba avea să fie arestat după planul lui Andrew, dacă mai putea câștiga niște timp. Dacă eu mai puteam câștiga niște timp. Doar că ceva n-a mers cum trebuie. Nu știu ce anume. Sunt însă convins că, în cele din urmă, Toowoomba i-a pus capăt zilelor lui Andrew.

— De ce?

— Intuiție. Bun-simț. Plus un detaliu minuscul.

— Care?

— Când l-am vizitat pe Andrew la spitalul St Etienne, a zis că Toowoomba urma să treacă a doua zi să-l vadă.

— Și?

— La St Etienne, toți vizitatorii trebuie trecuți în registru la recepție. L-am rugat pe Yong să verifice la spital, să vadă dacă, după ce-am plecat eu, au fost înregistrate vizite sau apeluri telefonice pentru Andrew.

— Nu înțeleg unde bați, Harry.

— Dacă ar fi ieșit ceva la iveală, trebuie să presupunem că Toowoomba l-ar fi sunat pe Andrew să-l anunțe că nu

mai vine. Dat fiind că n-a făcut asta, i-ar fi fost imposibil să afle, până nu ajungea acolo, că Andrew nu mai era în spital. Putea afla doar după ce semna în registru. Doar dacă nu cumva...

— Dacă nu cumva îl omorâse deja cu o noapte înainte.

Harry întoarse palmele în sus.

— Nu vizitezi pe cineva dacă știi că nu-i acolo, domnule.

Avea să fie o zi lungă. Căcat, deja e o zi lungă, își zise Harry. Erau în sala de conferințe cu toții, cu mânecile suflecate, încercând s-o facă pe geniile.

— Deci ai sunat la un număr de mobil, zise Watkins. Și nu crezi că-i la adresa lui.

Harry clătină din cap.

— E grijuliu. O ține altundeva pe Birgitta.

— Poate găsim acasă pe cineva care să aibă idee unde a dus-o? sugeră Lebie.

— Nu! se răsti Harry. Dacă descoperă că am fost în apartamentul lui, atunci o să știe și că am vorbit despre asta și s-a terminat cu Birgitta.

— Păi... cândva se-ntoarce el acasă și putem fi gata să-l înhățăm, zise Lebie.

— Dar dacă s-a gândit la asta și o poate omorî pe Birgitta fără să fie prezent fizic lângă ea? se opuse Harry. Dacă e legată fedeleș pe undeva și Toowoomba n-o să vrea să ne spună unde?

Aruncă o privire împrejur.

— Dacă stă pe o bombă pusă pe numărătoare inversă, care trebuie oprită după un anumit număr de ore?

— Gata, oprește-te! făcu Watkins, bătând cu palma în masă. Nu suntem în desene animate. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi un individ expert în explozibili doar fiindcă a omorât niște fete? Timpul trece și nu putem să mai stăm așa, cu mâinile în sân, pierzând vremea. Cred că-i o idee bună să dăm o raită pe la casa lui Toowoomba. Și-o să ne-asigurăm că-i montăm o capcană în care să se prindă, dacă se apropie, pe cuvânt!

— Tipul ăsta nu-i prost deloc, zise Harry. Riscăm viața

Birgittei cu o asemenea cascatorie. Nu vă dați seama?

Watkins scutură din cap.

— Îmi pare rău s-o zic, Holy, dar relația ta cu fata răpită îți afectează în clipa asta capacitatea de decizie rațională. Facem cum am spus.

Soarele de după-amiază strălucea printre copacii de pe Victoria Street. O mică pasăre kookaburra poposise pe spătarul unei bănci goale și își încerca vocea pentru concertul de seară.

— Cred că ți se pare ciudat că lumea poate umbla zâmbind într-o zi ca asta, zise Joseph. Presupun că ți se pare un afront personal că soarele se joacă printre frunze în timp ce tu ai vrea să vezi lumea prăbușindu-se în nefericire și hohote de plâns. Păi... Harry, prietene, ce să-ți spun? Nu așa stau lucrurile.

Harry aruncă o privire piezișă către soare.

— Poate că-i e foame, poate că o doare ceva. Dar cel mai rău e că știu cât de înspăimântată trebuie să fie.

— Atunci o să-ți fie nevastă bună, dacă trece testul, zise Joseph fluierând către kookaburra.

Harry îl privi cu uimire. Joseph era treaz.

— Acum multă vreme, o femeie aborigenă trebuia să treacă de trei încercări înainte de a se mărita, zise Joseph. Prima era să-și stăpânească foamea. Trebuia să vâneze timp de două zile, fără să pună nimic în gură. Apoi era așezată în fața unui foc pe care se frigea o bucată succulentă de carne de cangur sau altă delicatessă. Testul se făcea pentru a se stabili dacă femeia era în stare să se controleze, să nu se lăcomească, să mănânce doar un pic și să le lase suficient și celorlalți.

— Aveam și noi o chestie similară când eram copil, zise Harry. Îi ziceau „bune maniere”. Dar nu cred că mai există așa ceva.

— A doua încercare era să reziste la durere. Îi străpungeau nasul și obrajii cu niște cuie și-i făceau tăieturi pe corp.

— Și? Fetele din ziua de azi plătesc pentru așa ceva.

¹⁴ Pasăre australiană cu cioc mare și penaj multicolor, care scoate țipete stridente (N.red.).

— Taci, Harry. La final, când focul era aproape stins, trebuia să se întindă peste el, cu doar câteva ramuri între ea și tăciuni. Dar al treilea test era cel mai greu.

— Frica?

— Exact, Harry. După ce soarele se ducea la culcare, membrii tribului se adunau în jurul focului și vârstnicii se apucau să-i spună femeii povești îngrozitoare, care-i făceau părul măciucă, despre Muldarpe, spiritul rău ce-și poate schimba forma. Unele erau chestii destul de dure. Era apoi trimisă să doarmă într-un loc pustiu ori aproape de locurile de îngropăciune ale străbunilor. Și, în toiul nopții, bătrânii tribului se furișau aproape de ea cu fețele mânjite cu argilă albă și cu măști din scoarță de copac...

— Nu cumva era oarecum inutil?

— ...scoțând sunete nepământești. Nu știi să asculți, Harry, zise Joseph îmbufnat.

Harry își frecă fața cu palmele.

— Știu, zise în cele din urmă. Îmi pare rău, Joseph. Am venit aici să gândesc cu voce tare și să văd dacă o fi lăsat ceva indicii care mi-ar putea sugera locul unde a dus-o. Dar se pare că nu ajung nicăieri și tu ești singura persoană la urechea căreia pot trăncăni. Probabil ți se pare că-s o jigodie nesimțită.

— Pari un om care crede că trebuie să se ia la hartă cu lumea întreagă, zise Joseph. Dar dacă nu mai cobori din când în când garda, brațele o să-ți fie prea ostenite ca să mai lupte.

Harry schiță un zâmbet.

— Ești absolut sigur că n-ai un frate mai mare?

Joseph râse.

— Cum ziceam, e cam târziu s-o mai întreb acum pe mama, dar cred că mi-ar fi spus.

— Semănați mult la vorbă...

— Ai mai zis asta de vreo câteva ori, Harry. Poate că ar trebui să dormi un pic.

Chipul lui Joe se luminează când Harry pătrunse în Springfield Lodge.

— Frumoasă după-amiază, așa-i, domnule Holy? Apropo, astăzi arăți mai bine. Și am un colet pentru tine, zise întinzându-i un pachetel ambalat în hârtie cenușie purtând, scrisă cu majuscule, inscripția „Harry Holy”.

— De la cine-i? zise Harry, luat pe nepregătite.

— Nu știu. L-a adus acum câteva ore un taximetrist.

Ajuns la el în cameră, Harry puse coletul pe pat, îl desfăcu și deschise cutia dinăuntru. Își cam dăduse deja seama de la cine era, însă conținutul îi spulberă orice îndoială: șase flacoane mici de plastic, etichetate. Luă unul și citi o dată pe care o recunosc pe loc drept ziua uciderii lui Inger Holter, alături de inscripția „păr pubian.” Nu trebuia multă imaginație ca să ghicești că celelalte flacoane conțineau sânge, păr, fibre textile și așa mai departe. Bănuiala i se confirmă îndată.

La o oră și jumătate după aceea, fu trezit de țârâitul telefonului.

— Ai primit ce ți-am trimis, Harry? M-am gândit c-o să ai nevoie de ele cât mai curând cu putință.

— Toowoomba.

— Îți stau la dispoziție. Ha, ha.

— Am primit chestiile. Inger Holter, presupun. Sunt curios, Toowoomba. Cum ai omorât-o?

— Ușor, cât ai bate din palme, răspunse celălalt. Aproape prea ușor. Eram la o prietenă când m-a sunat într-o seară, târziu.

Deci Otto e o *prietenă*? aproape că întrebă Harry.

— Inger avea niște mâncare pentru câinele fetei care deține apartamentul... sau ar trebui să zic deținea? Intrasem acolo și îmi petreceam de unul singur seara, fiindcă prietena mea nu era în oraș. Ca de obicei.

Harry observă că tonul lui Toowoomba se înăsprise.

— Nu ți-ai asumat un risc imens? Poate știa cineva că se duce la... ăă... apartamentul prietenei tale.

— Am întrebat-o, zise Toowoomba.

— Ai întrebat-o? făcu Harry neîncrezător.

— E incredibil cât de naivi sunt oamenii. Vorbesc fără să-

și folosească creierul, fiindcă se simt în siguranță și, prin urmare, nu trebuie să gândească. Era o fată tare dulce și inocentă. „Nu, nu știe nimeni că-s aici”, așa a spus. Ha, ha. Parcă eram lupul din Scufița Roșie. I-am zis, deci, că apăruse exact la momentul oportun. Ori poate inoportun? Ha, ha. Vrei să auzi și restul?

Harry voia să audă și restul. Ar fi vrut să audă totul, până la ultimul detaliu, cum fusese Toowoomba în copilărie, când săvârșise primul omor, de ce nu avea un ritual fix, de ce uneori doar viola, cum se simțea după câte o crimă, dacă se simțea deprimat după extazul uciderii, cum fac criminalii în serie, fiindcă nu ieșise perfect nici de data aceea, nu fusese așa cum plănuiise și visase. Voia să știe câte, când și unde omorâse, voia să afle metodele și instrumentele. Și mai voia să înțeleagă emoțiile, pasiunea, nebunia ce-l împingea să acționeze.

Dar n-avea destulă energie. Nu acum. Acum îi păsa prea puțin dacă Inger fusese violată înainte sau după ce fusese ucisă, dacă uciderea ei fusese o pedeapsă pentru că Otto îl lăsase singur, dacă o omorâse în apartament ori în mașină.

Harry nu voia să știe dacă Inger implorase, dacă plânsese ori dacă doar se holbase la ucigaș, amuțită, știind că are să moară. Nu voia să știe, fiindcă nu s-ar fi putut abține să nu înlocuiască, în minte, chipul lui Inger cu cel al Birgittei, fiindcă l-ar fi făcut slab.

— De unde știi unde stau? întrebă Harry ca să spună ceva, să continue conversația.

— Harry, ai obosit? Tu mi-ai spus unde stai, ultima oară când am ieșit împreună. A, mersi pentru asta, apropo, am uitat să-ți zic.

— Uite, Toowoomba...

— M-am tot întrebat de ce m-ai sunat atunci, în seara aia, ca să-mi ceri ajutorul, Harry. Pe lângă căpăcitul celor două sacouri pe steroizi. A fost distractiv, așa-i, dar oare am trecut noi pe-acolo doar ca să-i transmitem codoșului recunoștința noastră? S-ar putea să nu pricep eu cum merge mintea oamenilor, dar tot mi s-a părut cam fără noimă. Ești în mijlocul unei anchete și tu irosești timp și

efort ca să-ți iei revanșa după ce-ai fost dat afară în șuturi dintr-un club.

— Ei bine...

— Ei bine ce, Harry?

— N-a fost singurul motiv. Fata găsită în Centennial Park lucra întâmplător la club, așa că aveam o teorie că persoana care a omorât-o ar fi putut să fie acolo în seara aceea, să aștepte la ieșirea din spate și să se țină după ea până acasă. Am vrut să văd cum reacționezi dacă descoperi ce avem de gând să facem. Plus că ești destul de bătător la ochi, așa că am vrut să i te arăt lui Mongabi, ca să verific dacă te văzuse în seara aceea.

— Dar n-ai avut noroc?

— Nu. Aș zice că n-ai fost acolo.

Toowoomba râse.

— Nici măcar nu știam că dansează la bară, zise. Am văzut-o prin parc și m-am gândit că cineva ar trebui să-i spună cât de periculos e să umble singură noaptea. Și să-i demonstrez ce se poate întâmpla.

— Cazul ăsta, cel puțin, e rezolvat, zise pe un ton sec Harry.

— Păcat că nimeni altcineva în afară de tine n-o să aibă satisfacția asta, zise Toowoomba.

Harry decise să riște.

— Dacă tot n-o să mai aibă altcineva satisfacția asta, poate c-ai putea să-mi spui și ce s-a întâmplat cu Andrew în apartamentul lui Otto. Fiindcă Otto era prietena ta, așa-i?

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

— N-ai prefera să știi ce face Birgitta?

— Nu, zise Harry cu voce domoală, stăpânită. Ai zis că o să te porți ca un gentleman, am încredere în tine.

— Sper că nu încerci să mă faci să am muștrări de conștiință, Harry. E un exercițiu fără rost. Sunt psihopat. Și știi asta, zise Toowoomba pufnind scurt în râs. Te ia groaza, nu alta. Noi, psihopații, n-ar trebui să fim conștienți de asta. Dar eu am știut dintotdeauna. La fel și Otto. Otto știa și că, din când în când, trebuia să le aplic pedeapsa. Doar că nu și-a putut ține clanța. Deja îi spusese lui Andrew

și era pe punctul să cedeze, așa că a trebuit să acționez. În după-amiaza cu spectacolul de la teatru, m-am strecurat în apartamentul lui, după ce-a plecat, și-am înlăturat tot ce ar fi putut face legătura cu mine – poze, cadouri, scrisori, chestii de genul ăsta. Și s-a auzit soneria la ușă. Am crăpat cu grijă geamul de la dormitor și, când m-am uitat, am văzut, spre uluirea mea, că era Andrew. Primul impuls a fost să nu deschid ușa. Dar mi-am dat seama îndată că planul meu original avea să eșueze. Fiindcă intenționeam să-l vizitez pe Andrew la spital în ziua următoare și să-i donez discret o lingură, o brichetă, o seringă de unică folosință și o punguță cu multdorita heroină, dar cu ceva adăugat de mine în ea.

— Un cocteil ucigaș.

— Poți spune și așa.

— Dar cum puteai fi sigur că o s-o ia? Doar știa că ești un criminal.

— Nu știa că știu că știe. Fii atent, Harry. Nu știa că Otto îmi spusese. Oricum, un dependent intrat în sevraj e dispus să-și asume riscuri. Să aibă încredere, de pildă, în cineva despre care crede că-l consideră ca un tată. Dar n-avea sens să-mi mai bat capul cu toate astea. Ieșise din spital și stătea acum la intrarea în bloc.

— Așa că ai hotărât să-l lași înăuntru?

— Știi cât de rapid funcționează creierul uman, Harry? Știi că afurisitele alea de vise cu scenarii lungi și întortocheate despre care credem că se desfășoară de-a lungul unei întregi nopți durează doar câteva clipe de activitate cerebrală febrilă? În tot atâta timp am conceput și planul de a face să pară că Andrew era în spatele întregii povești. Jur, până atunci nu mă gândisem la asta nicio clipă! I-am dat deci drumul în scară și-am așteptat să urce. M-am pus după ușă, cu cârpa mea magică...

— Eter.

— ...și după aceea l-am legat pe Andrew de un scaun, i-am găsit seringile și ce-i mai rămăsese din provizia de heroină și i-am injectat-o ca să mă asigur că n-o să facă gălăgie până ce veneam înapoi de la teatru. La întoarcere,

am mai făcut rost de niște marfă, apoi eu și cu Andrew am ținut o adevărată petrecere. Da, petrecerea chiar c-a prins aripi și, când am plecat, l-am lăsat atârând de tavan.

Din nou hohotul scurt de răs. Harry se strădui să respire calm și profund. Nu-i mai fusese niciodată în viață atât de frică.

— Ce vrei să spui cu *trebuia să le aplic pedeapsa*?

— Cum?

— Ai zis că trebuia să le pedepsești.

— A, asta, da. Cum sunt sigur că știi, psihopații sunt adeseori paranoici sau suferă de alte idei delirante. Ideea mea delirantă e că în viața asta am misiunea de a-mi răzbuna neamul.

— Violând femeile albe?

— Femeile albe *fără copii*.

— Fără copii? repetă perplex Harry.

Era o particularitate comună tuturor victimelor pe care ancheta n-o scosese la iveală – și ce temei ar fi avut s-o facă? Nu era nimic neobișnuit, la femeile atât de tinere, să nu aibă copii.

— Da, exact. Chiar n-ați observat? Terra Nullius, Harry! Când ați ajuns aici, ne-ați definit drept nomazi fără drept de proprietate fiindcă nu semănăm pământul. Ne-ați luat țara, ați violat și ați ucis în fața ochilor noștri.

Toowoomba nu trebuia să ridice tonul, fiindcă vorbele erau îndeajuns de puternice.

— Ei bine, femeile voastre fără copii sunt acum Terra Nullius pentru mine, Harry. Nu le-a fertilizat nimeni, așadar nu sunt ale nimănui. Nu fac decât să urmez logica omului alb și să fac cum a făcut și el.

— Dar spui chiar tu că-i o idee delirantă, Toowoomba! Știi cât e de bolnavă!

— Firește că-i bolnavă. Dar boala e normală, Harry. Absența bolii e cea primejdioasă, fiindcă atunci organismul încetează să mai lupte și, nu peste mult timp, decede și piere. Dar iluziile, Harry... nu le subestima. Merită să le ai în orice cultură. S-o luăm pe a voastră, de pildă. În creștinism, e o discuție întreagă despre cât de dificil e să ai credință,

despre îndoielile ce-l pot sâcâi până și pe cel mai iscusit și devotat preot. Dar această recunoaștere a îndoielii nu e totuna cu a admite că această credință pe care ați ales-o e o nebunie? N-ar trebui să renunți la nebuniile tale așa de ușor, Harry. La celălalt capăt al curcubeului ar putea fi o răsplată.

Harry se întinse la loc în pat. Încearca să nu se gândească la Birgitta, la faptul că nu avea copii.

— De unde puteai ști că n-au copii? se auzi rostind cu glas răgușit.

— Le-am întrebat.

— Cum...?

— Unele au zis că da, au copii, fiindcă au crezut că o să le cruț dacă spuneau că au o liotă de copii în grijă. Și au avut fiecare câte treizeci de secunde s-o dovedească. O mamă care nu are la ea o poză cu copilul ei nu-i mamă, părerea mea.

Harry își înghiți nodul din gât.

— Și de ce blonde?

— Nu e o regulă strictă. Doar reduce șansele ca vreuna dintre ele să aibă în vene sângele poporului meu.

Harry încercă să nu se gândească la pielea albă ca laptele a Birgittei. Toowoomba chicoti cu voce îngroșată.

— Îmi dau seama că vrei să știi multe, Harry, dar telefoanele mobile sunt scumpe și idealistii ca mine nu-s bogați. Știi ce trebuie să faci și ce nu.

Apoi închise. Cât vorbiseră, amurgul, căzând iute, lăsase peste odaie o întunecime cenușie. Două antene de gândac în mișcare se ițiră prin crăpătura din cadrul ușii, verificând dacă drumul e liber. Harry se înveli cu cearșaful și se ghemui în pat. Afară, pe acoperiș, o kookaburra singuratică își începu concertul de seară, în vreme ce King's Cross se dezmorțea, gata de încă o noapte albă.

Harry o visă pe Kristin. Poate în doar două secunde de somn REM, dar în vis se scurgea vreme îndelungată, o jumătate de viață, așadar poate că și visarea fusese mai lungă de câteva clipe. Kristin purta o rochie verde de seară;

Își trecu mâna prin păr și-i spuse să o însoțească. O întrebă unde, însă ea se afla într-un balcon semideschis, cu perdele fluturând împrejur, iar pe fundal vocile gălăgioase ale copiilor făceau atâta zarvă, încât nu-i auzi răspunsul. Când și când, lumina soarelui era atât de puternică, încât o făcea să dispară complet.

Se dădu jos din pat și se apropie ca să audă ce spunea ea, însă Kristin pufni în râs și o luă la fugă, se sui pe grilajul balconului și își dădu drumul, plutind ca un balon verde. Se înălță peste acoperișuri, chiuind: „Haideți, toată lumea! Haideți, toată lumea!” Mai târziu, ajunse în vis să alerge bezmetic, întrebând pe toată lumea unde se ținea petrecerea, însă cei întrebați ori nu știau, ori o porniseră deja într-acolo. Se duse apoi la Frogner Lido, însă nu avea destui bani pentru bilet și trebui să sară un gard ca să intre. Ajuns în cealaltă parte, descoperi că se tăiasse și că sângele lăsase o dâră pe iarbă în urma lui, pe dalele pardoselii și-n sus pe scări, până la platforma de sărituri înaltă de zece metri. Nu mai era nimeni acolo, așa că se întinse pe spate și ridică ochii spre cer, ascultând micile plescăituri umede, în vreme ce picături de sânge cădeau, de sus, peste marginea bazinului aflat departe, jos. I se păru că undeva sus, către soare, vede plutind o siluetă verde. Își duse mâinile la ochi ca pe un binoclu și abia atunci o putu zări limpede. Era nespus de frumoasă și aproape transparentă.

Fu trezit de un pocnet ce-ar fi putut proveni de la o armă de foc. Rămase întins, ascultând ploaia și zumzetul vieții ce forfotea în King's Cross. După un timp, se cufundă iarăși în somn. Apoi Harry o visă din nou pe Kristin de mai multe ori, sau așa își închipui, pentru restul nopții. Doar că, în anumite momente, avea păr roșcat și vorbea suedeză.

Un computer

ORA NOUĂ.

Lebie își lipi fruntea de ușă, închizând ochii. Doi agenți de poliție cu veste antiglonț negre se aflau lângă el, în stare de alertă, cu armele pregătite. În spatele lor, pe scări, erau Watkins, Yong și Harry.

— Am ajuns! zise Lebie și scoase cu grijă la iveală șperaclul.

— Nu uitați, dacă nu e nimeni în apartament, nu atingeți nimic, le șopti Watkins polițiștilor.

Lebie se trase în lateral și deschise ușa pentru cei doi agenți, care pătrunseră în apartament ca la carte, fiecare cu câte un pistol ținut cu ambele mâini.

— Sigur nu-i vreo alarmă? șopti Harry.

— Am verificat toate companiile de pază din oraș și niciuna nu are în baza de date apartamentul ăsta, zise Watkins.

— Șș, ce se-aude? zise Yong.

Ceilalți ciuliră urechile, însă nu sesizară nimic neobișnuit.

— Și așa s-a dus teoria cu expertul în bombe, spuse cu voce seacă Watkins.

Unul dintre polițiști se întoarse în cadrul ușii.

— E OK, zise.

Răsuflară ușurați și intrară. Lebie încercă să aprindă lumina pe hol, însă nu funcționa.

— Ciudat, spuse văzând că nu mergea nici întrerupătorul din salonul mic, dar curat și ordonat. Cred că a sărit vreo siguranță.

— N-are a face, zise Watkins. E suficientă lumină aici pentru o percheziție. Harry, te ocupi de bucătărie. Lebie, baia. Yong?

Yong se opri în fața computerului de pe birou, lângă fereastra salonului.

— Am o bănuială... zise. Lebie, ia lanterna și verifică siguranțele de pe hol.

Lebie se duse și îndată lumina se aprinse, iar computerul porni.

— Rahat, făcu Lebie revenind în salon. De siguranță era legat un fir de ață, a trebuit să-l trag de-acolo mai întâi. L-am urmat de-a lungul peretelui și duce până la ușă.

— Are o încuietoare electronică, nu? Siguranța a fost conectată la încuietoare în așa fel încât, atunci când am deschis ușa, s-a oprit curentul electric. Sunetul pe care l-am auzit era ventilatorul din computer oprindu-se, zise Yong apăsând pe tastatură. Calculatorul ăsta e pus pe repornire automată, așa că putem vedea ce programe mergeau înainte să se închidă.

O imagine a pământului apăru pe ecran, iar din boxe se auzi un freamăt voios.

— Știam eu! zise Yong. Jigodie isteață! Uitați aici! zise arătând spre o iconiță de pe ecran.

— Yong, pentru numele lui Dumnezeu, să nu pierdem acum timp cu asta, spuse Watkins.

— Șefu', pot să vă împrumut mobilul o clipă? întreabă polițistul cel mic de statură și înhăță telefonul Nokia al lui Watkins fără să aștepte răspunsul. Care-i numărul de aici?

Harry citi cu voce tare numărul de pe telefonul de lângă computer, iar Yong îl formă pe tastatura mobilului și apăsă butonul de apel. Când telefonul începu să sune, dinspre computer se auzi un bâzâit și iconița de pe ecran se mări și începu să salte.

— Șș, făcu Yong.

După câteva secunde, se auzi un bip. Se grăbi să închidă telefonul mobil.

Lui Watkins îi apăru o cută mare între sprâncene.

— Ce naiba faci acolo, Yong?

— Șefu', mă tem că Toowoomba a meșterit o alarmă până la urmă. Și alarma s-a declanșat.

— Explică! ceru Watkins, ajuns la capătul răbdării.

— Vedeți programul ăsta pornit? E un serviciu de mesagerie telefonică legat printr-un modem de telefon. Înainte ca Toowoomba să iasă din casă, citește la microfon și înregistrează în computer mesajul de întâmpinare. Când

oamenii sună, activează programul, declanșează mesajul lui Toowoomba și, după bipul pe care l-ați auzit, își pot lăsa pe computer propriul mesaj.

— Yong, știi ce-i un robot telefonic. Care-i faza?

— Șefu', ați auzit rostit vreun mesaj înainte de bip, acum, când am sunat?

— Nu...

— Asta pentru că mesajul a fost transmis, însă nu a fost salvat în sistem.

Watkins începea să se dumirească.

— Spui că, atunci când s-a oprit curentul și computerul s-a închis, la fel a făcut și robotul telefonic.

— Exact, domnule.

Reacțiile lui Yong erau uneori ciudate. Ca acum, de pildă. Fața îi strălucea de încântare.

— Așadar... ăsta e sistemul de alarmă, șefu'.

Harry nu zâmbea, fiindcă pricepuse magnitudinea dezastrului.

— Deci Toowoomba nu are decât să sune la propriul număr și să audă că mesajul de întâmpinare lipsește ca să știe că i-a intrat cineva în apartament prin efracție.

În cameră se lăsa tăcerea.

— N-o să se întoarcă în veci aici înainte să sune mai întâi, zise Lebie.

— Căcat, căcat, căcat, exclamă Watkins.

— Și ar putea suna în orice clipă, zise Harry. Trebuie să câștigăm niște timp. Sugestii, ceva?

— Ei bine, răspunse Yong, am putea vorbi cu compania telefonică, să-i convingem să blocheze numărul și să pună un mesaj în care să explice că-i vorba despre o defecțiune.

— Și dacă sună la companie?

— Probleme cu cablurile în zonă datorate... ăă... unor săpături.

— Cam dă de bănuir. O să sune la vecini, să verifice, zise Lebie.

— Va trebui să deconectăm toată zona, zise Harry. Puteți face asta, șefu'?

Watkins se scărpină după ureche.

— O să fie haos. De ce naiba...?

— E o urgență, șefu'!

— Rahat! Dă-mi telefonul, Yong. McCormack o să trebuiască să se descurce cu chestia asta. Orice ar fi, nu putem opri multă vreme legăturile telefonice din tot cartierul, Holy. Trebuie să ne plănuim următoarea mișcare. Căcat, căcat, căcat!

UNSPREZECE ȘI JUMĂTATE.

— Nimic, zise cu disperare în glas Watkins. Absolut nimic, paștele mă-sii!

— Doar nu ne puteam aștepta să ne lase un bilețel cu adresa unde o ține, zise Harry.

Lebie ieși grăbit din dormitor și clătină din cap. Nici măcar Yong, care dăduse o raită prin toată zona, nu avea nimic de raportat.

Luară loc în salon.

— E cam ciudat, totuși, remarcă Harry. Și dacă ne-am percheziționa unii altora casele am găsi, până la urmă, *ceva*. O scrisoare interesantă, o revistă porno pătată, o poză cu vreo iubită din tinerețe, o pată pe cearșaf, ceva. Dar individul ăsta e criminal în serie și n-am găsit absolut nimic care să ducă la concluzia că ar avea o *viață*.

— N-am mai văzut un bârlog de burlac așa de ordonat, zise Lebie.

— *Prea* ordonat, replică Yong. E aproape bizar.

— Ne-a scăpat ceva, zise Harry studiind tavanul.

— Am fost peste tot, făcu Watkins. Dacă o fi lăsat indicii, atunci nu-s aici. Gagiul ăsta doar mănâncă, doarme, se uită la TV, se cacă și lasă mesaje pe computer.

— Aveți dreptate, se băgă Harry. Nu aici locuiește Toowoomba-ucigașul. Persoana care trăiește aici e un tip anormal de ordonat care nu-i preocupat că ar putea atrage vreo privire asupra lui. Dar ce facem cu celălalt? Poate că mai are o locuință? Apartament, cabană, ceva?

— Pe numele lui, nu, zise Yong. Am verificat înainte să pornim încoace.

Telefonul mobil sună. Era McCormack. Vorbise cu cei de

la compania de telefonie. La argumentul că era vorba despre o situație de viață și de moarte, conducerea companiei răspunsese că putea fi o situație de viață și de moarte și dacă vreun vecin ar fi avut nevoie să sune la urgențe. Dar, cu un pic de ajutor de la primărie, McCormack izbutise să blocheze liniile până la șapte seara.

— Acum nu ne mai oprește nimic să fumăm aici, zise Lebie, scoțând un trabuc subțire. Nici să scăpăm scrum pe mochetă și să lăsăm urme babane de pantofi pe hol. Are cineva un foc?

Harry se căută de chibrituri, descoperi o cutie în buzunar și aprinse unul. Rămase apoi cu ochii pironiți pe cutie, dându-și seama că îi stârnise interesul.

— Știți ce-i special la cutia asta de chibrituri? zise. Ceilalți se grăbiră să scuture din cap.

— Zice pe ea că bețele sunt impermeabile. Că sunt chibrituri de folosit la munte și pe mare. Voi țineți pe lângă voi, de obicei, chibrituri care nu se umezesc?

Alte scuturări din cap.

— Ar fi greșit să spun că le poți cumpăra doar de la magazine specializate și că sunt un pic mai scumpe decât chibriturile normale?

Ceilalți ridicară din umeri.

— În orice caz, nu sunt standard, n-am mai văzut așa ceva, zise Lebie.

Watkins cercetă cu luare-aminte cutia.

— Cred că are cumnatul meu chibrituri din astea, pe barca lui, spuse.

— Am primit cutia asta de la Toowoomba, adaugă Harry. La înmormântare.

Se lăsă tăcere.

Yong tuși.

— Pe hol e o poză cu un iaht.

ORA UNU.

— Mersi pentru ajutor, Liz, spuse Yong, terminând apelul. Am aflat! E în portul de agrement din Lady Bay, pe numele unui oarecare Gert Van Hoos.

— OK, făcu Watkins. Yong, tu rămâi aici în caz că se întoarce Toowoomba. Lebie, Harry și cu mine o pornim într-acolo.

Se circula ușor și noua Toyota a lui Lebie torcea mulțumită, gonind cu 120 la oră pe New South Head Road.

— Fără întăriri, șefu'? întrebă Lebie.

— Dacă dăm de el acolo, trei oameni sunt mai mult decât suficienți, zise Watkins. Yong susține că pe numele lui Toowoomba nu există niciun permis de portarmă iar intuiția îmi spune că nu e genul care să umble înarmat.

Harry nu izbuti să se abțină.

— Ce intuiție e asta, șefu'? Aceeași care a spus că-i o idee bună să-i intrăm în apartament? Aceeași care a zis că Birgitta ar trebui să-și țină emițătorul radio în geantă?

— Holy, eu...

— Întrebam, șefu', atâta tot. Dacă e să ne folosim de *intuiția* ta ca ghid pentru orice, ar însemna că, luându-ne după cele petrecute până acum, sigur o să-l găsim înarmat. Nu că...

Harry își dădu seama că ridicase tonul și tăcu. Nu acum, își zise. Nu încă. Sfârși propoziția cu voce mai domoală.

— Nu că m-ar deranja. Asta înseamnă că-l pot împăna cu plumb.

Watkins preferă să nu răspundă, alegând să se uite posac pe geamul portierei. Harry văzu, în oglindă, zâmbetul precaut și greu de deslușit al lui Lebie.

UNU ȘI JUMĂTATE.

— Plaja Lady Bay¹⁵, zise Lebie și arătă cu degetul. Un nume cât se poate de potrivit – aici, Harry, e cea mai mare plajă pentru gay din Sydney.

Deciseră să parcheze lângă îngrăditura ce mărginea portul de agrement și coborâră un delușor ierbos până la cheiuri, unde catargele se înghesuiau de ambele laturi ale pontoanelor înguste. Intrarea era străjuită de un paznic somnoros, purtând o uniformă albastră, decolorată de soare. Se învioră imediat când Watkins îi arătă legitimația

¹⁵ În engleză, „Lady Bay” înseamnă „Coiful Doamnei” (N.red.).

de polițist și le descrie locul unde era ancorat vasul lui Gert Van Hoos.

— E cineva la bord? întrebă Harry.

— Din câte știu eu, nu, zise paznicul. E cam greu să ai totul sub observație vara, dar cred că n-a mai fost nimeni pe la barcă de vreo două zile.

— Dar a mai fost cineva recent, totuși.

— Da, dacă îmi amintesc eu bine... Domnul Van Hoos a venit marți seară. De obicei, parchează lângă apă. În aceeași noapte a și plecat.

— Și de atunci n-a mai fost nimeni pe vas? întrebă Watkins.

— În tura mea, nu. Dar suntem mai mulți, din fericire.

— Era singur?

— Da, din ce-mi amintesc.

— A cărat ceva pe barcă?

— Probabil, nu mai știu. Majoritatea au bagaje.

— Ni-l puteți descrie pe domnul Van Hoos? zise Harry.

Paznicul se scărpină în cap.

— Păi... nu, de fapt nu pot.

— De ce nu? întrebă surprins Watkins.

Paznicul făcu o mutră rușinată.

— Sincer să fiu, cred că toți aborigenii arată la fel.

Soarele licărea în undele din rada portului de agrement, însă mai departe, în larg, se ridicau valuri înalte, grele. Harry simți, în vreme ce înaintau grijulii în lungul pontonului, că vântul e mai puternic aici. Recunoscuse numele vasului, *Adelaide*, și numărul de înmatriculare imprimat pe o latură. *Adelaide* nu era unul dintre iahturile mari din port, însă era bine întreținut. Yong le explicase că doar vasele cu motoare peste o anumită mărime trebuiau înregistrate, așa că avuseseră, de fapt, destul noroc aici. Ba chiar Harry avea neplăcuta senzație că avuseseră prea din belșug, că și-l consumaseră pe tot cu ocazia asta. Ideea că Birgitta putea fi acolo, la bord, îi făcea inima să-i bubuie în piept.

Watkins îi făcu semn lui Lebie să intre primul. Harry trase piedica pistolului și-l aținti spre hubloul care dădea în salon,

În vreme ce Lebie puneă circumspect piciorul pe punte. Watkins se împiedică de parâma ancorei și ateriză pe punte cu un bufnet. Se opriă și ascultară, însă nu se auzeau decât vântul și plescăitul valurilor izbindu-se de carenă. Amândouă tambuchiurile care dădeau spre salon și dormitorul de la pupă erau încuiate cu lacăte. Lebie scoase șperaclul și se puse pe treabă. Izbuti, în câteva minute, să le descuie pe amândouă.

Deschise apoi tambuchiul ce dădea spre salon și Harry coborî primul. Era beznă acolo jos și Harry rămase ghemuit, cu pistolul în față, până ce coborî și Watkins și trase draperiile. Era o barcă de agrement simplă, dar mobilată cu gust. Salonul era lambrizat cu mahon, însă altminteri nu se vedeau urme de opulență. O hartă maritimă era desfăcută pe masă. Deasupra ei era prinsă fotografia unui tânăr boxer.

— Birgitta! strigă Harry. Birgitta!
Watkins îl bătu înțeleghător pe umăr.

— Nu-i aici, îi confirmă Lebie după ce scotociră barca de la proră până la pupă.

Watkins își băgase capul într-una dintre cutiile de pe puntea din spate.

— S-ar putea să fi fost aici, zise Harry, scrutând largul mării.

Vântul căpătase putere și valurile erau tivite cu spumă albă.

— Am face bine să-i aducem pe cei de la criminalistică, să vedem ce găsesc ei, spuse Watkins îndreptându-se de șale. Asta poate să însemne că are un bârlog pe care nu i-l știm.

— Sau... zise Harry.

— Prostii! O ține ascunsă undeva. Se pune doar problema s-o găsim.

Harry se așeză. Vântul i se juca în păr. Lebie încercă să-și aprindă un trabuc, însă trebui să renunțe după câteva încercări.

— Și-acum ce facem? întrebă Harry.

— Ne dăm jos rapid de pe barca asta, zise Watkins. Ne poate vedea de pe drum, dacă vine cu mașina înapoi.

Se ridică, încuie tamburiile și Watkins făcu un pas mare peste parâma ancorei ca să nu se împiedice iar.

Lebie rămase pe loc.

— Ce-i? Întrebă Harry.

— Păi... zise Lebie, nu-s eu expert în bărci, dar asta e normal?

— Ce?

— Să arunci ancora când ești amarat la ponton?

Schimbă priviri.

— Ajută-mă să o ridic, spuse Harry.

ORA TREI.

Goneau pe șosea. Norii goneau pe cer. Copacii care mărgineau drumul se clătinau, fluturându-și ramurile spre ei. Vântul culca la pământ iarba și stația pârlăia. Soarele devenise palid și umbre călătorești pluteau grăbite peste întinderea mării.

Harry stătea pe bancheta din spate, dar nu vedea nimic din furtuna care se dezlănțuise împrejur. Vedea doar funia verde, cu pojghiță lipicioasă, pe care o trăsese din apă cu zvăcniri spasmodice. Picăturile de apă căzuseră în mare ca niște mărgăritare și, din adânc, zăriseră o siluetă albă ridicându-se încetitor la suprafață.

Într-o vacanță de vară, tatăl lui îl luase la pescuit cu barca și prinseseră un halibut. Un pește alb, de-o mărime inimaginabilă. Și atunci Harry rămăsese cu gura căscată, iar mâinile începuseră să-i tremure. Maică-sa și bunică-sa bătuseră bucuroase din palme când intraseră în bucătărie cu prada și se apucaseră de îndată să despică, cu cuțite mari și lucitoare, carnea rece și însângerată a peștelui. Harry avea să viseze, tot restul verii, uriașul halibut din barcă, ochii bulbucăți ai peștelui și expresia lui încremenită, șocată, de parcă nu i-ar fi venit a crede că îl păștea cu adevărat moartea. La următorul Crăciun, Harry se alesese în farfurie cu niște bucăți gelatinoase, iar taică-său povestise tuturor, cu mândrie, cum prinseseră halibutul în Isfjorden. „Ne-am gândit să încercăm ceva nou Crăciunul ăsta”, zisese maică-sa. Lui Harry i se păruse că mâncarea miroase a moarte și descompunere. Plecase cu lacrimi în ochi de la masă, sufocându-se de indignare.

Acum, Harry stătea pe bancheta din spate a mașinii care gonea; închise ochii și se imagină uitându-se ținând în apă, văzând ceva ce aducea cu o meduză adunându-și tentaculele în jurul frânghiei, apoi răsfirându-le din nou. Tentaculele de meduză se apropiară apoi de suprafață,

căpătând o formă circulară ce încerca să ascundă trupul alb și gol din josul lor. Frânghia îi era trecută pe după gât și corpul lipsit de viață i se păruse lui Harry ciudat de străin, de nefamiliar.

Însă, când o întorseseră pe spate, Harry avusese aceeași senzație. Era expresia din vara aceea. Ochi încețoșați în care se citea o ultimă, acuzatoare întrebare: Asta e totul? Asta ne e cu adevărat menirea, ca totul să se sfârșească așa? Chiar sunt viața și moartea într-atât de banale?

— Ea e? întrebase Watkins și Harry răspunsese întâi că nu.

Însă când Watkins repetase întrebarea, Harry îi zărise umerii, văzuse porțiunea de piele înroșită de lângă dunga albă de la sutien.

— A bătut-o soarele, răspunse uluit. M-a rugat s-o ung cu loțiune pe spate. A spus că are încredere în mine. Dar era arsă de soare.

Watkins se opri lângă el și-l cuprinse pe după umeri.

— Nu-i vina ta, Harry. Mă auzi? S-ar fi întâmplat oricum. Nu-i vina ta.

Se făcuse mai întuneric, iar rafalele de vânt erau atât de puternice acum, că zgâlțâiau eucaliptii, le făceau crengile să se zbuciume, gata parcă să se desprindă din rădăcini și să înceapă să hoinărească precum plantele ucigașe din *Ziua trifidelor* a lui John Wyndham, aduse la viață de furtuna dezlănțuită.

— Șopârlele cântă, zise deodată Harry.

Erau primele cuvinte rostite de când urcaseră în mașină. Watkins se întoarse spre el și Lebie îi aruncă o privire în oglindă. Harry tuși.

— Andrew a zis asta la un moment dat. Șopârlele și oamenii din familia șopârlelor aveau puterea de a stârni furtuni și ploaie prin cântec. Mi-a spus că Marele Potop a fost iscat de șopârle, care au cântat și s-au tăiat cu cuțite de cremene, ca să-l înece pe ornitorinc, adaugă schițând un zâmbet. Aproape toți ornitorincii au murit, dar câțiva au supraviețuit. Știți ce-au făcut? Au învățat să respire sub

apa.

Primele picături mari de ploaie aterizară, vibrând scurt, pe parbriz.

— N-avem mult timp, continuă Harry. Toowoomba o să-și dea seama curând că suntem pe urmele lui și-o să dispară ca un șobolan în gaură. Eu sunt singura legătură pe care o avem cu el și acum vă întrebați dac-o să pot face față. Ce să vă spun? Cred c-o iubeam pe fata asta.

Watkins făcu o mutră stingherită. Lebie dădu încetișor din cap.

— Dar o să respir sub apă, zise Harry.

TREI ȘI JUMĂTATE.

Nimeni, în sala de conferințe, nu lua în seamă văicărelile ventilatorului.

— Așadar, știm cine e omul nostru, zise Harry. Și știm că mai crede că poliția *nu* știe. Probabil are impresia că o să încerc să falsific probe care să-l incrimineze pe Evans White. Dar mă tem că situația e foarte temporară. Nu mai putem ține zona fără acces la telefon, plus că, în curând, o să-nceapă să pară suspect dacă așa-zisa problemă nu e remediată.

— Avem oameni pe poziție, dacă are de gând cumva să apară pe-acasă. Am postat oameni și în apropierea bărcii. Însă eu, unul, sunt convins că e mult prea grijuliu ca să facă vreo prostie fără să fie sută la sută sigur că nu-l pândește vreo amenințare. E probabil realist să presupunem că în seara asta, cândva, o să-și dea seama că i-am intrat în apartament. Asta ne oferă două opțiuni. Putem da alarma, putem intra în direct la televiziune ca să facem zarvă și să sperăm că-l găsim înainte să dispară. Contraargumentul ar fi că oricine a pus la cale un sistem ca acela se prea poate să-și fi făcut planuri în perspectivă. De îndată ce-și vede poza, s-ar putea să intre în pământ. A doua opțiune este, așadar, să folosim puținul timp pe care-l avem până ce ne simte respirându-i în ceafă și să încercăm să-l prindem cât încă nu bănuiește nimic.

— Votéz să mergem după el, zise Lebie culegându-și de

pe umăr un fir de păr.

— Să-l prindem? Sydney are peste patru milioane de locuitori și n-avem nici cea mai vagă idee unde-ar putea să fie. Nici măcar nu știm dacă e în Sydney!

— Asta e sigur, zise. Știm că a fost în Sydney în ultima oră și jumătate.

— Cum? Spui că a fost văzut?

— Yong, zise Harry, dându-i cuvântul polițistului aflat mereu cu zâmbetul pe buze.

— Telefonul mobil! Începu acesta de parcă i s-ar fi cerut să-și citească eseul, cu voce tare, în fața clasei. Toate conversațiile pe mobil sunt legate prin ceea ce numim stații-releu, care primesc și transmit semnale. O companie de comunicații vede semnalul abonaților, așa cum e recepționat de diversele stații. Fiecare acoperă o zonă de cam zece kilometri. Acolo unde e semnal bun, ca de pildă în zonele urbane, de semnalul telefonului se ocupă două sau mai multe stații deodată, cam cum e când transmiți unde radio. Asta înseamnă că, atunci când vorbești la telefon, compania îți poate localiza poziția pe o rază de zece kilometri. Dacă apelul poate fi prins de două stații în același timp, asta va reduce perimetrul la porțiunea unde se suprapun cele două zone de acoperire a semnalului. Dacă semnalul tău e receptat de trei stații, zona e și mai mică și tot așa. Așadar, mobilul nu poate fi legat de o adresă, ca un telefon standard, dar avem un punct de pornire.

În momentul ăsta, ținem legătura cu trei tipi de la compania de comunicații care-i urmăresc semnalul lui Toowoomba. Putem să îi conectăm la o linie deschisă aici, în sala de conferințe. Deocamdată, primim semnale simultane de la doar două stații și aria de suprapunere e cât tot orașul, plus portul și jumătate din Woolloomooloo. Veștile bune sunt că ținta noastră e în mișcare.

— Și ce ne mai trebuie e un pic de noroc, interveni Harry.

— Sperăm să ajungă într-unul dintre perimetrele mai mici, acoperite de trei sau mai multe releu. Dacă se întâmplă așa, putem să trimitem imediat toate echipajele fără însemne pe care le avem și să sperăm că putem pune

mâna pe el.

Watkins nu părea foarte convins.

— Deci a vorbit cu cineva acum și-a mai sunat și cu o oră și jumătate în urmă; de amândouă datăle semnalul a fost recepționat la stațiile din Sydney, așa-i? zise el. Și trebuie să ne bazăm pe faptul c-o să mai vorbească la afurisitul de telefon ca să-l găsim? Dar dacă nu mai vorbește cu nimeni?

— Îl putem suna noi, zise Lebie.

— Minunat! exclamă Watkins, cu obrajii îmbujorați. O idee grozavă! Îl putem suna din sfert în sfert de oră, pretinzând că suntem robotul cu ora exactă sau alte tâmpenii! Ceea ce i-ar spune că nu-i tocmai o idee isteță să vorbească la telefon!

— Nu-i nevoie, zise Yong. Nu-i nevoie să vorbească cu nimeni.

— Cum...?

— E de ajuns să aibă telefonul pornit, zise Harry. S-ar părea că Toowoomba nu e conștient, dar, atâta vreme cât telefonul nu e închis, trimite automat un bip la jumătate de oră, ca să transmită că-i conectat. Bipul e înregistrat de stații la fel ca o conversație.

— Deci...

— Deci să ținem linia liberă, să ne facem niște cafea și să ne punem pe așteptat și sperat.

O ureche bună

Din difuzorul telefonului se auzi o voce metalică.

— Semnalul a fost recepționat la stațiile 3 și 4.

Yong arată către harta orașului întinsă pe panou. Pe ea fuseseră desenate cercuri numerotate înfățișând zonele de acoperire ale diferitelor stații-relevu.

— Prymont, Glebe și-o bucată din Balmain.

— Ce mama dracului! Înjură Watkins. O zonă mult prea mare. Cât e ceasul? A încercat să sune acasă?

— E șase, răspunse Lebie. În ultima oră a sunat de două ori la numărul de la apartament.

— O să se prindă în curând că ceva nu-i în regulă, zise McCormack ridicând-se iarăși în picioare.

— Dar încă nu și-a dat seama, zise cu voce domoală Harry, care în ultimele două ore stătuse nemișcat pe un scaun, cu spinarea lipită de perete.

— Ce mai zice prognoza meteo? Întrebă Watkins.

— Că vremea se strică și mai tare, spuse Lebie. Vânturi puternice, se așteaptă furtună la noapte.

Minutele treceau, iar Yong se duse să-și mai ia cafea.

— Alo? se auzi în difuzorul telefonului.

Watkins sări ca ars.

— Da?

— Abonatul tocmai a folosit telefonul. A apărut la stațiile 3, 4 și 7.

— Stai! făcu Watkins uitându-se pe hartă. E o bucată din Prymont și Darling Harbour, așa-i?

— Corect.

— Rahat! Dacă mai apărea și la stațiile 9 și 10, puneam mâna pe el!

— Unde a sunat? zise McCormack.

— La dispeceratul nostru central, răspunse vocea metalică. A întrebat ce se întâmplă cu numărul de acasă.

— Căcat, căcat, căcat! se porni Watkins, roșu ca sfecla. Scapă! Să dăm alarma!

— Gura! se auzi răspunsul tăios, în cameră se lăasă tăcerea.

— Mă scuzați pentru exprimare, domnule, zise Harry. Dar aş sugera să aşteptăm până la următorul bip şi să nu ne pripim.

Watkins îl privi cu ochii holbați.

— Holy are dreptate, zise McCormack. Ia loc, Watkins. În mai puțin de o oră, blocajul telefonic o să se termine. Asta înseamnă că mai avem unul, maximum două bipuri până ce Toowoomba află că doar telefonul lui e încă oprit. Prymont şi Darling Harbor nu sunt întinse geografic, dar vorbim despre cele mai populate districte ale oraşului. Dacă trimitem maşini cu grămada acolo, o să se creeze haos, care o să-l ajute pe Toowoomba să scape. Aşteptăm.

La şapte fără douăzeci, se auzi un mesaj în difuzor:

— A fost recepţionat un bip la staţiile 3, 4 şi 7.

Watkins gemu.

— Mulţumesc, zise Harry şi deconectă microfonul. Aceeaşi zonă ca data trecută, ceea ce sugerează că nu mai e în mişcare. Unde ar putea, aşadar, să fie?

Se strânsură în jurul hărţii.

— Poate se antrenează un pic, zise Lebie.

— Chiar! zise McCormack. Sunt săli de sport prin zonă? Ştie cineva pe unde se antrenează individul?

— O să verific, şefu', zise Yong şi dispăru.

— Alte idei?

— Zona e plină de toate atracţiile turistice care sunt deschise după-amiaza, zise Lebie. Poate o fi prin Grădina Chinezească?

— Pe vremea asta cred că ar prefera să rămână înăuntru, zise McCormack.

Yong reveni, clătinând din cap.

— L-am sunat pe antrenorul lui. N-a vrut să-mi spună, aşa că a trebuit să-i zic că-s de la poliţie. Sala unde se antrenează Toowoomba e în Bondi Junction.

— Bravo, ce să zic! exclamă Watkins. Cât crezi că o să treacă până ce antrenorul o să-l sune pe Toowoomba pe

mobil ca să-l întrebe ce naiba vrea poliția de la el?

— E urgent, spuse Harry. O să-l sun eu pe Toowoomba.

— Ca să-l întrebi unde e?

— Ca să văd ce se petrece, zise Harry și puse mâna pe receptor. Lebie, vezi să fie reportofonul pe înregistrare și toată lumea să-și țină gura!

Îngheta ră cu toții. Lebie aruncă o privire spre străvechiul aparat și-i făcu semn că e-n ordine. Harry își înghiți nodul din gât. Își simțea degetele amortite pe taste. Telefonul sună de trei ori înainte ca Toowoomba să răspundă.

— Alo...

Glasul ăla... Harry își ținu răsuflarea și își apăsă receptorul pe ureche. În fundal, se auzeau voci.

— Cine-i acolo? zise încet Toowoomba.

Harry auzi un sunet, urmat de țipete extaziate de copii. Apoi auzi râsul gros și calm al lui Toowoomba.

— Măi să fie, cred că-i Harry al nostru. Ciudat că suni tocmai când mă gândeam la tine. Se pare că e o problemă cu telefonul de acasă și mă întrebam dacă ai ceva de-a face cu asta. Sper că nu, Harry.

Se auzi un alt sunet. Harry se concentră, însă nu reuși să-și dea seama ce e.

— Mă apucă agitația când nu-mi răspunzi, Harry. Devin foarte agitat. Nu știu ce vrei, dar poate că ar trebui să închid. Asta e, Harry? Încerci să mă găsești?

Sunetul...

— Căcat! țipă Harry. A închis.

Se prăbuși într-un scaun.

— Toowoomba știa că sunt eu. Dar cum putea ști, pentru numele cerului?

— Derulează caseta, zise McCormack. Și aduceți-l pe Marguez.

Yong o zbughi afară, lăsându-i să asculte înregistrarea.

Harry nu izbuti să se controleze. Simți că i se zbârlește părul pe ceafă când auzi iarăși, în difuzor, vocea lui Toowoomba.

— Este clar vorba despre un loc cu multă lume, zise Watkins. Ce-i cu pocnetul ăla? Ascultați, voci de copii. O fi

vreun bâlci?

— Pune-o încă o dată, zise McCormack.

— *Cine-i acolo?* se auzi iarăși vocea lui Toowoomba, urmată de un zgomot înfundat și de chiotele copiilor.

— Ce e...? Începu să zică Watkins.

— Un plescăit puternic, zise din ușă o voce, făcându-i pe toți să se întoarcă într-acolo.

Harry văzu un căpșor cafeniu cu bucle negre, o mustăcioară și niște ochelari micuți, cu lentile groase, atașat de un corp mătăhălos ce părea umflat cu o pompă de bicicletă, gata oricând să plesnească.

— Jesús Marguez - cele mai bune urechi din toată poliția, zise McCormack. Și nici măcar nu-i orb.

— Aproape orb, îngână Marguez îndreptându-și ochelarii. Ce aveți aici?

Lebie puse din nou înregistrarea. Marguez ascultă cu ochii închiși.

— Interior. Pereți de cărămidă. Și sticlă. Sunetul nu e diminuat de nimic, deci nu sunt covoare sau perdele. Oameni, tineret de ambele sexe - probabil niște familii tinere.

— Cum poți să știi toate astea doar ascultând niște zgomote? Întrebă suspicios Watkins.

Marguez oftă. Era limpede că nu nimerea pentru prima dată printre sceptici.

— Îți dai seama ce fantastice instrumente sunt urechile? zise. Pot distinge între un milion de diferențe unice de presiune. Un milion. Și același sunet poate fi alcătuit din zeci de frecvențe și elemente. Ceea ce înseamnă că ai la dispoziție peste zece milioane de posibilități. Un dicționar obișnuit conține doar câteva sute de mii de cuvinte de bază. Deci ai de ales din zece milioane de variante, restul e antrenament.

— Ce sunet se aude pe fundal, încontinuu? Întrebă Harry.

— Cel între 100 și 120 de hertzi? Greu de spus. Putem pune un filtru de sunet în studio și să-l izolăm, dar o să fie nevoie de timp.

— Și asta ne lipsește nouă, zise McCormack.

— Dar cum de și-a dat seama că-i Harry, deși Harry n-a scos o vorbă? Întrebă Lebie. Intuiție?

Marguez își scoase ochelarii și începu să-i lustruiască, cu o expresie absentă.

— Ceea ce numim atât de drăgălaș intuiție, prietene, e o chestie care are mereu sprijinul impresiilor noastre senzoriale. Dar când impresia e atât de mărunță și delicată că o putem percepe doar ca pe o senzație – o pană sub nas când dormim – și nu reușim s-o asociem cu ceva anume, creierul intervine și ajungem s-o numim intuiție. Poate... felul în care respira Harry?

— Mi-am ținut respirația, zise Harry.

— L-ai mai sunat de aici? Poate acustica? Sunetele din fundal? Oamenii au memorii senzaționale în ce privește zgomotele, în general mai bune decât ne dăm noi seama.

— L-am mai sunat de aici... zise Harry holbându-se la bătrânul ventilator. Firește. De aceea pot recunoaște zgomotul de pe fundal. Am mai fost acolo. Bulele...

Se întoarse către ceilalți.

— E la Acvariul din Sydney!

— Hm, zise Marguez studiind atent lucirea lentilelor. Are noimă. Am fost și eu pe-acolo, bineînțeles. Un asemenea plescăit ar putea fi scos de coada unui crocodil de apă sărată mai mărișor.

Când mai ridică iarăși privirea, văzu că rămăsese singur în încăpere.

O directă de dreapta **și trei împușcături**

ORA ȘAPTE.

Ar fi pus poate în pericol viețile civililor pe bucata scurtă de drum de la secția de poliție până la Darling Harbour dacă n-ar fi fost furtuna, care golise străzile de oameni și mașini. Lebie, totuși, făcea tot ce putea și probabil că luminile albastre ale girofarului îi îngăduiră unui pieton solitar să sară din fața mașinii, salvându-și viața în ultimul moment, și unor mașini să vireze brusc, evitând o tamponare. Watkins, pe bancheta din spate, înjura cum îi venea la gură, în vreme ce McCormack, în față, suna la Acvariu ca să-i pregătească pentru acțiunea poliției.

Când intrară în parcare, văzură că stegulețele din rada portului fluturau în bătaia vântului și că valurile se spărgeau de muchia digului. Câteva mașini de poliție ajunseseră deja și agenți în uniformă blocau ieșirile.

McCormack dădu ultimele ordine.

— Yong, tu le distribui oamenilor noștri pozele cu Toowoomba. Watkins, rămâi cu mine în sala de supraveghere – au camere de luat vederi care acoperă tot perimetrul acvariului. Lebie și Harry, vă puneți pe scotocit. Acvariul se închide în câteva minute. Aici aveți stațiile de emisie-recepție, băgați căștile în urechi, prindeți microfoanele la revere și verificați imediat că aveți contact radio. Vă ghidăm noi din sala de supraveghere, bine?

Când Harry se dădu jos din mașină, îl lovi o rafală de vânt, cât pe ce să-l dărâme. Fugiră la adăpost.

— Din fericire, nu-i așa de plin ca de obicei, anunță McCormack, care deja găfâia după micul lor sprint. Probabil din cauza vremii. Dacă e aici, o să-l găsim.

Fură întâmpinați de responsabilul cu securitatea, care le arătă lui McCormack și lui Watkins unde e sala de supraveghere. Harry și Lebie își verificară stațiile, li se făcu loc să intre și o porniră pe coridoare.

Harry își verifică arma din tocul prins pe umăr. Acvariul părea diferit acum, cu atâtea lumini și vizitatori. Parcă trecuse o veșnicie de când fusese aici cu Birgitta, o eră întreagă.

Încercă să nu se gândească la asta.

— Suntem pe poziție.

Vocea lui McCormack suna sigură și liniștitoare în cască.

— Ne uităm la camere acum. Yong e cu doi agenți, verifică toaletele și cafeneaua. Vă vedem, să știți. Continuați.

Coridoarele alcătuiau cercuri, întorcându-se de unde porniseră. Harry și Lebie mergeau în sens invers acelor de ceasornic, așa că toate fețele veneau către ei. Inima lui Harry bătea cu putere. Gura îi era uscată, iar palmele umede. Îi învăluia un zumzet alcătuit din cuvinte rostite în limbi străine și lui Harry i se păru că străbat un vârtej alcătuit din naționalități, culori și veșminte de toate felurile. Trecură prin tunelul subacvatic unde își petrecuse noaptea cu Birgitta – și unde acum se afla un pâlc de copii, cu nasurile lipite de sticlă, urmărind cum viața marină își desfășoară ritmurile obișnuite.

— Locul ăsta îmi dă fiori, șopti Lebie, care pășea cu mâna băgată în buzunarul hainei.

— Promite-mi că n-o să tragi aici, zise Harry. N-aș vrea jumătate din port și vreo duzină de rechini în poală, OK?

— Nicio problemă, răspunse Lebie.

Leșiră în cealaltă parte a Acvariului, care era aproape pustie. Harry înjură.

— Închid casa de bilete la șapte, zise Lebie. Acum, oamenii care încă mai sunt aici trebuie lăsați să iasă.

Îi contactă McCormack.

— Mă tem că pasărea a zburat, băieți. Ați face bine să veniți înapoi, în sala de supraveghere.

— Așteaptă aici, îi zise Harry lui Lebie.

De cealaltă parte a geamului de la ghișeu, zări un chip familiar. Purta uniformă. Harry îl apucă de braț.

— Salut, Ben, mă mai ții minte? Am fost aici cu Birgitta.

Ben se răsuci, privindu-i clăia de păr blond, răvășit.

— Da, așa-i. Harry, parcă? Da, da, deci te-ai întors? Majoritatea așa fac. Ce mai face Birgitta?

Harry înghiți în sec.

— Uite ce, Ben. Sunt polițist. Cum probabil ai auzit deja, căutăm un tip foarte periculos. Nu l-am găsit, dar am senzația că-i încă aici. Nimeni nu știe Acvariul ăsta mai bine decât tine. E vreun loc unde ar fi putut să se ascundă?

Ben căzu pe gânduri, cu fruntea încruntată.

— Păi... zise într-un târziu. Știi unde e Matilda, „sărățica” noastră?

— Da.

— Între ticăloasa de pisică de mare și țestoasa gigant... Ei bine, am mutat-o acum și-o să facem și un bazin ca să punem niște...

— Știu unde e. E urgent, Ben.

— Sigur. Dacă ești în formă și tare de înger, poți să sari peste plexiglasul din colț.

— În țarcul crocodilului?

— Cea mai mare parte a timpului, Matilda stă adormită în bazin. În colț, sunt cinci sau șase trepte pe care le folosim când o spălăm și-o hrănim pe Matilda. Dar trebuie să te miști rapid, fiindcă o sărățică e incredibil de agilă, îndată se și aruncă asupra ta, așa de două tone cum e. Odată era cât pe ce să...

— Mersi, Ben.

Harry o rupse la fugă, făcându-i să se dea în lături pe vizitatori. Își plie reverul hainei și vorbi în microfon:

— McCormack, aici Holy. O să verific după țarcul crocodilului.

Îl prinse pe Lebie de braț și-l trase după el.

— Ultima șansă, zise.

Ochii lui Lebie se făcură mari de îngrijorare când Harry se opri lângă crocodil și își luă avânt.

— Ia-te după mine, spuse Harry și sări pe peretele de plexiglas, se cățăără pe el și se rostogoli de cealaltă parte.

Când tălpile îi atinseră pământul, apa din bazin începu să forfotească. O spumă albă se ridică și, în vreme ce Harry o

apuca spre ușă, văzu un bolid verde de Formula 1 ieșind cu viteză maximă din apă, cu piciorușe de șopârlă pe laturi, rotindu-se ca paletele unui robot de bucătărie. Harry călcă greșit și piciorul i se afundă în nisipul înmuiat. Auzi în spate vuietul motorului și văzu, cu coada ochiului, capota căscată a vehiculului. Își trase iute piciorul, alergă cei câțiva metri până la ușă și înhăță mânerul. O fracțiune de secundă, mintea lui Harry analiză posibilitatea ca ușa să fie încuiată. În următoarea clipă, intră. Undeva în culisele minții sale apărură o scenă din *Jurassic Park* și reacționă trăgând zăvorul ușii. Așa, pentru orice eventualitate.

Scoase arma din toc. Încăperea umedă duhnea a ceva greșos, un amestec de detergent și pește împruțit.

— Harry! se auzi în stație vocea lui McCormack. Unu la mână, există un traseu mai simplu decât cel pe sub nasul crocodilului. Doi la mână, rămâi acolo, calm, până ce ajunge și Lebie.

— Nu aud ni... semnal pro... șefu', făcu Harry, scrijelind capul microfonului cu unghia. Mă d... singur.

Deschise ușa din capătul celălalt al încăperii și ieși într-un turn cu o scară spiralată în mijloc. Harry ghici că scările coborau către tunelele submarine, așa că hotărî să urce. La următorul palier descoperi încă o ușă. Se uită în susul scării, dar alte uși nu se mai vedeau.

Răsuci mânerul și împinse încet ușa, deschizând-o cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta ținea pistolul îndreptat în față. Înăuntru era întuneric beznă și putoarea de pește împruțit era copleșitoare.

Harry descoperi un întrerupător electric pe peretele cu ușa și-l apăsă cu mâna stângă, însă lumina nu se aprinse. Lăsă ușa în urmă și făcu, de probă, doi pași înainte. Ceva îi scrâșni sub talpă. Harry ghici despre ce era vorba și se retrase fără zgomot spre ușă. Cineva făcuse țândări becul din tavan. Își ținu respirația și ciuli urechile. Mai era cineva în încăpere? Se auzi vuietul unui ventilator.

Harry se retrase înapoi pe casa scării.

— McCormack, șopti în microfon, cred că l-am găsit. Sunați-l, vă rog, pe mobil.

— Harry Holy, unde ești?

— Acum, șefu'. Vă rog.

— Harry să nu faci din asta o vendetă personală. E o...

— E arșiță azi, domnule. Mă ajutați ori ba?

Harry auzi oftatul nemulțumit al lui McCormack.

— Bine, sun acum.

Harry crăpă ușa împingând-o cu piciorul și se opri cu picioarele depărtate în cadrul ei, cu pistolul ținut cu ambele mâini, gata să tragă, așteptând să audă soneria telefonului. Timpul părea o picătură ce nu se mai hotăra să cadă. Trecură cam două secunde. Niciun sunet.

Nu-i aici, își zise Harry.

Apoi se întâmplară trei lucruri deodată.

Unu, McCormack începu să vorbească:

— Are telefonul închis...

Doi, Harry își dădu seama că i se deslușea silueta în cadrul ușii, ca a unei sălbăticiuni hăituite.

Trei, senzația că lumea explodează într-o ploaie de stele și pete roșii lăbărțate pe retina lui.

Harry își amintea fragmente din lecțiile de box pe care i le ținuse Andrew cât străbătuseră drumul până la Nimbin. Că, de pildă, un croșeu executat de un profesionist e de obicei mai mult decât suficient ca să pună la pământ, inconștient, un om neantrenat. Prin mișcarea șoldurilor, se obține o forță imensă, care scurtcircuitează creierul imediat. Un upercut plasat exact în vârful bărbiei te saltă de la podea și te trimite direct în țara viselor. Cu siguranță. La fel, o directă de dreapta venită de la un dreptaci îți lasă prea puține șanse să te mai poți ține pe picioare. Și cel mai important lucru dintre toate: dacă nu vezi pumnul venind, corpul n-o să apuce să reacționeze, să se ferească. O mișcare abia schițată a capului poate reduce considerabil impactul unei lovituri. Arareori se întâmplă ca un boxer să vadă lovitura decisivă care-l trimite la podea.

Singura explicație pentru faptul că Harry nu-și pierdu cunoștința trebuia așadar să fi fost că omul din umbră se aflase la stânga lui. Fiindcă Harry se opri în ușă, nu-l

putuse lovi în tâmplă cu o laterală, lovitură care, potrivit lui Andrew, ar fi fost probabil suficientă. Vreun croșeu sau upercut eficient n-avusese cum să reușească, fiindcă Harry își ținea brațele cu arma în față. Și nicio directă de dreapta, fiindcă ar fi însemnat să se pună în fața armei. Singura opțiune rămasă era o directă de stânga, o lovitură pe care Andrew o disprețuia, numind-o „femeiască, mai potrivită să iriți sau în cel mai bun caz să umfli ochiul vreunuia într-o bătaie pe stradă”. Poate că Andrew avusese dreptate în privința asta, însă directă de stânga îl trimisese pe Harry zburând înapoi pe casa scării, unde dădu cu spinarea în marginea balustradei, cât pe ce să cadă peste ea.

Când deschise totuși ochii, descoperi că rămăsese în picioare. În capătul celălalt al încăperii se vedea o ușă deschisă, pe unde, mai mult ca sigur, fugise Toowoomba. Însă auzea și un zăngănit despre care era destul de sigur că provenea de la arma lui căzând pe treptele de metal. Decise să-și recupereze arma. Cu un plonjon sinucigaș pe casa scării, Harry își juli antebrațele și genunchii, însă izbuti să prindă pistolul tocmai când era gata să salte peste margine și să cadă douăzeci de metri până pe podeaua de la parter. Se chinui să se ridice în genunchi, tuși și avu confirmarea că își pierduse al doilea dinte de la venirea în țara asta afurisită.

Dădu să se ridice și, aproape imediat, căzu iar.

— Harry! îi țipă cineva în ureche.

Auzi o ușă deschizându-se undeva mai jos și simți vibrația unor pași grăbiți zgâlțâind treptele. Harry își stabilă ca țintă ușa din fundul încăperii, se adună de pe jos, înaintă nesigur pe picioare, aproape că se prăbuși peste ușă deschizând-o și ieși împleticindu-se în amurg, cu senzația că-și dislocase umărul.

— Toowoomba! răcni peste șuierul vântului, uitându-se de jur împrejur.

Orașul se întindea înaintea lui, iar în spate se zărea podul Pyrmont. Ajunsese pe acoperișul acvariului și trebuia să se țină bine de marginea metalică a unei scări de incendiu ca să-și mențină echilibrul în rafalele de vânt. Apa din rada

portului devenise o spumă albă de la atâta frământare și în aer se simțea gustul sării. Silueta se opri o secundă și se uită în jur. Spre stânga era o mașină de poliție cu girofarul pornit. În față, după un gard, cele două rezervoare de apă, dominând cu masivitatea lor Acvariul din Sydney.

— Toowoomba! țipă Harry și încercă să ridice arma, însă umărul rănit refuză să funcționeze și Harry răcni de durere și furie.

Silueta sări de pe scară, alergă la gard și începu să-l escaladeze. Harry își dădu seama ce încerca – să intre în clădirea unde se afla turnul de apă, să iasă prin spate și să înoate pe distanța scurtă până la cheiul aflat de cealaltă parte. Harry se năpusti, clătinându-se, pe scara de incendiu. Se aruncă asupra gardului de parcă ar fi avut de gând să-l rupă de pe stâlpi, se saltă cu un braț și trecu de cealaltă parte, aterizând cu un bufnet greu pe ciment.

— Harry, raportează!

Își scoase casca din ureche și alergă greoi spre clădire. Ușa era deschisă. Harry intră în fugă și căzu în genunchi. În față, sub cupola acoperișului, scăldată în lumina unor becuri atârinate de un cablu de oțel care trecea pe deasupra bazinului, se afla o bucată împrejmuită a radei portului. Un ponton îngust traversa bazinul prin mijloc. Toowoomba deja străbătuse o bună bucată din el. Purta pantaloni negri și o bluză neagră strânsă pe corp. Alerga cât de relaxat și de elegant îi permiteau îngustimea și instabilitatea pontonului.

— Toowoomba! răcni pentru a treia oară Harry. Stai că trag!

Harry se aplecă în față, nu fiindcă nu reușea să stea drept, ci pentru că nu-și putea ridica brațul. Ochi silueta neagră și apăsă pe trăgaci.

Primul glonț plescăi înaintea lui Toowoomba, care părea să alerge cu o ușurință incredibilă. Harry ținti ceva mai spre dreapta. Glonțul răscoli apa în spatele lui Toowoomba. Distanța era acum de aproape o sută de metri. Un gând absurd se ivi în mintea lui Harry: era ca la antrenamentul de tir din sala de la Økern – luminile din tavan, incinta cu

ecou, pulsul din degetul lipit de trăgaci și concentrarea adâncă, meditativă.

E ca la antrenament în sala de tir din Økern, își spuse Harry și trase pentru a treia oară.

Toowoomba se aruncă în apă, cu capul înainte.

Mai târziu, în declarația lui, Harry avea să susțină că, după estimarea lui, glonțul îl nimerise pe Toowoomba în coapsa dreaptă, cu șanse mici de a-l ucide. Însă știa cu toții că n-ar fi avut cum, de la distanța de o sută de metri, să poată estima atât de bine traiectoria glonțului. Harry ar fi putut spune orice, fără să poată demonstra ceva contrariul. Fiindcă nu mai exista un cadavru pe care să se facă autopsia.

Toowoomba începu să țipe, pe jumătate cufundat în apă, în vreme ce Harry înainta spre ponton. Se simțea amețit și îngreșat și totul începea să se întunece – apa, becurile și pontonul care se clătina dintr-o parte într-alta. Alergând, Harry își aminti ce spusese Andrew despre dragoste: că e un mister mai mare decât moartea. Și își aminti și străvechea legendă.

Sângele îi pulsa în timpane, ritmic. Harry era acum tânărul războinic Walla, iar Toowoomba era șarpele Bubbur, care luase viața preaiubitei sale Moora. Și acum, Bubbur trebuia să fie ucis. Din iubire.

Mai târziu, în raportul său, McCormack n-avea să poată preciza ce strigase Harry în microfon după ce se auziseră împușcăturile. „L-am auzit alergând și strigând ceva, probabil în norvegiană.”

Nici măcar Harry nu mai știa ce strigase.

Într-o cursă pe viață și pe moarte, Harry alergă spre capătul pontonului. Corpul lui Toowoomba se zvârcolea, făcând să se zguduie întreg pontonul. Harry crezu mai întâi că se ciocnise ceva de marginea pontonului, apoi își dădu seama că i se fură prada.

Era un rechin – un Mare Alb.

Își înălță din apă căpățâna albă și desfăcu fălcile. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul. Harry fu sigur că rechinul o să-l înhațe pe Toowoomba, însă animalul nu reuși să-l apuce temeinic, ci izbuti doar să tragă mai către larg trupul care răcnea, apoi se scufundă din nou.

Fără brațe, își zise Harry amintindu-și o zi de naștere sărbătorită cu multă vreme în urmă împreună cu bunica lui în Åndalsnes, când se jucaseră de-a apucatul mărului, încercând să înhațe cu gura mere dintr-o puțină cu apă, iar maică-sa râsese cu atâta poftă că după aceea trebuise să se întindă pe sofa.

Mai avea treizeci de metri. Se gândea c-o să reușească, însă rechinul se întoarse. Era atât de aproape, încât Harry îi văzu ochii reci rotindu-se în orbite, în extaz parcă, în vreme ce-și etala triumfător șirul dublu de dinți. Reuși de data asta să apuce între fălci un picior și își smuci capul dintr-o parte într-alta. Un jet de picături se arcui în aer. Toowoomba fu azvârlit ca o păpușă de cârpe și țipătul se opri. Sosi și Harry.

— Monstru scârbos, e al meu! începu să se văicărească printre lacrimi, îndreptând spre rechin arma și golindu-și tot încărcătorul în bazin.

Prin apă se răspândi o nuanță roșiatică, asemănătoare cu a sucului de pepene verde. Harry zări, în adâncuri, luminile tunelului subacvatic unde adulți și copii se strângeau să vadă încheștarea finală, o dramă în toată oroarea ei, ospățul ce avea să intre în competiție cu „Omorârea clovnului” pentru locul întâi la categoria evenimente din presa de senzație.

Gene Binoche arăta și vorbea exact așa cum era – un tip care-și trăise viața din plin și care avea de gând să și-o trăiască așa până la capăt. Iar până la capăt nu mai avea mult.

— Cred că le-ar prinde bine și-acolo jos cineva care să facă tatuaje, zise Gene înmuind acul în tuș. Satana apreciază un pic de varietate când se ține de torturat, nu crezi, frățică?

Însă clientul era bandajat și capul îi cădea în piept, așa că probabil nu putea să înțeleagă observațiile filosofice ale lui Gene și nici să simtă acul ce-i străpungea pielea umărului.

La început, Gene refuzase să aibă de-a face cu individul ăsta, care-i intrase în micul salon și își recitase solicitarea cu voce neclară, cu un accent străin, melodios.

Gene răspunsese că nu lucrează pe oameni în starea lui și-l rugase să se întoarcă a doua zi, după ce se trezește, însă gagiul trântise pe tejghea 500 de dolari, pentru o muncă de vreo 150, și de lucru nu prea avusese în ultimele luni, așa că scosese aparatul de ras și deodorantul solid Mennen și se apucase de treabă. Refuzase însă un gât din sticla tipului. Gene Binoche tatuase oameni vreme de douăzeci de ani, se mândrea cu munca lui și era de părere că un profesionist adevărat nu bea la locul de muncă. Sau, în orice caz, nu whisky.

După ce termină, îi lipi cu leucoplast o bucățică de hârtie igienică peste trandafirul tatuat.

— Nu-l lăsa în soare și, în prima săptămână, spală-te doar cu apă în zonă. Vestea bună e că durerea o să-ți treacă din seara asta și poți să iei hârtia de pe el. Vestea proastă e că o să te-ntorci să-ți faci și altele, zise și rânji. Lumea mereu se întoarce.

— Eu numai pe ăsta îl vreau, zise tipul și ieși clătinându-se pe ușă.

O mie două sute de metri și un final

Ușa se deschise. Urletul vântului era asurzitor. Harry se ghemui în genunchi lângă ieșire.

— Ești gata? îi strigă în ureche o voce. Deschizi la o mie două sute de metri și nu uita să numeri. Dacă n-ai simțit parașuta în trei secunde, ceva nu e în regulă.

Harry dădu din cap că înțelege.

— Am ieșit! țipă vocea.

Văzu cum vântul ia în stăpânire uniforma neagră purtată de bărbatul mărunț care se îndrepta spre trapa de sub aripa avionului. Harry aruncă o privire la altimetrul de pe piept. Arăta puțin peste trei mii cinci sute de metri.

— Mersi din nou! strigă spre pilot, care întoarse capul și răspunse:

— N-ai de ce, frățioare! E mult mai bine decât să fac poze la culturi ilegale de marijuana!

Harry scoase afară piciorul drept. Se simțea ca în copilărie, când mersese cu mașina părinților pe valea Gudbrandsdalen către locul de vacanță din Åndalsnes și, deschizând geamul de la o portieră, scosese mâna afară, să „zboare”. Își aminti cum i se opintise în palmă curentul de aer.

Vântul era tăios acum și Harry trebui să pună piciorul cu nădejde pe suportul de lângă trapă. Ținu socoteala în gând, cum îi spusese Joseph – „piciorul drept, mâna stângă, mâna dreaptă, piciorul stâng”. Se opri lângă Joseph. Crâmpeie de nori pluteau spre ei, prindeau viteză, îi înconjurau și dispăreau într-o clipită. Sub ei se vedea o cuvertură peticită, înjghebată din nuanțe de verde, galben și cafeniu.

— Verificare! îi țipă Joseph în ureche.

— Gata! strigă Harry și aruncă o privire spre pilot, care îi făcu semn, ridicând degetul mare, că totul era în regulă. Pregătit de salt! strigă din nou, uitându-se la Joseph, care purta cască, ochelari de protecție și arbora un zâmbet larg

pe figură.

Harry se aplecă și ridică piciorul drept.

— Orizont! Sus! Jos! Du-te!

Apoi ajunse în aer, simțindu-se ca și cum ar fi fost propulsat în spate, în vreme ce avionul își continua netulburat zborul. Văzu cu coada ochiului cum se rotește avionul, apoi își dădu seama că de fapt el se rotea. Privi către orizont, unde pământul se arcuia și cerul devenea din ce în ce mai albastru, până ce se contopea cu azuriul Oceanului Pacific pe care navigase, ca să ajungă acolo, căpitanul Cook.

Joseph îl prinse cu un braț și Harry adoptă o poziție de cădere mai bună. Verifică altimetrul. Două mii șapte sute de metri. Dumnezeu, aveau oceane de timp la dispoziție! Își răsuci partea de sus a corpului și întinse brațele, executând o jumătate de rotire în jurul axei. Era Superman, nu alta!

Departe, spre vest, se vedeau Munții Albaștri, având această culoare fiindcă eucaliptii, niște arbori foarte aparte, emanau vapori albaștri ce se puteau vedea de departe. Joseph îi spusese asta. Îi spusese și că în spatele lor se afla ceea ce strămoșii săi, indigeni seminomazi, numeau acasă. Șesurile nesfârșite și aride – sălbăticia – alcătuiau cea mai mare parte a acestui imens continent, un furnal nemilos unde părea puțin probabil că ceva ar fi putut supraviețui. Și totuși, poporul lui Joseph reușise asta vreme de mii de ani, până la apariția albilor.

Harry privi în jos. Totul părea calm și pustiu dedesubt, planeta arăta pașnică și binevoitoare. Altimetrul indica două mii de metri. Joseph îi dădu drumul, cum le fusese înțelegerea. O încălcare majoră a regulilor de instructaj, dar deja încălcaseră regulile venind aici de capul lor și sărind. Harry îl privi pe Joseph cum își lipește mâinile de corp ca să-și sporească viteza și cum spintecă aerul, depărtându-se de el cu o rapiditate uluitoare.

Cât ai clipi, Harry rămase singur. Cum suntem întotdeauna. Doar că e mult mai plăcut când ești în cădere liberă la două mii de metri de sol.

Kristin își făcuse alegerea într-o cameră de hotel, într-o zi mohorâtă de luni. Poate că se trezise, sleită de ziua cea nouă înainte măcar ca ea să înceapă, se uitase pe fereastră și hotărâse că-i era destul. Prin ce procese mentale trecuse, asta Harry nu știa. Suflul uman era un codru des și întunecat și toate deciziile le luai de unul singur.

O mie cinci sute de metri.

Poate că ea făcuse alegerea corectă. Flaconul de pastile golit sugera că, cel puțin, nu avusese îndoieli. Și, într-o zi, oricum avea să se sfârșească totul; într-o zi, avea să vină vremea. Nevoia de a părăsi această lume cu un pic de ștaif dădea, firește, măsura unei anume vanități – o slăbiciune – pe care doar puțini o aveau.

O mie trei sute de metri.

Alții aveau o slăbiciune pentru trăit. Simplu și necomplicat. Sau poate nu doar simplu și necomplicat, însă toate acestea erau, simțea acum, foarte departe de el. La o mie două sute de metri mai jos, adică. Apucă mânerul portocaliu din dreptul stomacului, trase de el cu o mișcare fermă și începu să numere:

— O mie unu, o mie doi...

JO NESBØ

CRIME

Inspectorul criminalist Harry Hole de la Poliția din Oslo este detașat la Sydney ca să-i asiste pe omologii săi australieni în rezolvarea unui caz de crimă. Harry e liber să le ofere ajutor, însă a primit instrucțiuni clare să se țină departe de necazuri. Victima — o norvegiană de douăzeci și trei de ani — este o mică celebritate în țara ei.

Nefiind genul care să stea deoparte, Harry se împrietenește cu unul dintre detectivii însărcinați cu investigarea cazului și cu unul dintre martori, implicându-se tot mai mult în găsirea ucigașului. Împreună, cei trei descoperă că uciderea tinerei face parte dintr-un șir de cazuri neelucidate, tiparul crimelor indicând că autorul ar fi un psihopat care acționează în toată țara.

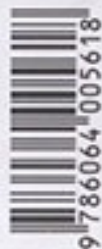
Pe măsură ce se apropie tot mai mult de criminal, Harry începe să se teamă că nimeni nu este în siguranță, cu atât mai puțin cei implicați în rezolvarea cazului.

Oare îl vor prinde pe ucigaș înainte să facă o nouă victimă?

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0561-8

TREI